"Bu dizi, her sayfasında beni kitaba sanki yapıştırdı. Gelecek kitabı okumak için yerimde duramıyorum." *Reacher Creature*

50P.

İLAHİ ÇILGINLIK

Robert Muchamore

Çeviren: Aytaç Demirci

kelime yayınları

Digitized by the Internet Archive
in 2022 with funding from
Kahle/Austin Foundation

https://archive.org/details/isbn_9786054435234

kelime
yayınları

Kelime Yayınları: 87
Serüven Kitapları

İlahi Çılgınlık • Robert Muchamore
Copyright © 2006 Divine Madness * Robert Muchamore
İlk baskı İngiltere, 2005 © Hodder Children's Books
Yazar hakları, Robert Muchamore' a aittir.
Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Bu kitabın Türkiye yayın hakları,
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince Kelime Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Bu romandaki tüm karakter ve olaylar kurgusaldır.
Gerçek hayatta olabilecek benzerliklerle hiçbir bağlantısı yoktur.

Yayın Yönetmeni: Asya Çağlar
Editör: Muzaffer Samur, Sibel Doğru
Kapak Uygulama: Hüseyin Özkan
Sayfa Tasarımı: Faruk Şakar / Ofis Matbaa

1. Baskı: Mart 2011, İstanbul

ISBN: 978-605-4335-23-4
Sertifika No: 14014

Baskı: Ekspres Grafik Baskı Sistemleri Matbaa ve Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
İkitelli O.S.B Deposite İş Merkezi A6 Blok
2. Normal Kat Bağımsız Bölüm No:19 Küçükçekmece/İstanbul
Tel: (0212) 671 61 51 Faks: (0212) 671 61 52
info@expressbasimevi.com - www.expressbasimevi.com
Sertifika No: 12046

Kelime Yayınları - Asya Çağlar Öztürk
Zincirlidere Cad. Şenlik Sok. Kılıç Apt. No:4/2
Esentepe-Şişli 34394 İstanbul
Tel: (0212) 217 13 31 Faks: (0212) 217 13 32
www.kelimeyayinlari.com - kelime@kelimeyayinlari.com
facebook.com/KelimeYayinlari - twitter.com/KelimeYayinlari

İLAHİ ÇILGINLIK

Robert Muchamore

Çeviren: Aytaç Demirci

kelime yayınları

Robert Muchamore, yaşamının on üç yılını, özel dedektiflik yaparak geçirdi. CHERUB: İlahi Çılgınlık, yazarın beşinci romanıdır.

CHERUB Dizisi, aralarında 2005 Red House Çocuk Kitapları Ödülü'nün de olduğu, çok sayıda ödül kazandı.

Yazara ve yapıtlarına ilişkin daha fazla bilgi için **www.cherubcampus.com** adresini ziyaret edebilirsiniz.

CHERUB Dizisinin aldığı övgüler:

"Elfler, prensesler ve bir kere bile tuvalete gitmeyen şımarık zengin çocuklarının öykülerini okumaktan bıktıysanız, bu kitabı deneyin. Pişman olmayacaksınız." *The Ultimate Teen Book Guide*

"On altı yaşındaki oğlum Çaylak'ı bir oturuşta okudu. Ertesi gün çıkıp dizinin satışta olan tüm kitaplarını satın aldı." *Sophie Smiley, öğretmen ve çocuk kitapları yazarı*

"O kadar güzel ki, arkadaşlarımı da okumaları için zorluyorum. Sonra bana teşekkür ediyorlar." *Helen, 14 yaşında*

"CHERUB, başından sonuna kadar okuduğum ilk kitap. Harika bir roman." *Scott, 13 yaşında*

"Gelmiş geçmiş en iyi kitap." *Madeline, 12 yaşında*

CHERUB NEDİR?

CHERUB(*), İngiliz İstihbarat Servisi'nin bir koludur. Bu birliğin ajanları on ile on yedi yaş arasındaki çocuklardır. CHERUB'da görev yapan ajanların hepsi, çocuk bakımevlerinden alınıp gizli kimliklerle çalışmak üzere eğitilmiş yetimlerdir. İngiltere'nin dışındaki kırsal bir alanda saklanmış gizli bir tesis olan CHERUB Kampüsü'nde yaşarlar.

ÇOCUK AJANLARIN NE YARARI VARDIR?

Çok... Hiç kimse çocukların gizli kimliklerle görev yaptıklarını pek düşünmez; dolayısıyla çocuklar, yetişkinlerin beceremediği pek çok işte başarılı olabilirler.

BU ÇOCUKLAR KİMDİR?

CHERUB Kampüsü'nde yaklaşık üç yüz çocuk yaşar. Kahramanımız JAMES ADAMS, on iki yaşındadır. Özünde iyi bir çocuktur ama başını sürekli derde sokmak gibi bir alışkanlığı vardır. Kız kardeşi LAUREN da CHERUB Kampüsü'ndedir. KERRY CHANG, Hong Kong doğumlu bir karate şampiyonudur. GABRIELLE O'BRIAN, Kerry'nin en yakın arkadaşıdır. Bir başka karate şampiyonu olan BRUCE NORRIS, kendisini sert bir çocuk olarak görür ama hâlâ mavi oyuncak ayısına

(*) CHERUB'un İngilizce'de "masum yüzlü çocuk", "melek", "melek çocuk" gibi anlamları vardır. (Ç.N.)

sarılıp uyumaktadır. KYLE BLUEMAN diğerlerinden daha deneyimli bir CHERUB ajanıdır. James'ten iki yaş büyüktür, yine de ikisi iyi arkadaştır.

PEKİ YA TİŞÖRTLER?

CHERUB ajanlarının rütbeleri, kampüste giydikleri tişörtlerin renklerinden anlaşılır. TURUNCU tişört ziyaretçiler içindir. KIRMIZI, CHERUB Kampüsü'nde yaşamakla birlikte, ajan olamayacak kadar küçük yaştaki çocukların rengidir. MAVİ, CHERUB'un 100 günlük temel eğitimini almakta olan çocuklar içindir. GRİ tişört göreve çıkmaya hazır olduğunuz anlamına gelir. Bir görevde olağanüstü başarı gösterenlerin ödülü LACİVERT tişörttür. İyi bir ajan olursanız, CHERUB'daki sürenizin sonuna kadar, müthiş başarılarınızın en büyük göstergesi olan SİYAH bir tişört giyersiniz. Emekli olunca, personelin de giydiği BEYAZ bir tişörtünüz olur.

"DÜNYAYI KURTARIN" NEDİR?

"Dünyayı katleden çokuluslu şirketlere ve işbirlikçi politikacılara dur demek" için kurulan Dünyayı Kurtarın, son derece iyi örgütlenmiş gizli bir terör örgütüdür. 2003'te faaliyete geçen Dünyayı Kurtarın tarafından gerçekleştirilen saldırılarda, bugüne kadar iki yüzün üzerinde insan hayatını kaybetti. James Adams, yer aldığı ilk CHERUB görevinde, Dünyayı Kurtarın'ın büyük bir saldırı gerçekleştirmesine engel olmuştu.

1. GAZ

Sabahın yedi buçuğu olmasına rağmen, James, doksan dakikadır dövüş salonundaydı. Üstlerine koruyucu süngerler geçirmiş on iki çocuk, minder kaplı zemine ikişerli gruplar hâlinde dağılmışlardı. Formaları ter içindeydi.

James, yirmi dakika süren sıkı bir dövüş idmanının yorgunluğuyla rakibine selam verip yerden plastik bir şişe aldı. Başını arkaya atıp şişeden fışkırttığı enerji içeceğini kocaman açtığı ağzına doldurdu.

Daha ağzındakini yutamadan sırtına yediği bir darbeyle, yumuşak mavi zemine kapaklandı. Çenesinden enerji içeceği damlıyordu. Bayan Takada, altmış yaşındaydı; yamru yumru sarı tırnakları olan, zımpara kağıdı kadar kalın derili ayağıyla James'in başını mindere yapıştırdı.

"Birinci wa ru?" diye bağırdı Takada Hoca. İngilizcesi berbattı; ama neyse ki, James'in gayet iyi bildiği, son derece basit ifadeler kullanıyordu.

Dudakları, başını ezen ayağın ağırlığıyla büzülen James, "İlk kural," diyebildi güçlükle "Her zaman tetikte ol; saldırının nereden ve ne zaman geleceğini bilemezsin."

"Tetikte ol, tetikte kal," dedi Takada tıslayarak. "Hızlı iç, ahmak ahmak tavanı seyretme. Kalk şimdi benim minderimden. Minderimi kirletiyorsun."

James, gözünü öğretmeninden ayırmaksızın yerden doğruldu.

Tüm sınıfın dikkatini toplamak için ellerini çırparak

"Pekâlâ!" diye bağırdı Takada. "Son egzersiz. Hız testi, küçük sıçanlar."

Yorgunluktan haşat olan çocukların çok azı, bir inilti koyuverecek gücü toplayabildi. CHERUB'un altı haftalık ileri derece dövüş derslerinin sona ermesine, yalnızca on gün kalmıştı. Dolayısıyla herkes, ne yapması gerektiğini biliyordu. Dövüş salonunun her iki ucuna da, altı öğrenci sıralandı. Bayan Takada, önlerine on ufak futbol topu fırlatacak ve soyunma odasına elinde bir topla gitmeyi başaramayan, hem kahvaltıdan mahrum kalacak hem de dövüş okulunun çevresinde yirmi tur atacaktı. Bu, öyle vahşi bir oyundu ki, koruyucu süngerlere rağmen bazı kemiklerin kırılması işten bile değildi.

Takada, toplarla dolu filenin yanına geçip ilk üç topu fırlattı. On iki çocuk, minderde birbirlerinin üzerine çıkarak ileri doğru atıldılar.

James, şans eseri ona doğru yuvarlanan bir topa yöneldi, ancak Gabrielle, daha hızlı davranıp onu kenara savurdu. O sabah James, yüzüncü kez mindere atılıyor ve Gabrielle, yine topu ondan çekip alıyordu.

Gabrielle, üç koca adım atmayı başarmıştı ki, odanın öteki ucundan yetişen iki oğlanın hücumuna uğradı. Biri başıyla karnına toslarken, diğeri de, zeminde hızla kayarak iki ayağını kızın bacaklarına geçirdi. Yere düşerken acı içinde bağırıyordu Gabrielle; ama yine de, sıkıca göğsüne bastırdığı topu bırakmadı.

Ona kafa atan oğlan, bu kez de kolunu yakalayıp bacaklarıyla sarmaya çalıştı; ancak karşılığında yüzüne bir dirsek darbesi alıp, gerisin geri savruluverdi.

Çocuklar, salondaki üç top için şiddetli bir mücadele verirken, Bayan Takada, iki top daha fırlattı. James tükenmişti; ama minderdeki boş alanları fırsata çevirme umuduyla enerjisini toplayıp hamlesini yaptı. Bu kez,

isabetli bir kararla hızını kesmeksizin, topu bacaklarının arasından kapıverdi.

Soyunma odasına giden kemerli yolla arasında on beş metreden daha az bir mesafe olduğunu görmek, epey heyecanlandırdı onu. Bir uçan tekmeyi savuşturup bütün hızıyla koşmaya başladığında, kampüsün yemek salonunda hazır bekleyen kahvaltının kokusu, burnuna gelmeye başlamıştı bile. Ancak daha üçüncü adımda, Mark Fox adlı on altı yaşındaki bir heyula, tüm düşlerini kursağına tıktı.

James'ten yirmi santim daha uzun, fil kadar iri bir çocuk olan Mark, mindere dalıp kendi etrafında dönerek dövüş pozisyonu aldı. Bu denli iri bir rakiple karşılaşmak, pek adil sayılmazdı; ama ileri dövüş teknikleri eğitimi, gerçekçi olmayı gerektiriyordu ve gerçek hayat da hiç adil değildi.

Şu bazı filmlerde gördüğü şamar oğlanı olup da cesaretleriyle galip gelen ezik çocuklardan biriymiş gibi hayal etmeye başladı kendini James. Ancak bu düş de çok uzun sürmedi. Mark, acımasız bir hamleyle sağlı sollu kroşeler indirip dizini kaburgalarına geçirince, vücudundaki terler havaya savrularak yere yapıştı James. Ve Mark, topu onun ellerinden çekip aldı.

"Bir dahaki sefere," dedi sırıtarak. Kasıla kasıla kemerli yola doğru ilerlerken, kendinden son derece emin görünüyordu.

Normalde mindere yapışmak, insanın yalnızca nefesini keser; ama James, oldukça kötü düşmüş ve bir iki parmağı ters dönmüştü. Kendini toplar toplamaz ayağa kalktı; ancak yüzü acıyla gerilmişti. Altı çocuk, çoktan soyunma odasına varmış, oraya doğru ilerleyen diğer üçünün de önünde hiç rakip kalmamıştı. Böylece James son top için iki kızla baş başaydı.

Top, en son Dana Smith'de kalmıştı. On beş yaşında

bir Avustralyalı olan Dana, James'le aynı ebatlarda olmakla birlikte, bir kız çocuğu için epey kaslıydı ve hem iyi bir atlet hem de iyi bir yüzücüydü. Kursun en genci olan Gabrielle O'Brien, on dördüne henüz basmıştı; ama başının çaresine bakabilirdi ve şimdiden Dana'yı bir köşeye kıstırıp çıkış yolu aramak zorunda bırakmıştı.

Gabrielle'in birkaç metre arkasında pozisyon aldı James. Dana'nın kıstırıldığı köşeden çıkmaya çalışacağını düşünüyordu. Belki de Gabrielle onu devirir ve James de çevik bir hamleyle araya girip kızlar yerde boğuşurken topu alabilirdi.

Ancak Dana, hiç de kımıldayacakmış gibi görünmüyordu ve Bayan Takada'nın sabrı taşmaya başlamıştı. Kursa yeni başlayan bir grup kırmızı gömlekli Karate öğrencisi, dışarıda bekliyordu.

Parmağıyla saatine vurarak "Bir dakikanız var, yoksa üçünüz de koşarsınız," dedi, Takada.

Dana'nın cesaretini toplayıp harekete geçmesini sağlamak için geri çekildi Gabrielle. James de onlara yer açıyordu ki Dana, ileri doğru atıldı. Gabrielle, saldırıya geçti; ama Dana, dizlerinin üzerinde kayıp onun uçan tekmesinin altından geçerek uzaklaştı.

Gabrielle düşerken, Dana, henüz dizlerinin üzerinde duruyordu. Topu kapmak için aradığı fırsatın doğduğunu düşünen James, Dana'ya doğru atılıp onu boynundan yakaladı ve sızlayan parmaklarına rağmen topu çekip alarak göğsünün altına gizledi. Tekrar nefes almaya başlayan Dana, bir çığlık atarak James'i yakalayıp yere serdiği gibi üzerine atladı. Dizleriyle James'in omuzlarını kıstırıp avucuyla yüzüne vurdu. Artık iyice güçsüzleşen parmaklarıyla tutmakta zorlandığı top, James'in terli avucundan kayıp bacaklarının arasından zıplayarak minderin üzerinde uzaklaşmaya başladı.

Topu görür görmez üzerine atıldı Gabrielle. Dana, James'in topu bıraktığını fark ettiğinde Gabrielle, zafer kazanmış bir edayla soyunma odasına doğru koşuyordu.

Bayan Takada parmağıyla havada kavisler çizerken, James, hâlâ kıpırdayamaz bir hâlde Dana'nın altındaydı. "Pekâlâ, siz ikiniz. Turlayın bakalım, yirmi kez. Kuralı biliyorsunuz."

Eğitmenleri dışarıda şamata eden kırmızı gömlekli gruba bağırmak üzere uzaklaşırken, James, Dana'ya çaresiz bir bakış attı. Vücudunun bütün ağırlığını, uyluk kaslarıyla bir heyula gibi üzerine çöktüğü James'in omuzlarına veriyordu.

"Kalk hadi," diye inledi James. "Bitti artık."

Şeytani bir gülümseme belirdi Dana'nın yüzünde. James, onu yeterince tanımıyordu. Dana, yalnız takılmayı seviyor, CHERUB görevlerinde geçirdiği beş yıldan sonra, hâlâ o gri tişörtü giyiyordu ve James gibi, kendisinden ufak olduğu hâlde daha iyi yerlere gelmeyi başarmış çocuklara karşı sert tavırlar takınmasıyla ünlüydü.

"Ben mavi gömlekli olduğum için böyle yapıyorsun, değil mi?" dedi James. "Pekâlâ, kim bilir, belki de ben senden daha şanlıydım; ama bunun için beni suçlayamazsın."

"Bununla bir ilgisi yok," diyerek sırıttı Dana.

Kurtulmaya çalıştıkça daha da sinirlenen James "Hadi ama, bırak artık beni," dedi. "Eğer Takada, geri dönüp de koşmadığımızı görürse canımıza okur."

"Ufaklıkların üstlerini değiştirmesine yardım etmek bir iki dakikasını alır. Yeterince vaktim var."

"Ne için yeterince?"

Dana, "Göreceksin," diyerek vücudunu ileri kaydırdı ve James'in başını kalçalarının altına aldı.

Dana'nın şortundan yükselen bir gürültü işitti James ve ardından sıcak bir hava dalgası yüzüne çarptı.

"Aman Tanrı'm" diye inledi James, yüzünü buruşturarak.

Dana, doğrulurken kahkaha atıyordu.

Ellerini yüzünün önünde savurarak "Sen bir hayvansın," diye bağırdı James. "Bu yaptığın, hakikaten iğrenç bir şey. Sana bunu ödeteceğim."

Ama James, olaya bir de komik tarafından bakmadan edemedi. Her ne kadar tuhaf bir kız olsa da, Dana'dan hoşlanmıştı.

Sendeleyerek dövüş salonundan çıkarken, gülmesi geçmişti James'in. Spor ayakkabılarını alıp koruyucu giysilerini çıkarmaya başladı. Dövüş salonunun etrafında yirmi tur atmak, eğer yorgunluktan tükenmiş bir hâldeysen yarım saat alıyordu. Ve de dışarıda dondurucu bir soğuk vardı.

2. CLYDE

Echelon güvenlik ağı, dünyanın en gelişmiş elektronik kontrol sistemidir. Amerika Birleşik Devletleri Ulusal Güvenlik Teşkilatı (NSA) tarafından, Büyük Britanya ve Avustralya gibi müttefik ülkelerin istihbarat servislerinin de katılımıyla yönetilir.

Mikrodalga vericiler, iletişim uyduları veya fiber optik kablolar üzerinden yürütülen telefon, e-posta ve faks gibi her tür iletişim Echelon tarafından gözetim altında tutulmaktadır. Sistem, günde dokuz milyar özel mesajlaşma ve görüşmeyi taramaktadır.

İçinde bomba, terörist, napalm, El-Kaide, Dünyayı Kurtarın gibi tehlikeli çağrışımları olan sözcük veya isimlerin geçtiği yaklaşık bir milyon mesaj, her saat sistem tarafından tesbit edilip depolanmaktadır. Bu şüpheli mesajlar insanların seslerinden ruh hâllerini tahlil edebilen ve şüpheli sözcükler barındıran bir e-posta ya da yazılı mesajın tehlike derecesini belirleyen bir yazılıma aktarılır.

Echelon'un her saat depoladığı bir milyon mesajın yaklaşık 20.000'i bilgisayar tarafından sınıflandırılmakta ve her an görev başında olan 2.000 izleme personeli tarından değerlendirilmektedir.

2005'in sonlarına doğru, Echelon'un Güney Doğu Asya istasyonu, kimliği belirlenemeyen iki kişi arasında iletilen bir e-posta ele geçirdi. Dünyayı Kurtarın tarafından Hong Kong'da gerçekleştirilmesi muhtemel bir saldırıdan bahseden

bu e-postada, Clyde Xu isimli on altı yaşındaki çevreci bir militanın adı geçiyordu.

Genç şüpheliyi tutuklamak yerine, Dünyayı Kurtarın'ın üst kademelerindeki kişilerin kimliklerini deşifre edebilmek için Xu'nun ailesiyle birlikte yakın takibe alınmasına karar verilmiştir.

(Kyle Blueman, Kerry Chang ve Bruce Norris'e verilen bir CHERUB görev brifinginin özeti.)

Hong Kong, Şubat 2006

Kerry Chang, Rebecca Xu'nun bir trafik direğine dayanmış onu beklemekte olduğunu görünce adımlarını hızlandırdı. İkisi de on üç yaşındaydı ve mavi bluz, lacivert gömlek, hırka ve beyaz taytlarının içinde, onlarla aynı okul üniformasını giyen yüzlerce çocuğun arasına karışmışlardı. Bu çocukların kimi bir başına evine gidiyor, kimi gruplar hâlinde dedikodu yapıyordu. Caddenin karşısındaki durakta bekleyen çift katlı otobüse yetişmeye çalışan kimi çocuklarsa, fütursuzca dört şeritli yola dalıp trafiği birbirine katıyorlardı.

"Günün iyi geçti mi?" diye sordu Kerry, Kantonca[1].

Omuz silkti Rebecca. "Okul işte, nasıl olduğunu sen de biliyorsun."

Onun nasıl hissettiğini biliyordu Kerry. Gizli yürütülen bir görev uzadıkça, kimliğine büründüğün kişilik ve asıl benliğin yavaş yavaş birbirine karışmaya başlar. O da altı haftadır Prince of Wales Okulu'na kayıtlıydı ve tekdüze bir yaşama saplanıp kalmıştı.

Rebecca yürümeye başladı.

"Bruce'u beklemiyor muyuz?" diye sordu Kerry.

"Cezaya kaldı," dedi Rebecca gülümseyerek. "Bildiğini sanıyordum. Kardeşin tam bir embesil."

(1) Çin Halk Cumhuriyeti'nin güneyinde konuşulan lehçe. (Ç.N.)

"Üvey kardeşim," diye düzeltti Kerry. "Ortak tek bir genimiz bile yok, buna emin olabilirsin. Bu kez ne haltlar karıştırdı?"

"Hiç. Yalnızca o ve budala arkadaşları, matematik dersi boyunca gevezelik ettiler. Bay Lee fıttırdı ve okuldan sonra cezaya kaldıklarını söyledi."

Kerry başını iki yana salladı. "Keşke ben de sizin sınıfta olsaydım. Bütün gün hiç kimseyle konuşamıyorum."

Rebecca gülümsedi. "Ama çene çalmaktan başımızı sürekli belaya sokardık."

Okulun içi, klimalı olduğundan daima serindi. Fakat dışarısı güneşliydi ve eve doğru yürürlerken Kerry sıcaktan bunaldı. Kravatını gevşetti ve süveterini çıkarıp beline bağladı. Yüksek binaların arasında bir labirent gibi uzanan daracık sokakları ve hızla giden araçlardan salınan kirli gazların bir sis bulutu gibi sardığı üst geçitleri aşıp eve varmak, on beş dakikalarını alıyordu.

İki kız da, yirmi katlı apartmanlardan oluşan yeni inşa edilmiş bir blokta oturuyordu. Birbirinin eşi beş ayrı yapı vardı bu blokta ve sonuncusu hâlâ inşaat hâlindeydi. Yeni olmalarına rağmen gökyüzüne uzanan balkonlar şimdiden yıpranmıştı. Çoğu gelişmiş ülkede bunlar gibi üst üste binmiş apartman blokları yoksullar içindir, ancak Hong Kong dünyanın en kalabalık şehirlerinden biri olduğundan kariyer sahibi çoğu insan bu tip binalarda oturur. Tıpkı Rebecca'nın ailesi gibi: Babası dişçiydi ve annesi pek şatafatlı bir alışveriş merkezinde mücevher mağazası işletiyordu.

Binanın otomatik kapıları açıldı ve kızlar nemli lobiye girdiler. Güvenlik görevlisi, masasının arkasından dostça bir baş işaretiyle selamladı onları.

İkisi de dokuzuncu katta oturuyordu. Asansörün gelmesini beklerken Kerry "Çok fazla ödevin var mı?" diye sordu.

"Biraz," dedi Rebecca. "Birlikte yapabiliriz... Veya internette geziniriz. Nasıl istersen."

"Tamamdır," dedi Kerry. "Ama önce eve gidip şu üniformadan kurtulmak istiyorum. On dakika içinde sizde olurum."

***

Daracık dairenin giriş kapısı, doğrudan mutfağa açılıyordu. Kerry içeri adımını atar atmaz esnedi. Sırt çantasını yere atıp anahtarlarını yemek masasına fırlattı. Görevden sorumlu asistan Chloe Blake, oturma odasının kapısından başını uzatıp mutfağa baktı.

"Selam, Kerry. Bruce nerede?"

"Cezaya kaldı."

"İşte bu harika," dedi Chloe. Gergin görünüyordu.

"Hayırdır?"

"Rebecca'ya ödev yapmaya gidiyor musun bu akşam?"

Kerry başıyla onayladı. "Üstümü değiştirdikten sonra. Neden, neler oluyor?"

"Bir baksan iyi olur."

Kerry oturma odasına geçti. Görev gereği Kerry'nin diğer üvey kardeşi olan on altı yaşındaki Kyle Blueman, üzerinde bir şort ve tişört ile divanda oturuyordu.

"Okula gitmedin mi?" diye sordu Kerry.

"Clyde Xu, İngilizce dersini ekti bu sabah," diyerek açıklamaya başladı Kyle. "Onu limana kadar takip ettim. Ama fazla yaklaşmamaya çalışıyordum ve bir şekilde kalabalığın arasında onu kaybettim. John, oteldeki güvenlik odasından bir iki cep telefonu görüşmesinin izini sürdü, fakat pek bir şey çıkmadı. Tek bildiğimiz, öğle saatlerinde Clyde'ın birileriyle buluşmak üzere iş merkezlerinin olduğu bölgeye geçip Arby's restoranlarından birine gittiği."

"Kim olduğuna dair bir fikriniz var mı?" diyerek araya girdi Kerry.

"Tek bir isim bile yok," dedi Kyle. "Fakat görüşmeden sonra Clyde eve geri döndü. Kamera kayıtlarından izleyebilirsin."

Chloe, balkondaki uydu antenine bağlı olan dizüstü bilgisayarının ekranını kaldırdı. Kerry ekrana doğru eğilirken, o da, bir görüntü dosyasına iki kez tıklayıp videoyu açtı. Görüntüler, Bruce'un dört hafta önce Clyde Xu'nun yatağının üzerindeki bir lambaya gizlice yerleştirdiği geniş açılı kayıt yapabilen balıkgözü mercekli bir kameradan geliyordu.

"Bu ne zaman kaydedildi?" diye sordu Kerry.

"Birkaç saat önce," diye yanıtladı Chloe.

Ekranda Clyde Xu, epeyce küçük olan odasına girerken görünüyordu. Yatağına oturup spor ayakkabılarını ve okul gömleğini çıkardı. Oldukça biçimli bir göğsü vardı.

"Bayağı formdaymış," dedi Kerry.

"Kesinlikle," dedi Kyle, sırıtarak. "Şimdiye kadar gördüğüm en çekici terörist."

"Şşştt," dedi Chloe. "İkiniz de çene çalmayı bırakıp izlediğiniz şeye odaklanır mısınız?"

Clyde Xu, sırt çantasından saydam bir ambalaja sarılmış küçük bir paket çıkarıp giysi sandığına doğru eğildi. Bir çekmece açıp paketi çorap yığınının altına yerleştirdi.

"Ne olduğuna dair bir fikriniz var mı?" diye sordu Kerry.

"Olumsuz," dedi Chloe. "Yine de, Seven Eleven'da satılan bir şeyi almak için onca zahmete girip birileriyle buluşmaya gitmezsin, değil mi? Gidip ne olduğuna bakabilir misin? Belki bir iki fotoğraf da çekersin?"

Bu fikir Kerry'yi rahatsız etmişti. "Yarına kadar bekleyemez miyiz? Sabah onlar çıktıktan sonra rahatlıkla

eve girebiliriz."

"Böylesi daha kolay olurdu," dedi Chloe. "Ama bu on beş, on altı saat demek. Bu süre içinde Clyde, paketi bir başkasına verebilir. Bir saldırıyı önlemek ya da yüzlerce insanın ölümüne seyirci kalmak... Bu ikisi arasındaki fark, paketin içinde ne olduğunu şimdi öğrenmemize bağlı olabilir."

Başını sallayarak "Pekâlâ," dedi Kerry. "Bruce'un gözcülüğü olmadan bunu yapmak çok riskli olacak. Kırk yılın başında ona ihtiyacımız oluyor; ama o ahmak başını belaya sokmadan duramıyor."

Chloe, ekrandaki bir iki simgeye tıkladığında Xular'ın dairesinden canlı görüntüler almaya başladılar. Kerry ve Bruce, önceden her odaya minik kamera ve mikrofonlar yerleştirmişti.

"Pekâlâ," dedi Chole, altı farklı kameradan gelen görüntülere hızlıca göz attıktan sonra. "Rebecca odasında, Clyde ise anne ve babasının odasındaki bilgisayarın başında. Anne ve babalarının da yediden önce dönmeyeceğini biliyoruz."

Kerry başını salladı. "Bir kere internete girdi mi hiç kimse Clyde'ı o bilgisayarın başından kaldıramaz. Rebecca araya girip Sims II oynamak istediğinde, sürekli kavga ederler."

"Bruce arkanı kollamak için orada olmayacak. Odaya girdiğinde güvende olacağına emin misin?"

Kerry omuz silkti. "Eğer beni odada görürlerse bir şeyler uydurup çıkabilirim. Ama orada, beni çekmeceye gizlediği o şeyin fotoğraflarını çekerken yakalarlarsa tüm operasyon alt üst olur."

"Ya pakette bomba varsa ne yapacağız?" diye sordu Kyle. "Bombaysa, Clyde onu her an bir yerlere yerleştirebilir. Bu, bir-iki saatten fazla sürmez."

"Bunu bu akşam yapması pek olası değil," dedi Chloe. "İkinci bir buluşma olacağını unutuyorsun."

"Ne buluşması?" diye sordu Kerry.

"John, bunu Clyde'ın cep telefonu görüşmelerinde yakaladı," diyerek açıklamaya başladı Chloe. "Clyde bu akşam saat sekizde biriyle buluşacak."

"Nerede?"

"Nerede ve kiminle olduğunu bilmiyoruz Kerry. Ancak Dünyayı Kurtarın gibi örgütler muhtemel saldırılara ilişkin bilgileri ayrı ayrı tutarlar. Bir kişi saldırı silahıyla ilgilenir, bir diğeri hedefin kim olduğunu bilir, bilgilerin tamamı ancak dakikalar kala saldırıyı gerçekleştirecek olana iletilir. Bu sayede aralarından biri yakalansa dahi plan ifşa olmaz."

Kerry başını salladı. "Yani bütün bu buluşmalar gösteriyor ki saldırı çok yakında gerçekleşecek."

"Büyük olasılıkla önümüzdeki yetmiş iki saat içinde," dedi Chloe.

"Ya saldırgan Clyde değilse?" diye sordu Kyle.

"Bunu yeterince tartıştık," dedi Chloe, biraz usanmış bir hâlde. "Xu, on altı yaşında, hiçbir uzmanlığı olmayan bir çocuk. Dünyayı Kurtarın için bir piyondan fazlası değil. Büyük balıkların tenezzül etmeyeceği türden bazı riskleri alan, önemsiz bir şüpheli..."

"Tamam," dedi Kerry. "Tişörtümün altına bir radyo alıcısı yerleştireceğim. Clyde'ın odasına girer girmez alıcıyı kulağıma takarım. Böylece siz, kameradan onları izler ve birinin geldiğini görürseniz hemen bana haber verirsiniz."

Chloe, Kerry'nin sırtını dostça sıvazladı. "Acele etsen iyi olur, Rebecca nerede kaldığını merak etmeye başlamadan hazırlanmalısın."

3. PLASTİK

Rebecca'nın kutu gibi odasında hiç pencere olmadığından, kızlar ödevlerini her zaman oturma odasında yapıyorlardı. Kitapları koyun postundan bir kilimin üzerine saçılmış olan Kerry, yerde uzanıyordu. Bir gözüyle MTV'yi izleyen Rebecca ise, son derece rahat deri bir koltuğun içinde kaybolmuştu.

"Yihuu, Busted!" diye bağırdı Rebecca. Bir yandan da uzaktan kumandayı alıp sesi sonuna kadar açtı.

Kerry, matematik kitabından başını kaldırıp ona baktı. "Hâlâ bunları sevdiğine inanamıyorum. Ta geçen sene modaydılar."

"Geçen sene, gelecek sene fark etmez. Matt Jay hâlâ çok yakışıklı."

Kerry kıkırdadı. "Senin ağabeyin Clyde kadar yakışıklı değil."

Rebecca yüzünü buruşturdu. "*Lütfen*, kardeşimle ilgili tuhaf fantezilerini kendine sakla Kerry. Üstelik o yalnızca şişe gözlü yunusları kurtarmakla veya Amerikan elçiliğinin önünde aptal pankartlar açmakla ilgileniyor. Bir kızla birlikte ne yapıldığını bildiğini bile sanmıyorum."

"Şişe *burunlu* yunus," diyerek düzeltti Kerry, ayağa kalkarken. "Sen bu gürültülü şeyi dinlerken ben tuvalette olacağım."

Kerry, Busted videosunun üç buçuk dakika süreceğini tahmin ediyordu. O bitene kadar Rebecca yerinden

kımıldamazdı; ama Clyde'ın ne durumda olduğunu da kontrol etmesi gerekiyordu. Oturma odasından sıvışıp hole çıktı. İki adım atıp Bay ve Bayan Xu'nun yatak odasının açık duran kapısından içeri girdi. Clyde, iki gardrobun arasındaki bir masaya oturmuş, kendini kaybetmiş bir hâlde Doom III oynuyordu. Hoparlörlerden silah sesleri yükseliyordu.

"Öhö," dedi Kerry, Clyde'ın başına dikilip gürültülü bir şekilde boğazını temizleyerek.

"Ne var?"

Kerry, cilveli bir edayla gülümseyip saçını eliyle arkaya doğru attı. "Bu tişörtünü seviyorum Clyde. Sana çok yakışıyor."

"Oyunu durduramam," dedi Clyde sinirli bir şekilde, bir yandan da silah değiştirip etrafa roket yağdırıyordu. "Bu oyun internette oynanıyor ve ben şu an ölümüne bir savaştayım. Ne istiyorsun?"

"Babam eski işini bitirip yanımıza taşınana kadar internet bağlatamıyoruz. Belki Londra'daki arkadaşlarıma buradan e-posta gönderebilirim diye düşünmüştüm."

"Okulun kütüphanesinde de internet var, bilmiyor musun?" dedi Clyde.

Kerry, bir adım geri çekilip incinmiş gibi yaptı. "Tamam," dedi kırgın bir sesle. "Belki de okuldan göndersem iyi olur."

Kerry'nin üzüldüğünü fark eden Clyde, bakışlarını bir anlığına ekrandan ayırdı. "Peki, bu oyundan sonra gönderirsin, olur mu? On dakikadan fazla sürmez. İşim bitince sana seslenirim."

"Muhteşem," diye düşündü Kerry. Eliyle Clyde'ın omzunu okşayıp "Teşekkür ederim Clyde," dedi.

Topuklarının üzerinde dönüp mutfağa doğru ilerlerken gizemli paketi incelemek için rahatsız

edilmeyeceği iki dakikası olduğundan emindi. Mutfakta Clyde ve Rebecca'nın ufak odalarını birbirine bağlayan kısa bir koridor vardı. Banyo kapısı bu koridorun tam karşısındaydı.

Kerry, banyoda olduğunu sanmaları için kapıdan içeri uzanıp lambayı yaktı. Omzunun üzerinden arkasına hızlıca bir göz atıp Clyde'ın odasına süzüldü. Kapıyı kapatıp elektrik düğmesini çevirirken kalbi deli gibi çarpıyordu. Tişörtünün altındaki minik alıcıyı çıkarıp kulağına yerleştirdi.

"Chloe, beni duyuyor musun?" diye sordu fısıldayarak.

Chloe, gayet sakin bir sesle konuşuyordu. "Endişelenme, ben arkanı kolluyorum. Kıpırdayan olursa derhâl sana haber vereceğim."

"Kafam karıştı," dedi Kerry heyecanlı bir sesle. "Hangi çekmeceydi?"

"Alttan ikinci."

Ses çıkarmamaya çalışarak çekmeceyi açan Kerry, elini top top edilmiş çorap yığınına daldırıp parmaklarıyla paketi buldu. Konumunu ezberleyip paketi çıkardı ve şifonyerin üzerine koydu.

"Tamamdır," dedi Kerry fısıltıyla. Paketin sarılı olduğu plastik ambalajı açıp içine baktı. Temel eğitimde benzer maddeler kullandığından, paketin içindeki maddeyi hemen tanımıştı. "Dört parça plastik patlayıcıya benziyor, muhtemelen C4. İki de bağımsız fünyesi var. Yalnızca bakarak ne tür olduklarını anlayamam."

Gri oyun hamurlarına benzeyen patlayıcılar, karmaşık bir fünye sistemiyle bir çırpıda patlamaya hazır bombalara dönüştürülebilirdi. Patlayıcıyı yoğurup bir arabanın içine, bir masanın altına ya da dilediğin herhangi bir yere yerleştirip fünyelerini saplayarak bombayı hazır hâle getirebilirdin.

"Birileri bunu ele geçirebilmek büyük paralar dökmüş olmalı," dedi Kerry.

"Nedenini, niçinini şimdi bir kenara bırak Kerry," diyerek onu uyardı Chloe. Ses tonunu olabildiğince sakin tutmaya çalışıyordu. "Yalnızca fotoğrafları çek ve bir an önce oradan çık."

Kerry, kot pantolonunun cebinden minik bir dijital kamera çıkardı. Küçük maytaplara benzeyen fünyeleri çekmecenin üzerine koyup resimlerini çekti. Flaş tekrar şarj olurken patlayıcıyı da fotoğrafını çekebileceği şekilde yerleştirdi.

Kapı çaldı.

"Kahretsin," diye tısladı Kerry telefona, soluk soluğaydı. "Kim geldi, Chloe?"

Beş daire ötedeki evde Chloe, dizüstü bilgisayarının başında ekrandaki pencereleri tek tek açıp kapatarak koridora bakan kameradan gelen görüntüleri bulmaya çalışıyordu.

"Bruce," dedi Chloe.

Kerry, patlayıcının fotoğrafını çekip panik içinde ambalajına geri koydu.

"Ne *halt* ediyor şimdi bu?"

"Bilmiyorum," dedi Chloe, ne yapacağını şaşırmış bir hâlde. "Cezası bitince doğruca oraya gelmeye karar vermiş olmalı."

"Onu arayıp neler olduğunu söylemedin mi?"

"Off..." dedi Chloe ızdırap içinde. "Aramalıydım, değil mi?"

Çok sinirlenmişti Kerry; ama şimdi zıvanadan çıkacak zaman değildi. Paketi çabucak plastik torbasına sarıp çorapların altına sokuşturdu ve çekmeceyi hızlıca kapattı.

"Clyde ve Rebecca mutfaktalar," dedi Chloe.

Rebecca'nın kapıya baktığını işiten Kerry, bir çıkış

yolu arıyordu. Mutfağa iki metreden az bir mesafe vardı. Kimseye görünmeden Clyde'ın odasından çıkmanın imkânı yoktu.

"Selam Becks," dedi Bruce sırıtarak. Altı haftalık görev süresince hızla öğrendiği Kantonca'yı oldukça yapmacık bir edayla kullanıyordu. "Kerry'yle birlikte ödev yapıyorsunuzdur diye düşündüm. O içeride mi?"

Rebecca başıyla onayladı. "Cezan nasıl geçti?"

"Aman canım, büyütülecek bir şey değil," diyerek omuz silkti Bruce. "Yalnızca hayatımın otuz dakikasını kollarımı kavuşturup bir saat kadranının izleyerek ziyan etmiş oldum."

Clyde kapıya bakmak zorunda kaldığı için kızmış gibiydi. "Hazır kalkmışken işemeye gidebilirim. Sen gelmeden önce o herifin canına okuyordum."

"Gidemezsin, Kerry tuvalette," dedi Rebecca.

Sözcükler Rebecca'nın ağzından çıkarken Clyde banyonun kapısını açmıştı bile.

"Eğer tuvalet deliğinden düşmediyse tabii, çünkü burada değil."

Rebecca şaşkın şaşkın bakarken, Bruce, büyük bir hata yaptığını ve Kerry iş üstündeyken gelip her şeyi berbat ettiğini anladı.

"Belki de eve gitmiştir," dedi Bruce huzursuz bir biçimde.

Clyde'ın küçücük odasındaysa Kerry, bir yandan kulağındaki alıcıyı çıkarıp tişörtünün altına yerleştiriyor bir yandan da bu durumdan kurtulabilmek için çılgınca bir şey yapmayı planlıyordu.

Rebecca kendi odasının kapısını açıp içeri uzandı. "Kerry? – Burada da değil."

Kerry, serçe parmağını burun deliğine sokup tırnağını narin dokuya geçirdi ve hızla çekip çıkardı. Acı dayanılmazdı;

ama Clyde odaya girmeden yatağın başucunda duran kağıt mendillerden bir tomar alıp yüzüne tutmayı başardı.

"Ne *halt* ediyorsun burada?"

Kerry, yüzünü Clyde'a dönerken mendilleri kaldırıp burun deliğinde toplanan kanın dışarı fışkırmasına izin verdi. Kanın Kerry'nin dudaklarından akıp çenesine doğru süzüldüğünü gören Clyde şok olmuştu.

Ağabeyinin ardından Rebecca da içeri girdi. "Aman Tanrı'm, Kerry. Ne oldu?"

Burnunda açtığı yara öyle korkunç bir acı veriyordu ki Kerry'nin numara yapmasına gerek yoktu.

"Burnum sık sık kanar. Tam tuvaletten çıktığımda birden kanamaya başladı. Biraz mendil alıp burnuma tutmak için buraya daldım."

Eğer Rebecca ve Clyde biraz durup düşünselerdi, tuvalet kâğıdı almak için banyoya geri dönmek yerine ya da kâğıt havlu için mutfağa gitmek dururken Kerry'nin neden hiç bilmediği bir odaya girdiğini merak edebilirlerdi. Fakat ikisi de, karşılarında kan içinde ve acıyla gerilmiş hâldeki surattan ötesini düşünemiyorlardı.

"Bizim yapabileceğimiz bir şey var mı Kerry?" diye sordu Clyde.

"Sanırım eve gitsem iyi olacak," dedi Kerry ağlamaklı bir hâlde. "Annem evde. Kanamayı nasıl durduracağını o bilir. Daha önce pek çok defa yapmıştı."

***

Bruce dairenin kapısını açtı. Kyle ve Chloe, dizüstü bilgisayarın ekranından Kerry'nin kaçış planını tüm çıplaklığıyla izlemişlerdi; ama yine de onu boynundan aşağı kanlar akar bir durumda görmeye hazırlıklı değildiler. Kerry, zar zor masaya ilerleyip bir sandalyeye attı kendini.

Bruce'a bakarken gözlerinden ateşler püskürüyordu.

"Kuş beyinli," diye çığlık attı Kerry. "Az daha bütün operasyonu berbat ediyordun."

"Üzgünüm, akıl edemedim," dedi Bruce ellerini başının üzerinde kavuşturarak. Kerry'nin yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu.

"Aklın *yok* ki senin."

Chloe onları yatıştırmak için araya girdi. "Hepsi benim hatamdı Kerry. Bruce'u aramam gerekirdi."

"Ceza alan sen değildin," dedi Kerry.

Kamerayı cebinden çıkarıp sertçe masaya vurdu. Kyle da, bu arada mutfak tezgâhının altından ilk yardım kutusunu çıkardı.

Ortamı sakinleştirmek isteyen Kyle "Bruce," dedi, "neden diğer odaya geçip fotoğrafları John'a göndermiyorsun? Ben Kerry'yle kalıp ona pansuman yaparım."

Kyle, yüzünü temizlemesi için Kerry'ye ıslak bir bez verirken, Bruce ve Chloe de, oturma odasına geçtiler.

"Şu eski burun kanaması numarası," dedi Kyle. "Casusluk eğitiminde bana da öğretmişlerdi; ama doğrusunu istersen dünyada benim aklıma gelmezdi."

Kyle'ın şefkatli ilgisinden hoşnut kalan Kerry, kanlı bezi masaya koyarken güçlükle de olsa gülümsemeyi başarmıştı. "Ben de tekrar yapmak için can attığımı söyleyemem."

"Pekâlâ, başını arkaya at bakalım. Şu yaraya bir bakmam gerek."

Kyle, ilk yardım kutusundan minik bir el feneri çıkarıp Kerry'nin burun deliğine ışık tuttu. Kan kararıp pıhtılaşırken akıntı da epey yavaşlamıştı.

"El tırnaklarında çok miktarda kir ve bakteri birikir Kerry. Şimdi burnuna biraz antiseptik dökeceğim ki yara

mikrop kapmasın."

Başını geriye doğru atmışken yanıt veremediğinden, Kyle spreyin kapağını açarken zayıf bir *hı-hı* sesi çıkardı.

"Biraz soğuk gelebilir. Nefesini tut ki boğazından aşağı kaçmasın."

Antiseptik sprey burnunun içini yakarken Kerry, acıyla yumruklarını sıkıyordu.

"Üzgünüm," dedi Kyle. "Sana buzluktan bir paket buz getireceğim. Kanama durana kadar burnuna tutmalısın."

Chloe oturma odasından mutfağa geldi.

"John'la görüştüm ve ona patlayıcıdan bahsettim. Clyde Xu'nun bu akşamki buluşma için nereye gideceğini ve ona ne talimat verildiğini mutlaka öğrenmemiz gerektiğini söyledi."

4. BULUŞMA

Aldığı her nefes, Kerry'ye burun deliğinde kabuk bağlamış olan yarayı hatırlatıyordu. Görev sorumlusu John Jones'la birlikte, iki yanında mağazaların uzandığı tıklım tıklım kalabalık bir caddede çevik adımlarla yürüyordu. Gün batımıydı ve yüzlerce ışıklı tabela, John'un dazlak başında ve gümüş çerçeveli gözlüklerinde parıldıyordu.

"Clyde'ı hâlâ görebiliyor musun?" dedi Kerry.

Kerry, etrafını saran sırt ve başlardan başka bir şey görmüyordu. Daha uzun boylu olan John, kalabalığın üzerinden bakabiliyordu.

"Sanırım evet," dedi John. "Ama düz siyah saçın buralarda nadir rastlanan bir şey olduğu söylenemez."

Kalabalık bir anlığına seyrelince, John, iki dakikadır izlemekte olduğu başın sarı beyzbol yeleği giymekte olduğunu fark etti. Clyde Xu, yeşil renk bir deri mont giyiyordu!

"Kahretsin," dedi John. "Yanlış adamı takip ediyoruz."

"Şaka yapıyorsun," dedi Kerry soluk soluğa. Yürümeyi kesip tedirgin bir biçimde bir bijuteri dükkânın vitrinine bakmaya başladılar.

John, cebinden son model bir telefon çıkarıp Chloe'yi aradı. Chloe evde, dizüstü bilgisayarının başındaydı.

"Xu'yu kaybettim," dedi John. "Sende ne var?"

MI5, Hong Kong'un iletişim endüstrisindeki bağlantıları sayesinde Çinli yetkililere CHERUB

operasyonundan bahsetmeden Clyde Xu'nun cep telefonu sinyallerini takibe almayı başarmıştı.

"Sinyallere bakılırsa şu anda tam arkanızda," dedi Chloe. "Cep telefonundan kesin sinyal almak mümkün değil, ancak aranızda on beş metreden az bir mesafe var."

"Ne yöne gidiyor?"

"Bir yere gitmiyor. Bir mağazaya falan girmiş olabilir."

"Sağol Chloe," dedi John. "Hareket etmeye başlarsa bana haber ver."

John, hızla telefonu kapatıp Kerry'ye döndü. "Hiç iz var mı?"

"Boyum çok kısa," dedi Kerry. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Chloe şu an hareketsiz durduğunu söyledi."

"Yirmi metre geride bir Starbucks vardı," dedi Kerry. "Oraya bakabiliriz."

"Haklısın," dedi John.

İkili Starbucks'a yollanmak üzere ucuz saatlerin olduğu vitrinin önünden ayrılırken, John, yeşil ceketli birini fark etti; elleri ceplerindeydi. Hızla önlerinden geçtiğinde aralarında bir metre bile yoktu. Şans eseri, düşüncelere dalmış olan Clyde Xu, bakışlarını önünde yürüyen birinin ensesine sabitlemişti.

John ve Kerry, bir an şoke olmuş bir hâlde birbirlerine bakıp tekrar kalabalığa karıştılar ve takibe devam ettiler.

"Nasıl oldu da onun önüne geçmeyi başardık?" diye sordu Kerry.

"Bir şeyler almak için bir dükkâna girmiş olmalı," dedi John. Xu'yu tekrar gözden kaçırmamak için boynunu olabildiğince yukarıda tutuyordu.

Kerry saatine baktı. Saatin sekiz olmasına üç dakika vardı ve bu iki anlama geliyor olabilirdi: Ya Clyde geç kalmak üzereydi ya da buluşma bu yakınlarda bir yerde

gerçekleşecekti. Caddenin karşısına geçmek için beklerken Xu'nun tam arkasındaydılar. Yeşil ışık yanar yanmaz, Clyde, ilk sırada duran arabaların hemen arkasından yola atladı ve karşı kaldırıma sıçrayıp kirli beyaz tabelası olan bir makarna dükkânına girdi. Dükkânın geniş ve camlı ön cephesi buğulanmıştı.

John ve Kerry, Clyde'a restorana yerleşmesi için biraz zaman tanımaya karar verdiler. Sakin adımlarla karşıya geçip bir gazete bayiinin önünde oyalanmaya başladılar. Kerry, bir *Hong Kong Times* gazetesi ve biraz da şeker alırken John da cep telefonuyla Kyle'ı aradı.

"Kyle, neredesiniz?"

"Bruce'la birlikteyim. Sizi karşıya geçerken gördük," diye yanıtladı Kyle. "Endişeye gerek yok."

"Tamam," dedi John. "Restorana yakın durun; ama Clyde'ın sizi görmediğinden emin olun. Ve ben komut vermeden sakın bir şey yapmayın, anlaşıldı mı?"

"Patron sensin," dedi Kerry.

John, telefonu kapatıp Kerry'ye döndüğünde, onu bir kutu şekeri kot pantolonuna sokarken gördü. "Hazır mısın?"

Kerry, gazeteyi ona verip başıyla onayladı. "Her zaman."

"Pekâlâ, şimdi git ve Oscar'lık bir oyun sergile. Üç dakika içinde ben de içeri gireceğim."

Camdaki buğu yüzünden, Kerry, içeride neyle karşılaşacağından pek emin olamıyordu. Mutfak, restoranın ön tarafındaydı ve kaynayan makarna ve pirinç tencerelerinden ılık bir soya sosu kokusu yükseliyordu.

Tezgâhın arkasında terli bir yüz belirdi. "Merhaba, burada mı yiyeceksiniz, yoksa paket mi olacak?"

"Burada yiyeceğim," dedi Kerry duraksamadan. "Arkadaşım çoktan gelmiş olmalı."

Adam, elini havada sallayarak restoranın arka tarafındaki bir sıra plastik masayı işaret etti. Kerry, paketlerini almak için bekleyen müşterilerden oluşan kısa kuyruğun arasından geçerken biraz gergindi. Restoran, yüzde yetmiş doluydu ve içerisi bir hayli gürültülüydü. Clyde'ı bir masada yalnız görünce, buluşacağı kişinin henüz gelmediğini anladı ve bir nebze olsun rahatladı. Clyde, sinirli bir hâlde bacağını sallıyor, plastik kaplı bir menüyü kendine doğru sallayarak serinlemeye çalışıyordu.

Kerry, onun karşısına oturup "Merhaba," dedi.

Clyde'ın çenesi, öyle bir hızla düşmüştü ki tam anlamıyla masaya çarpmıştı.

"Nasıl? Ne arıyorsun sen burada?"

"Seni takip ettim," diye itiraf etti Kerry.

"Ne dedin *sen*?"

Saçma sapan bir hikâye anlatmaya koyuldu Kerry. "Bunun çok aptalca göründüğünü biliyorum Clyde; ama seninle konuşmak zorundaydım. Bunu uzun zamandır istiyordum, fakat bir türlü cesaret edemedim. Yani, seni düşünmeden edemiyorum. Hem de gece gündüz. Tek istediğim senin de benden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmek. Yani, bir arkadaş gibi değil de daha çok sevgili olarak."

"Ee şey... Kerry, gurur duydum ama..."

"Yaa... Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum şu an," dedi Kerry, ağlamak üzereymiş gibi yüzünü buruşturarak. Bir yandan da ceketinin cebinde duran küçük dinleme cihazının yapışkanlı mahfazasını açıyordu.

"Bu saatte bir başına dışarı çıkmak için izin aldın mı ki?"

"Pek sayılmaz," dedi Kerry burnunu çekerek. "Benden hoşlanmadığını anlamalıydım."

"Kerry, bu senin hatan değil. Eğer aynı yaşta olsaydık eminim birlikte çok iyi vakit geçirirdik. Ama ben on altı

yaşındayım, sense on üç. Mantıklı ol, bunun yürümesi mümkün değil, tamam mı?"

"Ben neredeyse on dört yaşındayım," dedi Kerry, dinleme cihazını masanın altına yerleştirirken.

Clyde, Kerry'yi görünce yaşadığı bir anlık şaşkınlığı üzerinden atmış, buluşacağı kişinin onu masasında ağlayan bir kızla bulmasının ne kadar utanç verici olacağını düşünmeye başlamıştı.

"Ve ben de neredeyse on yedi yaşındayım," dedi Clyde. Kerry'nin bileğini kavrayıp sertçe sıktı.

"Bir başka kızla buluşacaksın, değil mi?"

"Beni iyi dinle Kerry," dedi Clyde, zıvanadan çıkmış bir hâlde parmağını ona doğru sallayarak. "Bir buluşmam var. Bu konuyu daha sonra konuşabiliriz. Ama şimdi buradan defolup gitmelisin."

Cihazı yerleştirdiğine göre, Kerry'nin orada takılmak için bir sebebi kalmamıştı. Masadan kalkarken kolunu Clyde'ın elinden çekip dramatik bir edayla ağlamaya başladı. Yığınla alışveriş torbasıyla iki masa ötede oturan bir grup kadın, başlarını çevirip endişeyle ona baktılar.

"Özür dilerim Clyde."

Clyde, bir elini yüzünün önünde sallayarak daha fazla dinlemek istemediğini belirten bir işaret yaptı. "Git artık buradan."

Kerry, gözyaşları içindeymişçesine hızlı adımlarla dükkândan çıkarken, içeri girmekte olan John'un hemen yanından geçti.

John, sıra sıra dizilmiş masaları geçip Clyde Xu'nun bir iki masa arkasına oturdu. Gazetesini açtı ve şu son model cep telefonlarıyla birlikte verilenlere benzeyen kablosuz kulaklıklarını takıp alıcıyı çalıştırdı.

***

Büyük bir spor çanta taşıyan iri yapılı bir Avustralyalı, Clyde Xu'nun karşısındaki tabureye oturduğunda, saat neredeyse sekizi çeyrek geçiyordu.

"Nasıl gidiyor dostum? Üzgünüm, seni beklettim."

Clyde'ın sesi ilk randevuda yada bir iş görüşmesindeymiş gibi tedirgin çıkıyordu. "Hiç sorun değil."

"Tamam dostum, şimdi söyleyeceklerimi aklında tutmalısın, o yüzden kulaklarını iyi aç," dedi Avustralyalı. Her ne kadar böyle gürültülü bir restoranda kimsenin duyamayacağı kadar sessizce konuşuyor olsa da, ağzından çıkanlar yarım metre ötedeki ufak mikrofon tarafından anında kaydediliyordu.

"Bu çanta senin. İçinde bir güvenlik kodu ve temizlikçi üniforması var. Giriş kodu Kowloon'daki bir iş merkezine ait, Pasifik İş Merkezi. Asıl temizlikçiler, gece on birden sabah ikiye kadar çalışıyorlar. Sen, yarın gece on birde, onlar girdikten hemen sonra içeri sızacaksın. Kapıdaki güvenliğe ilk günün olduğunu ve adresi bulamadığını söyle. Endişeliymiş gibi davran."

Clyde gülümsedi. "Muhtemelen endişeli olacağım."

Avustralyalı da gülümsedi. "Doğal olarak evlat. Ofise vardığında ne yapıp edip diğer temizlikçilerden uzak dur ve onlar ayrılana kadar bir yerde saklan."

"Nerede saklanacağım?"

"Tuvalette. Ofislerin içinde olanlara değil de dışarıda asansörün yanında olanlara. Ofistekilerle başka bir firma ilgileniyor ve mesai saatleri dışında kapalılar.

Saat ikide, çantadaki güvenlik şifresini kullanarak altıncı kattaki Viyana Petrol'ün ofislerine gireceksin. Küçük bir İtalyan petrol arama şirketidir. Ofisin arka tarafında, iki kanatlı bir kapının ardında yöneticinin odası bulunuyor. Karşı köşedeki temizlik odasında Samsonite marka bir seyahat çantası olacak. İçinde giysi ve banyo malzemeleri

bulacaksın. Patlayıcıyı bunların altına yerleştir. Her ihtimale karşı iki fünyeyi de yerleştir. Başlarını kırıp iki kabloyu birleştirerek bombaları aktive edebilirsin.

İşin bittikten sonra tuvalete geri dönüp temizlikçi kıyafetlerinden kurtulursun. Sonra merdivenleri kullanarak binadan ayrıl. Yangın çıkışını açtığında alarm çalışmaya başlayacak. Güvenlik görevlisi bir yeni yetme değil, polisleri arayabilir. O yüzden ben etraflarda olmayacağım, tamam mı?"

Clyde başıyla onayladı. "Peki, sonra ne olacak?"

"Henüz çocuk sayılırsın, herhâlde eve gidip sütünü içer, uyursun."

"Hayır, demek istediğim, patlayıcıya ne olacak? Neden masasının altına falan değil de bir seyahat çantasına koyuyoruz?"

Avustralyalı, yavaşça başını iki yana salladı. "Hadi ama, bu işleri bilirsin. Bilmen gerekmeyen bir şeyi sana söylemeyeceğiz."

Clyde kendini aptal gibi hissetti. "Elbette, pardon."

5. TAKİP

Gazetesinin ardında, Clyde Xu'nun Avustralyalı'yla yaptığı konuşmayı dinleyen John, kararsızdı. Hong Konglu yetkililerin haberi olmadan, evden dokuz bin beş yüz kilometre uzakta bir operasyon yürütüyordu ve bu iş için ihtiyacı olan adamlar, elinin altında değildi.

İngiltere'de bir CHERUB görev sorumlusu, gerektiğinde tek bir çağrıyla daha fazla Cherub ajanının, yetişkin istihbarat görevlisinin veya polisin helikopterle gelmesini sağlayabilirdi. Buradaysa, İngiliz elçiliğinde çalışan bir iki masa başı MI5 görevlisi dışında kimse yoktu. CHERUB gibi son derece gizli bir örgütün varlığından onları haberdar etmek bir yana, John bu adamlara çantasını bile teslim etmezdi.

John ve ekibi, altı hafta boyunca Clyde Xu'yu Dünyayı Kurtarın'ın üst düzey sorumlularından biriyle yakalamak için uğraşmışlardı; ancak Avustralyalı, kalabalığa karışıp kimliği tesbit edilmeden buradan çıkıp giderse tüm emekleri boşa gidecekti. Birisi onu izlemek zorundaydı.

John bunu kendisi yapamazdı. Avustralyalı'nın karşısında bu kadar zaman oturduktan sonra onu izlemeye kalkarsa fark edilirdi. Chloe evde telefon sinyallerini izliyordu. Kerry de olamazdı çünkü Avustralyalı bir süre restoranı gözlemiş ve onu görmüş olabilirdi.

Böylece iş için geriye bir tek Kyle ve Bruce kalıyordu. John, onlara giysilerinin altına kurşungeçirmez yelek

giymelerini tembihlemişti, ancak yine de, iki çocuğu muhtemelen silahlı bir adamın peşine takma fikri onu rahatsız ediyordu. Üstelik restorandan çıkarken Clyde'la da karşılaşabilirlerdi.

John, silah taşıyıp taşımadığını anlamak için epey alımlı görünen Avustralyalı'yı baştan aşağı süzdü. Nafile. Yirmi yıldır bu istihbarat oyununun içindeydi ve kendini kandırmaya çalışması anlamsızdı. Hedefiniz, silahı giysilerinin altından kabak gibi görünecek şekilde taşıyacak kadar aptal değilse, bir adamın silah taşıyıp taşımadığını anlamanın hiçbir yolu yoktur.

Hiç değilse, Kyle ve Bruce'un Clyde'a rastlama olasılığı artık gerçekleşemezdi. Avustralyalı masaya 100 Hong Kong Doları bırakıp ayağa kalktı ve Clyde'a arkada kalıp hesabı ödemesini söyledi.

John telefonunu çıkarıp sesini yükseltmeden Kyle'ı aradı. "Neredesiniz?"

"Yolun elli metre aşağısında bir ATM'nin yanında gizleniyoruz."

John'un aklında yanıtlanması gereken sayısız soru vardı.

Kyle'ın sesi gergindi. "Hadi ama John. Altı haftadır bekliyoruz. Bruce'la ikimiz bunu halledebiliriz."

John derin bir nefes aldı. Kurulduğu günden beri, Dünyayı Kurtarın iki yüzden fazla insanın ölümüne neden olmuştu. Örgütü açığa çıkarmak için ellerine büyük bir fırsat geçmişti ve çocuklar da gitmek için hevesli görünüyorlardı.

"Pekâlâ," dedi John, elini huzursuz bir ifadeyle ensesine götürürken. "Peşine düşün, ama aptalca bir şey yapmayın, tamam mı? Hedef uzun boylu, iki metre boylarında. Bir ragbi oyuncusuna benziyor, geniş omuzları ve düz bir burnu var. Sarı saçlarını yana yatırmış. İyi giyimli, açık

portakal rengi dikdörtgen gözlükler takıyor."

"Şu anda ona bakıyorum," dedi Kyle. "Dışarı çıkıyor. Bu işi nereye kadar götüreceğiz?"

John'un elinde, Avustralyalı'nın ne kadar tehlikeli olduğunu ölçecek hiçbir veri yoktu. "Kyle, buna karar verecek eğitime ve sağduyuya sahipsiniz. Söyleyebileceğim bir şey yok."

"Sadece izleyecek miyiz? Yoksa etkisiz hâle getirelim mi istiyorsun?"

"Evet," dedi John. "Eğer yapabileceğinizi düşünüyorsanız, etkisiz hâle getirin."

Telefonu kapattığında doğru bir şey yaptığını umuyordu.

***

Kyle, telefonu cebine koyarken Bruce'a bakıp sırıttı. "John epey endişeli, ama iş bizim."

"Görev sorumluları her zaman endişeli olur," dedi Bruce omuz silkerek. "Sanırım bu görev tanımlarında var."

"Ve bizim de çantamızda bir keklik var."

Avustralyalı, sarı saçlarıyla kalabalığın içinde rahatça seçilebiliyordu. Üstelik ne Kyle'ı ne de Bruce'u tanıyordu, dolayısıyla onu izlemek John ve Kerry'nin Clyde'ı izlemesinden daha kolay olacaktı. Yine de çocuklar, kendilerini o kadar da rahat hissetmiyorlardı: Geç saatte Hong Kong sokaklarında gezinen iki Avrupalı genç, oldukça göze batıyordu.

Bir kilometre yürüdükten sonra, sıçrayıp duran sarışın kafa, bir metro istasyonuna daldı. Uçarcasına basamakları inip loş ışıkla aydınlatılan girişe vardılar. Avustralyalı, abonmanını gösterip elektronik turnikeden geçti; ama çocuklar bilet almak zorundaydı.

"Kahretsin," dedi Kyle. Bir elini cebine daldırıp bozuk para aranırken jetonmatiğe koştu.

Önlerinde yaşlıca bir adam, makineye yirmi dolarlık bir banknot sokmaya çalışıyordu. Kıvranarak banknotun hazneye girip girip çıkışını, üzerindeki kırmızı LED'li ışığın yanıp sönüşünü izlediler. Nihayet para hazneye girdi ve bilet bir yığın bozuk parayla birlikte iade kutusuna düştü. İhtiyar adam, para üstünü avuçlarken artık iyice sabırsızlanan Kyle "Haydi ama beybaba," diye söylendi.

Bruce, hemen makinenin başına geçip bozuklukları yuvarladı. Kyle çıkan ilk bileti kaptığı gibi turnikeye koştu. Yürüyen merdivenler çok kalabalık olduğundan ortadaki merdiveni hızla inmeye başladı. Bruce, on beş saniye arkasından geliyordu. Aşağıya vardıklarında Avustralyalı'dan hiç iz yoktu.

"Ne tarafa?" dedi Bruce soluk soluğa. İnsanlar, hızlı adımlarla doğu ve batı yakalarına giden trenlerin durduğu platformlara doğru ilerliyorlardı.

"Ayrılmalıyız," dedi Kyle tedirgin bir sesle. "Sen doğuya giden treni al."

Çocuklar, farklı platformlara doğru kalabalığa karıştılar. Metro tıklım tıkıştı ve Kyle, ağır ağır batı platformuna ilerleyen kalabalığın içinde sıkışıp kaldı. Kalabalık öyle yoğundu ki burnunun dibindeki kafanın ötesini görmek mümkün olmadığı gibi, önündekini itekleyip durmak da bir işe yaramıyordu.

Diğer platforma ilerleyen Bruce içinse işler daha kolay olmuştu; ama uzaktan yaklaşan uğultu ve tünelden esen hava akımına bakılırsa, tren birazdan platforma girecekti. Eğer Avustralyalı platformdaysa, Bruce onu bir an evvel bulmalıydı.

Tüm platformu taradı; ancak aradığı sarı saçlı başı bulamadı. Daha iyi görebilmek için platformun arka

tarafında bulunan bir otomatik içecek makinesine yöneldi. Ayağını plastik şişelerin çıktığı yuvaya yerleştirdi ve oradan aldığı destekle yükselip kalabalığın üzerinden etrafa bir göz attı.

Platformun elli metre ilerisindeki sarışın başı görmesi için iki saniye yetmişti. Bu sırada tünelden gelen hava akımı, Bruce'un saçlarını dalgalandırıyor ve yaklaşmakta olan trenin farları tüneli aydınlatıyordu. Gidip Kyle'a haber verecek vakti yoktu. Bruce, üzerine bastığı yerden inerken tökezleyince sert bakışlı, punk saçlı ve yırtık pantolonlu bir adamın sırtına çıktı. Adam sert bir ifadeyle ona döndü.

"Dikkat et, seni pislik çuvalı."

Bruce, hiç üzerine alınmadan açılan kapıya yöneldi. Trenden inen kalabalığı yarıp geçerek platformda ancak on beş metre kadar ilerleyebilmişti ki, *kapılar kapanacak* anonsunu duyar duymaz kendini güç bela bir vagonun içine attı.

Vagonlar klimalı olduğundan içerisi, istasyonun boğucu havasına nazaran serindi ve Bruce, bir direğe tutunup da tren hareket etmeye başlayınca az da olsa rahatladığını hissetmişti. Oturacak yer olmasa da vagonlar tıka basa dolu değildi. Bu sayede, nazikçe insanlardan yol isteyerek trenin ön tarafına doğru ilerlemeye başladı.

"Özür dilerim, teyzemi kaybettim de... Affedersiniz... Müsadenizle..."

Hong Kong metrosunun dizaynı, Bruce'un işini epey kolaylaştırdı. Ayrı vagonlar yerine tek parça bir tüp şeklinde tasarlanan trende, her otuz beş metrede bir yer alan kıvrımlı bölümler trenin kavisleri almasını sağlıyordu. Bruce, trenin orta kısmından daha az kalabalık olan ön kısmına doğru ilerlemeyi başardığında, tren bir sonraki istasyonda durmak için yavaşlıyordu.

Avustralyalı kendine boş bir koltuk bulmuştu. Ve

inecek olanlar ayağa kalkınca, Bruce da, hedefinden yirmi metre ötede kendine bir yer bulup iki şişman kadının arasına sıkıştı. Avustralyalı'yı gözetleyecek kadar ona yakındı; ama onun dikkatini çekmeyecek kadar da uzaktaydı.

Kyle'a ulaşmayı uman Bruce, telefonunu çıkardı ancak tünelde telefon çekmiyordu. O da arkasındaki aralığa atılmış olan bir gazeteyi aldı eline. Yazılar İngilizce değildi ve her ne kadar Hong Kong'daki bir okulda geçirdiği altı hafta Kantonca konuşma becerilerini anadili seviyesine çıkarmış olsa da, hâlâ alfabeyi oluşturan tuhaf, kargacık burgacık şekilleri okumak ona zor geliyordu. Bir iki satır okumaya çalıştıktan sonra vazgeçip bir araba reklâmına bakmaya başladı.

***

Tren beşinci durakta durmak üzere yavaşlarken, Avustralyalı ayağa kalktı. Bruce, göz ucuyla onu izliyordu ve adamın hiçbir şüpheli davranışını görmemişti.

Tren durduğunda Bruce ve Avustralyalı, farklı kapılardan çıktılar. Aksilik bu ya, Bruce çıkışa daha yakın bir noktada trenden inmişti. O yüzden, spor ayakkabısını bir oturağa dayayıp Avustralyalı önüne geçene kadar bağcığıyla oynamaya başladı. İzlemeye devam etmeden önce, başına Nike marka bir beyzbol şapkası geçirip az da olsa dış görünümünü değiştirdi. Bu istasyonda tren, yerin sadece birkaç metre altından geçiyordu. Turnikeyi geçtikten sonra, platformla istasyon çıkışı arasında kısacık bir mesafe kalıyordu. İki yanında iş merkezleri ve oteller dizili olan dört şeritli bir caddeye çıktılar. Hava artık iyice kararmıştı ve akşam esintisi biraz ısırıyordu. Açık duran bir-iki bar ve restoranın dışında tüm mağazalar kepenklerini indirmişlerdi.

Bruce, bir fırsatını bulabilseydi evde bekleyen Chloe'yi arayıp neler olduğunu anlatacaktı; ama istasyondan elli metre kadar sonra Avustralyalı, bir döner kapıdan geçip lüks bir otelin lobisine girdi.

Bruce, birkaç metre onu izledi. Otel oldukça pahalı ve modern görünüyordu: Gösterişli ışıklar, soyut süslemeler, arduvaz döşeme ve siyah mermer sütunlar.. Barın bir köşesinde bir grup sarhoş işadamı, büyük ekran bir televizyonda at yarışı izliyordu.

Avustralyalı, lobiyi geçip doğruca asansöre yöneldi. Adamın hangi katta kaldığına dair hiçbir fikri olmayan Bruce'un, hedefine yakın durup beklemekten başka seçeneği yoktu. Tedirgin olmuştu; ama Avustralyalı, onu trenden tanıdıysa bile bunu belli etmiyordu. Belki de onu tanımıştı; ama on üç yaşındaki bir çocuğun varlığı onu endişelendirmemişti.

Asansörün kapıları *ding-dong* sesiyle açıldı. İçerisi cam kaplı ve döşemesi de mermerdi. Bruce, Avustralyalı'nın içeri girip on dokuzuncu katın düğmesine basmasını izledi. Kapı kapanınca, Bruce düğmelere uzanıp *demek aynı katta kalıyoruz* anlamında bir *"Aa,"* dedi.

Bu, kesinlikle Bruce'un yaptığı en şüphe uyandıran hareketti, fakat Avustralyalı yine aldırmadı. Asansör otelin dış cephesinde yavaşça yükselirken, iki yolcu da, camdan sıra sıra gökdelenlerin ve Hong Kong limanının oluşturduğu manzarayı seyre koyuldular. Işıl ışıl, dev bir yolcu gemisi okyanusa açılıyordu.

"Gerçekten de çok güzel bir yolcu gemisi," dedi Avustralyalı, elleriyle deri kaplı parmaklığa yaslanarak.

Bruce çok gergindi ve aniden başlayan konuşma onu hazırlıksız yakalamıştı. "Şey, evet. Muhtemelen bir sürü yaşlı ve şişman insanla doludur."

Avustralyalı güldü. "Sanırım haklısın. Nerede edindin

bu aksanı, Londra'da mı?"

Bruce omuz silkti. "Ailem Galler bölgesindendir aslında; ama babam bir bankada çalıştığı için dünyanın hemen her yerinde yaşadım."

Bruce, lafını bitirdiğinde asansör yavaşladı ve otomatik kapı açıldı.

"Pekâlâ, iyi akşamlar evlat. Hong Kong'un keyfini çıkar."

Bruce, asansörden indiğinde farklı kapı numaralarını ve değişik yönleri gösteren okları görünce şaşırmış gibi yaptı. Avustralyalı, bir sıra koca kaktüsü aşıp kalın halıyla kaplı koridorda emin adımlarla odasına doğru ilerliyordu.

Ne yazık ki, pek fazla yürümesi gerekmemişti. Avustralyalı'nın hemen ikinci odanın önünde durup kapıyı açmakta olduğunu gören Bruce, birden panikledi.

"Hey bayım," diye seslendi Bruce. "Sanırım bunu düşürdünüz."

Adam, kapının girişinde durup arkasına döndüğünde epey şaşırmış görünüyordu. Bruce, ceketinin cebinde bulduğu ilk kâğıt parçasını eline almış hızlı adımlarla adama doğru ilerlerken, bir yandan da diğer cebindeki pirinç muştayı parmaklarına geçiriyordu.

Herifçioğlu epey iriydi ve Bruce, işini şansa bırakamazdı.

6. MUŞTA

Yaklaşırken, Bruce, Avustralyalı'nın odasına bir göz attı. İçeride ışık yanmadığına göre yalnız kalıyor olmalıydı.

"Beni buraya kadar takip ettin, ha evlat?"

Adamın, korkmuştan ziyade meraklı bir hâli vardı. Eğer Bruce bir yetişkin olsaydı, muhtemelen Hong Kong polisinden veya Çin gizli servisinden şüphelenirdi. Ama on üç yaşında, karman çorman saçlı, çelimsiz bir oğlan söz konusu olduğundan, karşısındakinin asansörde öylesine edilmiş bir lakırdıyı gereğinden fazla ciddiye alan bir çocuk olduğunu düşünmüştü.

"Sorunun ne bilmiyorum evlat, gerçekten üzgünüm, fakat yapmam gereken işler var."

Bruce, pirinç muştayla hızlı bir yumruk indirdiğinde, adam kendini savunamadı bile. Başında büyük bir yara açılan Avustralyalı, odanın içine yuvarlandı.

Ne yazık ki Bruce, umduğu kadar bitirici bir darbe indirememişti. Odanın kapısı ardından hızla kapanırken, Bruce, adamın karnına bir döner tekme geçirdi. Ama muştayla bir yumruk daha indirmek üzere yaklaştığında, sersemlemiş olan Avustralyalı da bir tekme savurdu. Bruce, hemen geri sıçradı ve tekme sadece, hafifçe kaburgalarına isabet etti. Ama rakibi ondan iki kat iriydi ve yediği tekme, onu bir gardırobun kapaklarına savurmaya ancak yetmişti.

Avustralyalı, ceketiyle ağzını silip Bruce'un karşısında dövüş pozisyonu aldığında yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Demek bir iki numara biliyorsun, ha?" dedi sırıtarak. Başından kan damlıyordu. "Nesin sen, dünyanın en çelimsiz gaspçısı falan mı?"

"Onun gibi bir şey," dedi Bruce, kendinden emin görünmeye çalışarak.

Sürpriz saldırı şansı kalmadığından, Bruce, kendisinden bu denli iri ve muhtemelen dövüş sanatları eğitimi almış bir rakip karşısında pek şansı olmadığını düşünüyordu.

"Neden kapıdan çıkıp gitmiyorsun ve tüm bunları unutmuyoruz?" dedi Avustralyalı. "Seni polise şikâyet etmeyeceğim, bela istemiyorum."

Bruce, bu teklifi değerlendirirken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Rakibi iri yapılıydı ve dövüşmeyi biliyordu. Dövüş eğitiminde öğretilen en önemli şey, asla yutabileceğinden büyük bir lokma koparmamandır.

"Tamam," dedi Bruce, ihtiyatla kapıya doğru çekilirken. Kapı kolunu kavradığında endişeli de olsa gülümsemeyi başarmıştı. "Böylesi gayet adil oldu."

Bruce, gözünü rakibinden ayırmadan ağır kapıyı çekti. Tam çıkmak üzereyken, Avustralyalı öne doğru sendeledi ve halının üzerine kusmaya başladı. Rakibinin kafasına indirdiği darbenin sandığından daha etkili olduğunun farkına varan Bruce, kapıyı bıraktı ve onu bir sıçrama tahtası gibi kullanarak tüm süratiyle rakibinin üzerine atıldı. İyice güçten düşmüş olan adamın kafasına sert bir tekme indirdi.

Avustralyalı, sırtüstü savrulup bir yazı masasının üzerine kapaklandı. Bruce, bir dişi kırılmış, acı içinde yüzünü tutan rakibine muştayla bitirici darbeyi de indirdi. Eline bulaşan kusmuk bir anlığına midesini bulandırsa da CHERUB eğitimini hatırladı.

Öncelikle, odayı başkalarının girmesini önleyecek

şekilde güvenlik altına almalıydı. Kapıyı kilitleyip sürgüledi. Birinin bilincinin ne kadar süre kapalı kalacağını bilmek imkânsız olduğundan ikinci adım, kurbanı emniyet altına almaktı. Bruce, masa lambasını kavradı, kordonunu duvardaki prizden söküp aldı. Eşofmanının cebinden bir çakı çıkarıp lambanın altındaki plastik kabloyu kesti. Ardından kabloyu eşit iki parça hâlinde büküp onu da kesti.

Bilinci yerinde olmayan Avustralyalı, yazı masasının üzerine devrilmiş vaziyetteydi. Bruce, muştayı çıkarıp ellerine bir çift kullan-at eldiven geçirdi ve yatağın üzerindeki örtüyü alıp yerdeki kusmuğun üzerine serdi. Kurbanının önünde diz çöküp ayak bileklerini kabloyla bağlamaya başladı.

Bruce, el ve ayak bileklerini bağladıktan sonra kurbanının nefes almakta zorlandığını fark etti. Avustralyalı'nın ağzını iyice açınca bir ağız dolusu kusmuk döküldü. İğrenç kokudan kaçınmak için hemen başını çevirdi. Ardından iki parmağını adamın boğazına sokup nefes almasını engelleyen kalıntıları temizledi.

Bruce, kurbanının düzgün bir şekilde nefes aldığından emin olduktan sonra tüm gücüyle şuursuz bedeni yerdeki örtünün üzerine yatırdı. Ardından, baygın yatarken boğulmasın diye, adamın bacaklarını cenin pozisyona getirdi.

Odayı ve kurbanı emniyet altına aldıktan sonra, yapış yapış olan eldivenleri yenileriyle değiştirip ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı.

"John, benim."

"Bruce, neredesin?"

Bruce, ancak elinde cep telefonuyla, yerde bağlanmış hâlde yatan kocaman kurbanına bakarken, az önce ne başardığının tam olarak farkına vardı. Bunun karşılığı bir

lacivert tişört olmalıydı!

"Onu iyi hakladım," dedi Bruce gururlu bir sesle, neredeyse kahkaha atıyordu. "Crowne Rezidans'tayım. Oda numarası 97. Ve aşırı gelişmiş dostumuz, bağlanmış bir durumda ayaklarımın altında yatıyor."

John memnun olmuştu. "İyi iş. Silahlı mıydı?"

"Hayır," dedi Bruce. "Pek öyle bir tipe benzemiyordu, ben de şansımı denedim."

"Sen iyi misin?"

"Üstüme başıma bulaşan kusmuğu saymazsak, evet iyiyim."

"Pekâlâ," dedi John. "Orada güvende misin?"

"Sanırım," dedi Bruce. "Pek etrafa bakacak fırsatım olmadı; ama öyle görünüyor ki bu odada tek başına kalıyor. Süvari birliklerini gönderiyor musun? Ne yapıyoruz?"

"Ne tür bir bina orası?"

"Pek afili," dedi Bruce. "Rahat beş yıldızlıdır."

John ofladı. "Böyle binalarda her yerde güvenlik kamerası olur. Üstelik kötü adamlar otel yönetimiyle sıkı fıkı olabilir. Onu indirmeden evvel seni çok fazla gördü mü?"

"Beni teşhis edebilecek kadar. Asansörde birlikte çıktık ve ben onu yere serene kadar biraz mücadele ettik. Biraz da kan kaybetti ve belki bir dişi de kırılmış olabilir, yine de odacı kadın geldiğinde onu nefes alır vaziyette bulacak."

"Pekâlâ, o hâlde, buna bir gasp süsü vermeni istiyorum. Kimliğini saptamak için fotoğraflarını çek, sonra pasaport, para, belgeler, saat, mücevher ve para edeceğini düşündüğün her şeyi çal. Tüm bunları ona ait bir çantaya koyup ön kapıdan çık."

"Tamamdır patron. Burası büyük bir otel. Ben içeri girerken kapıda bir sıra taksi bekliyordu. Onlardan biriyle dönsem olur mu?"

"Olur," dedi John. "Doğruca eve gelme. Taksiciye

Great Northern Oteli'ne gitmesini söyle. Seninle lobide buluşacağım."

"Orada kim kalıyor?"

"Hiç kimse, ama kaldığım yerden çok uzak değil. İz bırakmamalıyız."

Bruce aptalca bir soru sorduğunu fark edip gülümsedi. "Evet, elbette."

"Taksiye binince beni ara."

Bruce telefonu kapatıp cebine koydu. Baygın bir hâlde yatan adamın üzerine çömelip eliyle takım elbisesinin ceplerini yokladı ve bir cüzdan buldu. İçinden çıkardığı bir kredi kartının üzerinde adamın adı yazıyordu: Barry M. Cox.

***

Bruce, Great Northern Oteli'nin önünde bir taksiden indiğinde saat on olmuştu. John gösterişli deri çantayı alırken, Bruce da taksiciye para verdi.

"Üstü kalsın."

Taksi ayrılırken, "Doğruca benim otelime gidiyoruz," dedi John. "Sadece birkaç yüz metre ilerde. Nasılsın?"

"Yaralanmadım," dedi Bruce. "Ama canım çıktı. Bir yerde durup kola falan içebilir miyiz?"

"Odamda mini bar var," dedi John, hızlı adımlarla yürürken. "Acele etmeliyiz. Chloe ve Kyle bizi bekliyor."

"Ne için bekliyorlar?"

"Cox'dan çaldığın tüm kâğıt ve belgeleri Chloe eve götürecek. Onları tarayıp analiz etmeleri için e-postayla MI5'e yollayacak. Bir avuç içi bilgisayar bulduğunu söylemiştin."

Bruce başını salladı. "Evet, pek fiyakalı bir şey, ceketinin cebindeydi. Bir şey bulabilir miyim diye bakmak

istedim; ama şifresi var."

"Hiç şaşırmadım," dedi John. "Senin için, bu gece saat bir uçağına British Airways'den yer ayırdım. Business class için son check-in gece yarısında, bu da sana temizlenip karnını doyurman ve havaalanına yollanman için iki saat veriyor. Chloe, benim odama pasaportunla birlikte temiz giysiler de getirdi. Bu on üç saatlik bir uçuş. GMT ile saat yedide Londra'da olacaksın."

"Neden gidiyorum?"

"Dünyayı Kurtarın, daima sağlam güvenlik şifreleri kullanır. Bu bilgisayarın içindeki işe yarar bilgileri elde etmek için çok güçlü bilgisayarlara ihtiyacımız var ve ben de bu cihazın bir an evvel Londra'daki MI5 merkezine ulaşmasını istiyorum. Sen uçaktan indiğinde bir istihbarat memuru seninle kapıda buluşup cihazı senden alacak.

Onu sen götürüyorsun çünkü buradan ne kadar çabuk ayrılırsan o kadar iyi olur. Büyük olasılıkla bir güvenlik kamerası tarafından otele girerken ve Barry Cox'un çantasıyla otelden ayrılırken görüntülendin. Hong Kong, yabancı turistlerden büyük paralar kazanıyor ve polis de, turistlere karşı işlenen suçları çok ciddiye alıyor. Senin eşkâline uyan bir çocuk arıyor olacaklar."

"Eğer bu durum polise bildirilirse tabii. Cox, onlara bulaşmamayı tercih edebilir."

"Otel yönetimi onu eli kolu bağlı hâlde bulduğunda polislere haber vermek zorunda kalacaktır. Cox'un şikâyette bulunup bulunmaması bir şeyi değiştirmez."

"Parmak izlerimi temizledim ve araştırma boyunca eldiven taktım; ama yine de birileri o otel odasında bana ait DNA örneklerine ulaşabilir."

"Bununla biz ilgileniriz," dedi John. "Hong Kong, yüz elli yıl boyunca bir İngiliz kolonisiydi ve MI5'in burada hâlâ güçlü bağlantıları var. Ortalık biraz yatışınca, seni bu otel

soygununa bağlayan tüm delilleri ortadan kaldıracağız."

Bruce başıyla onayladı. "Havaalanında yakalanma olasılığım var mı peki?"

John başını iki yana salladı. "Bir otel soygunu için tüm güvenlik birimleri harekete geçmez."

İkili, bir yaya geçidinde durup ışığın yanmasını bekledi.

"Peki, ben eve uçarken siz ne yapıyor olacaksınız?"

"Çeşitli olasılıklar üzerinde tartışıyoruz," dedi John. "Şu ana kadar elde ettiğimiz tüm bilgileri kampüse ilettim. Çok şükür bir iki saat içinde elle tutulur bilgilerle geri dönecekler ve biz de ne yapacağımıza karar verebileceğiz."

7. TOPARLANMA

Kerry, ertesi sabah 6:45'te çalan kapı ziliyle uyandı. Gözlerini ovuşturarak mutfağa geçerken üstünde gri bir yelek ve uzun bir şort vardı. Kapıda motorlu bir kurye duruyordu ve Chloe, pamuklu zarfı aldığına dair belgeyi imzalıyordu.

Chloe kapıyı kapatırken "Neler oluyor?" dedi Kerry esneyerek. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, Kerry."

"Özür dilerim," dedi Kerry. "Kabalık etmek istemedim..."

"Biliyorum," dedi Chloe gülümseyerek. "Biraz kötü göründüğümün farkındayım. Henüz başımı yastığa koymuş değilim. John da öyle."

"Neden?" diye sordu Kerry.

Chloe, bıçaklığa doğru gidip bir et bıçağı aldı ve onunla zarfı açtı. "Fünyeler," diyerek yanıtladı gizemli bir biçimde. Kerry, bir bardak meyve suyu alıp yemek masasına oturdu.

Chloe, zarftan çıkardığı balonlu ambalajı açıp içinden dört parça plastik patlayıcı çıkardı. Patlayıcılar, Kerry'nin dün öğleden sonra Clyde'ın yatak odasında gördükleriyle aynıydı.

"Dün gece ikide CHERUB kampüsünden, Clyde'ın odasında çektiğin resimlerle ilgili bilgiler geldi," diyerek açıklamaya başladı Chloe. "Fünyeler, CIA için özel olarak

tasarlanıp sınırlı sayıda üretilmiş. Daha evvel teröristlerin eline hiç geçmemiş. Hava basıncı belirli bir seviyenin altına düşünce harekete geçecek şekilde tasarlanmış."

Kerry bir anlam verememişti. "Ne işe yarıyor bu?"

"Hava basıncı, yüksek irtifada yerde olduğundan daha fazla olur."

"Tamam," dedi Kerry. "O zaman, eğer bir dağcıyı havaya uçurmak istiyorsan..."

"Ya da bir uçağı," dedi Chloe.

"Ah." Amerikan istihbaratının dağcıları havaya uçurmaya çalışmayacağını fark edince kendini aptal gibi hissetti Kerry.

Chloe açıklamaya devam etti. "Viennese, küçük ölçekli bir İtalyan petrol arama firması; ancak Güney Çin Denizi'nde büyük bir petrol yatağı keşfedince turnayı gözünden vurdular. Fakat daha büyük bir firmanın finansal desteğine ve uzmanlığına ihtiyaçları var. Firmanın başkanı ve yakında patlayacak olan seyahat çantasının sahibi, Vincent Pielle adında biri. Son birkaç gününü iki büyük petrol şirketinin yetkilileriyle anlaşmalar imzalayarak geçirdi. New Territories'deki küçük bir havayolu firmasından özel bir uçak kiraladı. Yeni iş arkadaşları ve yardımcılarıyla birlikte bir iki günlüğüne dinlenmek ve rahatlamak için kalburüstü bir Tayland tesisine doğru uçmayı planlıyor."

Kerry devam etti. "Tabi, Clyde Xu, seyahat çantasına belirli bir yüksekliğe ulaştığında uçağın gövdesinde koca bir delik açacak olan bombayı yerleştirmezse."

"Aynen öyle, Kerry."

"Tüm bu bilgilere nasıl ulaştık?"

"Fünyelerle ilgili bilgiye kampüsteki görev destek birimleri ulaştı. Viennese Petrol'ün keşfiyle ilgili internette epeyce haber var. Halka açıklanmayan kimi ayrıntılara ise, istihbarat servislerinde doğru insanları arayarak kolayca

ulaşabilirsin. MI5 ve CIA, petrol endüstrisini her zaman mercek altında tutar. Özellikle de Dünyayı Kurtarın gibi örgütlerin ortaklıkta dolaştığı ve Orta Doğu'da işlerin karışmış olduğu bugünlerde."

Kerry, yemek masasının ortasında duran plastik patlayıcı öbeğine baktı. "Öyle anlıyorum ki bu gerçek değil ve Xu'ların dairesine girip bunu gerçeğiyle değiştireceğiz."

"Hı-hı," dedi Chloe başıyla onaylayarak.

"Nereden geliyor bu? Gerçeğinden hiç farkı yok."

"Bu eski bir parça, Clayde Xu'nun çorap çekmecesinde bulunanla aynı seriden bir C4 patlayacısı. Üretici firma birkaç yıl önce bileşimine bir kimyasal karıştırarak bütün patlayıcıları etkisiz hâle getirdi. Böylece terörist grupların eline geçmesini önlediler. Neyse ki, ordu bazı eski malzemeleri eğitimde kullanmak için el altında bulunduruyor. İngiltere'den getirtecek vakit olmadığından biz de Amerikalılar'ı, Filipinler'deki bir üsten diplomatik bir zarf içinde birkaç kalıp göndermeye ikna ettik."

"Pielle'nin çantasına konan bombayı, Hong Kong polisine ihbar edemez miydik?" diye sordu Kerry.

"Bunu yapabilirdik; ama Xular evde değilken patlayıcıları değiştirmek de çok zor olmasa gerek. Dünyayı Kurtarın üyelerinin, bir miktar bozuk patlayıcı yüzünden bombanın patlamadığını düşünmesi daha iyi olur. Eğer Hong Kong polisi devreye girerse, birilerinin peşlerinde olduğunu anlarlar."

"Peki ya Barry Cox'un otelde gasp edilmesi ne olacak?" diye sordu Kerry. "Tam da Clyde'la görüştükten sonra oldu, yani bu da şüpheli görünüyor."

Chloe başını salladı. "Şüphelenecekler dir, ama emin olamazlar. Her neyse, esas önemli olan, Dünyayı Kurtarın'ın üst düzey elemanlarından birinin kimliğini tespit etmiş olmamız. Umalım da Bruce'un Cox'un odasından

çaldıklarında daha fazla bilgi olsun. Ama olmasa bile MI5 Barry Cox'un son birkaç yıl içinde nerelerde bulunduğuna, neler yaptığına ve kimlerle görüştüğüne ilişkin ayrıntılı araştırma yapabilecek."

Kerry, başıyla onaylayıp duvardaki saate baktı. "Sanırım çabucak bir duş alıp okul için hazırlansam iyi olacak."

Chloe başını salladı. "Ne diyor Alice Cooper, *Okul sonsuza dek bitti*. Patlayıcıları değiştirir değiştirmez toplanıp eve dönüyoruz. John bizim için üç-otuz Manchester uçağına yer ayırttı."

***

Kerry, Xular'ın kapı ziline bastı. Okula gitmek üzere hazırlanmış olan Rebecca, kapıyı açtığında arkadaşını gözyaşları içinde görünce çok şaşırdı.

"Aman Tanrı'm, Kerry. Ne oldu?"

"Babam," dedi Kerry hıçkırarak. "Londra'da ciddi bir trafik kazası geçirmiş. Durumu çok ağır galiba."

"Ahh, Kerry..."

Rebecca'nın annesi mutfaktaydı. Kerry'yi işitince hemen yanına geldi. Üzerinde gri renk bir takım elbise, ayağında topuklu ayakkabılar vardı. "Kerry, canım benim, çok üzüldüm."

Bayan Xu, onu tüm içtenliğiyle kucaklarken "Teşekkür ederim," dedi Kerry burnunu çekerek. "Bu gece İngiltere'ye geri dönüyoruz."

"Ne zaman geri geleceksiniz?" diye sordu Rebecca.

Kerry omuz silkti. "Bilmiyoruz. Yani babam yeni bir işe başlayacağı için gelmiştik buraya. Eğer durumu ciddiyse ve işi alamazsa bir daha hiç dönmeyebiliriz."

Bu kadarı Rebecca'yı gözyaşlarına boğmaya yetmişti.

Onun hemen ardından Bayan Xu da gözyaşlarını tutamayınca, üç kadın da, kapının önünde hıçkırıklar içinde kalakaldı. Clyde, kapıdan şöyle bir başını uzatıp ağlayıp sızlanan üç kadın görünce hemen odasına kaçtı.

***

Bu kitlesel histeriden kırk dakika sonra Kerry, Kyle, Bruce ve Chloe'nin eşyaları sırt ve spor çantalarına doldurulmuş ve kapının önüne yerleştirilmişti. Kerry, boş odalara girip gardıropların içinde veya yatakların altında bir şey kalmış mı diye bakınırken, evi bu hâlde gördüğü için hüzünlenmişti.

Banyodan çıkarken Chloe ve Kyle'ı, mutfakta dizüstü bilgisayarın başında Xular'ın dairesinden gelen kamera görüntülerini izlerken buldu.

"Pekâlâ Kerry," dedi Chloe. "Şu anda hepsi ya okulda ya da işte. Kyle ve ben, patlayıcıları değiştirip dükkânı temizlemek için içeri giriyoruz. Gözün koridordaki kamerada olsun. Acilen bizimle irtibat kurman gerekebilir, radyo alıcıları kulağımızda olacak."

Kerry, dizüstü bilgisayarın başına geçip ağzına bir nane şekeri attığında, Kyle ve Chloe'nin koridorda yürüdüklerini ekrandan izleyebiliyordu. Rebecca'nın anahtarından gizlice çoğalttıkları bir kopyayla Xular'ın dairesine girdiler. Chloe, önce Clyde'ın odasına girdi. Çekmecedeki paketi açıp dört kalıp taze C4 patlayıcıyı bozuk olanlarla değiştirdi. Bunu hallettikten sonra ikili, hızla işe koyuldu. Koltuk ve sandalyelere tırmanıp lambaların içine gizlenmiş olan yedi gizli kamera ve mikrofonu söktüler. Kerry'nin izlemekte olduğu Xular'ın dairesini gösteren beş küçük ekran, tek tek karanlığa gömüldü.

Son olarak eve geri dönerlerken, Chloe, koridoru

izlemek için kendi kapı zillerinin içine yerleştirdikleri kamerayı söktü. Chloe ve Kerry, ellerinde elektronik izleme cihazları ve fünyesi olmayan gerçek patlayıcıyla dolu kolilerle odaya döndüğünde, Kerry de, balkondaki iki küçük uydu antenini söküyordu. Chloe, kutuların en büyüğünü açıp diğerlerini de onun içine yerleştirirken gülümsüyordu.

"Tüm bunları John'a teslim etmeliyim. Diplomatik pasaportla seyahat ediyor."

Kerry, uydu antenlerini kendi çantasına yerleştirip dizüstü bilgisayarı Chloe'nin uçakta yanında taşıyacağı sırt çantasına koydu.

"John'la nerede buluşacağız?" diye sordu Kerry.

"Havaalanında," diye yanıtladı Chloe, saatini kontrol ederken. "Kalkışa dört saat var. Londra'ya varmak on üç saat, gümrükten geçip kampüse giden trene binmek ise birkaç saatimizi alır."

"Pekâlâ," dedi Chloe. Sırt çantalarından en büyüğünü omzuna atıp eline bir valiz aldı. "Hadi yola koyulalım. Kapıdan taksi çevirmek genellikle pek kolay olur."

"Şu müthiş son söz," dedi Kerry sırıtarak.

Kapıyı çekip açarken dairenin içine şöyle bir baktı Kerry. Rebecca'yı tekrar göremeyeceği için üzgündü ve onu bekleyen on dokuz saatlik yolculuktan da kesinlikle hoşlanmayacaktı. Ama çetenin geri kalanını görmek ve altı hafta boyunca olan bitenle ilgili dedikoduları öğrenmek için can atıyordu.

8. ZEHİRLENME

Sekiz gün sonra

James Adams, CHERUB kampüsündeki ana binanın yangın merdivenlerine tırmanıp sendeleyerek sekizinci kata çıktı. Bir ayağında çorap, üzerinde boxer şort, çamurlu bir eşofman üstü ve başında da bombeli bir Arsenal şapkasıyla kız kardeşinin yatak odasının kapısını omuzuyla açmaya çalıştı.

"Hey, Lauren, bırak da içeri gireyim," dedi James lafları ağzında yuvarlayarak.

James tekrar kapıya yüklendiğinde Lauren, üzerinde bir Scooby Doo geceliğiyle kapının arkasında belirdi. Kollarını kavuşturmuştu ve korkunç gözlerle bakıyordu.

"Ne halt ediyorsun James?" dedi sinirlice fısıldayarak. "Saat kahrolası sabahın ikisi."

"Benimle gel ve *partiiiye* katıl, abicim."

"James, kimseyle *partiye* filan katılmayacağım. Leş gibi kokuyorsun ayrıca."

"*Parti* değil, Lauren," dedi James, kıkırdayarak. "*Partiii.*"

"Odana dön ve uyu James. Eğer gece bekçilerinden biri seni bu hâlde etrafta yuvarlanırken görürse canına okurlar."

"Ama ben eğlenmek istiyorum," dedi James inleyerek. "Bugün cuma, İleri Derece Dövüş Sertifikamı aldım bugün. Hepimiz şehirde bunu kutluyorduk: Atari oynadık, berbat

şeyler içtik ve sinemaya gittik."

"Gabrielle ve diğerleri nerede?"

"Tavuklar," dedi James dudak bükerek. "Hepsi uyudu."

"James," dedi Lauren huzursuz bir hâlde. "Başın büyük belaya girecek. Ve ben de Allah bilir kaç gün senin sızlanmalarını dinleyeceğim. Aşağıya, odana in ve *uyu*."

Bir parmağını havaya kaldırıp yalvarmaya başladı James. "Bir dakikalığına içeri girmeme izin ver, çişim var."

Ağabeyi onu kucaklamaya çalışırken öne doğru sendeleyince kenara çekildi Lauren.

"Biliyor musun Lauren," dedi James, "Artık bir türlü seni ne çok sevdiğimi söyleyemiyorum. O aptal inek Bethany her zaman etrafında dolanıyor."

"James *tam olarak* ne zaman birbirimizi ne çok sevdiğimizi söyledik ki?"

Lauren ışığı yakınca James, Lauren'in en yakın arkadaşının ikiz yatağın üzerinde oturmakta olduğunu gördü. Kız kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Yerde uyku tulumlarında uzanan üç kız daha vardı. Yarısı yenmiş abur cubur paketleri ve meyve suyu kutuları etrafa saçılmıştı.

"Yatıya kaldılar," diye açıkladı Lauren.

"O hâlde ben de size katılayım," dedi James sırıtarak.

"Kesinlikle hayır."

James eliyle Bethany'yi selamladı. "Selam, Bethany."

"Geber James."

James kıkırdadı. "Hiç de nazik değiliz."

"Bana inek demen de öyle."

Diğer üç kı,z uyku tulumlarına oturmuş kapıda cereyan eden atışmayı izliyorlardı. Fısıldaşıp başlarını sallıyorlardı. Lauren çok utanmıştı.

"Yatağına git James," dedi Lauren tekrar. Ağabeyini kapıdan iteklemeye çalışıyordu.

"Tamam, gidiyorum," dedi James başını sallayarak. "Önce tuvalete gidebilir miyim? Patlamak üzereyim."

Lauren kapının önünden çekildi. "Git bakalım. Umarım beş kişiyi birden ayağa diktiğin için mutlusundur. Bu kez oturağı kaldırmayı da unutma, olur mu?"

James, uyku tulumlarının içindeki bacakların arasından sendeleyerek banyoya geçti. Lauren, uykulu arkadaşlarına bakarken ellerini kavuşturup yüzünü buruşturdu.

"*Erkek kardeşler*," dedi suratını asarak. "Bunun için gerçekten çok üzgünüm."

Bethany dostça gülümsedi. "Ben onların nasıl olduğunu gayet iyi bilirim."

"Ben bombeli şapkayı beğendim," dedi uyku tulumundaki kızlardan biri kıkırdayarak. Diğer kızlar da kahkaha atıp ona katıldılar; ama Lauren bunda komik bir şey görecek havada değildi.

James sifonu çekip tuvaletten çıktı. Devrilmemeye çalışarak uyku tulumlarının üzerinden geçiyordu ki bu sefer de ayağını bir tabak soslu makarnanın içine sokmayı başardı. Bütün soslu makarna döşemeye yayılmıştı.

"Hay lanet," dedi James tıslayarak. Yere çömelip eliyle makarnaları toplamaya çalışıyordu.

"James, iyice dağıtıyorsun," dedi Lauren delirmiş bir hâlde. "Ben hallederim, sen sadece defol buradan."

"Üzgünüm," dedi James, odanın kapısını açıp çıkarken. "İyi geceler."

Ağabeyinin arkasından kapıyı kapatırken ayağını yere vurdu Lauren. "Geri zekâlı."

"Canını sıkma Lauren," dedi Bethany. "Senin hatan değil."

Kızların ikisi, banyodan kâğıt havlu getirip halıdaki soslu makarnayı temizledi.

"Biliyor musunuz," dedi Lauren, baş ve işaret

parmaklarını biraz açıp havada tutarak. "Ona tokadı yapıştırmama şu kadar kalmıştı."

***

Meryl Spencer, James'in yatağına eğilip "Günaydın James," dedi neşeli bir sesle.

Jamaikalı eski bir kısa mesafe şampiyonu olan Meryl, CHERUB kampüsünde beden eğitimi öğretmeni olarak çalışıyordu. Ayrıca James'ten de o sorumluydu, yani hem onun idmanıyla ilgileniyor hem de ona danışmanlık ediyordu.

"Masamda bir not var," dedi Meryl. "Dün öğlen Bayan Takada'nın senin hakkında yazdığı parlak bir rapor okudum ve unutmamak için kendime bir not yazdım. Notta diyor ki: *Mutlaka James'i gör. Dövüş eğitimi için onu tebrik et!*"

Meryl yatağın ucunda otururken James, başında tonlarca ağırlık varmış gibi hissediyordu. "Ama etrafa ve odadaki kesif kokuya bakılırsa, kutlama işini biraz abartmışsın, doğru mu?"

James, Meryl'in söylediklerini duyabiliyordu; fakat yüzünü yastığa gömmüştü ve önceki akşamla ilgili bir sürü berbat şey hatırlıyordu; sinemada düşmek, patlamış mısır savaşı, Gabrielle'e vurmaya çalışıp fena hâlde çuvallamak. En kötüsü de gece 2'de Lauren'in odasındaki sahneydi. Lauren çok kızmış olmalıydı.

"Düzgün otur James," dedi Meryl sert bir sesle. "Buraya ensenle konuşmaya gelmedim. Daha şimdiden ilk dersi kaçırdın."

James yüzünü döndü. Alarm çaldığında uyumaya devam etmiş olması onu hiç şaşırtmadı. Hareket ettiğinde eli vıcık vıcık bir şeye değdi.

Olamaz.

Şoke olup doğrulurken, "Efendim, sanırım hastalandım," dedi James soluk soluğa.

"Dün akşam midene indirdiğin şeyler düşünüldüğünde bu hiç şaşırtıcı değil."

"Hayır," dedi James endişeyle. "Gerçekten hastayım. Sanırım yatağıma hiç de hoş olmayan bir şeyler yaptım."

Meryl, yataktan sıçrarken James de nevresimi kaldırıp altına baktı korkarak. Sirke kokusu aldığında salsa sosundan bir gölün içinde yatmakta olduğunun farkına vardı.

"Aman Tanrı'm," dedi James örtüyü atıp yataktan fırlarken. Boxer'ının içine boca edilen yapış yapış biber ve soğan parçaları bacaklarından aşağıya akıyordu.

Meryl gülmeden edemedi. "Sanırım birileri sana bir oyun oynamış James."

James bunun Lauren ve Bethany'nin intikam saldırısı olduğunu biliyordu; ama onları ispiyonlamak istemedi. Meryl banyodan büyük bir havlu alıp James'e fırlattı.

"Tüm halıya dağılmadan bu pisliği temizlesen iyi olur. Ve duş alır almaz da yatak çarşaflarını çamaşırhaneye götür."

"Evet," dedi James havluyla bacaklarını silerken.

"Dün geceye gelince. Siz çocukların boş vaktinizi nasıl geçirdiğiniz konusunda oldukça anlayışlıyız."

"Evet, efendim," dedi James zayıf bir sesle.

"Benim kitabımda kampüse gece birde gelip havuza işemek, Dana ve Gabrielle'le yastık savaşı yapmak, yangın merdiveninde bir aşağı bir yukarı koşturup *Silah Başına* diye bağırmak, ardından kız kardeşini ve sekizinci katta kalan çocukların yarısını uyandırmak sorumlu davranmanın hiçbir standart tanımına uymuyor. Katılıyor musun?"

"Evet efendim."

Meryl elindeki notu salladı tekrar. "Bayan Takada'nın ileri dövüş eğitiminde gösterdiğin performansla ilgili

söylediklerini ve kutlamaya hak kazandığını göz önünde bulundurarak bu seferlik seni uyarmakla yetineceğim. Ama önümüzdeki altı ay içinde kampüste veya kampüsün çevresinde böyle davranmana en ufak bir müsamaha bile göstermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

James hem şaşırmış hem de sevinmişti. Meryl'in harçlığını keseceğini ve bir hafta boyunca ceza turu attıracağını düşünüyordu.

"Evet efendim."

James, salsanın kokusuna aldırış etmeden yatağın köşesine çökerken "Başın nasıl?" dedi Meryl anlayışla. Baş ağrısı azıtınca midesi de allak bullak oluyordu.

"Berbat."

"Seni bu sabahki derslerden muaf tutan bir not yazacağım."

"Siz iyi misiniz?" diye sordu James şüphelenmiş bir hâlde.

"İyiyim, neden?"

"Bana çok iyi davranıyorsunuz?"

Meryl bir kahkaha attı. "Belki de yaşlandıkça yumuşuyorumdur. Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, seni koşu pistine çıkarıp başın çatlarken elli tur koşturayım."

"Yo, yo; böylesi iyi," dedi James sırıtarak.

"Duş aldıktan sonra yatağına yeni örtüler serip öğle yemeğine kadar uyuyabilirsin. John Jones'la bir görüşmen olduğu söylendi ve böyle ölü gibi gitmeni istemeyiz, değil mi?"

James şaşırmıştı. "Sebep nedir?"

"Ayrıntılarını bilmiyorum," dedi Meryl. "Ama büyük bir görev. Dünyayı Kurtarın işin içinde, Avustralya'da bir yerlerde.

9. BRİFİNG

James, kendini bitkin hissediyordu ve görev hazırlık binasına birkaç dakika geç geldi. John Jones her şeyi düzenli tutmaktan hoşlanırdı. Geniş ofisindeki tüm kâğıt ve dosyalar, düzenli bir biçimde yerleştirilmişti ve kahve fincanlarına varıncaya kadar her şeyin üzerine bilgisayardan çıktısı alınmış etikler yapıştırılmıştı.

John Jones içerde değildi. Lauren ve Dana'nın da odada olduğunu görmek James'i şaşırtmıştı. Biçimsiz kılığıyla Dana, bir oğlan çocuğu gibi görünüyor; oldukça bol CHERUB tişörtü, belinden düşen pantolonu ve bağcıkları açık çamurlu botlarıyla salına salına etrafta geziniyordu. Görevde olmadığı zamanlarda, üniforma yerine çuval gibi bir blucin giyip kenarlarındaki patlaklardan fırlayan çoraplarını görebileceğiniz kadar eskimiş spor ayakkabılarını ayağına geçirdiğinde de bundan pek farklı görünmezdi.

"Ne haber?" dedi James. John'un masasının karşısındaki üç sandalyeden birine oturdu.

Dana başını salladı. "Biraz hastayım, ama eminim sen daha berbat durumdasındır. Dün gece çok kötüydün."

"Bir de bana sor," dedi James. "Ağrı kesici aldım; ama hâlâ sanki kafamın içinde bas ve davul çalıyorlar."

"Rahat uyudun mu?" diye sordu Lauren hınzırca sırıtarak. "Uyandığında nasıl hissediyordun?"

"İyi uyudum," dedi James. "Uyandığımda altıma ettiğimi düşündüm, çok teşekkür ederim. Çarşaflarımı

değiştirip yenilerini serdim; ama yatağım hâlâ berbat kokuyor."

"Ne yaptınız ona?" diye sordu Dana.

Lauren gülümsedi. "O uyurken iki kızla beraber gizlice odasına girip büyük boy bir salsa konservesini üzerine boca ettim. Uyanıp üzerimize atlayacağını düşünmüştük; ama küp gibi olduğundan fark etmedi bile."

Dana başını iki yana salladı. "Bu epey sert olmuş."

"Evet, ama o da gecenin ikisinde odama gelip aptalca şeyler yaptı ve tüm arkadaşlarımı uyandırdı. Hiç bu kadar utanmamıştım."

James, hatalı olduğunu biliyor ve meseleyi büyütmek istemiyordu.

"Hatalarımı kabul edecek yaştayım," dedi. "Hatalıydım, bana haddimi bildirdin ve bunu hak etmiştim. Aramızda bir düşmanlıkla başlamayalım bu göreve."

"Aramızdaki düşmanlık nedir?" diye sordu John, onların arkasından ofise girmişti.

James ve Lauren hemen "Hiçbir şey," dediler. Arkalarına döndüklerinde John'u kızıl saçlı ve yüzünde çiller olan sert görünümlü bir kadınla birlikte gördüler.

"İyi," dedi John. "Sizi Abigail Sanders'la tanıştırmak istiyorum."

Çocuklar ayağa kalkıp Abigail'in elini sıktılar. Avustralya aksanıyla her birine *merhaba* dedi.

"Demek bu üçü benim çocuğum," dedi Abigail. "Kesinlikle birbirlerine benziyorlar."

"Aslında, neredeyse senin çocuğun sayılırlar," dedi John, masasının başına geçerken. John konuşmaya devam ederken Abigail onun karşısına, James'in yanına oturdu. "Tüm CHERUB ajanlarının bir operasyonu reddetme hakkı vardır ve bu üçüne henüz brifing verilmedi. Yine de, genellikle pek istekli olurlar. On sekiz aydır burada

çalışıyorum ve bir ajanın verilen görevi geri çevirdiğini hiç görmedim."

John üç genç için açıklamaya devam etti. "Abigail; Avustralya Gizli İstihbarat Teşkilatı - AGİT'ten bir memur. Avustralya'daki gizli bir görevde onunla birlikte çalışacağınızı umuyoruz."

Avustralya'ya gitme fırsatını duyunca James ve Lauren'in ağızları kulaklarına varmıştı. Dana, botlarına bakmaya devam ediyordu; ama zaten yanında bir atom bombası patlasa dahi botlarına bakmaya devam edecek türden bir insandı.

"Bilgi notları hazır mı?" diye sordu Lauren.

John, başıyla onaylayıp masasından kalktı büyük bir duvar kasasına şifresini girdi. Kasanın ağır kapağını açıp bir zarf çıkardı ve üç kopya görev bilgilendirme notu dağıttı.

GİZLİ GÖREV BRİFİNGİ
JAMES ADAMS, LAUREN ADAMS VE DANA SMITH İÇİN
BU BELGE BİR RADYO SİNYALİ VERİCİSİYLE KORUNMAKTADIR. BELGE OPERASYON HAZIRLIK BİNASINDAN ÇIKARILMAYA ÇALIŞILDIĞI ANDA BİR ALARMI HAREKETE GEÇİRECEKTİR. FOTOKOPİ ÇEKMEYİN VE NOT TUTMAYIN.

GÖREVİN ARKA PLANI – HONG KONG GÖREVİ

2005'in sonlarında Echelon istihbarat ağı Hong Kong'da gerçekleştirilmesi muhtemel bir Dünyayı Kurtarın saldırısıyla ilgili bir e-posta mesajı ele geçirdi. İngiltere'nin, bu eski kolonisinde hâlâ güçlü bağlantıları olduğundan CIA durumu İngiliz güvenlik birimlerine bildirdi.

Clyde Xu adlı bir aktivistin kimliğini belirleyen MI5,

üç CHERUB ajanıyla Xu'nun ailesini izlemeye karar verdi. Görevleri Dünyayı Kurtarın'ın üst düzey bir yetkilisinin kimliğini teşhis etmekti.

Altı hafta sonra görev başarıyla tamamlandı. CHERUB ekibi Clyde Xu'nun, çeşitli petrol şirketlerinden on beş yetkiliyi taşıyan bir iş jetini havaya uçurma teşebbüsünün önüne geçti ve aynı zamanda üst düzey bir Dünyayı Kurtarın elemanını otel odasına kadar izledi. Adının Barry Cox olduğu öğrenilen adamı etkisiz hâle getirdikten sonra bir CHERUB ajanı, adamın pasaportu, günlüğü ve avuç içi bilgisayarıyla birlikte çeşitli kişisel eşyalarını ele geçirmeyi başardı.

DELİLLER

Cox'un avuç içi bilgisayarındaki verilerin deşifre edilmesi ve beraberindeki evrakın incelenmesi birkaç gün sürdü. Ne yazık ki, bilgisayarda bir satranç programının kaydedilmiş oyunlarından başka bir şey bulunamadı. Ele geçirilen belgeler, Cox'un geçmişteki hareket ve harcamalarına ilişkin ayrıntılı bilgi verse de bunlardan, geçen altı ay içinde Brisbane ve Hong Kong arasında sık sık gidip geldiği bilgisi dışında bir sonuca ulaşılamadı. Avustralya polisi, Cox'un ne DNA örneğini ne de parmak izini veri tabanlarındaki kayıtlarla eşleştirebildi.

Neredeyse tüm ümitlerini yitirmiş olan MI5 analistleri, araştırmanın sonuna geldiklerini düşünürken içlerinden biri Cox'un cüzdanının içinde sıkışıp kalmış, kredi kartıyla yapılmış bir alışverişe ait bir fiş buldu. Fişte yazılı olan kredi kartı numarası, Cox'un kartlarından hiçbiriyle uyuşmuyordu. Bu gizemli kredi kartının izi Brisbane'de bulunan Lomborg Finans isimli bir şirkete kadar sürüldü. Bulunan fiş, altı gün önce Brisbane'deki bir restoranda yenilen öğle yemeğine aitti. Avustralya Gizli İstihbarat Teşkilatı (AGİT) tarafından gizli bir soruşturma başlatıldı.

Restoranda söz konusu güne ait kapalı devre kamera

kayıtları mevcuttu. Kayıtlarda Barry Cox, Lomborg Finans'ın yönetim kurulu başkanı Arnos Lomborg'la birlikte görülüyordu. Yemeğin sonunda Lomborg, kredi kartıyla hesabı ödemişti. Cox, bir miktar bahşiş bırakmış bu arada yanlışlıkla fişi cüzdanına koymuştu.

Elinde daha fazla bilgi olmayan AGİT, Lomborg Finans'ı mercek altına aldı. Otuz kişi çalıştıran Lomborg, bir aile şirketi olup büyük müşterilerinin sayısı da bir düzineden azdır. Lomborg'un en büyük müşterisi, varlıklı, fakat hakkında çok az şey bilinen bir tarikat olan Hayatta Kalanlar'dır.

Bu iş ilişkisini inceleyen AGİT, Lomborg Finans'ın kendi ticari faaliyetlerini gizlemek için başka borsa simsarları üzerinden hisse senetleri alıp vadeli işlemler gerçekleştirdiğini tespit etti. Ayrıca Hayatta Kalanlar'ın yatırım hacminin yalnızca dört yılda yüzde bin arttığını fark ettiler. Bu büyüklükte bir kâr, Hayatta Kalanlar'ın gizli birtakım yasadışı faaliyetler içinde olduğu kanaatini doğurdu.

Kısa sürede, Hayatta Kalanlar'ın yatırım faaliyetlerinin Dünyayı Kurtarın'ın saldırılarıyla aynı dönemlere denk geldiği anlaşıldı. Örneğin, 27 Ekim 2004'te Hayatta Kalanlar, vadeli işlemle dört milyon varil Venezüella ham petrolü satın aldı. Üç gün sonra Dünyayı Kurtarın, Venezüella ve Brezilya arasındaki bir petrol boru hattını havaya uçurdu. Venezüella petrolünün fiyatı yüzde altı arttı ve Hayatta Kalanlar, 1 milyon dolardan az bir yatırımla 10 milyon doların üzerinde kâr elde ettiler. Ulaşılan bulgular ayrıca göstermiştir ki, Hayatta Kalanlar 300 milyon dolara varan kârını deniz aşırı ülkelerdeki banka hesaplarına aktarmaktadır. Bunun en makul izahı Hayatta Kalanlar'ın Dünyayı Kurtarın'ı finanse ettiğidir.

Tüm istihbarat faaliyetlerinde, hedef hakkında bir soruşturma yürütüldüğünü fark etmeden olabildiğince çok bilgi toplamak hayati öneme sahiptir. Lomborg Finans ve Hayatta Kalanlar'ı dolandırıcılık ve para aklama suçlamasıyla

yargılamaya yetecek miktarda delil bulunmaktadır. Ancak AGİT ve MI5, şu aşamada aceleci davranmanın araştırmayı daha da derinleştirip Dünyayı Kurtarın'ın kalbine ulaşma, hatta örgütü tümüyle çökertme şansını ortadan kaldıracağı inancındadır.

Bu amaçla AGİT, Hayatta Kalanlar örgütüne sızmaya yönelik birtakım planlar geliştirmiştir. CHERUB ajanlarının da dâhil olduğu bir ailenin, şüphe uyandırmadan bu gizli tarikat hakkında istihbarat toplayabileceği düşünülmektedir.

HAYATTA KALANLAR'IN KISA BİR TARİHÇESİ

1961'de, gıda otomatları pazarlayan Joel Regan, başarılı sayılabilecek kariyerini bırakıp Brisbane yakınlarında terk edilmiş bir kilise binası satın aldı ve kendi İncil yorumunu vaaz etmeye başladı.

Regan'ın iddiasına bakılırsa, kendisine vahiy inmiş ve Tanrı ona nükleer savaşın yaklaştığını bildirip Avustralya'da Nuh'un Gemisi'ni inşa etmesini buyurmuştu. Regan, yalnızca müritlerinin savaştan sonra hayatta kalacağını ve Gemi'den çıkıp uygarlığı yeniden, Hıristiyanlık'a uygun bir cennet olarak inşa edeceklerini öne sürüyordu.

38 yaşındaki bu adamın bayat Hıristiyan öğretileriyle harmanlanmış ipe sapa gelmez kıyamet kehanetlerini kimsenin takmayacağını düşünenler, Regan'ın pazarlama deneyimini ve istihbarat subayı olarak Avustralya ordusunda aldığı eğitimi hesaba katmamışlardı.

Eğlence olsun diye Regan'ın toplantılarına katılanlar, kendilerini çekici kadın ve erkekler tarafından çevrelenmiş buluyor, tekrar tekrar bu toplantılara katılmadan edemiyorlardı. Regan ayrıca, yalnız ve boşanmış annelerin, eşlerini savaşta kaybetmiş dulların ve rehabilitasyon gruplarının oluşturduğu küçük gruplara da kilisesinin kapılarını açmıştı.

Bu grupların üyeleri, genellikle yalnız insanlardı ve seve seve Regan'ın ayinlerine katılıp, onun Sevgi Denizi adını verdiği sıcak atmosferi soluyorlardı.

Kilise müdavimi, bir kez kendini bu Sevgi Denizi'ne kaptırdı mı Regan'ın tarikatının şeytani yönü devreye giriyordu. Regan, müdavimlerini grup terapilerine davet ediyor ve klasik pazarlama yöntemlerini istihbarat subayıyken öğrendiği gelişmiş beyin yıkama teknikleriyle harmanlayarak, onlardan yaşamlarının en travmatik ve üzücü anlarını anlatmalarını istiyordu.

Bu toplantılarda uygulanan yöntemlere kısaca "beyin yıkama" denmektedir. Regan, Hayatta Kalanlar adını verdiği gruptaki huzur verici ve dostça ortamla, dış dünyada yaşanan felaketler arasındaki karşıtlığı açığa çıkarıyordu. Sadece üç ya da dört yoğun seansta, beyin yıkama tekniklerine karşı zaafı olanların düşünüş ve davranışlarında belirgin değişimler gözlenmeye başlıyordu. Eskiden yakın oldukları dostlarına ve ailelerine güvenleri azalıyor, vakitlerinin giderek daha büyük bir kısmını Hayatta Kalanlar'ın grup etkinliklerine katılarak geçiriyorlardı.

Seanslar ilerledikçe Regan, vaaz ettiği dinin daha tuhaf özelliklerini öne çıkarıyordu: Özellikle Avustralya'nın ıssız bölgelerinden birinde Nuh'un Gemisi'nin inşa edilmesi. Gemi, insanların yaşamak için tüm gereksinmelerini karşılamalı, ayrıca nükleer savaşın yaratacağı ve yedi yıl sürecek olan felaket dönemine dayanacak kadar da sağlam olmalıydı.

Gemi'nin inşası için çok büyük miktarda para gerekiyordu. Kendini tamamen Regan'a adayan kişilerden, kiliseye bağlı mütevazı konutlara yerleşip Gemi'nin inşaası için tüm şahsi mal varlıklarını bağışlamaları ve kilisenin bir müridi gibi hizmet etmeleri isteniyordu.

Hayatta Kalanlar, çok çeşitli işlerde çalışmaktadırlar. Bazıları, kilisede vaaz ve öğütlerde bulunup tarikata yeni müritler kazandırmaktadır. Bazılarıysa, para kazanmaları için temizlikçi, ırgat, inşaat işçisi ve hatta Regan'ın asıl mesleği olan otomat pazarlamacılığı yapmak üzere dışarıya gönderilmektedir.

HAYATTA KALANLAR'IN BUGÜNKÜ DURUMU

Brisbane'den Avustralya'nın içlerine iki saatlik bir uçak yolculuğu, sizi dünyanın en ilginç ve etkileyici yapılarından birine götürecektir. Kuruluşundan kırk dört yıl sonra Hayatta Kalanlar'ın Gemi'si, bir hapishane gibi yüksek duvarlarla çevrili yurt benzeri odaları, 150 metre yükseklikteki tapınağı, havaalanı, modern ofisleri, eğitim binaları ve artık 82 yaşındaki Joel Regan'ın resmi ikametgâhı olan altmış odalı saray gibi bir malikâneyle 5 milyar Avustralya Doları değerinde göz alıcı bir yapı hâlini almıştır. Regan, bugün Avustralya'nın hakkında en çok tartışılan, en zengin adamıdır.

Hayatta Kalanlar'ın dünya geneline yayılmış 23 komünde yaşayan 13.500 kişiden fazla tam zamanlı üyesi bulunmaktadır. Ayrıca 17.000 kişi, düzenli olarak Hayatta Kalanlar toplantılarına ve gelişim gruplarına katılmaktadır. Nevada'da ikinci bir Gemi'nin yapımına devam edilmekte, bir üçüncününse Japonya'da inşa edilmesi planlanmaktadır.

Tarım, sağlık ürünleri ve bilişim sektörlerinde büyük yatırımlar yapan tarikat, ayrıca dünyanın en büyük otomat satıcısı ve bakım onarım firmasıdır. Eğer Hayatta Kalanlar, dini bir vakıf değil de bir şirket olsaydı, Avustralya'nın onuncu büyük firması olurdu.

CHERUB-AGİT GÖREVİ

CHERUB-AGİT görevinin öncelikli hedefi, Gemi'nin kalbine sızıp Hayatta Kalanlar ve Dünyayı Kurtarın arasındaki ilişkiyi açığa çıkarmaktır. Başarıya ulaşması için iki ila altı ay arasında sürmesi beklenen görev dört ayrı safhadan oluşmaktadır.

(1) KATILMA

Abigail Sanders ve üç CHERUB ajanı, boşanmış bir kadın ve onun çocukları kılığında Hayatta Kalanlar'ın aktif örgütlenme faaliyetlerinde bulunduğu Brisbane'in kalburüstü mahallelerinden birine taşınacaklardır. Dört ajan da tarikata girmek için çaba gösterecektir. Tarikatın, yeni ve özellikle de paralı üyeler kazanma konusunda hevesli olduğu göz önüne alındığında, bunun kolay olacağı düşünülmektedir.

(2) KAYNAŞMA

Ajanların vaazlara katılıp bir komüne girerek tarikata tam üye olmaları beklenmektedir. Zihin kontrolü tekniklerinin nasıl işlediği bir kez öğrenildiğinde, onlara karşı koymanın son derece kolay olduğu unutulmamalıdır. Göreve başlamadan önce zihin kontrolü teknikleri konusunda yeterli eğitim almış genç bir ajanın beyninin yıkanması söz konusu değildir.

(3) GEMİYE GİRME

Hayatta Kalanlar'ın Gemi'si, aslında kıyamet vakti için bir sığınak olarak tasarlanmış olsa da şu anda Hayatta Kalanlar'ın ticari ve eğitsel faaliyetleri için bir komuta merkezi işlevi görmektedir. Yönetici kadro ve tarikatın önde gelenleri dışında, yetişkinlerin, ancak dini seminerler ve düğün ya da vaftiz gibi ayinlerde kısa süreliğine Gemi'ye girmelerine izin verilmektedir.

Genç tarikat üyelerinin, Gemi'ye devamlı ikamet

sebebiyle alınma olasılıkları daha yüksetir. Hayatta Kalanlar'a bağlı çocukların çoğu normal devlet okullarına veya kendi komünleri içindeki okullara gidiyor olsalar da, on bir yaşından büyükler arasından seçilen parlak çocukların oluşturduğu yüzde onluk bir kesim, Hayatta Kalanlar'ın dünyanın çeşitli bölgelerinde bulunan beş yatılı okulundan birine gönderilir. Avustralya'da yaşayan çocuklar, Gemi'nin içindeki bir yatılı okula verilir.

Bu okullarda Hayatta Kalanlar'ın Seçkin Birlikleri eğitilir. Joel Regan, kıyametten sonra dünyayı bu *birliklerin* yöneteceğini iddia etmektedir. Öğrencilere özel bir eğitim verilir ve hızla önemli mevkilere getirilen mezunlar, *çoğunlukla daha yirmili yaşlarındayken tarikatta söz sahibi olurlar.*

Zeki CHERUB ajanlarının bu seçkinler okulundaki akademik beklentileri karşılamaları istenmektedir.

(4) DÜNYAYI KURTARIN BAĞLANTISININ AÇIĞA ÇIKARILMASI

AGİT, şu anda Dünyayı Kurtarın ve Hayatta Kalanlar arasındaki ilişkinin ne kadar derin olduğu konusunda kesin bir bilgiye sahip değildir. Aralarında tamamen finansal bir ilişki olabilir ve Hayatta Kalanlar, büyük finansal olanaklarını kullanarak terör saldırılarını destekliyor olabilir. Veya Dünyayı Kurtarın, Hayatta Kalanlar'a bağlı bir örgüt olabilir ve müritler, Dünyayı Kurtarın adı altında aktif olarak terörist faaliyetler planlayıp gerçekleştiriyor olabilirler.

Bir zamanlar Gemi'de yaşamış olan Hayatta Kalanlar tarikatının eski üyelerinin ifadelerine bakılacak olursa, Gemi'de her zaman kurs ve ayinlere katılan en az 1000 mürit bulunmaktadır. Ancak Gemi'de yalnızca Joel Regan ve birkaç yakın akrabası, 120 ileri gelen tarikat üyesi ve yardımcıları

ile yatılı okuyan 150 kadar öğrenci sürekli ikamet etmektedir.

Topluluk üyeleri, birbirleriyle çok yakın ilişki içindedir ve Joel'e yakın olan yetişkinler özellikle kıskanç olmaları, patronluk taslamaları ve dedikodu yapmalarıyla ünlüdürler. Yatılı okuyan çocukların Gemi'nin ayak işlerine bakmaları istenmekte ve yaşça büyük öğrencilere yarı-zamanlı yönetim işleri verilmektedir.

Her ne kadar AGİT ve CHERUB bu operasyon brifingini bir haftadan az zaman içinde hazırlamak durumunda kaldıysa da, yapılan ön değerlendirme sonucunda yatılı okula kabul edilen CHERUB ajanlarının, almış oldukları casusluk eğitimini hakkıyla uygulamaları durumunda, Hayatta Kalanlar ve Dünyayı Kurtarın arasındaki ilişkiyi açığa çıkaracak bilgiye ulaşmalarının önünde hiçbir engel olmadığı düşünülmektedir.

CHERUB ETİK KOMİTESİ BU OPERASYON BRİFİNGİNİ OY BİRLİĞİYLE ONAYLAMIŞTIR, ANCAK TÜM OLASI OPERASYON ADAYLARININ AŞAĞIDAKİ HUSUSLARI DİKKATE ALMASI RİCA OLUNUR:

(1) Bu operasyon, YÜKSEK RİSK sınıfına girmektedir. Ajanlar, *operasyon sorumlularının yakın desteği olmaksızın uzak bölgelerde çalışmak durumunda kalabilirler.*
(2) Hayatta Kalanlar cemaati, 'geleneksel' değerlere sahiptir, ve buna şiddet uygulayarak çocukları cezalandırmak da dâhildir.
(3) Gemi ıssız bir bölgede olduğundan, ajanların kısa süre içinde görevden çekilmeleri mümkün olmayabilir.
(4) Operasyon süresi göz önüne alındığında, kardeş ve arkadaşlarınızdan oldukça uzun süre ayrı kalacağınızı unutmamalısınız.

10. UÇUŞ

CHERUB'a alınmadan önce Melbourne'daki bir çocuk esirgeme yurdunda kalan Dana, Avustralya'da doğmuştu. James ve Lauren içinse Avustralya'ya gidiş, hayatlarının en uzun yolculuğu olacaktı. İlk önce on üç saat Singapur'a uçacak, altı saatlik bir moladan sonra, sekiz saatlik bir uçuşla Brisbane'e varacaklardı.

Bir pazar sabahı, John, asistanı Chloe ve AGİT'ten Abigail Sanders'la birlikte havalandılar. James ve Lauren'ın altı aylık bir operasyona gideceği haberi duyulunca arkadaşlarından bazıları Heathrow Havaalanı'na kadar gelip onları yolcu etmek istediler. Kyle, Bruce, Kerry, Callum, Connor, Bethany ve Lauren'ın arkadaşı olan dört kız daha ekibe eşlik edecekti. Havaalanına giden minibüsün içi bağrış çağırışla dolunca, Dana iPod'unun kulaklıklarını taktı ve yaprakları yıpranmış bir *Yüzüklerin Efendisi* kitabı açıp okumaya koyuldu. Hiç yakın arkadaşı yoktu. James onun için üzülüyordu; ama Dana, bunu pek umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Şanslarına uçağın ekonomi sınıfındaki biletler tükenmişti de CHERUB, birinci sınıf biletlere para bayılmak zorunda kalmıştı. Kısa süre içinde check-in işlemlerini tamamlayan altı yolcu, üst kata çıkıp self-servis restoranda onları bekleyen ekibe katıldılar.

İngiliz kahvaltısı ve yanında portakal suyu alan James, diğerlerine katılmak üzereyken karşı masada bir başına

oturan Kerry'nin onu yanına çağırdığını gördü.

"Selam," dedi James. "Ne yapıyorsun burada böyle?"

Kerry başını eğip çay fincanına baktı. "Hong Kong'dayken hep seni düşündüm. Dönünce seninle konuşmak istedim; ama bir türlü fırsat olmadı."

Gülümsemeye çalıştı James. "Ne konuşmak istedin?"

"Biliyorsun, geçen eylülde ayrıldığımızdan beri birçok kez öpüşürken bulduk birbirimizi ve ikimiz de bir başkasıyla ciddi bir ilişkiye girmedik..."

James sırıttı. "Ben yeterince macera yaşadım."

"Gabrielle anlattı," dedi Kerry, aptal aptal gülümseyerek.

"Eee, şey... o pek önemli bir şey sayılmaz, çünkü kendimde değildim."

"Buna inanmalı mıyım?" dedi Kerry sırıtarak.

"*Hayır*, Gabrielle beni paralar yoksa. Pekâlâ, tam olarak ne konuştuğumuzu söyler misin?"

"Sen döndüğünde, ne zaman dönersen artık, bize bir şans daha vermek istiyorum."

James gülümsedi. Beş aydır Kerry'nin bunu söylemesini bekliyordu. Yazık ki zamanlaması berbattı.

"Sen de burada olursan tabii," dedi James. "Operasyona gitmiş olabilirsin."

"Biliyorum," dedi Kerry, çayını karıştırıyordu hüzünlü bir hâlde. "Kolay görevleri geri çevirmeyi aklımın ucundan bile geçirmem, senin için bile."

"Aslında düşününce, uzun süre CHERUB ajanı olarak kalmayacağız," dedi James, düşünceli bir hâlde başını sallayarak. "Sen Hong Kong'a gitmeden evvel bunu Kyle'la da konuşmuştum. Şu anda on altı yaşında. Bir ya da iki yıl sonra artık aramızda olmayacak."

Kerry gülümsedi. "Saçmalama, Kyle parmak kadar bir şey. Senden daha yaşlı görünmesini sağlayan tek şey suratındaki bir tutam tüy."

Kerry hafif gözlerini devirip bakınca, James, yüzündeki *hadi op beni* diyen ifadeyi tanıdı hemen. Yan masada bir düzineden fazla ajan arkadaşı oturduğunda, bu pek de yerinde bir davranış olmazdı; ama James aylar boyunca bu fırsatı bir daha bulamayacağının da farkındaydı.

Birbirlerine doğru eğildiler.

Üstlerine ekmek dilimleri ve plastik kaseler fırlatılınca ayrıldılar.

Lauren, sesini kalınlaştırıp James'i taklit etti. "Beni neden sevmeye devam ettiğini anlayamıyorum, Kerry. Biz artık sadece arkadaşız."

James ve Kerry, utangaç gözlerle arkadaşlarına bakıp birbirlerine döndüler.

"Ben, haberleşmek için elimden geleni yapacağım," dedi James. "İşte, e-posta falan."

Kerry fincanını yüzüne yaklaştırdı, üzgün görünüyordu. "Elbette."

***

Altı ay boyunca erkenden kalkıp Hava Muharebe Eğitimi'ne katılmak ve ardından tam gün okula gitmek, James'i yara bere ve ağrılar içinde bitkin bir hâlde bırakmıştı. Normalde uçakta uyumak tam bir çileydi; ama bu sefer yatağa dönüşen uyuma koltukları vardı ve kabin görevlileri, ufacık bir uyuma emaresi gösterdiğinizde size yastık ve battaniye getirecek kadar ilgiliydiler.

Uyanık olduğu vakti *PlayStation Portable* oynayıp abur cubur yiyerek, Abigail'den Avustralya'daki yaşam hakkında bilgi alarak ya da John'un getirdiği tarikatlar ve zihin kontrolüyle ilgili kitaplara göz atarak geçirdi.

Kitaplar sıkıcı görünüyordu; ama okuduğu bazı şeyler James'in ilgisini çekecek kadar etkileyiciydi.

Şimdiye kadar tarikatlar üzerine hiç kafa yormamıştı;

ama her zaman bunlara katılan insanların bu işte bir çıkarlarının olduğunu düşünürdü. Kitaplarda yazdığına göre işin aslı başkaydı.

Tarikatlara katılan insanlar, genellikle düşünceli ve zeki insanlardı. Diğer insanlardan farklı bir geçmişleri olmasa da, genellikle yaşamlarının yalnızlık çektikleri zor dönemlerinde tarikata katılıyorlardı. Tipik tarikat müritleri, yeni boşanmış veya işini kaybetmiş kimseler, ilk kez ailesinden uzakta yaşayan üniversite öğrencileri ya da kısa süre önce dul kalmış yaşlı insanlardı.

Kitaplardan birinde anlatıldığına göre, dünyada bilinen 7.000 tarikat ve beş milyonun üzerinde mürit vardı. Barakalarda yaşayıp çöpten beslenen birkaç düzine insanın dâhil olduğu yoksul gruplardan, kendi televizyon kanalları ve markalı ürünleri olan milyar dolarlık şirket işletenine kadar çeşit çeşit tarikat bulunuyordu.

Lauren, James'in hemen yanındaki koltukta oturuyordu. O da yazılanlardan oldukça etkilenmişti ve birbirlerine kitaplardan pasajlar okuyorlardı. En çok da suikasta uğrayan politikacılar, kaçırılan yargıçlar ve kitlesel intiharlar gibi çarpıcı hikâyeler ilgilerini çekmişti.

"Şunu bir dinle," dedi Lauren: "Şimdiye dek kayıtlara geçmiş yetmiş kitlesel tarikat intiharı vakası vardır. En büyüğü Halkın Tapınağı lideri Jim Jones'un müritlerine intihar etmelerini buyurması üzerine dokuz yüz kişinin ölümüyle sonuçlanan olaydır. Kendi canına kıyamayacak kadar küçük yaştaki çocuklara ve bebeklere siyanürlü su verilmiştir. Birkaç satır sonra şöyle yazıyor, *Kıyamet fikri üzerine inşa edilen tarikatlar, en yıkıcı olanlarıdır.*"

"İşte bu içime su serpti," dedi James, alaylı bir ifadeyle.

***

Şubat ayında yazın en sıcak günlerinin yaşandığı Avustralya, James'i otuz sekiz derecelik kavurucu bir sıcakla karşıladı. Klimalı bir binadan çıkınca, üç adım atmadan insanı terden sırılsıklam edecek kadar bunaltıcıydı hava.

John ve Chloe, şehirde bir otele yerleşmek üzere yola koyuldular. Abigail ve üç genç arkadaşı ise sarı bir Toyota taksiye atladılar. Brisbane, temiz ve modern bir şehirdi; ancak havalimanı yolunda yol çalışması vardı ve kırk beş dakika boyunca trafiğe sıkışıp kaldılar.

Onlar, ağır ağır yol alırken gökyüzünü kara bulutlar kapladı ve dev yağmur damlaları arabanın kaportasını dövmeye başladı. Bu arada şehir merkezindeki yüksek binaların ardında şimşekler çakıyordu. Trafikten kurtulunca, saatte yüz yirmi kilometre hız yaparak şehrin eteklerini aştılar ve merkezden on kilometre uzakta banliyö benzeri bir bölgeye vardılar.

Son derece lüks binalardan oluşan bir bölgeydi burası. Biçilmiş çimler, yeni dikilmiş ağaçlar ve yağmurun yıkadığı asfalt, Lego'dan yapılmış bir kasaba gibi muntazam görünüyordu. Taksi, görkemli bir evin önündeki tuğla döşeli yola park etti. Bu arada güneş tekrar çıkmıştı ve buharlaşan öğle yağmuru, parıldayan ince bir tabaka hâlinde yükseliyordu.

James, sırt çantasıyla birlikte birkaç kutu alıp eve girdi. Elindekileri holün ahşap döşemesine bırakıp iki yandan üst kata uzanan kıvrımlı merdivenlere ve evin devasa kubbesinden sarkan avizeye baktı.

"Vay canına," dedi James sırıtarak, "ensesi kalınız ha."

Yalpalayarak James'in yanına gelip yere iki koli bırakan Abigail gülümsedi. "Elbette ensemiz kalın James. Hayatta Kalanlar'ın ağzının suyunu akıtacak bir şey varsa, o da, milyoner kocasından gürültülü bir biçimde boşanıp tekrar memleketi Queensland'e yerleşen zengin dul Abigail

Prince'i tarikatlarına katma fikridir."

"Beraberinde," dedi James ekleyerek, "üç şirin çocuğunu da."

Lauren ve Dana da içeri girince, bir süre göz kamaştıran hole bakakaldılar. Dana bile ne kadar etkilendiğini gizlemiyordu.

"Burayı ben de görmemiştim," dedi Abigail. "Her şey ben İngiltere'deyken ayarlanmış. Odalar bizim için hazırlanmış olmalı; ama hangisinde kimin kalacağını bilmiyorum."

James ve Lauren, üst katı görmek için merdivenlere atıldılar. Üst katta altı oda vardı ve James, kendi odasını ikinci denemede bulabildi. Genelde görevdeyken yalnızca çantaya koyup beraberlerinde taşıyabilecekleri birkaç parça eşyaları olurdu. Fakat bu görev çok uzun sürecekti ve Prince ailesinin Hayatta Kalanlar'ın yanına taşınması planlanmıştı. Dolayısıyla zengin bir Avustralyalı çocuğun sahip olabileceği her türlü eşya James'in elinin altındaydı.

AGİT, James Prince'in kişisel eşyaları konusunda tüm ayrıntıları düşünmüştü. Çekmece ve gardıroplarından dolup taşan giysilerin çoğu, çeşitli kimyasallarla eskitilmişti. Odada okul gereçlerinden, sörf tahtasına aklınıza gelebilecek her türlü eşya, bilgisayar, eskimiş masa oyunları ve hatta canlandıracağı rol için artık küçük kalan daha bir yığın basit oyuncak vardı.

James, klimayı çalıştırıp yeni giysilerini gözden geçirdi ve duştan sonra giyeceği kıyafetleri seçti.

11. YERLEŞME

Havaalanı ve uçaklarda sıkış tepiş geçirdiği otuz beş saatin üzerine bir de on saatlik zaman dilimi farkı eklenince James, hayatının en berbat uçuş sersemliğini yaşamıştı. Yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durduktan sonra, uyumaya çalışmaktan vazgeçti ve pazartesi sabahının ilk saatlerini fal taşı gibi gözlerle PSP oynayarak geçirdi.

Güneş doğduğunda başı ağrıyordu ve kendini hâlâ sersem gibi hissediyordu. Üzerine bir mayo geçirdi ve uyanmak için on beş metrelik havuzda birkaç tur yüzdü.

Sabahı ufak tefek işlerini halledip yeni evlerine yerleşmekle geçirdiler. James, çim biçme makinesinin koltuğuna kurulup uzun ve bakımsız çimleri biçerken, Dana, mahalle esnafına telefon açıp ara sıra havuzu temizlemeye gelmesi için birini ayarladı. Ayrıca, odalardan birindeki bozuk banyo musluğunu tamir edecek bir de muslukçu buldu. Abigail ve Lauren ise, arabayla Big Fresh Market'e gidip mutfak için alışveriş yaptılar.

Öğle yemeğinden sonra, hep birlikte dışarı çıkıp üç kilometre uzaktaki liseye gittiler. Okul uçsuz bucaksız bir vadi üzerine kurulmuştu. Tüm okulu çevreleyen üstü kapalı bir yol, dört uzun sıra şeklinde uzanan tek katlı dersliklere açılıyordu. Okul müdürüne kısa bir ziyarette bulunup tanıştılar. Ardından Abigail, okul üniformaları için 500 Avustralya Doları bayıldı. Eve dönmeden önce, Lauren'a AGİT'in her nasılsa ihmal ettiği bisikleti almak için yol

üstündeki Targer mağazasına uğradıktan sonra, akşam yemeği için Brisbane Nehri üzerindeki şık bir restorana gittiler.

Lüks yatların, hız tekneleri ve motorların demirli olduğu limana bakan özel bir bölmede, Meksika yemeği yediler. John ve Chloe dışında, Brisbane Üniversitesi'nde psikoloji profesörü olan Miriam Longford da, onlara eşlik ediyordu.

Bayan Longford, tarikatta bulundukları süre zarfında ağır ruhsal rahatsızlık geçiren çok sayıda eski Hayatta Kalanlar üyesini tedavi etmişti. Haklarında yazdığı bir kitap yüzünden, kısa bir süre önce Hayatta Kalanlar'la davalık olmuştu.

Her ne kadar Longford, AGİT ve Queensland'e suç profili oluşturma işlerinde danışmanlık yapıyor olsa da, ondan gizlilik yemini etmesini istediler. Yine de CHERUB'un varlığını, ona ancak yemekten birkaç saat önce açıkladılar. Bir psikolog olarak, çocukların gizli operasyonlarda kullanılması fikri onu heyecanlandırmıştı.

Yemek sonrasında tatlılar yenip üst üste kahveler içilene kadar geçen zamanda Bayan Longford, çocukların düzinelerce sorusunu yanıtlamış, kendisi de bir sürü soru sormuştu. Ayrıldıklarında üç CHERUB ajanı da, Hayatta Kalanlar hakkında kitaplardan asla öğrenemeyecekleri kadar çok bilgi edinmişlerdi.

Abigail, lüks E-sınıfı Mercedes'i eve doğru sürerken hava kararmıştı. Sonunda günün doğru vaktinde uykusu geldiği için rahatlamıştı James; ama sabah okula gidecek oluşu canını sıkıyordu.

***

En azından üniforması fena sayılmazdı: göğsünde

okul arması olan polo bir gömlek, lacivert Bermuda şort. Üstelik hem spor ayakkabı serbestti, hem de dilediğin çorabı giyebiliyordun. Abigail, AGİT'e katılmadan önce üniversite masraflarını karşılayabilmek için iyi bir otelin mutfağında çalışmış olduğundan, üç genç, güne meyveyle süslenmiş tabaklarda göz kamaştırıcı bir İngiliz kahvaltısı ve yumurtalı ekmekle başladı. Öğle yemeği için, çantalarına bakınca bile insanın ağzını sulandıran sandviçler, taze meyve salatası ve Lauren'ın süpermarket dönüşü bir fırından aldığı ev kekleri vardı.

Saat 8:30'da üç çocuk, bisikletlerine atlayıp yola koyuldular. Okula yaklaştıkça bisiklet trafiği de yoğunlaşıyordu. Nihayet gürültülü bir kalabalığın içine girdiklerinde, bir tentenin altında selelerinden atladılar ve bisikletlerin bağlanması için birkaç metre arayla dizilmiş parmaklıklara varana kadar, gidonlarından tuttukları bisikletlerini yürütmeye başladılar.

Önceki öğlen okul müdürünün ona gösterdiği dersliğe doğru ilerlerken "Görüşürüz," dedi James, hem gerçek hem de sahte kız kardeşine.

Yeni sınıf arkadaşlarının yanlış bir izlenime kapılmalarından endişe eden James, yavaş hareket ediyordu. Bundan önceki görevlerinde James, işte de okulda da hep kendisi gibi rahat davranmayı seven oğlanlarla takılmıştı. Bu görevde ise, doğal içgüdülerinin üzerine bir sünger çekip aylak aylak etrafta dolaşmalı ve sıradan bir çocuk olmalıydı. Anne babası boşanmış ve yeni bir şehre taşınmak zorunda kalmış bir çocuk gibi, utangaç ve sıkıntılı görünmesi gerekiyordu.

En küçük Hayatta Kalanlar'dan bile, tarikata yeni üyeler kazandırmak için her zaman tetikte olmaları bekleniyordu. James, bu şekilde davranarak North Park Lisesi yakınlarındaki Hayatta Kalanlar komününden gelen yetmiş küsur çocuğun ilgisini çekmeyi umuyordu.

Matematiksel olarak, sınıf başına iki Hayatta Kalan öğrenci düşüyordu. Fakat ne yazık ki AGİT kısa sürede bu göreve hazırlanmak zorunda kaldığından, James'in, Dana'nın veya Lauren'ın sınıfında hiç Hayatta Kalan olup olmadığını tesbit etmeyi başaramamışlardı.

James, parlayan güneşin altında bir süre yürüyüp sınıfa vardığında özellikle gidip en arka köşedeki boş bir sıraya oturdu. Böylece sınıf arkadaşlarını rahatlıkla gözleyebilecekti. Tüm çocuklar üniforma giyiyordu; ama James, Joel Regan'ın dünyanın dört bir yanındaki komünlerinde yaşayan çocuklar giysin diye markalı ürünlere para bayılmadığını biliyordu. Tek tek tüm çocukları inceledi. Nike Air spor ayakkabılar, pahalı sırt çantaları, havalı saatler veya mücevherler, bunlar hep komünde yaşamadıklarına işaret ederdi. James'in aradığı şeyi bulması iki dakikasını aldı: sınıfın ön sıralarında, iyi çocukların oturduğu kısımda, birlikte oturan bir kız ve oğlan vardı. Kızın yüzü güzel, vücudu hoştu; ama uzun saçları başının arkasında kaba bir biçimde topuz yapılmıştı, üniforması elden düşme görünüyordu ve basit bez spor ayakkabılarla açık pembe çoraplar giyiyordu. Kızın yanında oturan oğlan, oldukça cüsseliydi. Polo gömleğinde koyu ter lekeleri vardı, saçları vahşice kısacık kesilmişti ve kafa derisindeki sivilceler görünüyordu. Ayağındaki markasız koşu ayakkabılarının tabanları, açılmış sarkıyordu.

İlk ders Tarihti ve James, cüsseli oğlanın arkasına oturmayı başarmıştı. Öğretmenleri, köşeli bir çenesi ve erkeksi omuzları olan genç bir kadındı. Sınıfı yönetmekte pek becerikli olmadığından bir grup oğlan, ipleri ele geçirdi ve o sabah okuldan önce olan bir kavgayla, geçen cuma akşamı plajda yaptıkları şeylerle ilgili konuşup durdular. Çok geçmeden çocukların birkaçı, yerlerinden kalkıp karşılıklı konuşmaya başladıklarında öğretmenin tepesi attı.

"Siz! Çabuk yerinize oturun."

James, havalı oğlanların yerlerine oturmadan önce bir süre sınıfın içinde dolaşmalarına bakıp öğretmeni pek takmadıklarını anlayabiliyordu. Öğretmen tekrar sırtını dönüp tahtaya bir şeyler yazmaya başladıktan beş dakika sonra, oğlanlardan biri, çiğneyerek top hâline getirdiği kocaman bir kâğıdı tüftüfle fırlattı. Islak mermi, etrafa damlalar saçarak projektör ekranın tepesine yapıştı.

"*Pekâlâ!*" diye bağırdı öğretmen. "Kim attı bunu?"

James'in hemen yanıbaşında oturan kız, elini kaldırıp ciddi bir ifade takınmaya çalışarak "Öğretmenim, sanırım pencereden geldi," dedi.

"Saçmalama," dedi öğretmen.

Sınıfın arka tarafındaki tüm çocuklar gülüp şamata ederken, onlara katılamayan James buna dayanamıyordu. Kavganın neden çıktığını öğrenmek, arkasında oturan inanılmaz bacaklara ve aptal bir gülümsemeye sahip olan kızla çene çalmak istiyordu; ama içine kapanıp James Prince, yani yalnız çocuk olmalıydı. Bu çok acı vericiydi: muhallebiciye gidip Brüksel lahanası yemek gibiydi.

Önünde oturan çocuğun sırtındaki ter lekeleri, ders ilerledikçe daha da büyüdü; ama çocuk hiç şikâyet etmedi. Ders bittiğinde James, çocuğun sırtına dokunup kibar bir sesle konuştu.

"Affedersin."

O oğlanın sırtına dokunmuştu; ama kız yanıt verdi.

"Ne oldu?" dedi, başını biraz yana eğip hafifçe gülümseyerek. Anaç tavrı onu on dört yaşından daha büyük gösteriyordu.

"Şey, sonraki ders," dedi James, şaşırmış görünmeye çalışarak. "Bendeki programda B-16 numaralı odada olduğu yazıyor. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"B, batı bloğu demek," diyerek açıklamaya başladı kız. "Bu sıranın sonuna kadar yolu takip et, sonra sola dön. Ben

başka bir derse gidiyorum; ama senin sınıfın da yolumun üzerinde, istersen birlikte gidebiliriz."

James sırıttı. Kendine güvenen James Adams sırıtışıyla değil de, sıkılgan James Prince sırıtışıyla...

"Benim adım Ruth, bu da kardeşim Adam," dedi kız, güneşin altında derslikler arasındaki yolda yürürlerken. "Nerelisin?"

"Aslen Sydney," dedi James. "Ama son birkaç yıldır Londra'da yaşıyordum."

"Ya, bu harika olmalı. Sahiden de onların aksanıyla konuşuyorsun."

"Neden böyle soluk benizli olduğunu açıklıyor bu," dedi Adam, P harfini söylerken kekeliyordu.

James hiç soluk tenli olduğunu düşünmemişti; ama yıl boyunca bol güneş alan bir yerde yetişen çocukların arasında soluk görünüyordu.

James, yeni arkadaşlarıyla birlikte yürürken tarih sınıfındaki çocuklardan biri, yanından geçip hafifçe sırtına vurdu.

"Bu kaçıklar seni yer, yeni çocuk," dedi oğlan.

Tam bu sırada diğer taraftan yaklaşan bir başka çocuk, Ruth'un yanından geçerek kuvetli bir biçimde öksürdü ve "Delileeer," diye bağırdı.

Çocuklar, koşarak uzaklaşırken pek eğlenmiş gibi görünüyorlardı.

"Bu da neydi şimdi?" dedi James safça.

"İnançlarımız yüzünden bizimle dalga geçiyorlar," diyerek yanıtladı Ruth, çocukların söylediklerinden hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Ama asla şeytanların tahriklerine kapılmayız."

12. ADIM ADIM

Operasyon ne kadar çabuk ilerlerse, Dünyayı Kurtarın yeniden büyük bir saldırı tertiplemeden bir şeyler yapma şansı da o kadar yüksek olacaktı; ama fazla aceleci de davranamazlardı. Aceleci görünmek şüphe uyandırabilir ve görevin diğer aşamalarını aksatabilirdi. Hatta Gemi'ye girip Hayatta Kalanlar'ın kalbine sızma şansları tümüyle ortadan kalkabilirdi.

Okulda geçirdiği ilk iki gün içinde James, birkaç kez Ruth ve Adams'la konuştu. Bir defasında komünle ilgili bazı sorular sordu. Ruth seve seve bazı şeyler anlattı, hatta ona çantasından çıkardığı bir tanıtım kitapçığı verdi: *Hayatta Kalanlar ve Hıristiyan yaşam biçimine ilişkin 10 mit ve 10 hakikat.* James, kitapçığı alıp inceledi; ama yorum yapmadı.

***

James, yaşına göre normal kilodaydı fakat doğal olarak oldukça iri yapılıydı ve CHERUB'da aldığı beden eğitimi onu bulaşılmaması gereken birine dönüştürmüştü. Çekingen bir çocuk gibi davranmasına rağmen, kimse onunla dalaşmaya cesaret edemiyordu.

Dana, onu yoklayan bazı oğlanlarla bir iki kez atıştı; ama yılların verdiği deneyimle, plajda bir gece geçirme önerilerine uygun cevap vermeyi gayet iyi biliyordu.

Lauren için işler daha zor geçiyordu. Yaşıyla ilgili CHERUB ve AGİT arasında bir anlaşmazlık meydana gelmiş, on bir yaşındaki Lauren, on iki ve on üç yaşındaki birinci sınıflarla beraber aynı sınıfa düşmüştü. Yanlışlığın farkına vardıklarında Prince ailesine ilişkin bütün kimlik belgeleri çoktan düzenlenmişti ve bunu düzeltmek, operasyonun başlamasını bir hafta kadar geciktirebilirdi.

Lauren derslerle başa çıkabilecek kadar zekiydi, ancak soluk bir beniz ve İngiliz aksanına bir de sınıftakilerin çoğundan daha kısa oluşu eklenince, herkesin eğlence malzemesi olmuş ve *Nar Surat* lakabını kazanmıştı.

Onunla en çok uğraşanlar Melanie ve Chrissie'ydi. Üniformalarından fırlamak üzereymiş gibi duran kalça ve göğüsleriyle ikisi de, on üç yaşından büyük gösteriyordu. Cuma sabahı Lauren, bisiklet park yerinden dersliğe doğru yürürken bu ikisi gelip onunla uğraşmaya başladılar. Arkasında yürüyüp sırt çantasını çekiştiriyor, onu yolun dışına itmeye çalışıyorlardı.

"Defolun," dedi Lauren öfkeyle.

"Defolun," dedi ikisi de onu taklit ederek.

Ders kaydı sırasında sınıfın başka bir köşesine oturmuşlard;, ama ilk matematik dersinde Lauren'in hemen yanındaki sıraya oturdular. Öğretmen yanıtlı alıştırma kitaplarını dağıtırken Lauren da içinde matematik gereçleri olan kalem kutusunu çıkardı ve ağzına bir sakızlı şeker attı.

"Bir tane alabilir miyim?" diye sordu Melanie, hanım hanımcık bir edayla.

Gayriihtiyari şeker paketini uzattı Lauren; ama Melanie bir tane almak yerine bütün paketi kaptı. Kendine bir tane alıp paketi Chrissie'ye verdi.

"Hey!" dedi Lauren sinirli bir biçimde.

Melanie, Lauren'a *ne yapacaksın sanki bücür?* der gibi bir bakış atarken, Chrissie de şekerleri bir grup oğlana uzatıyordu.

"Nar Surat, lolipoplarını dağıtıyor."

Çocuklar paketi kapıp içindekiler bitene kadar sınıfta gezdirdiler. Sınıfa döndüğünde öğretmen çocukları fark etti.

"Affedersiniz, ama sınıfta yeme iznini kimden aldınız?"

"Şekerler Lauren'a ait efendim," dedi Melanie.

Öğretmen homurdandı. "Lauren, burada yeni olduğunu biliyorum; fakat rica ederim bir daha sınıfta bir şey yemenin yasak olduğunu unutma."

Öğretmen yüzünü tahtaya döner dönmez Melanie sırıtıp Lauren'a dil çıkardı.

"Pislik," dedi Lauren hırlayarak.

"Neden zırlamıyorsun, Nar Surat?"

"Suratına bir yumruk indirmemi mi istiyorsun?"

Melanie güldü. "Çok ufaksın. Göğsüme vuracak kadar bile uzun değilsin."

Lauren sinirden deliye dönmüştü. Eğitimli bir CHERUB ajanı olduğunu ve kimliğine büründüğü kişinin, Lauren Prince'in sessiz ve içine kapanık biri olması gerektiğini biliyor; ancak bir seferde bunca aşağılanmaya maruz kalmayı inanılmaz derecede zor buluyordu.

Olumlu şeyler düşünmeye çalıştı. Eğer bu işi başarabilirlerse bu, onu şimdiye kadar siyah tişörte hak kazanmış en genç ajan yapacak ve tüm bunlar sona erdiğinde, Bethany ve diğer arkadaşlarıyla tüm olup bitenlere bir dolu güleceklerdi.

"Dünyadan Lauren'a, beni duyabiliyor musun?" diye sordu öğretmen, alaylı bir biçimde. "Masana bakmayı bırak ve tahtadaki çizimi defterine geçir *lütfen*."

Lauren, kalemini alıp defterindeki boş bir sayfaya başlığı yazmaya başladı. Tahtadaki istatistik verilerini kullanarak pasta grafikler çizmeye koyulmuştu ki omzunda büyük bir acı hissetti. Derisinde bir damla kan toplanırken

o derece şok olmuştu ki çıtını bile çıkaramadı. Melanie pergelin ucunu omzuna saplamıştı. Şimdiye kadar yalnızca sözlü sataşma ve bir iki itip kakma söz konusuydu; ama pergel saplamak son derece ciddi bir saldırıydı.

"Şimdi ne yapacaksın, Nar Surat?"

Lauren zorla gülümsedi. Kolu acıyordu, ama dişini sıkıp başını defterine eğdi.

Operasyona yoğunlaş.

"Nar Suraaaaat," dedi Melani fısıldayarak. Gözdağı verircesine pergeli elinde çeviriyordu. Melanie pergelle tekrar saldırdı; ama Lauren bu sefer hazırlıklıydı. Sandalyesini geriye doğru fırlatarak yerinden zıpladı ve Melanie'yi kolundan yakaladı. Onu öne doğru çekip boştaki eliyle bir yumruk savurdu. Ağzının üzerine yediği yumruk, Melanie'yi sandalyesinden devirip Chrissie'nin dizlerine düşürecek kadar kuvvetliydi.

"Tatmin oldun mu bakalım?" dedi Lauren. Yumruklarını sıkıp Chrissie'ye gösteriyor onun da tadına bakması için meydan okuyordu.

Melanie'nin dudağı kanıyordu ve sınıftan *yürü be!* gibi tezahüratlar ve sesler yükseliyordu. Öğretmen onları ayırmak üzere sıralarının yanına gelirken Lauren, yüksek sesle ağlamaya başladı. Öğretmenin onu tekrar sandalyesine oturtmasına izin verdi.

"Tanrı aşkına neler oluyor burada böyle?" diyerek bağırdı öğretmen.

"Benimle uğraşıp durmasından bıktım artık," dedi Lauren çığlık çığlığa. "Buraya geldiğim günden beri üstüme geliyorlar ve artık canıma tak etti."

Lauren, plastik sandalyesine çöküp hıçkırıklar içinde ağlamaya devam etti. Biraz numara yapıyordu; çünkü bir kız çocuğu yeni okulunda geçirdiği ilk hafta, başını ciddi belaya sokarsa bir miktar üzülmeliydi. Ama birazı

da gerçekti. Karakterine uygun olmayan bir biçimde davranmıştı ve bunun operasyona zarar vermesinden endişe ediyordu.

***

Okul müdürü, masasının ardından Lauren'ı süzüyordu.

"Demek Melanie omzuna pergel sapladı ve sürekli seninle uğraşıyordu. İyi de neden gelip bunu sınıf öğretmenine anlatmadın? Şiddet içeren bir yanıt kesinlikle kabul edilemez."

"Biliyorum efendim," dedi Lauren sesini düşürerek.

"Melanie'nin üst dudağına dört dikiş atılması gerekti. Normalde böyle bir davranıştan ötürü derhâl okuldan uzaklaştırılırdın. Ancak, gömleğindeki kandan tahrik edildiğin açıkça anlaşılıyor ve öyle sanıyorum ki Melanie ve Chrissie, önceki okullarında da bu tür tatsız davranışlarda bulunmuşlar. Bana kalırsa öğrenci danışmanlarımızdan biriyle görüşmen senin için yararlı olur."

Lauren başını salladı.

"Pekâlâ," dedi müdür gülümseyerek. "Neden bu pek zorlu geçen ilk hafta için seni izinli saymıyoruz? Böylece Pazartesi günü yeni bir başlangıç yapabilirsin."

Lauren başıyla onayladı. "Teşekkür ederim efendim."

"Ve, yalnızca meraktan soruyorum, böyle yumruk atmayı nerden öğrendin?"

"Babam," dedi Lauren yalan söyleyerek, "Üniversitedeyken karate şampiyonuymuş. Üçümüzü de küçük yaştan itibaren eğitti."

13. DAVETLER

Lauren, günün geri kalanını nöbetçi öğretmenin odasının önünde koridordaki bir sırada oturarak geçirdi. Ne yaptığını öğrendiklerinde Abigail ve John, onu haşlayacaklar diye üzülüyordu; ama yaptığı şeyi düşündükçe bunun göreve ciddi bir zarar vereceğinden şüphe etmeye başlamıştı.

Öğle yemeği saati geldiğinde Lauren'ı serbest bıraktılar ve o da her zamanki gizli mekânlarında James ve Dana'yla buluşmaya gitti. Ansızın onun tarafını tutmaya başlayan yarım düzine kadar sınıf arkadaşına rastladı.

"O koca sığır bunu kesinlikle hak etmişti, Lauren."

"Belki bana da numaralarından birkaçını öğretirsin."

"Küçük kaplan," dedi oğlanlardan biri sırıtarak. "Ne zaman istersen gelip beni pataklayabilirsin, Lauren."

Herkes buna gülünce, Lauren da gülümsedi, ama aslında oldukça iğrenmişti. Çelimsiz yeni çocukken hiçbiri ona yardım etmemişti; ama şimdi kuvvetler dengesi değişince ona yaranmak istiyorlardı. Ona *küçük kaplan* diyen çocuğa biraz daha yakından bakmadan edemedi.

"Benim şekerlerimden yememiş miydin sen bu sabah?"

Çocuk üzgün görünüyordu. Sıkı yumruk atan ufak bir kızla kapışmanın iyi sonuçlar doğurmayacağını biliyordu.

"Sadece şakaydı Lauren... Bilirsin... O ikisinin sana ne kadar kötü davrandıklarının hiç farkında değildim."

"Bak ne diyeceğim sana evlat," dedi Lauren Londralı

aksanıyla. "Sen pazartesi günü bana bir kutu şeker getir, ben de bu bahsi bir daha açmayayım, anlaştık mı?"

"Elbette," dedi çocuk başıyla onaylayarak. "Hiç merak etme. Getireceğim."

Lauren, uzaklaşırken arkadaşları oğlanla alay ediyorlardı. "Dostum, umarım getirmeyi unutursun. Bu ufak kızın seni patakladığını görmek isterim doğrusu."

Her zaman James ve Dana'yla buluştukları yere doğru yollandı. Çimlerin üzerine oturmuş Abigail'in koca sandviçlerinden birini yiyorlardı.

"Hey," dedi James sırıtarak. "Olanları duydum. Ailede vahşi olanın ben olduğumu sanıyordum."

Lauren sinirli bir biçimde baktı ona, "Kes şunu James, hiç havamda değilim."

"Ne ceza aldın?" diye sordu Dana.

"Hiç," dedi Lauren. "Yalnızca bir özür yazısı yazmam ve okuldan sonra dangalak bir öğrenci danışmanını görmem lazım."

***

Öğrenci danışmanı, on altı yaşındaydı. Omzuna uzanan sarı saçları vardı, biraz tombul sayılırdı; ama şişman olduğu söylenemezdi. North Park'ta geçirdiği dört günün ardından Lauren, bir Hayatta Kalanlar üyesini ilk bakışta tanıyacak kıvama gelmişti.

Pek çok ipucu vardı. Eskimiş üniforma ve markasız takılar dışında, beden dilleriyle de diğer insanlardan ayrılıyorlardı: Hafif sıçrar gibi yürüyor, okul koridorunda gezinen bir çocuğun olması gerektiğinden daha mutlu görünüyorlardı.

"Selam," dedi kız. Lauren'la tokalaşmak üzere elini uzattı. "Sen Lauren Prince olmalısın. Benim adım Mary."

Lauren, günün çoğunu okul müdürünün odasının önündeki sandalyeye bağlı geçirmişti, oradan uzaklaştığı için mutluydu.

"Ee, nasıl bir iş bu?" diye sordu Lauren, boş bir sınıfa doğru ilerlerken.

"Senin öğrenci danışmanın olarak atandım," diyerek açıklamaya başladı Mary. "Eğer okulda ya da evde herhangi bir sıkıntın olur da bunu gizli bir biçimde konuşmak istersen, ben seni dinlemek için her zaman hazır olacağım."

"Gizli olması, söylediklerimi öğretmenlere anlatamayacağın anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle," dedi Mary, her zamanki gibi gülümseyerek.

"Ya eğer sana birini öldürdüğümü söylersem?"

Mary güldü. "Bu yalnızca seni ilgilendirir. Kimseyi öldürdün mü bu arada?"

Kötü kötü güldü Lauren. "Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Bu iyi bir başlangıç."

Mary bir sınıfın kapısında durdu. Kilidi çevirip Lauren'ı içeri aldı.

"Dilediğin yere geçebilirsin," dedi Mary. "İki kutu gazozum ve biraz bisküvim var."

Mary, Lauren'a bir Sprite verdi, kendi için de bir Pepsi açtı. İki kız, oturdukları sıraları birbirlerine doğru çevirdiler.

"Ne yazık ki içecekler sıcak," dedi Mary. "Burada hiç buzdolabı yok."

Lauren kutuyu açtı.

"Pekâlâ, hadi başlayalım," dedi Mary. "Nasıl oldu da North Park Lisesi'ne geldin?"

***

Okulda klima olmadığından çocuklar, eve geldiklerinde ilk iş banyoya giriyorlardı. Lauren, danışmanın yanından döndüğünde James ve Dana salonda halıya oturmuş, saçları ıslak bir hâlde televizyonda 24-saat haber kanalını izliyorlardı. Ekranda, Hint Okyanusu'nda ikiye ayrılan 170.000 tonluk bir petrol tankerinin helikopterden çekilmiş görüntüleri vardı.

"Ne olmuş?" diye sordu Lauren, güneşin altında eve gelmek onu soluksuz bırakmıştı.

James arkasına dönüp kız kardeşine baktı. "Japonya'da bir tersanede yeni üretilmiş bir gemi... Anlaşılan bomba yüklü bir sürat teknesi gemiye bodoslama dalmış."

"Gemi petrol yüklü değilmiş," diye ekledi Dana. "Tayfalar, cankurtaran sandallarıyla tahliye edilmiş. Anlattıklarına bakılırsa, sürat teknesi, uzaktan kumandayla idare ediliyormuş."

Lauren afallamış görünüyordu. "Dünyayı Kurtarın mı?"

"Kimse saldırıyı üstlenmedi; ama başka kim olabilir ki?" dedi James.

"Her neyse," dedi Lauren, gözlerini televizyon ekranından ayırmaya çalışıyordu. "Abigail'le konuşmam gerekiyor."

"Ben okulda olanlarla ilgili onunla konuştum bile," dedi James. "Bunu alışkanlık hâline getirmediğin sürece, kendini savunmanın sorun olmadığını söyledi."

Lauren başını iki yana salladı. "Sorun o değil. Bugün görüştüğüm danışman, *onlardan* biri."

Dana şaşırmıştı. "Ne? İşte bu iğrenç. Nasıl olur da okul, kafayı dinle bozmuş bir grup çocuğun diğer çocuklara danışmanlık yapmasına müsaade eder?"

James mutfağa seslendi, "Abigail, gelip bunu dinlemelisin."

Abigail, bir mutfak önlüğü giyiyordu ve üzerinde un

lekeleri vardı. "Umarım hepiniz köfte seviyorsunuzdur," dedi gülümseyerek.

James eliyle göbeğine vurarak sırıttı. "Bizi şişmanlatacaksın, Abigail."

"Beni neden çağırdınız?"

Lauren, danışmanıyla ilgili durumu anlattı.

Abigail şaşırmamıştı. "Ülke genelinde durum böyle, gazetede bununla ilgili bir şeyler okumuştum. Danışmanlık hem büyük çocukları küçüklerle iletişim kurmaya özendiriyor, hem de kavga ve aşağılama gibi sorunları çözmelerine yardımcı oluyor."

James başıyla onayladı. "İngiltere'deki bazı okullarda da aynı uygulama var. Ama Hayatta Kalanlar'ın danışman olup çocukları tarikatlarına katmalarına izin verdiklerini düşünemiyorum bile."

"Başka çareleri yok," dedi Abigail. "Eğer Hayatta Kalan çocukların danışman olmalarına izin verilmezse, grup avukatları devreye girip büyük dini ayrımcılık davaları açmaya başlar."

James Lauren'a döndü. "Peki, bu Mary pilici seni kandırmaya çalıştı mı?"

"Biraz," dedi Lauren başıyla onaylayarak. "Asıl konu bu değildi. Ama bana ailem ve geçmişim hakkında, bizden ayrılan ve İngiltere'de yaşayan babamla ilgili bir sürü soru sordu. Ardından hiç arkadaşım olup olmadığını sordu. Ben olmadığını söyleyince de '*Cumartesileri komünde toplanan bir grubumuz var*,' dedi. Ben biraz ilgilenmiş gibi yapınca, bunun yalnızca bir eğlence grubu olduğunu söyledi. İşte, kendine arkadaş bulursun, oyun oynar, şarkı söyleriz falan. Bir nevi kızlar grubundan söz ediyor gibiydi."

Abigail başıyla onayladı. "Gideceğini söyledin mi?"

"Hayır, çünkü henüz çok erken olduğunu söyleyebilir ve gitmemi istemeyebilirdin. O yüzden yalnızca bunu

düşüneceğimi söyledim. Bana telefon numarasıyla adresi verdi. Arayıp kaçımızın geleceğini haber vermemi istedi."

"Hepimizi mi davet etti?" dedi James.

"Evet," diyerek onayladı Lauren. "Abigail de dâhil."

James Abigail'e baktı. "E, gidiyor muyuz?"

Abigail unlu eliyle çenesini kaşıdı. "Bölgede biraz daha vakit geçirmeden grupla ilk teması gerçekleştirmeyi beklemiyorduk doğrusu; ama bu fırsat son derece kendiliğinden gelişti. Fikrini almak için bir de John'a da danışacağım; ama yüzlerimizi orada bir göstermemizin herhangi bir zararı olacağını sanmıyorum."

14. BİRLİKTE

Abigail, cumartesi sabahı, alışveriş yapmaları ve yeni şehirlerini keşfetmeleri için çocukları arabayla Brisbane şehir merkezine bıraktı. Öğleden sonra onları aldı ve akşamki komün ziyaretinden önce, fevkalade bir yemek daha yediler. Fazla istekli görünmemek için Dana evde kalmıştı.

Hayatta Kalanlar'ın Brisbane'deki ilk kiliseleri ve her yanı dökülen komünleri, şimdi Hayatta Kalanlar Müzesi olarak iş görüyordu. Şu anki komün, iflas eden bir alışveriş merkezinden bozmaydı. Işıklı mağaza tabelalarının yerine ahşap haçlar ve dini slogalar asılmıştı.

Binlerce araç kapasiteli asfalt otoparkta, yüzden az araba bekliyordu. Abigail, bir zamanlar alışveriş merkezinin girişi olarak kullanılan kapının önüne park etti.

Arka kapıdan inerken James, Lauren'a bakıp gülümsedi. "Günün promosyonu deli saçması din, sadece yirmi doksan dokuz."

Lauren gülmeye başladı, Abigail onları susturdu. "James, rolüne uygun davran ve bana anne demeyi unutma."

"Olur, *anne*."

Ana girişin otomatik kapısından üç Hayatta Kalan çıktı. James, Ruth'u tanıyordu, Lauren da Mary'yi. Ama önlerinde sırıtarak yürüyen çerçeveli gözlüklü, sakallı ve kadife ceketli orta yaşlarındaki adamı ikisi de ilk kez

görüyorlardı.

"Merhaba, benim adım Elliot Moss," dedi adam, Abigail'e gülümseyerek. "Bu akşam, buraya bizi ziyarete gelmeniz gerçekten harika."

Abigail de gülümsedi, "Aslında ben, çocukları gençlik grubuna bırakmaya gelmiştim."

"Ah," dedi Elliot üzgün bir sesle. "Bir iki dakikanızı bize ayıramaz mısınız? Kahvenin yanında harika kekimiz var. Kahvenizi nasıl istersiniz?"

"Sert ve sade," dedi Abigail.

"Kahvemize bayılacaksınız o hâlde, Hayatta Kalanlar'ın Nikaragua'daki tarlalarında yetiştiriliyor. Dünyadaki gurme şarküteri ve kafelere satıyoruz ve üreticilerin iyi para kazanmalarını sağlıyoruz."

Abigail, araba anahtarlığındaki alarm düğmesine basmadan önce saatine baktı. "Beş dakikalığına uğrayabilirim o zaman."

"Harika," dedi Elliot yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Ve arkasını dönüp eski alışveriş mağazasına doğru onlara yol gösterdi.

Ruth, James'e, Mary de Lauren'a eşlik ediyordu. Üzerindeki tabelada *Bütün Dürüst Ruhlar Hoş Geldiniz* yazan otomatik kapıdan geçtiler. Viraneye dönmüş girişte, 70'lerden kalma zevksiz dekorlar vardı: Portakal rengi parlak fayanslar, koyu ahşap duvar panelleri, pencerelerde renkli camlar. Döşemeye aşırı parlatıcı döküldüğünden ve içerdeki kötü havadan ötürü, tuhaf bir küf kokusu kaplamıştı her tarafı.

Elliot, onları resepsiyon olarak kullanılan, içinde Hayatta Kalanlar'la ilgili görsellerin sergilendiği orta büyüklükte eski bir mağazaya buyur etti. Serginin temasını 5 milyar Avustralya Doları'na mal olan gemi ya da Joel Regan'ın nükleer kıyamet kehanetleri değil de, Hıristiyan

öğretileri, hayır işleri ve Hayatta Kalanlar'ın mütevazı kuruluş hikâyesi oluşturuyordu.

Odanın bir ucunda davudi sesli bir anlatıcı, Regan'ın fakir bir çiftçinin oğlu olarak başlayıp küresel ölçekli bir dini hareketin liderliğine uzanan hayat hikâyesini seslendiriyordu. Devasa bir video ekranında ise Regan'ı Bill Clinton, Elvis Presley ve Papa'yla el sıkışırken gösteren fotoğrafların oluşturduğu bir klip oynuyordu. Bu fotoğrafları, üzerinde Hayatta Kalanlar logosu olan buğday çuvalları taşıyan mutlu mesut Afrikalı kadınların ve bir yiyecek otomatı tamirhanesini dolduran engelli çalışanların görüntüleri izliyordu.

"*Hayatta Kalanlar,* dünyadaki yardıma muhtaç insanlar için her yıl iki yüz milyon dolardan fazla yardım toplamaktadır..."

Mary, James ve Lauren'a doldurmaları için bazı formlar verdi ve dijital fotoğraf makinesiyle fotoğraflarını çekmek istedi.

"Yalnızca formalite icabı," dedi Mary. "Eğer gruplarımızdan birine katılır ve bir kaza falan geçirirseniz diye."

Formda isim, doğum tarihi, ev telefonu numarası ve adresi gibi kişisel bilgiler soruluyordu. Arkadaş canlısı davranışların ve ısrarla kişisel bilgi istemenin, tarikatların üyelik sürecinin klasik ilk adımları olduğunu okumuştu James.

Elliot ona daha uzun bir form verince Abigail, şaşırmış gibi baktı.

"Tüm bunlar da neyin nesi?" diye sordu, altı sayfalık sorulara şöyle bir bakarken.

"Gençlik gruplarımızdaki çocuklardan biriyle ilgili acil bir durum ihtimaline karşı, iletişim bilgilerinizi almak istiyoruz," diyerek açıklamaya girişti Elliot. "Formun geri

kalanı ise anket. Merkezimize gelen insanlarla ilgili daha iyi bir fikir edinebilmeye çalışıyoruz. Doldurmak zorunda değilsiniz; ama eğer bize yardımcı olursanız müteşekkir kalırız."

"Pekâlâ..." dedi Abigail.

"Bak sana ne diyeceğim, Abigail," dedi Elliot gülümseyerek. "Sen formu doldururken, sana muhteşem kahvemizle birlikte bir dilim kek ikram edebilir miyim?"

Abigail gülümsedi. "Çok sevinirim, Elliot."

Elliot, kek getirmeye giderken James ve Lauren'dan formları alıp Ruth'a baktı. "Neden genç dostlarını topluluk odasına götürmüyorsun?"

Mağazadan çıkıp alışveriş merkezinin koridorunda yürümeye başladılar. Ofise ya da depoya dönüştürülmüş eski mağazaların önünden geçtiler. Topluluk odası, vaktiyle büyük bir mağazanın giriş katı olan kocaman bir açık alandı. Zemini yeşil kauçukla kaplanıp jimnastik salonuna dönüştürülmüştü. Etrafta ufak futbol kaleleri, basket potaları ve kriket direkleri gibi spor ekipmanları vardı. Karşı duvarda elle boyanmış bir afiş asılıydı: *Sevgi Denizine Hoş Geldiniz.*

Salonda yaklaşık elli çocuk vardı. Eski ayakkabılara bakarak dörtte üçünün Hayatta Kalanlar'dan olduğunu söyleyebilirdiniz. Emniyet ağlarının içinde bazı çocuklar voleybol, bazıları da futbol ya da kriket oynuyorlardı. Daha ufak olan bir grup çocuksa, başlarında yaşça büyük çocuklarla birdirbir oynuyordu. Salonda bir yetişkin bulunmamasına rağmen, çocukların son derece uslu olmaları James'i şaşırtmıştı.

"Denemek istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu Ruth.

Lauren, Mary'le beraber gözüne kestirdiği devasa bir tramplene yöneldi. James'in gözüne bir köşede pek müşkül

duran bir çocuk ilişti ve Ruth'a sordu.

"Şu bizim sınıftan Terry değil mi? Sizlerden biri olduğunu bilmiyordum."

Ruth gülümsedi. "Terry'nin babası terapi gruplarımızdan birine katılıyor."

"Burada olmaktan pek memnun görünmüyor."

"Şeytanın teki çünkü," dedi Ruth.

James'in kafası karışmıştı. "Neden sürekli insanlara şeytan deyip duruyorsunuz?"

Ruth tekrar gülümsedi, aslında Ruth sürekli gülümsüyor gibiydi. "Biz Hayatta Kalanlar dünyanın melekler ve şeytanlar arasında bir savaş meydanı olduğuna inanıyoruz. Hayatta Kalanlar melektir, diğerleriyse şeytan."

"Ben şeytanım yani."

"Melek olma potansiyeline sahip olduğun sürece değil."

James omuz silkti. "Aslını istersen, Tanrı'ya inandığımı bile sanmıyorum."

"O hâlde senin için üzgünüm," dedi Ruth sert bir biçimde.

"Bu beni şeytan mı yapar?"

Ruth, sakince başını salladı. Ruth da gibi James on dört yaşındaydı; ama onu olduğundan yaşlı gösteren otoriter bir havası vardı.

"James, eğer inançlarımızla ilgileniyorsan sana okuman için bir kitap verebilirim. Hatta eğer annen izin verirse belki danışmanlarımızdan biriyle bile görüşebilirsin. Ama bugün cumartesi ve cumartesi akşamları tüm arkadaşlarımızla topluluk odasında toplanır, oyunlar oynar ve eğleniriz. Yalnızca bir kural vardır: Herkes katılmak zorundadır."

"Peki ya Terry?"

"O bir şeytan. Bizim için burada bile değil o. Peki ne oynamak istersin?"

James, jimnastik salonuna bir göz attı ve dev bir sıçrama brandası üzerinde birkaç metre havaya sıçrayan Lauren'ı gördü. Yalın ayak voleybol oynayan bir grup kız vardı. Bazıları gudubetten farksızdı; ama çoğu oldukça çekiciydi.

Ruth onun nereye baktığını anlamıştı. "Voleybol gerçekten iyi bir fikir, James."

Kızlara doğru ilerlediler.

Biri hariç gruptaki kızların hepsi Hayatta Kalanlar'dandı ve durup gülümseyerek James'le el sıkışmak üzere sıraya girdiler.

Eve isimli bir kızıl saçlı "Daha önce hiç voleybol oynadın mı?" diye sordu.

"Birkaç defa," dedi James. "Ama ciddi oyunlar olduğu söylenemez."

"Hiç önemli değil," dedi Eve. "Biz de ciddi bir maç yapmıyoruz ve burada yalnızca olumlu şeyler söyleyebilirsin."

"Nasıl?"

"Sen bize ayak uydur yeter," dedi Eve, servis kullanması için topu James'e uzatırken.

James, önce topu avucuna yerleştirip servis atışını kullandı. Ağı yavaşça sıyırıp geçen top, karşı takım için kolay lokmaydı.

"İyi denemeydi," dedi Eve topu sert bir vuruşla ağın üzerinden geri yollarken.

"Kahretsin," dedi James. Beceriksizce topu manşetle almaya çalışmış ama kaçırmıştı.

Daha o ne dediğinin farkına bile varmadan üç kız, Hayatta Kalanlar'ın o her zamanki gülümsemesiyle karşısında duruyordu.

"James," dedi Eve tatlı bir sesle. Burnunun altında parmağını sallıyordu. "Çok iyi oynuyorsun; ama yalnızca

olumlu sözler etmeye izinli olduğunu unutma."

Takımlar eşit olsun diye diğer takımda oynayan Ruth, ağın arkasından sırıtıyordu. "Eve haklı, James. Olumsuz düşünceler şeytanlar içindir."

James, onlara gülümsemekten kendini alamadı. "Siz kızlar çok tuhafsınız," dedi sırıtarak. "Fevkalade, olumlu bir biçimde, tuhaf."

Eve gülümseyerek dostça onun omzunu sıvazladı. "İşte böyle, James. Tekrar servis kullanmak ister misin?"

***

Kızlarla voleybol ve futbol oynayıp ardından sıçrama brandasına geçen James, iki saat boyunca topluluk salonunda takıldı. Saat dokuz olduğunda Hayatta Kalanlar'dan iki yetişkin, içeri girip ışıkların çoğunu söndürdüler. Çocuklar, iç içe iki halka oluşturacak şekilde salonun ortasına toplandı. Bitkin hâldeki ufaklıklar, iç halkayı, büyük çocuklar ve gençler, dış halkayı oluşturuyordu. Lauren'ın danışmanı Mary, elinde bir gitarla çemberin ortasına geçti.

İçgüdüleri James'e, dinle kafayı bozmuş bir grup çocukla bir daire oluşturup gitar eşliğinde şarkı söylemenin garip bir şey olduğunu söylüyordu. Ama sürekli gülümseyerek gevezelik eden Hayatta Kalan kızları, iki saattir sırtını sıvazlıyor ve ona sarılıp duruyorlardı. Gülücükler içinde onu çembere çektiklerinde James de, gülümseyerek onları izlemekten başka bir şey yapamadı. Bağdaş kurup yere oturduğunda gerçekten iyi hissediyordu kendini. Eve, hınzır bir gülümsemeyle yanına oturdu ve elini tuttu. O kadar yakındı ki, ayak parmakları James'in dizine değiyordu.

Mary gitarın tellerini tıngırdatmaya başladı. James, onun acılı bir ilahi okuyacağını düşünüyordu. Ama bir iki nota bastıktan sonra Mary, şarkı söylemeye başladı.

"Boogie, woogie, woogie, woo!"

Herkes tüm sesiyle şarkıya eşlik ediyordu. "Boogie, woogie, woogie, woo!"

Ardında, "La de, la de, la de, la!"

Ve herkes sözleri tekrar ediyordu. Şarkı böylece on dakika kadar sürdü ve James, ister istemez kendini bu saçmalığa kaptırmıştı. Ne de olsa iki yanında oturan kızlar, kollarını ona dolamış gülümsüyorlardı. Gözleri Lauren'ı aradı. O hayatından epey memnun görünüyordu.

Eğlencenin sonuna doğru Mary, daha uzun ve coşkulu bir parça çalmaya başladı. Şarkı giderek hızlandı ve sonunda tüm ışıklar tekrar yanana kadar iyice coşkulu bir hâl aldığında Mary, birden "Melek misiniz?" diye bağırdı.

Başta iç halkadaki ufaklıklar olmak üzere tüm çocuklar, yerlerinden sıçrayarak "Evet, biz meleğiz!" diye bağırdılar.

Mary tekrar bağırdı, "Küçük melekler doğru yatağa."

Tüm çocuklar, neşe içinde koşuşturarak odadan çıktılar. Bir kısmı, gruptan ayrılıp ışıklar söndüğünde salona girmiş olan ebeveynlerine gittiler. Ama çoğu, komünde kalıyordu ve yurtlara doğru çıkmak üzere eski bir asansöre yöneldiler.

Mary "Eğlendiniz mi?" diyerek çemberin ortasından James ve Lauren'a seslendiğinde James, gülmeden edemedi. "Geldiğiniz için mutlu musunuz?"

Saat dokuz buçuk olmuştu ve James, tüm bu egzersizlerden sonra hem terlemiş hem de yorulmuştu; ama kendini harika hissediyordu.

"Evet," dedi James başıyla onaylayarak. "Gerçekten eğlenceliydi."

Lauren da gülümsüyordu. Salonun arka tarafında bir grup yetişkinin arasında duran Abigail, onlara yaklaşarak "Selam çocuklar," dedi.

"Merhaba Anne," dedi James. "Nerelerdeydin?"

"Burada kalıp Elliot'la konuşmaya karar verdim," dedi Abigail. "Boşanmış ebeveynler için olan bir terapi grubuna katılmayı düşünüyorum."

"Tekrar gelmenizi çok isterim," dedi Mary. "Gerçekten de çok hoş bir aileye benziyorsunuz."

Elliot, tekrar onlara katıldı. Elindeki kâğıt torbada bir yığın şey vardı. Torbayı Abigail'e verirken "Arabaya kadar size eşlik edeyim," dedi. "Özel Nikaragua rostomuzu bu paketlerde satıyoruz. Sana bahsettiğim kitap ve CD'leri bunun içine koydum, tabii çocuklar için biraz da kek."

Abigail ağzına kadar dolu torbaya baktı. "Bunların bazıları için sana borçlu olmalıyım."

"Duymamış olayım," dedi Elliot. "Yalnızca bana söz vermeni istiyorum, konuşmak istediğin bir şey olursa beni arayacaksın."

James, Lauren ve Abigail, ana çıkışa doğru alışveriş merkezinin koridorunda ilerlerken, Elliot, Eve, Ruth, Mary ve Lauren'ın yeni arkadaş olduğu bir iki ufak kız da, onlarla birlikte geliyorlardı. Otomatik kapıdan geçip arabanın etrafında durdular.

Hava karanlık olmasına rağmen son derece sıcaktı. Abigail, sıcaktan haşlanan aracın içine uzanıp klimayı çalıştırdı. İçerisi biraz serinleyene kadar dışarıda beklediler.

Eve, James'e gülümsedi, "Bizi görmeye yine geleceksin, değil mi?"

"Elbette," dedi James şevkle başını sallayarak. "Gelecek cumartesi."

"Belki daha da önce," dedi Elliot. "Annen çarşamba günü boşanmış eşler grubumuza katılacak, sen de onunla birlikte gelebilirsin."

"Belki," dedi Lauren gülümseyerek, "ablam da bizimle gelir."

James ve Lauren arka koltukta kemerlerini bağlarken,

Abigail de motoru çalıştırdı. Hayatta Kalanlar da içeri girdiler.

"Eğlenceliydi," dedi Lauren.

"Sanırım görev yolunda gidiyor," dedi Abigail.

James, bütün gece Hayatta Kalanlar'la spor yapıp şarkı söylediğini; ama bir saatten uzun süredir görevin aklına bile gelmediğini fark etti.

Endişeli bir ifadeyle kız kardeşine baktı. "Sanırım, içerde olması gerektiğinden fazla iyi vakit geçirdik."

"Ne?" dedi Lauren, boncuk boncuk terlemiş olan alnını tişörtünün yeniyle silerken.

"Aslını istersen oraya dönüp yine aynı şeyleri yapmak istiyorum," diyerek açıklamaya başladı James. "Gülümseyip duran kızlar arasında, herkesin bana dokunup etrafımda pervane olması, *sahiden* çok hoştu."

Ağabeyinin ne demek istediğini şimdi anlamıştı Lauren. "Nasıl olduğunu biliyorduk. Tüm o kitapları falan okuduk; ama yine de kendimizi kaptırdık."

Abigail ön koltukların arasından iki yolcusuna baktı. "Siz ikiniz tahmin ettiğim şeyi mi söylüyorsunuz?"

James gözlerini ovuşturdu. Kendinden utanır gibi bir hâli vardı. "Büyülenmek gibi bir şeydi."

15. BAĞLAM

Çocukların komünde geçirdikleri bir iki saat içinde bu derece kendilerini kaybedip Hayatta Kalanlar'ın tılsımına kapılmaları, Abigail'i endişelendirmişti. Üstelik kendisi de, çekici Elliot'la geçirdiği geceden memnun kalmıştı.

Pazar sabahı ilk iş John'u aradı. John da tavsiye almak için psikolog Miriam Longford'a başvurdu. Miriam, ailesiyle yemek yemeyi planlıyordu; ama evine gelmeleri durumunda Abigail ve çocuklarla görüşebileceğini söyledi. Evi şehrin öteki ucundaki üniversite kampüsüne yakındı.

Evin önüne geldiklerinde kırmızı tüylü bir seter karşıladı onları. James daha arabadan inerken, köpek elini yalamaya başlamıştı bile. Miriam, Abigail ve üç CHERUB ajanını etrafta koşturup havuza atlayan ufak yeğenlerinin arasından geçirerek boğucu bir garaja aldı. Arabalar, dışarı çıkarılmış ve yerlerine tam bir daire oluşturacak şekilde piknik sandalyeleri yerleştirilmişti. Muhteşem sayılmazdı; ama evin geri kalanı akrabalarıyla doluydu ve burada rahatsız edilmeyeceklerdi.

Abigail, Lauren'ın sınıfta kendini kaybetmesinden ve bir yardımcı öğrenciye gönderilmesinden başlayıp dün akşamki Hayatta Kalanlar komününe gidişlerine kadar son kırk sekiz içinde neler olup bittiğini anlattı.

"Tamam," dedi Miriam gülümseyerek. "Dün akşam maruz kaldığınız pozitif his bombardımanının sizi endişelendirmesi gayet normal. Hatta ben bunun

faydalı olduğunu düşünüyorum. Böylece zihin kontrolü tekniklerinin, gardını düşüren insanlar üzerinde ne kadar etkili olabileceğini görmüş oldunuz. Bu tamamen bağlamın gücüyle, yani içinde bulunduğunuz durumla ilgili. *Asansör Kapısı Deneyi*'ni duymuş muydunuz?"

Herkes, hayır anlamında başını sallayınca Miriam açıklamaya başladı. "Bir insan asansöre girer girmez kapıya bakmaya başlar. Böylece tam olarak nerede olduğunu ve ne zaman inmesini gerektiğini bilir. Peki ya asansöre bindiğinizde kapıdan başka yönlere bakmakta olan insanlarla karşılaşırsanız?"

"Ah, ne demek istediğini şimdi anlıyorum," dedi Abigail. "Eğer asansördeki herkes kapıdan başka yönlere bakıyorsa, asansöre binen kişi de aynı şeyi yapacaktır."

"Kesinlikle," dedi Miriam başıyla onaylayarak. "İnsanlar özgür iradeleriyle hareket ettiklerini düşünürler; ama bireyler genellikle çevrelerindeki insanlarla aynı davranışı sergileme eğilimindedir."

"Okuldaki arkadaş baskısı gibi," dedi Lauren.

Başıyla onayladı Miriam. "Bu çok iyi bir örnek Lauren. Eğer okuldaki tüm arkadaşların sigara içiyorsa, sen de büyük olasılıkla içmeye başlarsın. Dün akşam gittiğiniz jimnastik salonunda ben de bulunmuştum. Salonun arka tarafında asılı olan büyük afişi hatırlıyor musunuz?"

"*Sevgi Denizine Hoş Geldiniz*," dedi James.

"Doğru. Korkarım Lauren'la ikiniz ayaklarınızı kazara bu denize daldırdınız. Herhâlde Hayatta Kalanlar önce telefon ettiler ve gelip gelmeyeceğinizi sordular."

Abigail başıyla onayladı. "Hı-hı."

"Böylece bir karşılama komitesi oluşturdular. Siz oraya vardığınızda, hepinizi ayrı ayrı karşılayacak dost canlısı bir yüz hazır bulunur. Ardından sizi içeri davet eder ve ayrı gruplara alırlar. Herkes size sıcak ve dostça

davranır. Sportif oyunlar oynamanızı istediler, çünkü bu sizi bedenen yoracaktır. Fakat fiziksel olarak yorgunluktan bittiğiniz tüm bu süre boyunca iltifatlar ve dokunuşlar sizi duygusal olarak güçlendirir."

"Oynarken olumsuz bir şey söylemememiz istediler," dedi James.

Miriam başıyla onayladı. "Buna *düşünce durdurma* tekniği deniyor. Pozitif şeyler düşünüp söylemeye kanalize olunca, kaçınılmaz olarak kendini iyi hissedersin. Zaten etrafındaki insanlardan yalnızca pozitif şeyler işitince kendini suçlu hisseder ve olumsuz tüm düşünceleri aklından silersin. Sürekli dokunup sarılarak, hatta bazen öperek, seni bir pozitif düşünce yağmuruna tutarlar. Birkaç saat içinde ikiniz de kendinizi yorgunluktan tükenmiş; fakat mutlu ve gururlu hisseder bir hâlde buldunuz. Eğer birine bir şey satmak istiyorsanız onun tam da bu hâlde olmasını istersiniz. Bu ikinci el bir araba da olabilir, tüm yaşamını dini bir tarikata adama fikri de..."

James de Lauren da başlarını salladılar.

"Bu anlattıkların her şeyi açıklıyor," dedi James. "Ama aynı zamanda özel bir şey oluyormuş gibi de hissetmedim."

"Buna gerek yok," dedi Miriam. "İnsanlar, *beyin yıkama* ya da *zihin kontrolü* gibi laflar duyduklarında, bir odaya kapatılıp alnına silah dayanan, ya da bir koltuğa bağlanıp göz kapakları kibrit çöpleriyle açık tutulan kurbanlar gelir akıllarına. Gerçekte, bu tür sert yöntemler yalnızca korku ve kızgınlığa neden olur. Hayatta Kalanlar gibi gruplar ise, son derece ince ve dolayısıyla çok daha güçlü yöntemler uygularlar."

Abigail endişeli görünüyordu. "Mesele şu aslında.. Bu çocukları böyle bir yere gizli göreve gönderebilir miyiz? Zihin kontrolüyle ilgili şeyler okudular ve sen de bizimle yeterince konuştun; ama buna rağmen James ve Lauren,

oradan çıkarken sırıtan zombilere benziyorlardı."

Miriam tek kaşını çatıp biraz düşündü. "Araştırmalara göre zihin kontrolünün nasıl yapıldığını bilen insanlar bu tür tuzaklara düşmüyorlar."

"Ama biz bunun ne olduğunu anladık," dedi James. Sesinde korku vardı.

"Hayır," dedi Miriam. "Bunu kitaplarda okudunuz ve benim anlattıklarımı dinlediniz. Ama öğrendiğiniz şeylere yeterince önem vermediniz. Komüne gittiğinde gardın inikti ve sana ne muhteşem bir adam olduğunu söyleyen bir grup sevimli kızın seni kandırmasına izin verdin."

James, Nike ayakkabılarının arasındaki boş zemine baktı kuzu gibi.

"Üzgünüm," dedi Lauren. "Her şeyi mahvetmek istememiştik."

"Saçmalama tatlım," dedi Miriam gülümseyerek. "Sizden daha yaşlı ve deneyimli olan insanlar bile, bir tarikata kapılmayacak kadar zeki olduklarını düşünürler. Neyse ki bu, hepinize iyi bir ders vermiş oldu. Tarikat yaşamına yavaş yavaş girer ve komündeki insanların yapıp söylediklerinin ardında yatan motivasyonu aklınızdan çıkarmazsanız, beyninizin yıkanması söz konusu bile olmaz. Eğer yarın okuldan sonra üniversitedeki ofisime gelirseniz, size hipnotize olmanızı ya da kolayca yönlendirilebileceğiniz bir duruma düşmenizi engelleyecek bazı basit odaklanma teknikleri öğretebilirim."

***

Pazartesi akşamı, Elliot, Abigail'i aradı ve bir saatten uzun bir süre boyunca onunla yaşam ve din hakkında konuştu. Salı günü, Abigail, komünü arayıp ertesi akşam katılacağı boşanmış eşler toplantısına gelirken çocuklarını

da yanında getireceğini söyledi.

Park yerinde onları, Elliot, Mary, Eve ve Lauren'ın cumartesi günü arkadaş olduğu Natasha isimli daha küçük bir kız karşıladı. James ve Eve, sarılıp yanaktan öpüştüler. Ama bu sefer James, Eve'in kendisine gösterdiği ilginin, aslında Hayatta Kalanlar'a katılmaları için onu ve ailesini kandırmaya yönelik olduğunu aklından çıkarmadı.

Lauren, James ve Dana, eşleri tarafından hemen farklı yönlere götürüldüler. Topluluk odasını, müzik ve hareket sınıfından bir grup yaşlı hanım kullanıyordu. Bu yüzden Eve, James'i üst kattaki girişi baştan aşağı camla kaplı bir mağazaya götürdü. Alışveriş merkezi iflas etmeden önce, burada bir kuyumcu dükkânının olduğu anlaşılıyordu. İçerisi armut minderler ve sünger oyun setleriyle doluydu. Bir grup genç, dağınık hâlde minderlerin üzerinde oturuyordu. Duvara monte edilmiş bir televizyonda, Hayatta Kalanlar'ın Nevada'da inşa edilen ikinci gemileriyle ilgili bir program gösteriliyordu.

James gülümsedi. "Kendi TV istasyonunuz bile var."

Başıyla onayladı Eve. "Bu programlar haftada bir videokaset hâlinde Gemi'den geliyor. Aslında bu bir kolaj, normal TV kanallarından ve belgesellerden gelen film ve program görüntüleriyle, kendi hazırladığımız haber bültenlerinin bir karışımı."

"Biraz sıkıcı görünüyor," dedi James. "Başka bir şey açamaz mısın?"

"Hayır," dedi Eve, oldukça alınmış görünüyordu. "Şeytanların yaptıklarını evimizde görmek istemiyoruz. Zaten ayinimiz az sonra başlayınca televizyon kapanacak."

Geniş minderlerin ve uzanmış bacakların arasından kararsız adımlarla geçmeye çalışırken herkes, gülümseyerek James'in elini sıktı. Birkaç dakika sonra, beyaz bir geceliğin içindeki kırk yaşlarında bir kadın girdi içeriye. James'e

kendini Lydia olarak tanıttı ve odanın ortasına geçip yere oturdu.

Öyle bir edayla "Hoş geldin James," dedi ki Lydia, sanki tüm yaşamı boyunca onu beklemiş gibiydi.

Lydia lafını bitirir bitirmez iki düzine genç alkışlayarak "Hoş geldin James," dedi. Sesler kesildiğinde Lydia, doğrudan James'in gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

"James," dedi sonra, "cumartesi günü bizi ilk kez ziyaret ettin. Eğlendin mi?"

James başıyla onayladı. "Evet, çok eğlendim."

"Alt kattaki sergiyi gördün. Çevre için ve dünyadaki fakir insanlar için yaptığımız iyi işleri gördün, değil mi?"

James tekrar başını salladı; ama aslında pek de ilgi göstermiyordu.

"Fakat bana Tanrı'ya inanmadığını söylediler."

Ruth'a öylesine söylediği bir şeyin rapor edilmiş olması James'i şaşırtmıştı. Söylediği diğer şeylerin de karşısına çıkıp çıkmayacağını merak etti.

"Şey..." dedi kısık bir sesle.

"Sorun değil, James," dedi Lydia gülümseyerek. "Belki ileride başka türlü hissedersin. Senin nazik ve anlayışlı bir insan olduğunu düşünüyoruz. Çok fazla insan tanımadığın yeni bir şehre taşındığını biliyoruz. Ama Tanrı'ya şükür aramızdasın ve burada bir sürü arkadaşın var."

James başıyla onayladı. "Hepiniz gerçekten çok iyisiniz. Aslında *inanılmaz* derecede iyisiniz."

Aslında James'in ruhu ürpermişti, çünkü Lydia'nın onu yönlendirmeye çalıştığını biliyordu. Dört gün önce onu kolaylıkla grubun içine çekmişlerdi ve bu fikir onu rahatsız ediyordu. Eğer şu anda görevde değil de gerçekten aralarında olsaydı, Hayatta Kalanlar hayatının kontrolünü ele geçirirken o hâlâ sülük gibi onlara yapışmış bu tatlı hissi emiyor olacaktı.

"Herkes James'in bir melek olabileceğine inanıyor mu?" diye sordu Lydia.

"Evet," diye bağırdı odadaki bütün gençler, alkışlar içinde gülüp nidalar atarak.

James gülümsedi. Ama tüm bu pohpohlanmaya sahiden kapıldığını hissettiği anda, Miriam'ın ona öğrettiği tekniklerden birini kullandı. Miriam, ona gerçekten mide bulandırıcı bulduğu bir şeyi düşünmenin yoğun pozitif hislerin ağına düşmesini engelleyeceğini söylemişti. James'in durumunda, bu, on ay önce Arizona'da gördüğü, içinde vıcık vıcık peynir ve mayonez olan sandviçti. Kokusunu hatırlamak bile James'i tıkamaya yetti.

"James, Hayatta Kalanlar ve dünya için yaptıklarımız hakkında daha fazla şey öğrenmek ister misin?" diye sordu Lydia.

Kararsız biçimde başını salladı James.

"Arkadaşımız olmanı ve bizi daha yakından tanımanı gerçekten çok istiyoruz James. Yapmak istemediğin bir şeyi yapmaya seni zorlamak istemiyoruz. Fakat arkadaşlığımızın bir nişanesi olarak bu kolyeyi kabul etmeni isteriz."

Lydia, ayağa kalkıp geceliğinin ön cebinden deri ipli bir kolye çıkardı.

James'in karşısına geçti. "James Prince, dostluğumuzun bir sembolü olan bu kolyeyi kabul eder misin?"

"Elbette," dedi James, gerçekten de onlara inanıyormuş gibi sırıtıp başını sallayarak.

Dizlerinin üzerinde doğrularak Lydia'nın kolyeyi boynuna geçirmesine izin verdi. Lydia, kolyeyi taktıktan sonra James'i ayağa kaldırdı ve onu kucakladı. Onlar sarılırken alkış tutarak Lydia'nın arkasında sıra olan çocuklar, sırayla James'e sarılmaya başladılar.

Hepsi aynı cümleyi tekrar ediyordu: "Sevgi Denizine Hoş Geldin."

Resmi tanışmanın ardından James, kendini bir grup gülümseyen genç kız ve oğlanın arasında buldu. Onu mangal yapmaya, ayine ve hafta sonu bağış toplamaya davet ediyorlardı. Etrafındaki ilgi azalıp çocukların çoğu odadan çıktığında, ona yine Eve eşlik ediyordu.

"Heyecan vericiydi değil mi?" dedi sırıtarak. "Kolyeyi kabul etmene gerçekten çok sevindim. Bu melek olmaya giden ilk adımdı."

"Bilmiyorum," dedi James kuru bir gülümsemeyle. "Hepiniz çok hoşsunuz; ama tüm bunlar biraz tuhaf, eğer alınmazsan..."

Eve duymazdan geldi. "Çoğu zaman okuldan sonra bir huzurevini ziyarete gidiyorum," dedi. "Belki yarın benimle gelmek istersin?"

"Neden?" diye sordu James.

Eve, başını hafifçe yana eğip ona biraz daha özel bir edayla gülümsedi. "Elbette, bu sana kalmış. Ama Hayatta Kalanlar'ın yaptığı hayır işlerini yakından tanımanı isterim."

16. YAŞLILAR

O gece Lauren da, deri kolyesini ağabeyininkine benzer bir törenle aldı. Tek fark, etrafındaki çocuklar onunla aynı yaş grubundandı. Abigail, toplantısından çıkarken Elliot'ın elini tutuyor ve mutlu görünüyordu. Elinde Hayatta Kalanlar'la ilgili daha fazla kitap ve 229 Avustralya Doları tutarında CD ve DVD seti vardı. Setin kocaman, turuncu kabında *Hayatta Kalın! – Joel Regan'ın öğretileri ve Sevgi Deniziyle yaşamanızı kökünden değiştirin!* yazıyordu.

Tarikata girişlerini daha gerçekçi kılmak için, Dana'nın daha şüpheci bir yaklaşım benimsemesi gerekiyordu. Geceyi birlikte geçirdiği on yedi yaşındaki kavalyesini, Hayatta Kalanlar'ın yaşam biçiminin tüm yönlerini, komün yaşamının olumsuzluklarından Joel Regan gibi bir Hıristiyan'ın nasıl olup da bir düzine genç kadından otuz çocuk sahibi olduğunu sorgulayan sorulara kadar acımasızca eleştirilerle fitil etti. Kavalyesinin kıvranıp duruşunu izlemek, Dana'yı pek eğlendirmişti.

Prince ailesi, komünden evlerine döndüklerinde saat gece yarısını bulmuştu. James, perşembe sabahı okula giderken esniyordu. Okuldan sonra bisikletin kilidini açtı ve yürüterek arka girişte Eve'le buluşmak üzere oyun sahasını geçti.

Kavurucu öğle sıcağında on kilometre bisiklet sürdüler. Vardıkları yer, geniş bir arazi üzerine dağılmış binalardan oluşan North Park Huzurevi'ydi. Elliot, beyaz

bir kamyonetin sürücü koltuğunda onları bekliyordu.

Kamyonetten inerek "James," dedi Elliot içtenlikle. Candan bir şekilde James'e sarılmadan önce, terli okul gömleğinin yakasından tutarak kolyeyi hâlâ takıp takmadığını kontrol etti. Ardından bir adım geri çekilip şortunun cebinden tahtadan, boyalı bir boncuk çıkardı.

"Her boncuk olumlu bir adımı sembolize ediyor," dedi Elliot. "Ve bu öğleden sonra topluluğumuz için ilk kez bir şey yapmış olacaksın."

"Yalnızca bana etrafı göstereceğini sanıyordum," dedi James, biraz şüphelenmiş görünmenin en iyisi olacağını düşünerek.

"Eve'le ikinizin iyi vakit geçireceğinden eminim," dedi Elliot. James'in söylediklerine bilerek kulak asmıyordu.

James kolyeyi boynundan çıkardı; ama tırnakları kolye ucunu açacak kadar uzun olmadığından boncuğu geçiremedi. Eve kolyeyle ilgilenirken Elliot, James'in etrafından dolanıp kamyonetin arkasına geçti. Klimanın serinliği yüzünü yalayıp geçerken James de, içeri istif edilmiş büyük plastik çantalara bir göz attı. Çantalar hep bir örnekti: İçlerinde bölge gazeteleri, şekerleme, sigara, ufak çiçek demetleri, içki ve piyango biletleri vardı.

Elliot, asfalta iki torba bırakıp kamyonetin içinden iki adet katlanabilir alışveriş arabası çıkardı. Alışveriş arabalarını açıp içlerine çantaları dizdi.

"Tüm bunlar ne için?" diye sordu James.

Elliot gülümseyip James'in omzunu sıvazladı. "Gitmem gereken altı huzurevi daha var. Eve, sana ne yapacağını anlatacaktır."

"Bu yük arabası da nereden çıktı? Bana etrafı gezdireceğini sanıyordum."

"Ah," dedi Eve, kırılmış görünüyordu. "Elliot'a hayır işlerinde bize yardım etmek istediğini söyledim. Bana gerçekten çok kızacak."

James şaşırmış gibi yaptı. "Niye? Sadece bir yanlış anlama."

"Evet; ama Hayatta Kalanlar hakkında kötü şeyler yazıp çiziyorlar, insanları alıp onlara istemedikleri şeyleri yaptırıyormuşuz," diyerek açıklamaya çalıştı Eve. "Elbette böyle bir şey söz konusu değil. Kaldı ki her zaman insanlara seçme şansı veririz; ama Elliot bu konuda çok hassastır. Seni buna zorladığımı düşünürse çok kızar."

James, tüm bunların düzmece olduğunu anlamıştı: Elliot'un ona boncuğu veriş biçimi ve sorusuna kulak asmaması, ardından Eve'in, James ondan istedikleri şeyi yapmazsa başının belaya gireceğini söylemesi.

"İçeri gidip Elliot'u çağırabilirim," dedi Eve, endişeli görünüyordu. "Tanrı'm, başım şimdi büyük belada."

James gülümsedi, Eve'in tam da duymak istediğini bildiği şeyi söyledi. "Tamam, yapacağım... Biraz sürpriz oldu, hepsi bu."

Eve küçük bir çığlık koy verip James'in boynuna atıldı. "Teşekkür ederim James, sen muhteşemsin."

"Lafı bile olmaz," dedi James. Eve ona sarılırken yan gözle göğüslerine bakmayı da ihmal etmedi. "Tüm bu malzemelerle tam olarak ne yapmamız gerekiyor?"

"Tüm yapacağımız odalara dağıtmak, kapılarını çalıp yaşlılara bir şey satın almak isteyip istemediklerini soracağız."

Tek katlı bir binaydı bu. Balkon ve özel banyosu olan odalarda çoğunlukla kadın misafirler konaklıyordu. Korkunç bir görünümü olmayan modern bir binaydı; ama içinde hayat yokmuş gibi bir havası vardı. Gıcırdayan koridorlar, James'e hastaneleri hatırlatmıştı.

Kilitli bir kapının ardındaki resepsiyon görevlisiyle telefondan konuştuktan sonra James, satış tekniklerini öğrenmek için Eve'i ilk odaya kadar izledi. Eve, her bir misafirle konuşmak için en az üç dakika harcıyordu. Çoğu

yaşamlarının son evresindeki ya yatalak ya da güçlükle yerlerinden kımıldayabilir hâldeki ihtiyarlardı. Eve, her misafire okulla ve komünle ilgili sıradan şeyler anlatıp onları bilgilendiriyordu.

Hemen hemen herkes, bir şeyler satın aldı. Genellikle bir paket çikolata ya da gazete gibi ufak şeylerdi; ama her misafiri haftada bir kez ziyaret eden Elliot'ın kamyonete atması için özel istekleri oluyordu. Bazen ihtiyar bir beyefendi aylık bir balıkçılık dergisi istiyor, bazen de ihtiyar bir hanımefendi özel bir marka tuvalet kâğıdı rica ediyordu; çünkü *"Burada verdikleri tuvalet kâğıtları insanın cildini turp gibi kızartıyordu".*

İlk birkaç odadan sonra Eve, James'i binanın bir başka kısmında çalışmaya gönderdi. Yaklaşık bir saat boyunca kapı kapı dolaşarak aşağı yukarı herkesle aynı şeyleri konuştu. Muhabbet genellikle *Eve bugün yok mu?* sorusuyla başlıyor ve birkaç dolarlık bir alışverişle sona eriyordu. Fiyatların normal mağazaların iki katı olduğu, James'in gözünden kaçmamıştı.

Sondan bir önceki odada, James, yeni taşınmış bir misafirle karşılaştı. Kapıda Emily Wildman yazıyordu ve içeri girdiğinde kadın, yatağın ucuna oturmuş, allak bullak bir hâldeydi. Eşyalarının bazıları hâlâ kutularındaydı. Perdeler kapalıydı ve görünen o ki ağlamıştı.

"Merhaba," dedi James arabasını odaya sokarken, arkadaş canlısı görünmeye çalışarak.

"Sen de nesin, baş belası küçük bir hademe mi?" dedi kadın kaba bir biçimde.

James, hemen Eve'den öğrendiği nakaratı tekrarlayarak huzurevinde bunları satmak için gönüllü olduğunu, gelirin üçüncü dünya ülkelerindeki kalkınma projelerine gideceğini anlattı. Bu kalkınma projelerinin ne olduğunu Eve pek açıklamamıştı; ama Miriam Longford'un kitabında yazdığına göre Hayatta Kalanlar'ın hayır işlerinden

topladığı paraların büyük kısmı yönetim işlerine harcanıyor ve genellikle organizasyonun kasasına gidiyordu.

"Annen var mı?" diye sordu Emily doğrudan.

James, Abigail'i düşünerek başıyla onayladı; ama asıl annesinin öldüğünü anımsayınca gözleri doldu.

"Yaşlanıp huysuzlaştığında evini satıp onu böyle bir yere mi tıkacaksın?"

James gülümsedi. "Dışarıda büyük, harika bir avlu ve bahçe var. Burada tanıştığım bütün insanlar da harika görünüyorlar."

"Burası ihtiyarlar için ve sidik kokuyor," dedi Emily hiç sözünü sakınmadan.

James güldü. "O kadar da kötü kokmuyor."

"Eğer seni iyileştirebiliyorlarsa hastaneye gönderirler; ama bunu yapamazlarsa ölümü beklemen için buraya gönderirler."

Emily, zayıftı ve ayağa kalkamayacak kadar da güçsüz görünüyordu; ama yine de James'in gözünü korkutmayı başarmıştı. James, arabasını kapıya doğru sürmeye başladı. "Pekâlâ, umarım yerleşirsiniz. Alışacağınıza eminim."

"Dur orda," dedi Emily. "Şu Cadbury'nin Türk çikolatalarından istiyorum. Bu aralar pek bir şey yemiyorum; ama birkaç ısırık alabilirim."

"Üç dolar."

"Tamam," dedi sırıtarak, elini havaya savuruyordu. "Paramı benim geri zekalı oğlumdansa bir grup Afrikalı'nın almasını tercih ederim."

Emily ona üç adet bir dolarlık madeni para verirken, James gülümsüyordu. Ama arabasını dışarı çıkarıp son kapıyı çalmak üzere dururken kendini tuhaf hissediyordu. Buradaki her şey, James'e bir gün yaşlanıp öleceğini hatırlatmıştı.

17. UYUM

Hayatta Kalanlar'la geçirdikleri ilk gecenin ardından on gün geçmişti. Abigail ve üç cherub, boş vakitlerinin çoğunu komün ziyaretleri ve Hayatta Kalanlar etkinlikleriyle geçiriyorlardı.

Abigail, Elliot'un *'Sevgi Denizine kişisel bir yolculuk'* olarak tarif ettiği şeyi yapmaya başlamıştı. Gün boyu Hayatta Kalanlar CD'leri dinleyip videolar izliyordu. Akşamları arabasıyla komüne gidip yalnız ebeveynler grubuna katılıyor, ya da özel olarak Elliot'la buluşup ona danışıyordu. Ayrıca gönüllü olarak bağış topluyor veya şehir merkezinde para karşılığı anket yapıyordu. Abigail'in komüne katılmadığı bazı gecelerde Elliot, genellikle onu arayıp saatler boyu telefonda görüşüyordu. Hatta bir keresinde eve uğrayıp sürpriz bir ziyarette bulunmuştu.

Dana, rolüne devam ederek zor lokmayı oynamayı sürdürdü. Acımasızca eleştirdiği on yedi yaşındaki bahtsız kavalyesini, şu çetin ceviz tiplerden orta yaşlı bir kadınla değiştirdiler. Elliot, Dana'nın yoğunlaştırılmış bir danışma programına alınmasını önerdi. Böylece *'Duygusallık ve asabiyet sorunlarıyla başa çıkabilecekti.'* Abigail ikna oldu ve terapi için 780 Avustralya Doları tutarında bir çek yazdı.

Oturumlar, Dana'nın kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak şekilde düzenleniyordu. Tabii bu arada, alttan alta Hayatta Kalanlar'ın inançlarının ve yaşam biçimlerinin ne faydalı bir şey olduğunu anlatıyorlardı. Dana'nın

şüpheciliği, Prince ailesinin tarikata girişini daha inanılır kılmak için tertiplenmiş bir oyundu. Ama bunun görevi sekteye uğratacak bir boyuta varmaması gerektiğinden, Dana, danışmanının onu ikna etmesine izin verdi. Diğerlerinden bir hafta sonra o da, deri kolyesini almıştı.

Lauren, komünden kendi yaşlarında bir sürü arkadaş edindi. Bu ilk gençlik yıllarını yaşayan müritler, yetişkin üyelerin sahip olduğu yönlendirme yeteneklerine henüz pek hâkim olmadıkları için, Lauren, kısmen kolay vakit geçiriyordu. Abigail ve Dana, danışmanlarla seanslara katılırken Lauren eski alışveriş merkezinde geziniyordu.

Normal bir günde, jimnastik salonunda veya ortak oturma alanlarında arkadaşlarıyla buluşuyor, her ne yapıyorlarsa o da onlara eşlik ediyordu. Oyun oynamaktan ev ödevi yapmaya veya çok sayıdaki ufak dini ayinden birine katılmaya kadar çeşitli seçenekleri vardı. Lauren, çoğu etkinliğin eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Özellikle de jimnastik salonundaki oyunlar, şarkılar ve danslar eşliğinde neşe içinde el çırptıkları ayinleri seviyordu. Fakat ilk ziyaretinde aşırı etki altında kaldığından, Miriam'ın düşünce kontrolü tekniklerini dikkatli bir biçimde uygulamaya özen gösteriyordu: Bir iki saniye James'in kirli çamaşır sepetinin kokusunu düşünmek, onu aşırı mutluluğa kapılmaktan alıkoyuyordu.

James, sorunsuz bir biçimde uyum sağlamakta olduğundan Abigail ve Dana'da olduğu gibi danışmanlarla görüşmesine gerek duyulmamıştı; ama Eve ve Ruth onu sıkı gözetim altında tutuyorlardı. Hatta tuvalete girdiğinde bile kapıda bekliyorlardı. Onu dini ayinlere ve Joel Regan'ın yaşamına ve öğretilerine ilişkin derslere katılmaya teşvik ediyorlardı. Her gün okuldan sonra huzurevini ziyaret ediyor, ardından eve dönmek yerine Eve'le birlikte bisikletle komüne gidiyordu.

CHERUB görev sorumluları John Jones ve Chloe Blake, Brisbane şehir merkezinde bir otelde kalıyorlardı. Abigail ve çocuklar tarikata tamamen adapte olana kadar, faaliyetlerini asgari düzeyde tutacaklardı. Ancak, bir miktar arka plan araştırması yaptılar ve açığa çıkardıkları bilgilerden biri, North Park Huzurevi'nin Hayatta Kalanlar'a ait olduğuydu.

James, hem ihtiyarlara, hem de her gün alışveriş arabasıyla huzurevinde turlamaya alışmıştı. Gözleri pek iyi görmeyen kimi ihtiyarlar, ondan bazı yazıları okumasını istiyorlardı. Hastalıklarıyla ilgili anlattıklarını ve onlara bakan görevlilerle ilgili yakınmalarını dinliyordu. Konukların çoğu, almadıkları terapi ve geziler için kendilerine fatura kesildiğinden ve yatak örtülerinin değiştirilmediğinden şikâyet ediyordu. Binanın tesisatı gürültülüydü, su asla ısınmıyordu ve klima çalışmıyordu. James, bu şikâyetlerin ne kadarının doğru, ne kadarınınsa konukların çoğunun televizyon izleyip onu bunu çekiştirmekten başka işinin olmamasına dayandığını kestiremiyordu.

Eve, James'i huzurevi sakinleriyle vakit geçirmeye teşvik ediyordu. Her öğleden sonra yaptığı ziyaretlerin iple çekildiğini fark etmişti. Her seferinde, bahsetmek istedikleri bir şeyi önceden çıkarıp kenara koymuş oluyorlardı: Gazeteden kesilmiş bir makale, kocalarının savaş madalyaları, ya da eski bir fotoğraf. Şimdi odasında bile güçlükle yürüyen bu insanların, genç tazecik bir gelin ya da geniş omuzlu bir asker oldukları zamanlarda çekilen fotoğraflarına bakmak çok rahatsız ediciydi.

James, Emily'yle diğer konuklara nazaran daha fazla vakit geçiriyor, on, bazen on beş dakikasını ona ayırıyordu. Bunun bir nedeni, Emily'nin ona büyük annesini hatırlatmasıydı. Ama asıl neden, diğerlerinden daha hayat dolu Emily'nin genellikle sarhoş ve şen şakrak da olmasıydı.

Emily, bir yandan sütlü votka dolu fincanlar devirirken, bir yandan da Şaban ya da *Nato Kafa* dediği oğluyla ilgili harika hikâyeler anlatıyordu. Anlaşılan, oğlu, önce ucuz bilet satan bir havayolu şirketi kurup iflas etmiş, ardından yapı malzemeleri satan zincir mağazalar işine girip onu da yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Şaban, bu girişimcilik teşebbüsleriyle büyük meblağlarda bir aile servetini batırmıştı. Anlattıklarına bakılırsa, Emily'ye ancak "*birkaç milyoncuk*" kalmıştı. James'i en çok eğlendiren hikâye, Şaban'ın mağazalarından birinde bir matkap tanıtırken kendini duvara çivilemeyi başarmasıydı. Aşağılanmış bir hâlde, ona kahkahalarla gülen izleyicilerden birine saldırmış; ama talihsizlik bu ya adam, Avustralya sinek sıklet boks şampiyonu çıkmıştı.

Komüne ilk gelişinden tam on üç gün sonra bir cuma günü Emily'nin odasına giren James, onu yepyeni bir müzik setinden Joel Regan'ın söylevlerini dinlerken buldu.

"Elliot bana yeni havlu ve banyo paspası getirdiğinde bunu da verdi," diyerek açıklamaya girişti Emily, James'in sormasına fırsat vermeden. "Seni incitmek istemem James, bu insanlarla takıldığını biliyorum; ama bana kalırsa bunlar zırvadan başka bir şey değil."

***

James huzurevinden döndüğünde saat altıydı. Doğruca banyoya girdi. Aşağı indiğinde Lauren, yemek odasında bir sandalyede oturuyordu. Yemek neredeyse hazırdı; ama James, Abigail'in bir tepsi *cannelloni*'yle geldiğini görünce hayal kırıklığına uğradı. Süpermarketten alınmış bu hazır makarnalar neredeyse yanmıştı.

"Dostum," dedi James sırıtarak, "son zamanlarda yemek kalitesinin düştüğü çok açık."

Abigail gülümsedi. "Bu ara hiç vaktim olmuyor. Bütün sabah Elliot'la birlikteydim ve öğleden sonra da, üç saat boyunca reklâm promosyonlarını zarflara yerleştirdim."

"Niçin?" diye sordu James. Bu arada Dana da gelmiş, yanına oturmuştu.

Abigail omuz silkti. "Joel Regan'ın işlerinden biri. Büyük firmalar için müşteriye özel pazarlama ürünleri hazırlıyorlar. Elliot, yeterli elemanlarının olmadığını söyleyip yardım etmem için yalvardı."

Lauren çok sinirlenmişti. "Bu adamdan sahiden nefret ediyorum. Tam bir yağ tulumu."

James, yemeği tabaklara servis eden Abigail'e yardım ederken, Dana söze karıştı. "Aynı anda üç yerde birden oluyor sanki. Siz de fark ettiniz mi?"

"Mary, bana Elliot'ın günde dört saat uyuduğunu söyledi," dedi Abigail. "Görünüşe bakılırsa, Örümcek'le takışana kadar Gemi'deki en önemli adamlardan biriymiş. Şimdi tekrar gözüne girmek için, Brisbane komününü dünyadaki en kârlı komün hâline getirmeye çalışıyor."

James anlamamıştı. "Örümcek mi?"

Dana ve Lauren, küçümser bir edayla bir ağızdan yanıtladılar. "Regan'ın en büyük kızı."

"Ya," dedi James.

"Hiçbir şeyden haberin yok mu?" dedi Lauren alaylı bir biçimde. "Batı'nın büyücü cadısı gibi bir şey. Joel Regan seksen iki yaşında. Herkes bugünlerde tüm kararları Örümcek'in verdiğini düşünüyor."

James, çatalını tavuklu *cannelloni*'sine daldırırken, Abigail de gürültülü bir biçimde gırtlağını temizledi.

"James, sana defalarca yemek masasında üzerine bir şey giymeni söyledim."

"Neden ama?!" dedi James. "Baştan aşağı temizim. Az önce duş aldım ve her tarafıma deodorant sıktım."

"Umurumda değil," dedi Abigail kesin bir biçimde. "Sen böyle iç çamaşırlarınla otururken yemek yemek istemiyorum. Git üstüne bir şeyler giy."

James, Abigail'in yemek adabına ilişkin düşüncelerine katılmıyordu. "İyi o hâlde," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Sizin sorununuz ne, bilmiyorum."

Abigail hemen cevabı yapıştırdı. "Hoşuna gitmiyorsa kendi yemeğini pişirebilirsin James."

"Pekâlâ *Anne*. Pençelerini geri çekebilirsin, gidip bir tişört giyeceğim."

James, giyinmek için uçarcasına odasına çıktı. Üç hafta boyunca tüm vaktini alan okul, ev ödevi ve ev işlerinin üzerine, bir de komünde giderek daha fazla zaman geçirmeye başlayınca tükenmişti.

Geri dönüp bir sandalyeye çöktü. Abigail'e bakarken gözlerinden ateşler püskürüyordu.

"Tüh-tüh," dedi Lauren. Ağabeyiyle dalga geçmeden edemedi. "Çocuk gibisin doğrusu."

"Lauren, senin ne düşündüğün zerre kadar umurumda değil," dedi James, yanıt olarak.

"Sözlerine dikkat et," dedi Abigail sinirli bir biçimde.

"Tanrı'm," dedi Dana inleyerek. "Sesinizi keser misiniz? Yine James ve Lauren'ın didişip durduğu bir yemek masasında oturmak istemiyorum."

James ağzına koca bir lokma makarna aldığında Abigail kıs kıs gülmeye başladı.

"Ne oldu?" dedi Lauren.

Abigail, kendini tutamayarak bir kahkaha koyuverdi. "Gerçek bir aile gibi atışıp durmaya başlamamız çok komik."

Üç genç de gülümsedi.

"Herkesten özür dilerim," dedi James. "Kimsenin kafasını şişirmek istemedim. Yalnızca çok gerginim."

"Özrünüz kabul edilmiştir," dedi Abigail başıyla

onaylayarak. "Ne yazık ki, işler yoluna girmeden önce daha da kötü olacak. Elliot bu sabah bana uğradı. Hayatta Kalanlar için çok önemli işler yaptığımızı düşünüyormuş. Deneme amaçlı olarak komüne taşınmamızı teklif etti."

James ve Lauren neşeyle birbirlerine gülümsediler. Dana bile keyifle başını sallıyordu.

"Kabul ettin herhâlde?" dedi James.

"*Pek isteksizce*," dedi Abigail alaylı bir biçimde. "Bunun için erken olduğunu düşündüğümü, ayrıca böylesine büyük bir bağlılıktan emin olmadığımı söyledim. Ama bir şekilde beni ikna etmiş oldu."

Lauren güldü. "İddiaya girerim, etrafa bakınıp bu evin komüne bağışladığımızda kaç para edeceğini hesaplamıştır."

"Biliyorum," dedi Abigail başıyla onaylayarak. "Burayı kiraladığımızı öğrendiğinde pek mutlu olmayacak."

18. TAŞINMA

Görev açısından bakınca komüne taşınmaları harika olmuştu,;ama bu durum, James'in canını sıkıyordu. Şimdiye kadar kendine az çok vakit ayırabiliyordu. Bu, sadece huzurevinden arta kalan zamanda yaptığı uzun bir banyodan veya PSP oynayarak geçirdiği bir saatten ibaret olsa da... Hayatta Kalanlar'la yaşamaya başladığında, yedi gün yirmi dört saat onların akıl oyunlarına maruz kalacaktı.

İki beyaz kamyonet, cumartesi sabahı erkenden kapıya dayandı. Araçlardan inen iki orta yaşlı Hayatta Kalan, dün gece topladıkları giysi ve eşya paketlerini taşımaya başladılar. Ayrıca Abigail'in alışveriş merkezindeki sergi salonuna bağışlamaya ikna olduğu bir bilgisayar ve geniş ekran televizyonu da aldılar.

Prince ailesi, Mercedes'leriyle kamyonetlerin ardına düştüklerinde yol boştu. James, girişte Eve'in onları karşılamadığını görünce şaşırdı. Onun yerine daha önce okulda ve komünde gördüğü; ama hiç konuşmadığı Paul adından bir çocuk vardı.

Paul on üç yaşındaydı; ama yuvarlak hatları onu daha küçük gösteriyordu. İçinde James'in giysilerinin olduğu bir çantayı sırtlayıp James'i içeri geçirdi. Çalışmayan yürüyen merdivenlerden tırmanıp binanın ikinci katına çıktılar. James, daha önce hiç buralara kadar çıkmamıştı. Camekân kaplı mekânın ortasında, eskiden teras bar-restoran olduğu anlaşılan geniş bir alan vardı.

Duvarlar boyunca döşekler diziliydi. Oda havasızdı ve her gece burada kalan yirmi oğlanın ter kokuları, duvarlara sinmişti. Paul, bir barın arkasındaki mutfak dolaplarını işaret etti.

"Tüm eşyalarımızı şuraya koyuyoruz."

Dolapların çoğunun kapakları, ardına kadar açıktı. Çocukların giysileri, raflardan sarkıyordu. James, yaklaşınca buranın ortak kullanıma ait olduğunu fark etti. Her bölüm, farklı türden kıyafetlere ayrılmıştı.

"Hangisinin kime ait olduğunu nasıl anlıyorsunuz?"

Paul omuz silkti. "Burada özel mülk yok James. Her şeyi paylaşırız. Yalnızca ayakkabı ve diş macunu gibi şeyler hariç, çünkü bu hijyenik olmaz."

Özel tasarım kıyafetlerinin ve sadece üç hafta giydiği okul üniformasının dolaptaki bu aşınmış dökümtülerle karışacak olması, James'in yüreğini sızlatmıştı. Ancak fazla seçeneği yoktu. Neyse ki, saatini veya PSP'sini getirmemişti.

"Az daha hoş geldin hediyeni unutuyordum," dedi Paul. Şortunun arka cebinden üzerinde *Hayatta Kalanlar Kılavuzu* yazan ince bir kitapçık çıkardı. Kitabın kapağına iliştirilmiş şeffaf paketin içinde beyaz bir boncuk vardı.

James sevinmiş görünmek için elinden geleni yaptı. "Sağ ol adamım!"

"Tebrikler," dedi Paul neşeyle. "Artık bir melek oldun, dostum."

***

James, *Hayatta Kalanlar Kılavuzu*'nu zaten okumuştu. Kitap, Joel Regan'ın tarikatının ardındaki ana fikirleri anlatıyordu. İlk baskı, 1963'te yayımlanmıştı ve geçen zaman içinde düzinelerce kez gözden geçirilmişti. Her bir yeni baskıda, kıyametin sebebi ve gerçekleşeceği tarih daha da belirsiz bir hâl alıyordu.

Kılavuzda, Regan'ın melekler, şeytanlar ve çok yakında insanlığı yok edecek olan kıyamete ilişkin teorileri anlatılıyordu. Anlattığına göre bu kıyamet, şeytanın işiydi. Ve Tanrı, Regan'a gönderdiği mesajında bir gemi inşa edip insanlığın küçük bir kısmını meleğe dönüştürmesini ve kurtarmasını emretmişti. Şeytan, Hayatta Kalanlar'dan nefret ediyordu, çünkü Tanrı tarafından, Şeytan'ın insanlığı yok etmek için tertiplediği planı bozmaları için seçilmişlerdi.

Kitapta yazdığına bakılırsa, Hayatta Kalanlar, ancak Tanrı'nın onları yakından izleyebileceği komünlerde yaşayıp ibadet ederlerse güvende olabilirlerdi. Dış dünyayla, özellikle de televizyon, radyo ve internetle aşırı temastan kaçınmalıydılar. Tembellik ve olumsuz düşünceler, şeytanları teşvik ederdi. Ayrıca zaten Şeytan'ı çok kızdırmış olan Hayatta Kalanlar, komünden ayrılmaları durumunda bir de Tanrı'ya sırtlarını dönmüş olurlardı. Hayatta Kalanlar'dan ayrılanları ve önceden ayrılmış biriyle temas kuranları, acılar içinde bir ölüm ve cehennemin derinliklerinde geçecek bir ebediyet bekliyordu.

Miriam Longford, Hayatta Kalanlar üzerine yazdığı kitabında, Regan'ın fikirlerinin tarikat üyelerini korkutmak üzere geliştirildiğini söylüyordu. Ayrıca, onlara düşünmek ve gruba olan sadakatlerini gözden geçirmek için çok az zaman bırakılmıştı:

Komünlerde yaşayan Hayatta Kalanlar'ın tüm günleri sıkı sıkıya programlanır. Böylece, yeterince uyumamaları ve uyanık oldukları süre boyunca sürekli aktif olmaları sağlanır. Yemeklerinde yüksek oranda şeker ve kafein gibi uyarıcı madde bulunur. Tüm bu faktörler birleştiğinde yaratılan etki, eski bir Hayatta Kalan'ın tarif ettiği gibi "Neşeli bir sis içinde yaşama"ya benzeyen sürekli bir sersemlik hâlidir. Ne yazık ki uykusuzluk, kötü beslenme ve aşırı çalışma, uzun dönemde insan sağlığı üzerinde ağır hasarlara neden olabilir. Hayatta

Kalanlar'ın tarikattan ayrılırken en çok öne sürdükleri bahane, yorgunluktan mahvolmuş olmalarıdır.

***

Tembellikten ve cehennemin derinliklerine düşmekten kurtulması için, James'e tüm yaşamını düzenleyen ayrıntılı bir program verildi. Kıyafetlerini mutfak dolaplarına tıkıp beyaz boncuğu kolyesine geçirdiğinde saat 8:30'du. Paul sabah ayinine geç kalmaması için onu uyardığında James, hızla cumartesi programını gözden geçiriyordu:

CUMARTESİ
6:45 Kalkış
7:00 Sabah Koşusu/Egzersiz
7:45 Duş ve Kişisel Bakım
8:10 Kahvaltı
8:35 Sabah Ayini
9:00 Çalışma
13:00 Öğle Yemeği
13:30 Öğle Ayini
14:00 Bağış Toplama
17:40 Akşam Yemeği
18:20 Akşam Ayini
18:50 Eğlence Etkinlikleri
20:30 Duş ve Kişisel Bakım
20:50 Gece Ayini
21:15 Odalara Çekilme
23:00 Işıklar Söner

Hayatta Kalanlar, ayinlerini küçük gruplar hâlinde, neşe içinde ve çarçabuk yapıyorlardı. James, dış halkadaki Paul'ün yanına oturdu. Hepsi erkek olan müritler, el ele tutuşup Şeytan'a karşı bir bariyer oluşturdular. Bu arada

Ween isminde beyaz saçlı bir kadın, geniş adımlarla halkanın ortasına geldi. Yere oturup bacaklarının arasına bir bongo yerleştirdi. Sessiz olmalarını söyleyip enerjik bir biçimde minik davullarına vurmaya başladı.

"Hayatta kalmamız için bizi seçtiğin için sana müteşekkiriz Tanrı'm. Başımızdaki çatı için sana müteşekkiriz. Bizi şeytanlardan koruduğun için sana müteşekkiriz. Halka buradan başlıyor."

Ween, gelişigüzel birini işaret etti ve o da Tanrı'ya oğlu İsa peygamberi için teşekkür etti. Herkes, şarkıya eşlik ederek *Sana Müteşekkiriz Tanrı'm* dedi. Ardından bir diğeri, yarattığı güzel çocuklar için Tanrı'ya teşekkür etti ve yine hep beraber şarkıya eşlik ettiler: *Sana Müteşekkiriz Tanrı'm.* Herkes sırayla şükranlarını sunarken Ween, çılgınlar gibi davul çalıyordu.

Ne diyeceğini bir türlü bilemeyen James, sonunda "Beni bir melek yaptığın için sana müteşekkiriz Tanrı'm," diye yumurtlayıverdi.

Bunu pek beğendiler ve James, karşılık olarak törenin en kuvvetli *Sana Müteşekkiriz Tanrı'm* nakaratını aldı. Böylece iki tur atıp otuz farklı şey için Tanrı'ya teşekkür ettikten sonra Ween, davullarını kenara kaldırdı ve herkese ayağa kalkıp el ve ayaklarını sallamalarını söyledi.

"Derin nefes alın," dedi Ween yumuşak bir sesle. Ardından bir anda "Bırakın!"

James, nefes egzersizleriyle ilgili bir şeyler okumuştu; ama bu ilk denemesiydi: bir iki dakika boyunca kuvvetlice derin nefes alıp vermek gibi basit bir hareket, kandaki oksijen oranını artırıyor insana hafif bir coşku hissi veriyordu. Miriam, ona kuvvetli nefes egzersiziyle nasıl başa çıkacağını öğretmişti. Normal nefes alacak, fakat diğerleriyle aynı şeyi yapıyormuşçasına abartılı hareketlerde bulunacaktı. Fakat küçük dozlarda yapıldığında zararsız bir teknik olduğundan, James neye benzediğini görmek istedi.

Gruptakiler üç dakika boyunca nefes alıp vererek çabucak kendilerinden geçtiler. Ween, tatlı bir ses tonuyla müritlerine kaslarını rahatlatıp Tanrı sevgisinin kalplerini ısıttığını düşünmelerini söyledi.

"Şimdi," dedi Ween, normal ses tonuna dönerek. "Yanınızdakine sarılın."

James, Paul'e döndü ve iki oğlan kollarını birbirlerine doladılar.

"Sen çok güzel bir insansın James ve Tanrı seni seviyor," dedi Paul tüm içtenliğiyle.

James gülümsemesini durduramıyordu. "Sen de muhteşem birisin dostum. Eminim Tanrı seni de seviyordur."

Ween, davullarını yerden alıp birbirlerine sarılan erkeklerin arasından geçerek odayı terk etti. James ve Paul odadan son çıkan çiftti. James mutluydu. Bu ayin, ona sıkı bir rock şarkısına eşlik ederken veya Playstation'da muhteşem bir skor yaptıktan sonra hissettiklerini anımsatmıştı.

Alışveriş merkezinin koridorunda ilerlerken James, Ween gibi yetenekli bir tarikat üyesinin bir oda dolusu insanın hislerini nasıl da rahatlıkla manipüle edebildiğini düşünüyordu.

"Ayinleri seviyor musun?" diye sordu James.

Paul gülümsedi. "Evet, insana yaşadığını hissettiriyorlar, sence de öğle değil mi?"

James, başıyla onayladı ve ardından programına baktı. "Pekâlâ," dedi "Çalışma nedir?"

Ayinden sonra Paul'ün yüzünü sarmış olan ışıltı biraz karardı. "Hafta sonlarının sevmediğim tek kısmı bu."

"Tam olarak ne yapıyoruz?"

Paul gülümsedi. "Şöyle söyleyeyim, dört saat boyunca sipariş tasnif ettikten sonra bir daha asla Hayatta Kalanlar kitabı veya DVD'si görmek istemeyeceksin."

19. DAĞITIM

Hayatta Kalanlar'ın deposu, alışveriş merkezinin hemen karşısındaydı. Oluklu alüminyum levhayla kaplı kocaman, tek katlı kutu gibi bir binaydı. James ve Paul, kavurucu güneşin altında binaya yaklaştılar. Bir dizi iki kanatlı kapıdan geçip resepsiyon kısmına vardılar. Gözleri alışana kadar içerisi zifiri karanlık gibiydi. Koltuk altları yamalı ve terden sırılsıklam olmuş bir ustabaşı, sunta tezgâhın ardında oturuyordu.

"Selam Joe," dedi Paul. "Bu James, yeni gelen çocuk. Bize yan yana iki kabin verir misin? Böylece ona işin nasıl yapıldığını gösterebilirim."

Joe, tezgâhın altından üzerinde numaralar olan iki plastik disk çıkardı. Mağazaların soyunma kabinlerine girerken verilenlere benziyorlardı.

"Su alsan iyi olur James," dedi Paul, içinde şeffaf su şişeleri olan tel dolabı işaret ederek.

İkisi de, birer şişe alıp deponun iç kısmına geçmek üzere çift kanatlı bir kapıdan daha geçtiler.

James'i sarsan ilk şey, içerinin sıcaklığıydı. Klima yoktu. Dışarısı otuz beş dereceydi ve içerisi daha da sıcaktı. Beş metre yüksekliğindeki raflara videokaset, CD, DVD ve kitaplar dizilmişti. Bazıları gelişigüzel duruyordu, bazılarıysa James'in önceki gün Emily'nin odasında gördüklerine benzeyen süslü paketlere koyulmuştu.

Yüz metre uzunluğundaki rafların arasından geçip deponun baş tarafında sıralanmış yirmi kadar çalışma

kabinine vardılar. On sekiz ve on dokuz numaralı kabinlerin önüne geldiklerinde Paul, James'e yapması gerekenleri gösterdi. Her kabinde, Hayatta Kalanlar kaset ve ürünlerine yönelik siparişlerin çıktısını veren bir bilgisayar vardı. Kâğıdın ön yüzünde ürün etiketiyle birlikte müşteri için hazırlanan fatura yer alıyordu, arka yüzü ise dağıtım elemanı içindi. Dağıtım elemanının işi, numaralı raflarda kâğıtta yazan ürünü bulmaktı.

Her kabinin yanında katlanmamış karton kutular vardı. Siparişi bulduktan sonra, uygun ebatlarda bir kutu alıp ürünü bunun içine yerleştirmek ve kutuyu tavandan sarkan plastik bir hortumun altına tutmak gerekiyordu. Yerdeki pedala basınca hortumdan plastik köpük fışkırıyor, böylece kutunun içindeki ürün taşınma esnasında zarar görmüyordu. Ürünü iyice paketledikten sonra, adresin yazılı olduğu etiketi kutuya yapıştıracak, faturayı kutunun içine koyup ağzını kahverengi koli bandıyla veya paket ipiyle kapatacaktı.

Paul'ün ilk siparişi hazırlayışını izledikten ve kendini tutamayıp yerdeki pedala bir iki defa basarak etrafa köpük saçtıktan sonra, James işi kapmıştı. Bilgisayar, her sipariş için süre tutuyordu ve yeterince hızlı çalışmazsa kabinin tepesinde kırmızı bir ışık yanıyordu.

James, dört saat boyunca deponun içinde bir o yana bir yana koşturup Joel Regan'ın ticari işleri için sipariş hazırladı. 19,95 Avustralya Doları tutarındaki *Hayatta Kalmak – Joel Regan'dan Yaşama Gücü Veren Konuşmalar* adlı CD'lerden, yiyecek otomatı kullanım kılavuzlarına, 399 Avustralya Doları'na satılan tuğla gibi *Gemi'nin İnşası* kitaplarına kadar türlü türlü siparişler vardı.

En çok satılan ürün, çalışan motivasyonunu artırmaya yönelik kurs malzemeleriydi. Hayatta Kalanlar'a bağlı paravan bir şirket, bunları büyük firmalara satıyordu. Kapak yazısında, *Amerika'daki yüzlerce büyük şirket* tarafından bu

yöntemlerin kullanıldığı belirtiliyordu. Yazıcıdan bu yüklü siparişler çıktığında James'in kalbi sıkışıyordu, çünkü tuğla gibi kurs dosyası, kitapçık, kaset ve videoların bir seferde gönderilmesi gerekiyordu.

***

Vardiyası sona erene kadar James, iki litre su içmişti. Paul'e gelen son sipariş o kadar büyüktü ki, bunu hazırlamak, çocukların kırk beş dakikalık öğle paydoslarının ilk on beş dakikasına mal olmuştu. Bir koşu alışveriş merkezine döndüklerinde, serinlemek için hemen kendilerini komünün duvarları dökülen duş kabinlerine attılar. Havluya sarınıp terden sırılsıklam olmuş ayakkabılarını ellerine alıp koşarak yatak odasına çıktılar.

James, kıyafet dolabını açtığında eşyalarının yerinde yeller estiğini gördü. Bunu çok dert etmemişti; ama ütülenmiş giysi yığınlarının altını üstüne getirmesine rağmen bedenine göre, çok da iğreti görünmeyen bir şey bulmak gerçekten zordu. Sonunda bulup buluşturduklarını üzerine geçirdi: Dar sarı bir tişört, ne idüğü belirsiz bir boxer, gri spor çoraplar ve kullanılmaktan iplikleri sökülmüş, hatta bu yüzden havalı da görünen kesilmiş bir kot şort.

Zaten kahvaltıyı kaçırmış olan çocuklar, giyinir giyinmez alt kata koşup öğle yemeğini yakalamaya çalıştılar. Yemek, kesinlikle ucuza getirilmiş türdendi ve James'in daha önce çocuk esirgeme yurt ve okullarında yediği yemekler gibi kokuyordu. James, fırında peynirli makarnanın yanında büyük bir bardak portakal suyu ile üzerinde çikolata parçaları olan bir kâse dondurma aldı. Yemekten sonra Paul, onâ bulaşıkları nereye bırakması gerektiğini gösterdi. James, tezgâhın arkasında Abigail ve Dana'yı gördü. Saçlarını bir başlıkla örtmüş ve üstlerine

önlük geçirmişlerdi. İçinden buharlar çıkan makineden bulaşıkları boşaltırken ikisi de, son derece bitkin görünüyordu.

Başlarıyla birbirlerine selam verdiler; ama James ve Paul, öğle ayinine çoktan geç kalmışlardı bile. Derhâl ayinin yapıldığı yere gittiklerinde millet, çoktan halkalar hâlinde ayine başlamıştı. Ayini Mary yönetiyordu; onları görünce gitar çalmayı bırakıp gülümsedi.

"Halkaya katılın," dedi Mary güçlü bir sesle. Dış halkadakiler, biraz geriye kaykılıp ikilinin araya sıkışmasına yetecek kadar yer açtılar.

James, yere oturunca biraz soluklanmıştı ki ayin yeniden başladı. Mary, ellerini çırpınca herkes ellerini çırparak ona eşlik ediyordu. Ardından herkesin katıldığı saçma sapan bir şarkı söylemeye başladılar. James'in depodaki vardiyada canı çıkmıştı; ama meyve suyu ve dondurmadan aldığı şeker kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Ayinden çıkarken pek keyifli olduğundan, buna kapılıp gitmemek için kendi kendine telkinde bulunmak zorunda kaldı.

Ayinden sonra çocuklar, yine koşarak park yerine gitmek zorundaydılar. James, komünü daha önce gündüz vakti hiç ziyaret etmemişti ve herkesi bir yerlere koştururken görmek onu şaşırtmıştı. Yetişkinler bile, mağazanın içinde sürekli koşuyorlardı ve anlaşılan buradaki en yavaş tempo, koşar adım yürüyüştü.

James ve Paul, şimdiden yarısı dolmuş beyaz bir minibüse binip yan yana oturdular. Birkaç dakika içinde Eve ve Lauren'ın da aralarında olduğu sekiz çocuk daha onlara katıldı. Elliot, hızlı adımlarla alışveriş merkezinden çıktı. Minibüsün yan kapısını kapatıp direksiyona geçti ve aracı çalıştırdı.

Park yerinden çıkarken "Yeni meleğimiz nasıl bakalım?" diye sordu Elliot.

"Fena değil," dedi James başını sallayarak. "Depoda donuma kadar terlediğim dört saatin pek keyifli olduğunu

söyleyemem."

Şarkı söyleyen çocuklar bir anda buz kestiler ve Paul, James'i dirseğiyle dürttü.

"Bu kabul edilemez derecede negatif bir yorum James," dedi Elliot. "Kabinde nasıl çalışıldığını ve ürünleri düzgün biçimde paketlemeyi öğrendin değil mi?"

James başıyla onayladı.

"Kaç ürün yükledin?"

"Yüzün üzerinde sanırım," dedi James.

Paul, hemen sayıyı düzeltti. "Tam olarak yüz yirmi altı, benden sadece birkaç tane az."

"Harika iş çıkarmışsın James," dedi Elliot. "Depo bizim için çok önemli. O ürünler bize Gemi'nin inşası ve bakımı için ihtiyacımız olan parayı getiriyor. Bir bakıma James, depoda yaptığın iş aslında Gemi'nin inşasına katkıda bulunmak. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Pekâlâ," dedi Elliot. "Depodaki bir sonraki vardiyanda taşıdığın her bir kitabın ve DVD'nin Gemi için bir tuğla olduğunu düşünmeye çalış. Bir dahaki sefere yüz elli sevkıyat yüklemeyi hedefle. En iyilerimiz saatte elliden fazla sevkıyata ulaşabiliyorlar."

James, Elliot'tan ve onun bu neşeli tavrından sahiden nefret ediyordu; ama tarikata ve onun tüm saçmalıklarına uyum sağlamak zorundaydı.

"Melek olduğum için gurur duyuyorum," dedi James. "Negatif olmamaya çalışacağım."

"Bu güzel işte," dedi Elliot gülümseyerek. "Ben de bunu duymak isterim."

Brisbane Nehri üzerindeki South Bank adlı bir sergi ve eğlence merkezine gittiler. Burada galeriler, bir pazar, restoranlar, park ve oyun sahaları ile suni bir de plaj vardı. Çocuklar, tek sıra hâlinde minibüsten indiler ve Elliot,

onlara üzerinde para atma deliği olan plastik kavanozlar verdi.

"Pekâlâ," dedi bağırarak. "Hepinize iyi şanslar. Burada bir sürü insan var, aralarına karışın ve para kazanın. Bakalım bugün on iki kişi toplam bin dolarlık bağış toplayabilecek mi? Altıya çeyrek kala sizi buradan alacağım. *Sakın* geç kalmayın. Bugün bir dakika bile programın gerisine düşemem."

James, *merhaba* demek için Lauren, Eve ve diğer kızlara yaklaştı.

Eve'e bakarak "Bu sabah seni göreceğimi sanıyordum," dedi.

"Melek olmana sevindim," dedi Eve soğuk bir tavırla.

James, diğer kızlarla da konuşmaya çalıştı; ama pek isteksiz görünüyorlardı. Eve, on iki çocuğu dört gruba ayırıp South Bank'in farklı bölgelerine yolladı. Lauren, James ve Paul'le bağış toplamak istediğini söyleyince üçü bir grup oldular.

"Pekâlâ, ne için para topluyoruz?" diye sordu Lauren'ın arkadaşlarından biri.

Eve gülümsedi. "Kanserle mücadele. Bu iyi para getiriyor, üstelik ne zamandır da kullanmıyorduk."

Paul, Lauren ve James'in peşinden geliyordu. James'in yanından geçip gidenlere gülümseyip para kutsunu sallıyordu. "Avustralya Kanserle Mücadele."

Üç kişiden birinin, mutlaka kutuya atacak birkaç kuruşu oluyordu.

"Gemi'nin inşası için bağış topladığımızı sanıyordum," dedi Lauren, yakınlarda kimse yokken.

"Öyle zaten," dedi Paul. "Ama insanlar Hayatta Kalanlar'a karşı çok önyargılı. Eğer Gemi için olduğunu söylersek hem bir kuruş para alamayız hem de tepemize çıkarlar."

Lauren'ın ağzı açık kalmıştı. "Ama bu *yalan* söylemek..."

Paul, kendinden emin bir hâlde başını salladı. "Şeytanlara yalan söyleyebilirsin Lauren, onlar sayılmaz."

Minibüsün onları bıraktığı yerden bir kilometre kadar uzakta bir parka geldiler. Paul, park girişinde durup James ve Lauren'a da diğer girişe gitmelerini söyledi.

James, yanlarından geçen bir aileye kutusunu salladı. "Avustralya Kanserle Mücadele" dedi sırıtarak.

Adam, henüz yeni yeni yürümeye başlayan oğluna birkaç dolar verdi ve çocuk da parayı getirip James'in kutusuna attı.

"Teşekkür ederim," dedi James neşeyle.

Lauren, bu yaptıklarından tiksinmişti. Omuzlarının üstünden bakıp Paul'ün duyamayacak kadar uzakta olup olmadığını kontrol etti. "Bu çok terbiyesizce bir şey," dedi fısıldayarak. "*Milyonda* bir karşılaşılacak türden bir rezillik."

"Avustralya Kanserle Mücadele," dedi James yanından geçen bir emekliye, ama adam pek yüz vermedi. "Biliyorum ufaklık," dedi James, Lauren'a dönüp. "Sen sadece dişlerini göster ve bunun görev için olduğunu unutma."

"Ayrıca bu tamamen cinsiyetçi bir tarikat: Bütün ev işlerini kızlara yaptırıyorlar. Dört kutu kaldırmak zor geldiyse, bir de benim yaptığım işi görmelisin. Bütün sabah yerleri sildim. Yarın da dört saat çamaşır yıkayacağım."

James omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Bu görevin zor olacağını biliyorduk. En azından akşamları sakin geçiyor ve pazartesiden cumaya okul var."

"Biliyorum," dedi Lauren, başını yavaşça sallayarak. "Yalnızca içime atmamak için söylenip rahatlamaya çalışıyorum." Para kutusunu yoldan geçen birine salladı, "Avustralya Kanserle Mücadele" ve birkaç kuruş kazandı.

James, Lauren'ı neşelendirmeye çalışarak hınzırca sırıttı. "Birkaç dolar daha topladığımda bu plastik kilidi açıp dondurma alacağım. Ne dersin?"

20. KORKU

Öğleden sonrayı etrafta bağış toplayarak, akşamı da çocuklarla futbol oynayarak keyifle geçirdikten sonra, James çok yorulmuştu. Gece ayini dokuzu çeyrek geçe bittikten sonra James, asansörle ikinci kata çıktı. Bir iki yastıkla, döşeğine sermek üzere yıpranmış çarşaflar buldu. Odada, yaşları sekiz ila on sekiz arasında değişen yirmi altı çocuk kalıyordu. Her yaştan yaklaşık aynı sayıda çocuk vardı.

Yorgunluk bitkin düşmüş olan çocuklar, üzerlerini değişip döşeklerine gömüldüler. Yaşça büyük olanlardan Sam ve Ed, büyük, külüstür bir televizyonu açıp bir DVD koydular. James, muhterem bir Hıristiyan filmi çıkacağını tahmin ediyordu; ama Şeytan'ın giriş müziğini duyunca hem şaşırdı hem de sevindi. CHERUB'un yaz kampında bir korku filmi gecesi düzenlediklerinde izlemişti filmi. Konusunu hatırlar hatırlamaz neden şimdi filmi izlettiklerini de anladı: genç Hayatta Kalanlar'ın zihinlerini etkilemek için, ruhu şeytan tarafından ele geçirilen bir kızla ilgili bir filmi uyurken onlara izletmekten daha iyi bir yöntem olamazdı.

James'in döşeği hemen Paul'ün bitişiğindeydi. Film başlayalı yirmi dakika olmuştu ki daha ufak bir oğlan sürünerek aralarına girdi. Paul, kolunu çocuğun sırtına koydu.

"Bu kardeşim Rick," diyerek açıkladı Paul, fısıltıyla.

James ufaklığa gülümsedi. Bir iki dakika içinde Rick'in göz kapakları kapanmaya başladı ve ardından uykuya daldı. Paul, uyandırmak için hafifçe kardeşinin kulağını büktü.

"Gözlerini açık tut," dedi Paul kesin bir şekilde. "Teste mi girmek istiyorsun?"

James sormadı; ama Rick'in yüzündeki ifadeden testin uyanık kalmak pahasına da olsa sakınılması gereken bir şey olduğunu anlamıştı.

Filmin sonuna gelindiğinde, büyük çocuklar bile uyanık durmaya çabalıyorlardı. Filmin kapanış jeneriği geçmeye başladığında Sam ve Ed ışıkları açtılar. Diğerlerinde büyük olan Sam ve Ed, kendilerinden emin bir edayla döşeklerinde yatan çocukların üzerinde bakışlarını gezdirdiler. Küçük çocuklardan bazıları uyanık kalmayı başaramamışlardı.

"Sanırım Martin'i alacağız," dedi Sam.

İkili, James'in birkaç döşek ötesindeki dokuz yaşlarında, cılız bir oğlana yaklaştılar. Üzerinde yalnızca kırmızı iç çamaşırları olduğu hâlde yastığın üzerine kıvrılmıştı.

"Test zamanı," diye bağırarak onu sarsarak uyandırdılar.

Martin, irkilerek uyandı ve yastığın üzerinde geri sürünerek onu yakalamaya çalışan ellerden kurtulmaya çalıştı. "Hayıııırr, yalvarırım."

"Neden uyudun?" diye sordu Ed, talihsiz çocuğu yataktan çekerken. "Filmi izlemen gerektiğini biliyorsun."

Sam pis pis güldü. "Şimdi tek başına dışarı çıkıp Şeytan'la yüzleşmelisin."

"Sen sahiden bir melek misin? Yalnızca bir melek geceyi bir başına dışarıda geçirip hayatta kalabilir."

"Eğer Şeytan, korkunun kokusunu alırsa seni yakalar, bütün geceyi ıstırap içinde geçirirsin."

Martin, çaresizlik içinde avazı çıktığı kadar bağırıyordu. "Ne olur yapmayın!"

Sam bir cam kapıyı açarken, arkadaşı da, sıska oğlanı oda boyunca sürükleyip dışarıya, terasa attı. Ayaklarının üzerinde doğrulmaya çalışan Martin, çığlıklar atıyor cam kapıyı yumruklayarak içeri girmek için yalvarıyordu.

İki delikanlı da aynı anda "İyi uykular," diyerek güldüler.

Martin, camı yumruklamayı kesti ve çıplak sırtı cam kapıya yapışmış olduğu hâlde çakılların üzerine çöktü. Bu arada Sam, yerde uzanan parlak bir sıvı görmüştü.

"Aha!" dedi kıs kıs gülerek, bir yandan da hıçkırıklar içindeki kurbanın sırtını dayadığı camı tekmeliyordu. "Altını ıslatmışsın, pis velet."

Ed, Martin'in yastığını alıp yer bezi yaptı. "Meraklanma ahbap, silmek için bir şey bulduk bile."

Büyük çocukların çoğu gülümsüyordu; ama ufaklar korkmuş görünüyorlardı. Ne Sam ne de Ed'in pek bir numarası vardı. James, onları rahatlıkla pataklayacağından emindi; ama şimdi kavgaya tutuşursa Hayatta Kalanlar yatılı okuluna kabul edilme şansını kaçırabilirdi.

Rick'in titrek parmaklarıyla Paul'ün omzuna sıkıca yapıştığını görünce James, kendini berbat hissetti. Hayatta Kalanlar, insanların yaşamlarını sıkı bir biçimde kontrol ediyorlardı. James, yüksek konumlardaki insanlar olup bitenlere göz yummadan bu zorba çocuk işkencesinin bu kadar yaygınlaşmasının mümkün olmadığını düşünüyordu.

Işıklar sönünce Rick, sürünerek kendi döşeğine döndü. James, yorganını başına çekip dışarıda taş kesmiş olan oğlanın kısık sesiyle ağlamasını duymamaya çalıştı.

***

Sabah olduğunda Martin'in içeri girmesine izin verdiler. Geceyi çakıl taşlarının üzerinde kıvrılıp yatarak geçirdiği için derisi buruş buruş olmuştu, anlaşılan Şeytan

ona ilişmemişti.

James, pazar gününe otoparkın çevresinde beş enerjik tur attıktan sonra soğuk bir duş alarak başladı. Kahvaltıda ballı mısır gevreği ve portakal suyu vardı. Böylece, yirmi dakikalık ilahi ve şarkı seansından önce yeterince şeker pompalanmış oluyordu. Bu ruhsal tertip öyle özenle hazırlanmıştı ki, James, bir anda kendini tüm yorgunluğunu üzerinden atmış, oldukça zinde ve keyifli hissediyordu.

Ancak, neşesini öldürmek için Miriam'ın zihin kontrolü tekniklerine ihtiyacı yoktu. Dört saatlik bir tasnif vardiyasına gidiyor olmak yeterliydi. Alışveriş merkezinden depoya doğru giderlerken Paul'e gülümsedi.

"Her kitap Gemi için bir tuğla."

Paul yarım ağızla gülümsedi. "Elliot seninle gurur duyardı."

Depoya girdiklerinde teknisyen James'e "Sen Prince misin?" dedi.

James başıyla onayladı, "Evet."

"Şimdi bir telefon aldım. Kabul testi için seni yönetimden istiyorlar."

James, Paul'e dönüp gülümsedi. Depodan kurtulduğu için seviniyordu. Alışveriş merkezine geri dönüp giriş kattaki mağazalardan birinde bulunan etrafı açık ofise girdi. Üzeri kâğıtlarla dolup taşan bir düzine kadar masa vardı; ama masalarda kimse çalışmıyordu.

James, birkaç dakika boyunca dikilip yanlış yere geldiğini düşünüyordu ki kumaş kaplı bölmelerin arasından bir baş beliriverdi. Bu Judith adında, Elliot'ın asistanı olarak çalışan yirmilerinde ve iyi görünümlü bir kadındı. Odanın arka tarafına doğru ilerlerken James, Lauren ve Dana'nın yanından geçti. İkisi de fotokopiyle çoğaltılmış test kâğıtlarını dolduruyorlardı.

"Üç kardeş olduğunuzu bilmiyordum," diyerek

açıklamaya girişti Judith. Bir yandan da James'e üzerinde *Hayatta Kalanlar Yetenek Sınavı – 13-15 Yaş* yazan bir kâğıt uzattı. "Kahvaltıdayken seni çağırmam gerekirdi. İki saatin var, oturur oturmaz başlayabilirsin."

Judith, ona odanın ön tarafına yakın bir masayı işaret etti. Lauren ve Dana'dan neredeyse on metre uzaktaydı. Masaya önceden bir iki kurşunkalem ve bir silgi bırakılmıştı. James, bir ofis sandalyesine oturup kâğıtlara şöyle bir göz attı. Neyse ki basit sorulardan oluşan bir sınavdı. Matematik, imla, bir kısa öykü yazımı ve bir IQ testinden oluşuyordu.

21. TUTKU

James Prince'in içine kapanık ve edepli bir çocuk olması gerekiyordu; ama James Adams, hafta sonunu koşuşturmaca içinde geçirmiş, ev ödevini yapacak vakit bulamamıştı. Pazartesi sabahı coğrafya öğretmeni ödevi istediğinde biraz asabi davrandı. Bu davranışı yüzünden okuldan sonra yarım saat cezaya kaldı.

Cezası bitince, bir tek kendi bisikletinin durduğu park yerinden bisikletini alıp son sürat North Park huzurevine sürdü. Sarı ışıkta geçince az daha bir Mazda'ya bodoslama dalıyordu.

Kazanın şokuyla dalgın bir hâlde bisikletini sürüyerek huzurevinin lobisine girdi. Resepsiyondaki güzel hemşireye başıyla selam verip bisikletini kapaklı bir dolaba yasladı. Eve'in bisikletinin yanında iki bisiklet daha görünce şaşırmıştı. Terli okul formasını çıkarıp temiz bir tişört giydi; hemen resepsiyona döndü.

"Eve'i gördünüz mü? Ya da Elliot'un el arabamı nereye bıraktığını biliyor musunuz?" diye sordu.

Hemşire'nin eliyle işaret ettiği koridor, Eve'in her zaman ziyaret ettiği huzurevi sakinlerinin kaldığı bölüme uzanıyordu. "Diğer iki çocuğu görünce senin gelmeyeceğini sanmıştım."

"Hangi iki çocuk?" diye sordu James.

Resepsiyondaki hemşire omuz silkti. "Kim olduklarını bilmiyorum; ama hepsi o bölümdeler."

James, koridorda koşar adım bir yüz metre kadar ilerlemişti ki el arabasını gördü. Arabayı alıp ihtiyarları ziyaret etmeye başlayabilirdi; ama Eve'le konuşup neden bütün hafta boyunca ona yüz vermediğini sormak ve diğer iki çocuğun kim olduklarını öğrenmek istiyordu.

Paul'ün bir odadan çıktığını görünce, sorularının bir kısmı da yanıtlanmış oldu. Ardından el arabasıyla Eve geliyordu. Ve son olarak da Terry çıktı odadan. Çocuk James'le aynı sınıftaydı, ayrıca James, birkaç kez onu Hayatta Kalanlar'ın spor salonunda utana sıkıla bir köşede otururken görmüştü.

"Ah, gelmişsin bile," dedi Eve cıvıl cıvıl bir sesle. "Terry'yi tanıyor olmalısın. Hayır işlerimizde bize yardımcı olmak için gönüllü oldu."

"Çok hoş," dedi James. "Peki, bu ikisi burada ne arıyor?"

Eve gülümsedi. "Paul'ü hastalarımla tanıştırıyordum. Yarından itibaren buradaki işimi o devralacak. Terry'yle ben, başka bir bakımevinde çalışmaya başlıyoruz. Hayatta Kalanlar ,daha önce orada hiç çalışmamıştı ve bu fırsat hepimizi *fena hâlde* heyecanlandırıyor."

"Ya," dedi James. Hayal kırıklığını gizleyemiyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Eve.

"Yok herhâlde," dedi James omuz silkerek.

Eve, sevimli bir ifadeyle Paul ve Terry'ye gülümsedi. "Evet çocuklar, beni bir iki kez iş üstündeyken izlediniz. Şimdi ben James'le biraz konuşurken neden siz ikiniz el arabasını alıp yan odaya geçmiyorsunuz?"

Paul, olur anlamında başını salladı; Terry bir odaya yaklaşıp kapıyı vurdu.

Paul ve Terry yan odaya girince Eve de, yüz ifadesini değiştirip sert bir tavır takındı. "Sorun nedir James?"

James, avucunu duvara dayayıp omuz silkti. "Bilmem,

cumartesi komüne geldiğimde seni orada bulacağımı sanıyordum. Öğleden sonra benimle konuşurken de bana sanki ayakkabındaki pislikmişim gibi davrandın. Şimdi artık buraya gelmeyeceğini söylüyorsun. Seni bu kadar kızdıracak ne yaptım?"

"Sana kızgın falan değilim," dedi Eve gülümseyerek. "Bir melek olman için sana yardımcı oldum, James. Şimdi Terry, bire bir danışmanlık seanslarına katılıyor ve bu zor süreçte *ona* yardımcı oluyorum."

"Yine de bana bir merhaba diyebilirsin herhâlde. Birbirimizle konuşabiliriz, değil mi?"

"James, sen artık bir meleksin. Yakınlaşmamız doğru değil."

"Neden?"

"Çünkü birbirimizden hoşlanabilecek yaştayız; ama evlenecek yaşta değiliz. Bu yalnızca bela getirebilecek bir kombinasyon."

James başını iki yana salladı. "Sana *evlenme* teklif etmiyorum Eve. Yalnızca seninle sohbet etmek istiyorum."

"Hayatta Kalanlar, evlenecek yaşa gelinceye kadar gençleri birbirinden uzak tutarlar."

"Ama birlikte voleybol falan oynayarak saatler geçirdik."

Eve gülümsedi. "O zaman melek değildin James. Sana yardım ediyordum, tıpkı şimdi Terry'ye ettiğim gibi."

James kırılmıştı. Tüm bu süre boyunca tarikata katılması için Eve'in onu kandırmaya çalıştığını biliyordu; ama derinlerde bir yerlerde gerçekten aralarında bir dostluk bağı kurulduğu düşüncesine kapılmıştı. Görevde olduğundan James'in herhangi bir adım atması mümkün değildi; ama bir şekilde öpüşeceklerine falan umut bağlamıştı.

"Belki de bunu Elliot'la konuşmalıyım," dedi Eve.

"Belki de evliliğin kutsallığına olan inancımızla ilgili danışmanlarımızdan biriyle görüşmelisin."

"Hayır," dedi James burnundan soluyarak. Kızgınlığını gizlemiyordu. "Sen en ufak şeyleri bile Elliot'a rapor etmeden bir şey konuşamaz mıyız?"

"Ruth'la, cumartesi günü Lauren ve seni parkta dondurma yerken gördük ve kumbaralarınız da *epey* hafifti," dedi yüzünü ekşiterek. "Bunu rapor etmedik. Eğer etseydik, Elliot canınıza okurdu."

Eve'in onları ispiyonladığı fikri, James'i şaşkına çevirmişti. Kendini kullanılmış hissediyordu. Terry'yi kıskanıyor ve Eve'in suratındaki o fırsatçı gülümsemeyi elleriyle dağıtmak istiyordu. Ama Terry ve Paul odadan çıkmak üzereydiler. Eve yeniden gülümsemeye başladığında, James de esas önemli şeyin örselenmiş gururu değil görev olduğunu hatırladı.

"Terry'ye karşı biraz daha kibar ol lütfen," dedi Eve sessizce. "Şu anda sevgi ve desteğimize çok ihtiyacı var."

James, duygularını bastırıp usulca başını salladı. "Özür dilerim Eve, kendimi kaybettim. Öğrenmem gereken çok şey var hâlâ."

"Pekâlâ," dedi Eve, ışıklar saçarak Terry bakıyordu. "Nasıl gitti bakalım?"

"Harika," dedi Terry gülümseyerek. "Yalnızca nane şekeri aldı; ama çok dost canlısıydı."

Eve, kollarını Terry'ye dolayıp, sırtını sıvazladı. "Bu işte çok başarılı olacaksın Terry, bundan eminim."

"Evet," diyerek ekledi Paul. "İlk satışın için tebrik ederim."

James'in baktığı yerden bütün bunlar deli saçması gibi görünüyordu; ama bir zamanlar ağzını bıçak açmayan Terry şimdi gülümsüyor, iştahla iltifatları kabul ediyordu.

Eve, sıradaki odanın kapısını vururken James de

el arabasını alıp kendi turuna başladı. Koridorun diğer ucundan başladığından ikinci ziyaretini Emily'ye yapacaktı. Odadan içeri girerken büyük bir şişe votka çıkardı.

"Selam! Bu şişe beleş, Elliot'tan sevgilerle."

"Merhaba yakışıklı," dedi Emily. Yataktaydı ve her zamanki neşesinden eser yoktu. "Yastıklarımı kaldırır mısın, lütfen?"

"Neyin var?" diye sordu James, yatağa yaklaşırken. Emily hafifçe öne eğildi ve James yastıkları silkeleyip hasta kadının arkasına yerleştirdi.

"Her zamanki mide problemi," dedi Emily gülümseyerek. "Bütün gün helâya gidip durdum. Saçma göründüğünü biliyorum; ama bu, benim yaşıma geldiğinde bütün enerjini emmeye yetiyor."

James votkayı komodinin üzerine koyarken, içinde Hayatta Kalanlar kaset ve kitapçıkları olan yeni bir paket daha bırakıldığını fark etti.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Eğer miden için bir şeye ihtiyacın varsa hemşireyle konuşabilirim."

Emily gülümsedi. "Hiç gerek yok, bir şey işe yaramaz. Bana bir kadeh hazırlar mısın? Ellerim titriyor da."

James şişeyi alıp metal kapağı açtı. Boştaki eline bir litrelik uzun plastik bir sürahi aldı.

"Dur de," dedi votkayı sürahiye boşaltırken.

Emily, genellikle sürahinin üçte biri dolduğunda durmasını söylerdi; ama neredeyse sürahinin yarısını doldurmasına rağmen Emily'den ses çıkmıyordu.

"Sana durmanı söyledim mi?" dedi Emily sert bir tonla. Onun tarzının böyle olduğunu bilen James alınmadı.

"Miden bu hâldeyken bu kadar votka istediğine emin misin?"

Emily gülümsedi. "Bu kadar tırsak olma yakışıklı. Votka mideye iyi gelir."

"Doğru mu bu?" dedi James sırıtarak. Gönülsüz de

olsa, sürahiye biraz daha votka doldurdu.

Emily'nin odada küçük bir buzdolabı vardı. James, biraz buz alıp kırdı ve sürahinin içine koydu. Ardından sürahiyi sütle doldurup esmer şeker ekledi. Uzun plastik bir kaşıkla içkiyi karıştırdı ve ilk kadehi büyük boy bir su bardağına doldurdu.

"Bunu sahiden iyi beceriyorsun," dedi Emily, bir dikişte bardağın üçte ikisini midesine indirdikten sonra. "Doldur bakalım."

James ,bardağı tekrar doldururken buzlar çatırdadı. James el arabasına dönüp "Gitsem iyi olur Emily," dedi. "Okulda ceza aldım ve programın çok gerisindeyim."

"Meşgul olduğunu biliyorum," dedi ihtiyar kadın, "ama acaba sana bir şey söyleyebilir miyim?"

James saatine baktı. "Sanırım evet."

"Elliot bugün buraya geldi."

"Elliot buraya sık geliyor," dedi James.

Emily gülümsedi. "Paramın peşinde."

Her ne kadar James, Elliot'un bakımevinin ihtiyar konuklarından ne istediğini gayet iyi biliyor olsa da şaşırmış gibi yaptı.

"Darılma lütfen, yakışıklı. Senin de bir Hayatta Kalan olduğunu biliyorum; ama şu CD'lerin bazılarını dinledim ve Bay Regan'ın melek ve şeytanlarına kanmış değilim."

James *bunu duyduğuma sevindim* demek istedi; ama bu Elliot'ın kulağına giderse başı derde girebilirdi. O yüzden çenesini kapalı tuttu.

"Eskisi kadar zengin değilim; ama yine de üstümü silkelesem hâlâ birkaç dolar dökülür. Tek sahip olduğum şey oğlum ve para ona yalnızca bela getiriyor. Öldüğümde sahip olduğum her şeyin iyi bir amaç uğruna harcanmasını isterim."

"Torunun yok mu?" dedi James.

Emily, üzgün bir biçimde başını iki yana salladı.

"Aslını istersen, Ronnie'den pek iyi bir baba olacağını da düşünmüyorum. Çok asabi bir mizacı var."

"Çok üzüldüm."

"Ben de Hayatta Kalanlar'ın hayır faaliyetlerini düşünmeye başladım," dedi Emily. "Avustralya'nın bir köşesinde şu ucube Gemi'yi inşa ederek paramı çarçur etmelerini istemiyorum; ama Elliot bana Hayatta Kalanlar Kalkınma Vakfı'ndan bahsetti. Vasiyetimi değiştirip paramı onlara bırakabilirim. Sence bu iyi bir fikir mi?"

James, Emily'ye dünyadaki yoksullara yardım eden çok daha değerli ve işe yarar hayır kurumları olduğunu söylemek isterdi; ama görevi düşünmek zorundaydı.

"Hayatta Kalanlar hayır kurumları gerçekten harika işler çıkarıyorlar," dedi James gülümseyerek. "Eminim yüzlerce, hatta binlerce insan senin parandan yararlanabilir; tabii bu yakında öleceğin anlamına gelmiyor."

"Yo, buralarda daha uzun süre takılacağımı sanmıyorum." Emily gülümseyerek James'e doğru uzandı; elini tuttu. "Elliot sahiden de tatlı dilli biri; ama o kadife ceketin altında biraz üçkâğıtçı bir adam gizli. Bu yüzden sana sormak istedim James. Sana güvenebileceğimden eminim."

James güç de olsa utangaç bir edayla gülümsedi. "Bunu da nerden çıkardın?"

"Çünkü sen iyi bir çocuksun. Dürüst bir yüzün var."

"Peki, o hâlde..." dedi James, el arabasını koridora çıkarırken. "Yarın sana uğrayacağım. Eminim yarına bir şeyin kalmaz, tabii kafayı fazla çekmezsen."

James, kendini pislik gibi hissediyordu. Emily'nin kapısı ardından hızla kapanırken sırtını duvara çarpıp hırsla yumruklarını sıktı. İyi bir insan sayılmazdı, bunu biliyordu. Sert çıkışlar yapmaya meyilli düşüncesiz biriydi. Ama bir odaya girip, Elliot'ın yaptığı gibi hasta ihtiyar bir kadını soyup soğana çevireceği, hiç aklına gelmezdi.

22. RONNIE

Dört hafta sonra

Kimden: John Jones [johnjones@cherubcampus.com]
Tarih: 23 Mart 2006 08:51
Kime: Dr Terence McAfferty
Bilgi: Zara Asker, Dennis King
Konu: Hayatta Kalanlar Operasyonu

Sevgili arkadaşlar,

Son gönderdiğiniz e-postalara yanıt olarak ne yazık ki, Hayatta Kalanlar Gemi'sindeki casusluk faaliyetimizin çok yavaş ilerlemekte olduğunu söylemek zorundayım. James, Dana ve Lauren, komüne girip yetenek sınavını vereli neredeyse bir ay oldu.

Kişisel eşyalara yönelik komünde işleyen sıkı kurallar yüzünden, Abigail ve üç ajanımızla düzenli olarak görüşmemiz çok zor. Cep telefonları kolaylıkla fark edilebilir olduğundan, onları kullanmayı tercih etmiyoruz. Ancak AGİT'ten teknik ekipler, spor ayakkabı keçesinin altına gizlenebilecek küçüklükte radyo alıcıları hazırlamaya çalışıyorlar. Birkaç gün içinde bu cihazları içeri sokmayı umuyoruz.

Şu ana kadar daha çok James Adams'la görüşebildim. Okuldan sonra şekerleme dağıtmak için uğradığı bir bakımevinde onunla buluşuyorum. Her ne kadar her şey yolundaymış gibi davranıyorsa da James'in hâl ve tavırlarından bunaldığı ve çok yıprandığı izlenimine kapıldım. Her zaman çok yorgun görünüyor ve konuşurken sık sık dikkati dağılıyor.

Birkaç kez Abigail'le de buluştum ve o da benzer bir durumda. Dört ajan da, tarikatın zihin kontrolü tekniklerine başarıyla direniyor, fakat sürekli çalışarak, uykusuz geçirdikleri günler, bütün enerjilerini emip tüketmiş.

Chloe'yle birlikte dün AGİT'ten yetkililerle buluştum. Miriam Longford da toplantıya katıldı ve çok faydalı bilgiler verdi. Daha önce danışmanlık ettiği eski Hayatta Kalanlar üyeleriyle irtibat kurup Gemi'deki yatılı okula kabul koşullarıyla ilgili sorular sormuştu.

Üstün yetenekli öğrenciler, genellikle giriş sınavını izleyen bir iki hafta içinde Hayatta Kalanlar yatılı okuluna kabul ediliyorlar. Bunun nedeni, kurcalayıcı sorular sormaya yatkın olan zeki çocukların aynı zamanda başkaldırmaya da meyilli olması. Doğal olarak, bu çocukları diğerlerinden ayırıp hayatları üzerinde tam bir tahakküm kurabilecekleri bir yere yollamak, tarikatın da işine geliyor.

Ne yazık ki, anlamadığımız sebeplerden ötürü James, Dana ve Lauren'da süreç bu şekilde işlemedi. AGİT ekibiyle yaptığımız görüşmede ajanlarımızı iki hafta daha burada tutmaya karar verdik. Fakat operasyonun başarıyla sonuçlanma şansının hızla azaldığı kanaatindeyiz. AGİT, şimdiden alternatif stratejiler geliştirmeye başladı bile. Bunların arasında, riskli olmakla beraber polis/asker timleriyle Hayatta Kalanlar'ın Gemisi'ne baskın düzenleme seçeneği de bulunuyor.

Size yakında daha iyi haberler vermeyi umuyorum.

Saygılarımla,
John Jones

PS. Zara, kızımın doğum günü hediyesini ayarladığın için çok teşekkür ederim!

**** BU E-POSTA ÖNEMLİ BİLGİLER İÇERMEKTEDİR. ÖZEL GELİŞTİRİLMİŞ VERİ ŞİFRELEMESİ KULLANMADAN BİR BAŞKA İLETİYE EKLEMEYİN VEYA YÖNLENDİRMEYİN****

Perşembe öğleleri, James'in beden eğitimi dersi vardı ve terden sucuk gibi olana kadar deli danalar gibi Amerikan futbolu oynaması gerekiyordu. *İşin kötüsü okulda duş* yoktu. Hâliyle, bakımevine geldiğinde leş gibi çimen ve ter kokuyordu. Neyse ki, bakımevindeki hastabakıcılardan birini ikna edip boş bir odanın duşuna girmeyi başardı.

Üstünü değiştirirken James, aynada kendini gördü ve karşılaştığı manzara onu hayal kırıklığına uğrattı. Giysileri eskimişti, komünde saçlarını kesen adam tam bir kasaptı ve bir Hayatta Kalan olarak geçirdiği günler cildini mahvetmişti. Vücudu sivilcelerle kaplanmıştı ve boynunun tam arkasında içi irin dolu üç koca sivilce çıkmıştı.

Boş metal bir bazanın üzerine oturmuş, ayağına temiz çoraplar geçirirken kapı vurulunca şaşırdı.

"Selam," dedi Elliot neşeyle içeri girerek. "Bir şey mi oldu?"

Ayağını ayakkabısına geçirmeye çalışan James omuz silkti. "Leş gibi *içeri girip etrafı kokutmak istemedim*."

"Bunu sevdim," dedi Elliot parmağını sallayarak. "İnisiyatif."

Ama James, Elliot'ın bundan hoşlanmadığını biliyordu. Sorun James'in duş alması değildi, bir Hayatta Kalan'*ın* onun planladığı gibi davranmaması hoşuna gitmiyordu. Elliot için programdan en ufak bir sapma bile otoritesine karşı bir tehditti.

"Fakat bir dahaki sefere önce bana sor, tamam mı?" diye ekledi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu James.

"Sanırım bir sorunumuz var," dedi Elliot.

"Ne sorunu?"

"Bay Wildman, Emily'nin oğlu, beni aradı. Tanıdık bir avukat aracılığıyla Emily'nin yeni vasiyetini ayarlamaya çalışıyordum; ama Emily'nin bazı mülkleriyle ilgili bir pürüz çıkmış. Bu ahmak da gidip Emily'nin aile avukatıyla irtibat kurmuş ve o da, Emily'nin oğlunun arkadaşıymış. Sonuç olarak oğlan da neler olduğunu anlamış. Yarım saat önce Emily beni aradı. Çok üzgündü. Oğlu şu anda burada ve benimle görüşmeden gitmeyi reddediyor."

"Sinirli mi?" diye sordu James. Hayatta Kalanlar, ihtiyar kadının parasına dokunamayacak diye içten içe seviniyordu.

"Annesinin hayır işlerine iki milyon dolar bıraktığını öğrenince sevinçten göbek attığını sanmıyorum," dedi Elliot. "Gidip onunla konuşabilir miyim bir bakacağım; ama senin de benimle gelmeni istiyorum. Anlaşılan Emily seni çok seviyor. Hem ayrıca, insanlar kalabalığın önünde genellikle daha aklı başında davranırlar."

James, başından temiz bir tişört geçirirken hınzır hınzır güldü ve koltuk altına deodorant sürdü. "Yardımcı olmak için elimden geleni yaparım patron."

"Bunlar gerçek bir meleğe yakışan sözler," dedi Elliot, eliyle James'in başını okşadığında James, kendini *köpek gibi hissetmişti.*

Emily'nin odası, koridorun elli metre ilerisindeydi. Odaya vardıklarında Emily'yi verandada oğluyla otururken buldular. Ortalarındaki masada bir sürahi süt ve votka ile, yarısı yenmiş iki porsiyon kızarmış balık vardı.

"Ronnie Wildman," dedi Emily'nin oğlu Elliot'ın elini sıkıp kendini tanıtırken. Kısa boylu ama yapılı bir adamdı. Başının yarısını kazıtmıştı.

James de elini sıktı. "Memnun oldum."

Ronnie başıyla onayladı. "Annemin kanı sana epey ısınmış genç dostum."

"Pekâlâ," dedi Elliot, James'le iki sandalye alıp masanın başına geçtiklerinde. "Sanırım benimle konuşmak istiyordunuz."

"Evet, *istedim*," dedi Ronnie korkutucu bir tavırla. Deri bir dosyanın içindeki belgeleri çıkarırken gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Bu annemin yeni vasiyetinin bir kopyası. Görünen o ki mucizevi bir biçimde vasiyetini gözden geçirmiş ve her şeyi bana bırakmak yerine paranın yüzde doksanını Hayatta Kalanlar Kalkınma Vakfı diye bir yere bağışlamış."

Emily araya girdi, "Evladım, bu benim param. Sen kendi payını çoktan batırdın. Başımıza açtığın son felaketten sonra borçlarını ödemek için evi sattım."

Ronnie annesine kızgın bir bakış attı. "Olabilir, ama hayatta olsaydı babamın böyle bir şeyi isteyeceğini sanmıyorum. İlle de hayır işlerine bağışta bulunmak istiyorsan Oxfam ya da Kızıl Haç gibi yerlere bakabilirdin, bu Hayatta Kalan delilerine değil."

Elliot gülümseyerek ve nazikçe konuşmaya başladı. "Bay Wildman, Hayatta Kalanlar'ın dini aktiviteleri ile yeryüzündeki yoksullar için bağış toplama faaliyetlerimiz tamamıyla farklı şeylerdir. Dünyadaki bütün *büyük yardım kuruluşlarıyla ortaklaşa çalışıyoruz. Geçe*n yıl Afrika'daki dört yüz yataklı bir hastanenin..."

Ronnie yumruğunu masaya vurup Elliot'ın konuşmasını kestiğinde James, korkuyla olduğu yerde sıçradı. "Bana palavra sıkma, seni yalaka, seni onun bunun..."

"Ronnie," dedi Emily sert bir biçimde. "Sana sinirlerine hâkim olmanı söylemiştim. Elliot içecek bir şey

ister misin?"

Elliot başını salladı. "Sert ve sade bir kahve çok iyi olurdu."

Emily James'e gülümsedi. "James tatlım, rica etsem sen hazırlar mısın? Kendin için de dilediğini alabilirsin, buzdolabında kola var."

James, masadaki gergin atmosferden uzaklaştığı için rahatlamıştı. Su ısıtıcıyı doldurup prize taktı, kendine de bir kutu Sprite açtı.

James, Hayatta Kalanlar marka kahve taneciklerini fincana dökerken verandadaki konuşmada sesler giderek yükseliyordu. Su kaynadığı sırada Elliot ve Ronnie ayağa kalkmış, masanın iki ucunda karşılıklı duruyorlardı.

"Bunu yaptığına seni pişman edeceğim," diye bağırdı Ronnie.

"Bay Wildman, uygar insanlar gibi oturup konuşabilirsek eminim bir şekilde anlaşacağız."

"*Uygar mı?!* Hayatta Kalanlar, para peşinde koşan bir grup tımarhane kaçkınından b*aşka bir şey değil. Joel Regan,* o pis ellerini benim parama sürmek istiyorsa önce cesedimi çiğnemeli."

Annesi "O *senin* paran değil, Ronnie," diyerek onu uyardı.

James'e kalsa, iki adam*ın birbirini öldürmesi* hiç sorun değildi. Ama Emily bu durumdan çok rahatsız olmuştu ve James onun için üzülüyordu. Üçüncü Dünya Savaşı patlamak üzereyken dışarıya yeni kaynamış bir fincan kahve *götürmek istemedi. Ü*zerinde buharı tüten fincan elinde, kapının arkasında durmayı tercih etti.

"İnsanların beyinlerini yıkıyorsunuz," diye gürledi Ronnie, parmağıyla şakağına vuruyordu. "Annemin aklını bulandırmışsınız. Artık böyle kararlar verebilecek durumda değil."

"Annenin bana anlattığına göre, epey bir para

batırmışsın," dedi Elliot tersleyerek. James, ilk kez onun soğukkanlı maskesini düşürdüğünü görüyordu.

"Eminim bir yığın pahalı avukat arkanı kolluyordur," dedi Ronnie.

Elliot güldü. "Eğer annenin vasiyetini mahkemeye götürmeyi düşünüyorsan seni temin ederim..."

Ronnie duruşunu dikleştirdi. Masadaki balık bıçağını kapıp haykırarak Elliot'un üzerine saldırdı. "Sırıtma öyle, alçak!"

Elliot geri çekilmeye çalıştı; ama ayağı sandalyeye takıldı. Ronnie bıçağı Elliot'ın karnına sapladı. Elliot sırt üstü verandanın cam kapılarına devrildiğinde Emily, bir feryat koyuverdi.

"Al sana para," diye bağırdı Ronnie bıçağı çekerken.

"*Ronnie*," diye çığlık attı Emily çaresiz bir hâlde.

"Para mı istiyorsun!" diye haykırıyordu Ronnie tekrar saldırırken. "Al!"

İkinci hamleyi de görünce James, kahve fincanını yere bırakıp odaya geri döndü. Ronnie'nin büyük bir bıçağı vardı ve son derece öfkeliydi. Yarım yamalak önlemlerle bir şey yapamazdı. Emily'nin plastik su ısıtıcısını eline aldı, yarısı hâlâ kaynar suyla doluydu. Fişi prizden çekip hazne kapağını çıkardı.

Ronnie ikinci hamlesini Elliot'ın göğsünü hedeflemişti; ama Elliot geri çekilince, bıçak ceketinin omuzluğunu sıyırdı. Ronnie üçüncü defa saldırırken James, verandaya dalıp kaynar suyu kafasına fırlattı.

Yakın mesafeden gelen sıcak su, tıknaz adamı acı içinde yüzünü tutarak sendeletmeye yetmişti. Ama öfke insana acısını unutturabilirdi ve James, rakibi afallamışken onu yere sermek için yalnızca çok az vakti olduğunu biliyordu. Ronnie sendelerken James, sıkıca plastik sürahinin kulpunu kavrayıp yüzüne sıkı bir darbe indirdi. Plastik sürahi parçalara ayrılırken Ronnie, şuursuz bir hâlde yere

kapaklanmış, kafasını verandaya çarpmıştı.

James, kanlı bıçağı Ronnie'nin gevşek parmaklarından çekip aldı. Ardından Elliot'ın yanına eğilip kan içindeki gömleğin altındaki yarayı inceledi. Emily, sandalyesinden fırlayıp kendini odaya atmıştı.

Elliot bir şeyler söylemek ister gibi eliyle James'e yaklaşmasını işaret etti. "Judith'i çağır," dedi güçlükle. "Polisleri bu işten uzak tut."

James, belli belirsiz başını sallayıp Elliot'ın ceket cebine uzandı ve cep telefonunu çıkardı. Kanlı gömleği yırtarak açtığında düğmeler etrafa saçıldılar. Yaranın üstü kanla kaplı olduğundan kesiğin derinliğini göremiyordu; ama asıl önceliğin kan kaybını durdurmak olduğunu biliyordu. Tişörtünü sıyırıp çıkardı. İkiye katlayıp Elliot'ın karnına bastırdı.

"Dinle," dedi James, Elliot'ın elini tamponun üzerine yerleştirirken. "Elini olabildiğince sıkı bastır."

"Bu bir kazaydı," dedi Elliot. "Judith'i ara. Polise bir şey anlatma."

"Olur," dedi James sinirlice. "Ama belki de önce kan kaybından ölmeni önlemeye çalışmalıyım, ha?"

Emily, yatağın yanındaki acil durum alarmına basmıştı. Biri erkek iki hemşire verandaya dalıp duruma müdahale ettiklerinde James, rahatlamış bir *şekilde* geri çekildi.

"Tanrı aşkına," dedi erkek hemşire, Elliot'ı görünce. Başını kaldırıp elinde cep telefonu olan James'e baktı. "Ambulans çağır. Bunu biz halledemeyiz."

James ambulansı ararken, kadın hemşire de Ronnie'nin yanına gelip yanmış yüzünü inceledi. James, telefonda çağrı sesini aldığı *sırada*, Emily'nin yatağın yanında yere kapaklanmış olduğunu fark etti.

23. TEDAVİ

James kalp krizinden korkmuştu; ama Emily yalnızca şok geçirip bayılmıştı. Acı acı siren çalarak ilerleyen ambulansta Emily'nin yanında durup elini hiç bırakmadı. Bu arada, bir başka araç da Elliot ve Ronnie'yi taşıyordu. Ronnie'nin bilinci hâlâ yerinde değildi. Elliot çok kan kaybetmişti; ama ambulans ekibinin söylediğine göre yara ölümcül değildi.

Modern bir hastanenin acil servisine ulaştıklarında, *üç hasta*yı da sedyeyle içeri taşıdılar. James, kalabalık bir bekleme odasında bir başına kalmıştı. Üstü çıplaktı ve Elliot'ın kanı ellerinde kurumuştu. Kötü hissetmiyordu; ama sarsılmıştı ve kaynar su üzerine sıçradığında kolunda kısmen yanıklar oluşmuş, canı acıyordu.

Judith'e telefon etti. O da, on dakika içinde yanında Ween'le geldi. Judith hemen Elliot'ı aramaya koyuldu; Ween ise James'le kalıp onu sorguya çekmeye başladı. Bu beyaz saçlı kadının Hayatta Kalanlar'ın avukatlarından biri olduğunu fark etmemişti. James olan biteni anlattıktan sonra Ween, hemen onu sorgulayarak ayrıntıları *öğrenmeye* çalıştı.

"Kimse polisi aradı mı?" diye sordu Ween.

James başını iki yana salladı. "Elliot aramamamı söyledi. Acil yardım operatörüne bir kaza olduğunu söyledim."

"Harika iş çıkarmışsın," dedi Ween başıyla onaylayarak. "Eğer polisler bu işe karışırsa onlara

banyoda olduğunu ve hiçbir şey görmediğini söylersin. O bakımevini biz işletiyoruz. Ben çalışanlarla konuşup yanlış bir şey söylememelerini sağlarım. Elliot çok acayip bir kaza olduğunu söyleyecek. Su ısıtıcıyı dışarı çıkarırken, elinde bıçak olan Ronnie'nin üzerine düştü. Ronnie, kasten adam öldürmeye teşebbüsten yargılanmak istemeyecektir. Onu kurtarmak için olayların üzerini örtüyoruz diye şikâyet edeceğini sanmıyorum. İhtiyar kadın da, oğlunu demir parmaklıkların ardında görmek istemez."

James şaşırmıştı. "Neden yapıyoruz bunu?"

"*Neden*?" dedi Ween gülümseyerek. "Ellerine *böyle bir hikâye geçerse* medyanın neler yapacağını biliyor musun? 'Hayatta Kalanlar, seksen yedi yaşında bir kadını vasiyetini değiştirmeye ikna ettiler. Kadının bunu hazmedemeyen oğlu, kendini kaybedip komün yöneticisini bıçakladı.' Bu ulusal bir skandala dönüş*ür ve bize milyonlarca dolar* kaybettirir."

"Ama..." dedi James soluğu kesilmiş bir hâlde, şaşkınlıktan donakalmıştı.

Ween, lafı ağzına tıktı ve kesin konuştu. "Bir şeyi anlaman lazım James: Eğer şeytanlar örgütümüze kancalarını geçirirse bizi paramparça ederler. Hayatta Kalanlar'ın başına gelen bu olay, cehennemin en korkunç derinliklerinden gelen bir saldırı."

James, bir görevi olduğunu hatırladı ve bir meleğin böyle bir durumda ne diyebileceğini düşünmeye çalıştı. "Sanırım dua etmeliyim."

Ween başıyla onayladı. "Bu iyi bir fikir. Emily'nin oda numarası kaç?"

"Seksen altı."

Ween, hızla cep telefonunu çıkardı ve komünü arayıp etrafa emirler yağdırmaya başladı. "North Park Huzurevi'ne iki kişinin gitmesini istiyorum, oda numarası seksen altı.

Bütün odayı sıcak su ve çamaşır suyuyla yıkayıp fırçalayın, buna bahçedeki mobilyalar ve veranda da dâhil. Su ısıtıcının tüm parçalarını bulup topladığınızdan emin olun – Hayır Lyle, yarım saat içinde değil, hemen şimdi. Ben James'le geri döneceğim. Eğer polisin ya da gazetecilerin etrafta gezdiğini görürseniz siz hiçbir şey bilmiyorsunuz, anlaşıldı mı?"

***

Komün sürekli dedikoduyla çalkalanıyordu. Lauren, akşam yemeğinde Elliot'a bir şey olduğunu duydu, sonra Dana'yla karşılaştığında James'in de bu olaya karıştığını öğrendi. Ödev saati için birinci kattaki yatakhaneye çıktığında, herkes bundan bahsediyordu; ama görünen o ki, kesin olan tek şey Elliot'ın hastaneye kaldırıldığıydı.

Lauren, binanın dışındaki bir kestirmeden spor salonuna doğru giderken Paul'ü gördü ve güneşin aydınlattığı bir ara sokakta onu kıstırdı.

"Kardeşim nerede?" diye sordu Lauren. "Neden huzurevinden sizinle birlikte dönmedi?"

Paul, başını iki yana sallayıp eliyle ağzının fermuarını *çekiyormuş* gibi bir hareket yaptı. "Üzgünüm, Lauren. Gizlilik yemini ettim."

Paul yürümeye koyuluyordu ki Lauren yolunu kesti. "Kardeşim iyi mi Paul? Bilmek zorundayım."

"Yaralanmadı, sana bu kadarını söyleyebilirim."

Lauren, yine de bütün hikâyeyi öğrenmek istiyordu. "Tam olarak ne oldu orada?"

"Sana anlatamam, Ween'e sessiz kalacağıma dair yemin ettim. Muhtemelen daha sonra resmi bir açıklama yaparlar."

Paul bir adım attı; ama Lauren yine yolunu kesti.

"Şunu yapmayı kes," dedi Paul sertçe.

Lauren, neler olduğunu öğrenmek için canını vermeye hazırdı. Çarçabuk etrafı kolaçan edip yakınlarda kimsenin olmadığından emin olunca Paul'ün bileğini kavradı. Kolunu sırtına doğru kıvırıp Paul'ü duvara yapıştırdı. Paul, Lauren'dan birkaç yaş daha büyüktü; ama ustaca yapılmış bu kol makasından kurtulması mümkün değildi. Paul iyi bir çocuğa benziyordu ve Lauren onu incitmek istemezdi; ama James'in tehlikede olup olmadığını bilmek zorundaydı.

"Yemin ettim," dedi Paul acı içinde. "Bana acı çektirebilirsin, ama yeminimi bozarsam Şeytan bana senin yapabileceğinin milyonlarca kat daha kötüsünü yapar."

Lauren, kolunu biraz daha kıvırınca Paul acı içinde inledi. Lauren, çocuğun, yeminini bozmaktansa kolunun kırılmasını yeğleyecek kadar Hayatta Kalanlar'*ın etkisinde kalmış olabileceğinden endişe ediyordu.*

"Lütfen," dedi Paul yalvararak, ağlamak üzereydi. "Lütfen yeminimi bozmaya zorlama beni."

Lauren bunu göze alamazdı, ne Paul'ün kolunu kırmayı ne de bunun neden olabileceği belayı. Onu bırakıp geri çekildi.

"Senin sorunun ne?" dedi Paul çığlık atarak, gururu kırılmıştı ve ağlamamaya çalışıyordu. "Sana James'in iyi olduğunu söyledim. Daha ne istiyorsun?"

"Her şeyi," dedi Lauren, sesi biraz abartılı da olsa ümitsizlik içinde çıkmıştı; ama çok da yalan sayılmazdı. "Senin de kardeşin var. Eğer Rick'e bir şey olsa sen de bilmek istemez misin?"

Paul'ün duygularına çalışmak kolunu kıvırmaktan daha çok işe yaramıştı. Hatta Lauren ilk başta bu yöntemi denemediği için pişman olmuştu.

"Tamam..." dedi Paul, biraz düşündükten sonra. "Ween'e olanlar hakkında hiçbir şey anlatmayacağıma

dair yemin ettim; ama sanırım James'in nerede olduğunu sana söyleyebilirim. Böylece sen gidip nasıl olduğunu öğrenirsin. Ama bunu sana benim anlattığımı kimseye söylemeyeceğine dair yemin etmelisin."

Lauren olur anlamında başını salladı. "Bir melek olarak cehennem ateşlerindeki sonsuz acılar üzerine yemin ederim."

Paul, bir Hayatta Kalan'ın etkili tonuyla söylenen bu yeminden tatmin olmuş gibi görünüyordu.

"James, Elliot'ın ofisinde."

"Elliot orada mı?"

"Hayır, ama Ween etrafta dolaşıyor."

Lauren gülümsedi. "Pekâlâ, gidip onu göreceğim."

"Oradan uzak dursan daha iyi olur," dedi Paul. "Ween buna çok kızacak. Eğer burnunu sokarsan cezalandırılırsın."

Lauren, Paul'ü rahatlatmak için yalan söyledi. "Tamam, bir süre uzak durup duyuru yapmalarını bekleyeceğim. Sen iyi bir çocuksun Paul. Seni incittiğim için üzgünüm."

"O kadar canım yanmadı," diye yalan söyledi Paul. "Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan seni rapor ederim."

Paul dışarıdaki sahalardan birine basket oynamaya giderken, Lauren, her şeyi enine boyuna düşündü. Dana veya Abigail'e danışması gerekirdi; ama ikisi de bulaşık yıkamakla görevliydiler ve komün mutfağındaki tüm o karmaşa içinde baş başa konuşmaları mümkün değildi. Ayrıca, eğer yakalanırsa James'i Elliot'ın ofisine girerken gören birinin konuşmasına kulak misafiri olduğunu söyleyebilirdi.

Lauren, alışveriş merkezine girip giriş katının en arka tarafındaki ofislere yöneldi. Koridorlar kalabalıktı. Lauren, komünde yürürken bir grup aşırı yardımsever meleğin etrafını sarıp ne aradığını sormaması için işi varmış gibi yapması gerektiğini öğrenmişti.

Birkaç hafta önce yetenek sınavına girdiği bölmelerle ayrılmış ofislerden geçerken içerde kimseyi görmedi. Mesele şu ki, hiç bu kısımlara kadar gelmemişti ve yöneticilerin özel ofislerinin bulunduğu bölüme açılan iki kanatlı kapının ardında onu neyin beklediğini bilmiyordu.

Başını kapıdan uzatıp etrafı şöyle bir kolaçan etti. Kimsenin olmadığından emin olunca koridora girdi. Soğuk su sebili ve evrak yığınlarından başka bir şey yoktu. Koridorun iki yanında da ön cephesi camekân ofisler vardı. Camlar jalûzili olduğundan ofislerin içi görünmüyordu. Bir fotokopi makinesiyle istiflenmiş kâğıt yığınlarının arasından, sol taraftaki ofise doğru süründü ve stor perdelerin aralığından içeriye baktı. Masasında oturmuş pek hararetli bir telefon görüşmesi yapmakta olan Ween'i görünce, yüreği ağzına geldi ve hemen yere yapıştı.

Kendine gelmesi birkaç dakikasını aldı. Fotokopi kâğıtlarının üzerinden başını uzatıp içeriye biraz daha dikkatle baktı. James'ten iz yoktu. Lauren da, koridorun karşısına geçip diğer ofise baktı.

James bir koltukta oturuyordu. Başını geriye doğru atıp cama yaslamıştı. Lauren, bir an cama vurup onu korkutmak istedi; ama şu an bunun yeri değildi. Sürünerek ofise girdi. James, bir güzel yıkanıp ak pak olmuştu. Saçları ıslaktı ve üzerinde yalnızca spor ayakkabılarıyla en sevdiği eski kot şortu vardı.

"Neler oluyor?" dedi Lauren fısıldayarak, ağabeyi ona doğru bakıp gülümserken.

James olanları kısaca, önemli ayrıntıları atlamadan anlattı. Dana ve Abigail'i bulup onlara her şeyi anlatmasını söyledi. Fakat Lauren odadan çıkamadan Ween içeri girdi.

"Ne arıyorsun sen burada?" dedi Ween. Öyle hiddetliydi ki, ağzından çıkan sözler havada şaklayan kamçılar gibiydi.

Ürkmüş görünüp masum kız kardeşi oynayan Lauren, acıklı bir tonda konuşmaya başladı. "Şeytanlar kardeşimi ele geçirdi sandım ve çok korktum. İyi olduğundan emin olmak için buraya geldim."

Ween çok sinirliydi; ama tavrı birden değişti. "Sorun değil, ben de anneni çağırmak istiyordum zaten."

"Ne için?" diye sordu James.

"Buraya gelişinin ertesinde girdiğin yetenek sınavını hatırlıyor musun?"

"Evet, şimdi siz söyleyince hatırladım."

"Sınav sonuçlarının olağanüstü olduğunu söylemek isterim. Aldığın not, Gemi'deki seçkin yatılı okulumuza kabul edilmen için fazlasıyla yeterli. Ne yazık ki Gemi bir süredir tadilatta olduğundan okul şu an yeni öğrenci kabul etmiyor. Ancak, mevcut şartlar altında Elliot'ın yaşadığı talihsiz olaylar dinene kadar seni buradan uzak tutmak, alınabilecek en iyi önlem. Durumu Eleanor Regan'a açıkladım ve o da seni özel olarak Hayatta Kalanlar yatılı okuluna almayı kabul etti."

James hızla düşünmeye başladı. Yatılı okula alındığı için çok mutluydu; ama operasyon planı iki hatta üç ajanın birden kabul edilmesine dayanıyordu.

"Bu harika," dedi soluğunu tutmaya çalışarak. "Okulu duymuştum. Büyük bir onur, fakat..."

Ween yüzünü buruşturdu, "Fakat *ne*?"

"Bilmiyorum," dedi James omuz silkerek. "Babam bizi terk etti, sonra buraya taşındık, ardından komüne yerleştik. Şimdi de Avustralya'nın çöllerine gitmemi istiyorsunuz."

"James," dedi Ween onu teselli etmeye çalışarak, "senin ailen artık Lauren, Dana ve Abigail değil. Meleklerden oluşan bir ailen var, hepsinden bin kat daha güçlü bir aile."

"Biliyorum," dedi James, dalgın dalgın halıya bakarken omuzlarını silkti. "Gitmek istemediğimden değil. Bütün o yolu tek başına gitme fikri beni korkutuyor."

Lauren, James'in ne yapmaya çalıştığını anlayınca hemen lafa karıştı. "Ben de sınavı geçtim mi?" dedi heyecanlı bir şekilde. "Gemi'ye gitmeyi çok isterim, hem James'e de eşlik ederim."

Ween bu durumdan rahatsız olmuştu. Eleanor Regan'ı arayıp bir öğrenci daha kabul etmesini istemek kesinlikle sevimsiz bir durumdu. Öte yandan, Elliot'ın karıştığı olayı örtbas etmek için yapmayacağı şey yoktu. James'in buradan yüzlerce kilometre uzağa, Avustralya çöllerine gönderilmesi, olmayacak biriyle konuşup *ağzından bir şeyler kaçırma* ihtimalini azaltacaktı.

Ween, James'e bakarak kesin bir edayla konuştu. "Eğer Gemi'yi arar Lauren'ı da kabul etmelerini sağlarsam ikiniz de kesinlikle gidecek misiniz?"

"Peki ya Dana?" diye sordu Lauren.

"*Hayır*," dedi Ween şaşırtıcı bir kesinlikle. "Dana'nın gitmesi mümkün değil. Onu, hareketimiz içinde başka bir gelecek bekliyor."

James ve Lauren, *hızla birbirlerine baktılar, gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı.*

"Pekâlâ, sanırım Lauren'la gidebilirim," dedi James. "Eğer annem izin verirse."

24. GEMİ

Çocukları yedi yüz kilometre uzaktaki bir yatılı okula gönderilecek bir anne nasıl tepki verirse, Abigail de aynısını yaptı. Ama elbette, sonunda istediği izni koparması için Ween'e *müsaade etti.*

Hayatta Kalanlar'ın, Brisbane'in yirmi kilometre dışındaki özel bir havaalanıyla Gemi arasında erzak, posta ve insan taşıyan, ufak bir uçakları vardı. Gece uçuşu saat 10'daydı. Ween yetkilerini kullanıp iki yolcunun uçuşunu iptal ettirdi, böylece James ve Lauren şehirden ayrıldılar.

İkisinin de yanlarında, yalnızca üstlerindeki giysilerle diş fırçası ve deodorant gibi ufak tefek kişisel eşyalar vardı. Onları bilerek paradan ve kişisel eşyadan mahrum bırakıyorlardı. Böylece Hayatta Kalanlar bünyesindeki aileler, en ufak şeyler için bile komüne bağımlı hâle geliyor, tarikatı bırakıp normal yaşama dönmeleri alabildiğine zor oluyordu.

Abigail, onları havaalanına bırakmak için gönüllü oldu. Dana, pek kıymetli Hayatta Kalanlar günlük programını bir kenara bırakıp onları geçirmeye geldi. Mercedes'in arka koltuğunda James'in yanında oturuyordu. Lauren ise, ön koltuğa geçmiş dizlerinin üzerine bir harita açmıştı.

Abigail resmi olarak arabayı Hayatta Kalanlar'a bağışlamamıştı; ama geçen aylar boyunca müritlerin arabayı getir götür işlerinde kullanmalarına müsaade etmişti. Aracın içi leş gibiydi. Bebek kusmuğu kokusu aracın içine işlemişti, üstelik deri döşemede bir iki delik bile vardı.

Araç park yerinden ayrılırken James, dönüp komüne baktı. Geri dönmeyeceğini biliyordu. Görev için gittiği her yerde, hapishane de bile, özlediği birileri ya da bir şeyler olurdu. Ama tanıştığı Hayatta Kalanlar'ın bir teki bile onda böyle bir duygu uyandırmıyordu. Hepsi kendilerini tarikat yaşamına adamışlardı, şeytanlarla ve Gemi'yle kafayı bozmuşlardı. Bunların hiçbiri James'in umurunda değildi. Yalnızca mecbur oldukları için gülümseyen bir grup insanla duygusal bir bağ kurmak imkânsızdı.

Olayların bu şekilde gelişmiş olması Dana'yı hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu James.

"Ne sanıyorsun?" dedi Dana ekşi bir yüz ifadesiyle. "Aldığım görevlerde şansım *asla* yaver gitmiyor. Gri tişörtle emekli olacağım." Abigail söze karıştı. "Böyle düşünmen doğru değil Dana. Hepimiz aynı takımın parçasıyız."

Dana hırsla başını çevirdi. "Allah aşkına patronluk taslamayı kes Abigail."

Lauren başını çevirip arkaya baktı. "James de, ben de sorduk; ama Ween son derece kesin konuştu. Senin için farklı bir gelecek planladıklarını söyledi."

"Eminim öyledir," dedi Abigail çaresizce. "Muhtemelen benim için destansı bir bulaşıkçılık kariyeri planlamışlardır."

"Nereden biliyorsun?" dedi James. "İyi bir şey de olabilir."

"Bu konuyu kapatır mısınız, *lütfen*?"

James, başını çevirip batmakta olan güneşe baktı.

Havaalanına doğru beş kilometre kadar sürdükten sonra Abigail, arabayı yol üzerindeki bir Hungry Jack's köftecisine çekti. Ankesörlü telefondan John Jones'u aradı. Gelişmeleri öğrendikten sonra John, James'i telefona istedi.

"Gergin misin?" diye sordu John.

"Biraz," diyerek itiraf etti James. "Bunların hepsi kafayı sıyırmış ve orada tamamen bir başımıza kalacağız."

"Biliyorum," dedi John. "Ama unutma, eğer tehlikeli bir şey olursa her zaman öncelikle can güvenliğini düşün. Önüne çıkan ilk aracın anahtarlarını kaptığın gibi doğruca oradan uzaklaş. Chloe'yle oraya gidip keşif yaptık bile. Yirmi kilometre uzaktaki eski bir çiftliği kiraladık. Oraya gitmek için önce bir araç bulmalıyız. Sanırım yarın sabah erkenden yola çıkmış oluruz."

"Peki nasıl haberleşeceğiz?" diye sordu James.

"Ben de tam onu söyleyecektim. Daha önce konuştuğumuz gibi minik alıcılar Melbourne'den yola çıktı. Ayakkabının içinde gizlenebilecek kadar darbe ve neme dayanıklı olup olmadıklarından emin olmak için AGİT mühendisleri çok sayıda test yaptılar. Bilim adamlarının söylediğine bakılırsa başarmışlar da."

"Onları bize nasıl ulaştıracaksın?"

"Bunları size bu akşam vermemiz mümkün değil. Gemi çok sıkı korunuyor; ama çocuklar her sabah etrafında koşuyorlar, sizin alışveriş merkezindeyken yaptığınız gibi. Grubun arkasında kalın ve gözlerinizi dört açıp bir işaret ya da gizlenmiş bir paket bekleyin."

"Ne tür bir işaret?"

"Henüz bunu düşünmedik."

"Hiç cesaret verici konuşmuyorsun John."

"Biliyorum James, üzgünüm. Bu görevde her şey alelacele yapılıyor. Son bir şey daha. Operasyonla ilgili bir şey konuşacaksanız asla Gemi'nin içindeki telefonları kullanmayın. Miriam'ın hastaları, Eleanor Regan'ın telefon santraline dinleme cihazı yerleştirdiğini söyledi. Ayrıca bazı yöneticilerin ofis ve yatak odalarında da dinleme cihazı olduğu söyleniyor. Eğer operasyonla ilgili konuşacaksanız sesinizi alçak tutun ve bunu dışarıda veya kalabalık yerlerde yapın."

"Tamamdır," dedi James. "Tüm bilgileri Lauren'la da paylaşırım."

"Harika," dedi John. "İyi şanslar."

James başını salladı. "Sanırım buna ihtiyacımız olacak."

***

Pervaneli uçak, altı yolcu taşıyordu. James ve Lauren, üçüncü sıradaki dar koltuklara oturdular. Başlarının tam arkasında metal kargo paketleri yerleştirilmişti. Uçak havalandığında hava kararmıştı bile. İki buçuk saatlik uçuş boyunca yedi yüz kilometrelik bir boşluğun üzerinden geçtiler: Kapkaranlık çölde ara sıra kayalıklardan yansıyan ay ışığından başka hiç ışık görünmüyordu.

Uzaklık ve ıssızlık hissi uçağın vahşi gürültüler çıkaran havalandırmasıyla birleşince James'in sırtından soğuk terler boşanmaya başlamıştı. Lauren'a söylemek istediği milyonlarca şey vardı; ama önlerinde dört Hayatta Kalan oturduğu için sessiz olmalıydılar. Koltuklar dik duruyordu ve uyumak için çok dardı. Bu yüzden James, seyahat dergisi niyetine yıpranmış bir kataloğu karıştırmakla yetinmek durumundaydı. Katalogda, Gemi'yi hatırlatan ucuz hediyelik eşyalar ve kapağında ışıl ışıl parıldayan dişlerini göstererek sırıtan Joel Regan'ın olduğu DVD'ler vardı.

James sayfalara göz atarken, Lauren başını omzuna yasladı. Biraz sonra kız kardeşinin eli koltuk kenarından kayıp James'in dizinin üzerine düştü. James, elini Lauren'ın elinin üzerine koyup parmaklarını onunkilere doladı ve bir süre boşlukta kayboldular.

Uçuşun son yüz elli kilometresinde ufukta, yaklaştıkça daha da büyüyen turuncu bir küre belirdi. İyice yaklaştıklarında, altın renginde tatlı sarı bir ışık yayan üç devasa çan kulesi gördüler. Çan kulelerin arasında dünyanın

en geniş kubbesi yer alıyordu. Altıgen şeklindeki yapının her köşesinde bir sütun yükseliyordu. Tüm bunların üzerine, şeytanları kovmak için otuz metre yüksekliğinde bir haç yerleştirilmişti.

James Gemi'nin fotoğraflarını görmüştü; ama böylesine devasa bir yapı beklemiyordu. Yarı kale yarı Las Vegas türü bir şeydi; ama kesinlikle Avustralya çöllerinin ortasında görmeyi umacağınız bir şey değildi. James, o ana kadar Joel Regan ve insanların beyinlerini *yıkayıp* onları dolandırarak elde ettiği servet üzerine pek kafa yormamıştı; ama gördüğü manzaradan etkilenmemesi mümkün değildi.

Uçak iniş pistini altına almak için sert bir dönüş yaparken Lauren, James'in kulağına fısıldadı. "Bu kesinlikle şimdiye kadar gördüğüm en *çılgınca* şey."

Uçak, etrafı çimlerle kaplı küçük bir pistten kalkmıştı; ama jumbo jetler için bile yeterli büyüklükteki bir piste indi. Kontrol kulesinin yanında iki katlı bir terminal binası bulunuyordu. Binanın camekân ön cephesinin üzerinde ışıklı bir tabela vardı: Joel Regan Uluslararası Havalimanına Hoş Geldiniz. Havalimanı 1980'lerde, Joel Regan Gemi'yi, içinde otel odaları, golf sahaları ve Disneyland türü bir oyun parkı da olan, para basan turistik bir eğlence merkezine dönüştürmeye karar verdiğinde inşa edilmişti.

Regan, daha sonra fikrini değiştirdi ve Gemi'nin kutsal bir yer olduğunu, şeytanların içeri alınmayacağını ilan etti. Regan'ı eleştirenler, bunun sıradan bir yalan olduğunu, çok az turist tatilini Avustralya çöllerinin bunaltıcı sıcağında dini bir tarikatı ziyaret ederek geçirmek istediği için Regan'ın böylece yaşadığı fiyaskoyu saklamaya çalıştığını söylediler.

Regan'ın başarısız girişiminin bir sonucu olarak James, Lauren ve diğer yolcular, uçaktan Gemi'ye gitmek için oldukça uzun bir yol yürümek zorunda kaldılar. Yüzlerce metre uzunluğundaki ıssız koridorlar insanı ürpertiyordu. Bekleme salonundaki ampullerin çoğu yanmıştı ve bagaj

iade bandı, yıllardır kımıldamadığı için tozla örtülüydü. Sonunda havalimanından çıktılar ve Gemi'ye giden geniş bir rampa boyunca yürümeye başladılar.

James ve Lauren, yolu bilmedikleri için diğer dört yolcunun peşine takılmışlardı. Ağır ve sağlam çelik kapıdan geçerlerken tüm yolcular, koyu siyah saçları olan çöp gibi ince ve uzun bir kadının önünde saygıyla eğildiler. James ve Lauren, kadının fotoğraflarını daha önce görmüşlerdi ve onun Joel Rega'ın Örümcek adıyla bilinen en büyük kızı olduğunu biliyorlardı.

Örümcek kendini tanıtmak üzere onlara yaklaşırken, James, bu lakabın kesinlikle ona uygun olduğunu düşünüyordu. Üstünde vücudunu saran siyah renk balıkçı yaka bir kazak vardı; uzun parmakları kalem kadar inceydi. Sesinin bir cadının kıkırdaması gibi çıkmasını beklerdiniz; ama gülümseyerek ve normal bir Avustralyalı aksanıyla konuşmaya başladı.

"Merhaba," dedi Eleanor. "Siz, James ve Lauren olmalısınız. Gemi'ye yükselmeyi başardığınız için sizleri kutlarım."

Çocuklar, gülümseyerek karşılık verip Örümcek'in elini sıktılar. Kadın, onları kuleden geçirip dar bir patikadan içeri aldı. Gemi'nin duvarlarının içinde, yalnızca yayaların kullanımına açık olan altı yol vardı. Bu yollar, kulelerden Gemi'nin merkezine uzanıyor ve merkezdeki dev meydanda kavuşuyorlardı. Merkezde, devasa kubbesi ve altın rengi kuleleriyle Hayatta Kalanlar'ın Kutsal Kilisesi yükseliyordu.

Kilise, tek başına bu kadar etkileyiciyken, çevresindeki binaların son derece sıradan olması şaşırtıcıydı. Bunlar, genellikle oluklu metal çatıları ve beyaz plastik pencereleri olan bir ya da iki katlı binalardı ve mümkün olan en hesaplı malzemelerle yapılmışlardı. Baştan aşağı ucuzdular. James, kendini şehrin en fiyakalı restoranına gelmiş de mönüde Big Mac ve patates kızartması bulmuş gibi hissetti.

25. YÜKSELİŞ

"Kalkın, kalkın!" Georgie adlı koca bir et yığını, James'in odasına dalıp bağırmaya başladı.

Brisbane'deki alışveriş merkezinin eğreti odalarındansa, burası kesinlikle daha iyiydi: Demir bazalı sekiz yatak, herkes için şahsi dolap, ayrıca odanın sonunda özel üretilmiş duşlar ve çamaşırhane vardı.

James, yataktan kalktığında uykudan gözlerini açamıyordu. Gece saat birde gelmiş ve odadaki diğer yedi kişiyi uyandırmadan soyunup yatmıştı. Bu çocuklar, şimdi aceleyle egzersiz kıyafetine benzeyen üniformalarını giyiyorlardı: Beyaz ragbi tişörtü, mavi şort ve mavi futbol çorabı. James'in giyinmesi diğerlerinden uzun sürdü, çünkü dolabındaki yeni kıyafetlerin ambalajlarını açması, etiket ve yapışkanlarını sökmesi gerekiyordu.

Giyinir giyinmez, tuvalet kabininde veya pisuvarda işemek üzere sıra olmuş çocukların arkasındaki yerini aldı. En sona o kalmıştı ve ellerini yıkamadan çıkmasına rağmen, vaktinde yetişip diğerlerinin nereye kaybolduğunu göremedi.

Georgie, başka bir odadan çıkıp yanına geldi. Gördüğü şeye inanamıyormuş gibi gözlerini kocaman açarak James'in kulağına avazı çıktığı kadar bağırdı, "Ne *demeye* hâlâ buradasın sen?"

"Bana daha program vermediler," diyerek açıklamaya çalıştı James. "Nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Bütün çocukların programı aynı," diye bağırdı,

tükürüklerini James'in yüzüne saçarak. "Diğerlerini takip et."

"Ama nereye gittiklerini görmedim."

"Eğer ceza almak istemiyorsan, onlara yetişmeyi öğrensen iyi olur. Şimdi doğru sabah egzersizine, merdivenlerden in, kapıyı geçince bir çeyrek daire dön."

James, koşarak merdivenlerden indi; bir kapıdan geçince kendini parıldayan bir güneşin altında buldu. Binanın dışındaki merdivenleri izleyip yatakhanelerin olduğu bloğun arka tarafındaki toprak sahaya çıktı. Yaşları on ila on yedi arasında değişen yüz elli çocuk, dört uzun sıra oluşturmuşlardı. Herkeste aynı beyaz tişört vardı; ama altlarına kaldıkları binayı simgeleyen değişik renklerde şort ve çorap giymişlerdi.

Mavi sıranın arkasında yerini alırken James, iki sıra önünde, sarı sıradaki Lauren'ı gördü. Georgie'yle birlikte iki öğretmen daha, sıranın başına geçip çocuklara beden eğitimi dersindekine benzer ısınma egzersizleri yaptırmaya başladılar. Esneyip ayak parmaklarına uzandılar, çömelip kalktılar, şınav ve mekik çektiler, kollarını iki yana açıp oldukları yerde sıçradılar. Her hareketten sonra, bir ilahiden kısa parçalar okuyorlardı:

"Günaydın Tanrı'm. Bizler senin melekleriniz. Sana hizmet ederiz. Bize kuvvet ver. Lütfen koru bizi. Ruhlarımız temizdir. Kalplerimiz saftır. Bizler lideriz. İnsanlığı kurtaracağız. Karanlığı yeneceğiz."

Her egzersiz on defa yapılırken, bu on cümlelik ilahi tekrarlanıyordu. On beş dakika boyunca, toprağın üzerinde hop çömelip hop sıçrayan James'in soluğu kesilmişti. Yüzü gözü kırmızı toprağa bulanmıştı ve tek düşünebildiği ilahinin sözleriydi.

İki dakika soluklanmalarına izin verildikten sonra, dört sıra çocuğu da kulelerden birinden geçirip yapının

etrafında koşmaya götürdüler. James, her bir turun bir buçuk kilometre olduğunu tahmin ediyordu. İlahiye devam ederek, normal hızda ve sırayı bozmadan bir tur attılar. Turun sonunda eğitmenler, *ayrılın* diye bağırdılar ve çocuklar, olabildiğince hızlı iki tur daha atmak üzere koşmaya başladılar. James koşarak Lauren'ın yanına yaklaştı.

"İyi misin?" dedi James puflayarak.

"Biraz daha uyusam daha iyi olurdu," dedi Lauren, spor ayakkabıları asfalt piste çarparken sözcükler de ağzından aynı ritimde kesik kesik çıkıyordu. "Şortumun içine dek her yerim kum doldu."

James, eliyle karnına vurup üzerindeki tozu silkti. "Bir de bana sor. İnsanı deli ediyor bu."

***

Toz toprak içindeki çocuklar, toprak sahadan sıra hâlinde Mavi yatakhane bloğuna doğru sallanarak yürürken, oğlanlardan biri "Adın ne?" diye sordu. Çocuk on iki yaşında gibi gösteriyordu; ama aslında bir yaş daha küçüktü. Sağlam yapılı ve düz burunlu bir oğlandı.

"James."

"Benim adım Rat[2]."

James kulaklarına inanamadı. "*Rat* mi dedin?"

"Aslında adım Rathbone. Ama bana öyle seslenecek olursan canına okurum."

James gülümsedi; ama aynı zamanda şaşırmıştı da: Hayatta Kalanlar küfür etmez.

"Dilini mi yuttun?" diye sordu Rat, James'i şok ettiği için memnun olmuş görünüyordu. "Canım çıktı sadece," dedi James, bitkin bir hâlde omuz silkerek.

Rat başıyla onayladı. "İyi koştun. Buraya ilk

geldiklerinde çocukları genelde spatulayla yerden kazırız."

"Sen ne kadar süredir buradasın?" diye sordu James, demir merdivenin altına geldiklerinde.

"Doğduğum günden beri," dedi Rat.

Tişörtünün altından deri kolyeyi çıkardı. Üzerinde yarım düzine boncuk vardı; ama o altın olanı gösterdi.

"Bu ne için?" diye sordu James.

Rat gülümsedi. "Bu, kraliyet ailesinden olduğum anlamına geliyor."

"Yani?"

"Joel Regan, en iyisini her zaman sona saklar: Ben onun otuz üçüncü ve son çocuğuyum."

"İyiymiş."

Rat, James sanki bir geri zekâlıymış gibi, başını iki yana salladı. "Bunun nesi iyi?"

Erkekler yurdunun girişine geldiklerinde James, yine konuşacak bir şey bulamıyordu. Çocuklar duşa girmek üzere soyunuyorlardı; ama Rat kapı girişinde durmuş bekliyordu. "Sen kızlardan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu Rat bir anda.

James gülümsedi. "Evet."

"Çıplak kızlardan?"

"En çok da onlardan."

"Beni izle o hâlde," dedi Rat sırıtarak, James'i tişörtünden çekiştiriyordu.

James tereddüt etmişti. "Ne yapıyorsun?"

Rat ısrar etti. "Ödlek olma. Bir dakika bile sürmez. Hem sana yemin ederim, dibin düşecek."

James, Rat'in neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştı. İçinden bir ses burada işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenene kadar ayağını denk almasını söylüyordu; öte yandan Rat'ın şu beyni yıkanmış Hayatta Kalan veletlerinden biri

(2) Rat, İngilizce'de fare anlamına gelir. (Ç.N.)

olmadığı aşikârdı. Onunla dost olmak faydalı olabilirdi.
"Gidelim o hâlde," dedi James. "Başımız derde girmeyecek ama değil mi?"

"Gerzekliği bırak artık James. Ben tam yanı başında duracağım. Bu işi milyonlarca kez yaptım."

James, koridorda birkaç metre boyunca Rat'ı izledi. Rat'ın açtığı bir kapıdan içinde kocaman bir su kazanının olduğu bunaltıcı derecede sıcak bir odaya girdiler. Kazanın üzerinde odanın her tarafına uzanan borular ve sayaçlar vardı.

Odanın arkalarındaki bir masaya doğru ilerlerken Rat fısıldayarak "Sessiz ol," dedi.

Bir masaya tırmanıp James'i yanına çağırdı. James masaya çıkıp duvara yaklaştı. Rat, duvardaki teneke ızgaranın parmaklıklarının arasından yan odaya bakıyordu. James de gözünü ızgaraya yaklaştırıp soluğunu tuttu.

"Müthiş, değil mi?" dedi Rat fısıldayarak.

James, sıcak su buharının doldurduğu bir duşa bakıyordu. Koridorun karşısındaki yurtta kalan kızlar içerdeydi. Kızlar gülüşüyor, saçlarını şampuanlıyor, vücutlarını sabunluyorlardı.

James sırıtıyordu. Açık kalan ağzından "Ooo!" döküldü.

"Sana buna değeceğini söylemiştim," diye fısıldadı Rat.

"Kesinlikle *buna değdi* dostum. Hayatımın geri kalanını burada geçirebilirim."

İçerde o kadar çok çıplak kız vardı ki, James'in göz bebekleri fıldır fıldır dönüyordu.

Rat, birdenbire ızgarayı yumruklayıp "*Sapık var*!" diye bağırdı.

James ne olduğunu anlamadan Rat, masadan atlayıp kapıya doğru koşmaya başladı. Bu eşek şakasının bir parçası

olarak önceden ızgaranın vidalarını sökmüştü. Metal parmaklık *daan* diye duşa düşünce kızlar çığlık içinde etrafa koşuşmaya başladılar.

James masadan atlayıp kapıya koştu. Rat kapıyı sıkıca kapamıştı ve James kapı kolunu tuttuğu esnada kilidin çevrildiğini duydu.

"Aşağılık pislik," diye bağırdı James kapıyı yumruklayarak. "Çıkar beni buradan. Bütün kemiklerini kıracağım."

Etrafa bakınıp odadan kaçmanın imkânsız olduğunu anlayınca James paniğe kapıldı. Duştaki bir grup kız çıldırmış gibi bağırıyordu, "Bu yaptığın için cezalandırılacaksın sapık!"

Otuz saniye geçmemişti ki kapı dışarıdan yumruklanmaya başladı. Georgie'nin sesini tanımıştı.

"Kapıyı aç hemen."

Kapı tekrar sarsıldığında James, Georgie'nin akli yetilerinin ne kadar zayıf olduğunu anlamıştı. "Kendimi buraya kilitlediğimi mi düşünüyorsun?"

Kapıdan gelen sesler bir an için kesildi ve ardından Georgie çığlık attı.

"Rathbone Regan, hemen buraya gel!"

Yanıt gelmeyince tekrar bağırdı. "Oraya gelirsem seni sürükleyerek çıkarırım!"

James kapının ardından büyük bir patırtı işitti. Muhtemelen bazı oğlanlar Rat'i karga tulumba koridorda sürüklüyorlardı.

"O muydu?" diye sordu Georgie sert bir tavırla.

Normal çocuklar arkadaşlarını ispiyonlamazdı; ama Hayatta Kalanlar bir üstlerine yalan söylediklerinde Şeytan'ın onları ele geçireceğine inanıyorlardı.

"Rat'in yanında şu yeni çocuk da vardı, efendim."

"Otuz saniye önce koşarak duşa girdi."

Rat oda arkadaşlarına bağırmaya başladı, "İspiyoncu pislikler."

"*Rathbone*," diye bağırdı Georgie. "Başın yeterince belada zaten. Diline sabun süreyim ister misin? Anahtar nerede?"

Rat, yanıt olarak avuçlarını ağzının kenarına dayayıp kuvvetli bir ses çıkardı. "Bana ne yapacağın umurumda bile değil. Sen benim sahibim değilsin."

"Anahtarı bulduk efendim," dedi bir diğer çocuk. "Rat'in kirli çamaşırlarının altındaydı."

Anahtarı çevirdiler. Georgie, James'i tişörtünün yakasından kavrayıp koridor duvarına yapıştırdı. Çocuklar, üstlerinden sular damlayarak etrafta koşturduklarından yerde su birikintileri duruyordu. Ama şimdi bir tek Rat kalmıştı. Saçları şampuanlıydı ve üstünde bir tek beline doladığı havlu vardı.

James, nefretle Rat'e bakıp Georgie'ye durumu izah etmeye çalıştı. "Beni buna o sürükledi efendim."

"Seni onun kandırdığını biliyorum," dedi Georgie başıyla onaylayarak. "Seni içeri kilitlediğini biliyorum. Ama onun cüssesine bir bak. Kollarını senin beline dolayıp seni masanın üzerine kaldırmış olamaz herhâlde."

"Hayır, efendim," dedi James zayıf bir sesle.

"İkiniz de duş alıp aşağıya inecek ve ayini bekleyeceksiniz. Ağır bir biçimde cezalandırılacağınızdan şüpheniz olmasın."

"Peki ya kahvaltı?" diye sordu Rat.

Georgie onun bu küstahlığı üzerine sadece "Arsız," dedi.

James de, yatakhaneye girdi. Duştan gelen buhar yüzünden içerisi nemliydi. Çocukların bir kısmı neredeyse üstlerini giyinmişlerdi, diğerleriyse kahvaltı için aşağıya inmişlerdi bile.

"Bana arka çıktığınız için sağ olun çocuklar," diye bağırdı Rat ortaya. Havluyu atıp saçlarını durulamak için

hızla duşa girdi.

James, üstündeki terli kıyafetleri çıkarıp Rat'in peşinden buharların yükseldiği duşa girdi. İçerde bir tek ikisi kalmıştı ve Rat en uzaktaki duvara yanaşmıştı. Korkmuş görünüyordu.

"Senin ağzını burnunu kırmam lazımdı aslında," dedi James, duvardaki raftan bir şişe şampuan alıp hınçla Rat'e doğru sallayarak.

"Senden korkmuyorum," dedi Rat. Ama James ona doğru yaklaştıkça buna olan inancı azalıyor gibiydi. Sırtı fayansa yapışmış, burnunun ucunda da James'in göğsü olduğu hâlde sıkışıp kalmıştı.

"Hadi vur bana," dedi Rat meydan okuyarak. "Umurumda değil. O inek de bunu yapmanı istiyor, hem sen ilk olmayacaksın."

İnsanlara dayılanıp o kadar çok başını belaya sokmuştu ki James, artık sinirlerine hâkim olmayı öğrenmişti.

"Niye böyle anlamsız ve aptalca bir oyun oynadın bana?"

Rat burun kıvırdı. "Vur bana ve bu iş burada bitsin; ama önünde diz çökmemi bekleme."

James bu çocukla ne yapacağını bilemiyordu. Rat bir çeşit asi Hayatta Kalan mıydı, yoksa yalnızca cıvatalarından biri mi gevşemişti?

"Bizi nasıl cezalandıracaklar?" diye sordu James.

"Ah, bu hoşuna gidecek," dedi Rat sırıtarak, arkasını dönüp James'e poposunu gösterdi.

Kabuk bağlamış yaraları ve hâlâ taze olan kesikleri görünce James'in yüreği ağzına geldi.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi James soluğunu tutarak. Nasıl bir belaya düştüğü şimdi dank etmişti.

Rat omuz silkti. "Diledikleri kadar sopalasınlar. Onlara boyun eğmeyeceğim. Düşündüm de, sen de benim gibisin, değil mi?"

"Nasıl senin gibi?"

Rat gülümsedi. "Gerçekten inanmıyorsun."

"Bunu da nerden çıkardın?" diye sordu James endişeli bir biçimde, bir yandan koltuk altını sabunluyordu. "Yemin ettim. Kolyem var."

"Kolyen olabilir," dedi Rat, "ama gerçekten inansaydın, asla o kazan dairesine gelip çıplak kızlara bakmazdın. Şu anda bana pişman olup cezaya boyun eğmemi söylüyor olurdun."

"Belki de insanlara çabuk kanıyorumdur," dedi James.

Rat başını iki yana salladı. "Aptalın teki olsaydın, şu anda kırık bir burunla yerde oturuyor olurdum."

"Bu kadar kendinden emin olma Rat. Dediğin şey, her an başına gelebilir."

"Peki, buraya nasıl düştün?"

Yatakhaneye geçip kurulanırlarken James, Elliot'ın bıçaklanışını ve Ween'in olayı nasıl ört bas ettiğini anlattı.

"Onu tanıyorum," dedi Rat başını sallayarak. "Ona Yılan Elliot derdik, çünkü omurgasızın tekidir. Bilmem farkında mısın ama üç aydır kız kardeşin ve senden başka Gemi'ye yeni gelen olmadı."

"Evet, Brisbane'dekiler burada bir süredir tadilat yapıldığını söylediler."

Rat gülümsedi. "Hiç tadilata benzer bir şey gördün mü burada?"

James görmediğini fark etti. "Sorun nedir?"

"Joel Regan ölüyor," diyerek açıklamaya başladı Rat. "Örümcek, Gemi'nin dışındaki insanların bunu öğrenmesini istemiyor, çünkü babam öldüğünde burada ne büyük bir palavranın döndüğü açığa çıkacak."

"Neden?" diye sordu James.

Sonunda anlattığı şeyleri önemseyen birini bulmak, Rat'i bayağı heyecanlandırmıştı. "Hayatta Kalanlar dininin

temelinde yatan iddiaya göre Tanrı, Joel Regan'dan bir Gemi inşa edip insanlığı kurtarmasını istedi. Peki, ama öldüğünde bizi nasıl kurtaracak?"

"Haklısın," dedi James düşünceli bir hâlde başını sallayarak. "Sanırım bu sorun olabilir."

"Asıl önemlisi, burada onun yerine geçmek için büyük bir mücadele veriyorlar."

"Kimler?"

"Babamın dördüncü karısı Susie ve en yaşlı ablam Eleanor, yani Örümcek. Susie'nin aklı başındadır, Hayatta Kalanlar kolyesi bile takmıyor. Eleanor'un takımı ise bunun tam tersi, kılavuzda yazan her şeye inanıyorlar. Eğer babam kıyametten önce ölürse, bunu Şeytan'ın öne geçtiğine yoracaklar. Babam öldüğünde tam anlamıyla zıvanadan çıkacaklar."

"Nasıl yani?"

"Babam öldüğünde Şeytan'ın cehennemden çıkıp onları öldürmeye geleceğini düşünüyorlar ve yer altına gizlenmiş silah, patlayıcı ve cephanenin olduğu bir kalede yaşıyorlar. Bu pek de sağlıklı bir birleşim sayılmaz."

James, tarikata körü körüne bağlı olması gerektiğini hatırladı. "Ama bu nasıl doğru olabilir ki? *Hayatta Kalanlar Kılavuzu* der ki..."

Rat bir kahkaha koyuverdi. "Tabii tabii, James. Bana kalırsa sen Hayatta Kalan inançlarına metelik vermiyorsun."

"Bu doğru değil," diye üsteledi James, pek de inandırıcı olmayan bir biçimde. Bir yandan da kıyafetlerini giyiyordu.

Endişelenmişti. Eğer on bir yaşındaki bir çocuk bile anladıysa, kim bilir daha kaç kişi bunun farkındaydı?

"Biliyor musun, babam Avustralya ordusuna katıldığında ona IQ testi yapmışlar ve yüz doksan altı puan almış. Bu da onun gerçek bir dâhi olduğunu gösterir. Bana da test yapmışlardı ve bil bakalım kaç aldım."

"Otuzdan düşük?" dedi James sırıtarak.

"Yüz doksan yedi," dedi Rat. "Hayatında görebileceğin en akıllı çocuk benim, o yüzden beni aldatmaya çalışma."

James, bu durumdaki ironiye gülmeden edemedi. "Eğer o kadar zekiysen, nasıl oldu da popon sanki üzerinde bir ragbi takımı antrenman yapmış gibi oldu?"

Rat omuz silkti. "Bana hep fazla zeki olmamın başıma iş açtığını söylerler."

26. AH

Tarikat dışından kimse olmadığı zamanlarda, Hayatta Kalanlar'ın ayinleri, her zaman haremlik selamlık olurdu. James ve Rat, yatılı okuldaki bütün kızların hazır bulunduğu büyük bir salona alınıp kızların oluşturduğu iki dairenin merkezinde, yüzüstü ahşap döşemeye yatırıldılar. James başına ne geleceğini bilmiyordu. Yine de Rat'in yanında olması rahatlatıcıydı; çünkü bu ufak oğlan, daha önce buna maruz kalmıştı ve pek korkmuş görünmüyordu.

Ayini yöneten Georgie, enstrüman olarak bir armonika ve tangur tungur ses çıkaran teneke bir gitar getirmişti. İlk on beş dakika her zamanki el çırpmalar eşliğinde şarkı ve ilahiler okuyarak geçtikten sonra, Georgie'nin sesi hüzünlü bir havaya büründü: "Gemi, tanrısal saflığın mekânıdır. Gemi'nin içinde günah işlemek, yeryüzünün en kutsal mekânına şeytanları sokmaktır. Affetmeden önce, böyle günahları en ağır biçimde cezalandırmalıyız. Şeytan, soysuzların ruhlarından defedilmeli."

Georgie, neşeyle şortundan küçük bir tahta kürek çıkarıp parmaklarına vurdu. İki kız, dairelerin ortasına bir okul sırası getirdi. James ayağa kaldırılırken Lauren'ın yüzünde tuhaf bir ifade gördü.

Omurgası zedelenmesin diye çıtçıtla tutturulmuş süngerli bir kemeri, James'in beline sardılar. Ardından şortunun arka kısmını sıyırıp poposunu açtılar. Dillerini ısırmamaları için oğlanların ağızlarına plastik parçalar

yerleştirdiler ve çocukları sıranın üzerine yatırdılar.

"Bu sapkın ve şehvet düşkünü oğlanları cezalandırmak, onuru lekelenenlerin görevidir, bir adım öne çıkın," dedi Georgie, çıplak ayağının tabanlarını yere vurarak.

Mavi çoraplı bir düzine kızın ayağa kalkıp sıraya girdiğini görünce James, telaşlandı. Duşta en çok yedi sekiz kız vardı; ama ağzına tıkıştırılmış plastik topla itiraz edecek durumda değildi.

"Büyük oğlan Gemi'ye yeni geldi, herkes bir defa vursun," dedi Georgie. "Rathbone ise uslanmaz bir haylaz, ona üçer kez vurun. Başlayın."

James, başı sıradan sarkar hâlde durduğundan, yalnızca baş aşağı bakabiliyor, sıranın altından ona yaklaşan kızların ayakkabılarından başka şey göremiyordu. İlk kız yaklaşıp Georgie'nin elinden kısa küreği aldı. Rat ilk vuruşu yediğinde havada yankılanan sert bir 'çat' sesiyle birlikte sıra ön ayakları üzerinde sallandı.

Rat üçüncü vuruşu yediği sırada, James çocuğun gözlerinde biriken yaşları görebiliyordu.

"Seni bağışlıyorum Rathbone," dedi mavi çoraplı kız, James'in arkasına geçerek.

James, ilk vuruşu beklerken korkudan titriyordu. Küreğin darbesiyle tüm bedeni sarsıldı; ama korktuğu kadar canı yanmadı.

"Seni bağışlıyorum James," dedi kız gergin bir sesle. Geri çekilip sopayı sıradaki kıza verdi.

James'in avuntusu pek uzun sürmedi. İkinci şamar, ilkinden daha fazla acıttı ve her seferinde acı daha da artıyordu.

On üçüncü kız James'in çıplak kalçalarına son vuruş indirdiğinde Georgie, onu masadan kaldırıp ağzındaki plastiği çıkardı. Kızlar odadan çıkarken James de süngerli kemeri çıkarıp şortunu üstüne çekti. Yerdeki sopanın

kan içinde olduğunu fark eden James, hemen poposunu yokladı; ama yalnızca hafifçe kanayan bir sıyrık vardı.

Ardından bir adım geri çekilip Rat'e baktı. On bir yaşındaki çocuk, tam 39 kürek fiskesi yemişti. Masadan kalkacak gücü bulmaya çalışıyordu ve dizlerinden kan süzülüyordu.

"Kalkın artık bakalım," dedi Georgie, hâlinden oldukça memnun görünüyordu. "İçinde kalan tüm şeytanları çıkaracağız ufak Rathbone."

Rat, sıradan destek alarak doğrulurken James de, koluna girip ayakta durmasına yardım etti. Yüzündeki gözyaşlarını silip gözünde şimşekler çakarak meydan okurcasına Georgie'ye baktı.

"Azıcık bile acımadı," dedi.

Georgie, onu takmadı ve bir adım atıp James'i karşısına aldı.

"Pekâlâ, yeni çocuk," dedi, yerdeki kanlı sopayı alıp James'in yüzüne doğru sallayarak. "Bir daha Gemi'de şeytanlarla kırıştırırsan başına neler geleceğini biliyorsun artık. Bundan sonra tam bir itaat istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," dedi James, duyduğu nefreti güçlükle gizliyordu.

Rat'ın kanlı bacaklarını tekrar görünce, sopayı kapıp Georgie'ye kendi ilacını tattırmak için büyük bir istek duydu. Bunu yapacak gücü vardı; ama operasyonu kabul ederken fiziksel ceza tehlikesi olduğunu biliyordu. Ayrıca altı haftalık çalışmayı anlık bir kızgınlıkla mahvetmeye niyeti yoktu.

"Eveeet," dedi Georgie, o şeytanca sırıtış gelip yüzüne yerleşmişti. "Hadi siz ikinizi ter-kutusuna götürelim."

***

James, ter-kutusu denen bir yerin klimalı, yumuşacık pofuduk minderlerle kaplı bir yer olmadığını tahmin etmişti ve haklıydı. Georgie, iki oğlanı kulaklarından tutup Gemi'nin ortasındaki beton zeminli alana yakın metal bir sundurmaya götürdü. İçerisi üç metre genişliğinde toprak zeminliydi. Sundurmada içi sıvı dolu iki kova vardı. İçinde plastik bir bardağın yüzdüğü kova, içme suyu içindi; diğeri ise acil tuvalet ihtiyacını gidermek için.

James ve Rat, çekine çekine içeri girdiler. Hiç pencere yoktu; ama metal duvarlardaki deliklerden içeri sızan gün ışığı, etrafı yeterince aydınlatıyordu.

"Günahlarınızla baş başa kalın," dedi Georgie acımasızca.

Metal kapı sertçe kapandıktan sonra çift sürgüyle sıkıca kilitlendi. İçerdeki yakıcı hava ciğerlerine dolmaya başlayınca James, birden paniğe kapılmıştı.

James'in nefes almakta zorlandığını gören Rat, onu yatıştırmaya çalıştı. "Sakin ol."

"Nefes alamıyorum."

"Ciğerlerin sıcağa alışana kadar azar azar nefes al," dedi Rat, bir yandan da onu yatıştırmak için sırtını sıvazlıyordu. "Birazdan alışacaksın. Yalnızca tenekelere fazla yaklaşma, yoksa kızarmış tavuğa dönersin."

James ağır ağır derin nefes almaya başlarken Rat, ayakkabısıyla kavurucu kumları tersyüz edip oturmak için serin bir yer açtı.

"Burada ne kadar kalacağız?" diye sordu James.

"Saat birde okul bitene kadar."

"Beş saat boyunca," dedi James acıyla.

Rat'ın yaptığı gibi James de, kavrulan kumu ayağıyla karıp yere oturdu. Sızlayan yerleri yere gelmesin diye poposunun kenarına oturmaya çalışıyordu. Temel eğitim sırasında katlandığı eziyetler aklına geldi ve orada söyledikleri marşı hatırladı birden:

Bu sertti, ama CHERUB ajanları daha serttir. Bu sertti, ama CHERUB ajanları daha serttir...

Buradaki ironiyi görünce gülümsemeden edemedi. CHERUB'un yaptığı da bir nevi zihin kontrolüydü. Ama CHERUB kampüsündeki eğitimle Hayatta Kalanlar'ın Gemi'sindeki yaşam arasında yalnızca görünürde benzerlik vardı. CHERUB'a katılan herkes, neyin altına imza attığını bilir ve dilediği zaman ekipten ayrılabilirdi.

Bir iki dakika içinde James'in soluk alıp verişi normale döndü ve sabah koşusunda kaybettiği suyu telafi etmek için kovadan üç bardak içti.

"Biliyor musun," dedi Rat, sıcak yüzünden ağır ağır konuşuyordu, "bunların hepsi benim suçum. Sana borçluyum. Ne istersen yapacağım."

James, kötü kötü sırıttı. "Poposu delik deşik olmuş, davranış sorunları olan bir çocuk bana tam olarak ne teklif edebilir ki?"

"Tahmin edebileceğinden fazlasını," dedi Rat sinirlice. "Regan'ın veletlerinden biri olmak epey geçer akçedir ve buralarda işittiğin dedikoduları doğru insanın kulağına iletirsen bundan epey kazançlı çıkarsın."

James, amacını belli etmeyecek; ama operasyonun çıkarına olabilecek bir şeyler düşünmeye çalıştı.

"Pekâlâ Bay Çok Bilmiş," dedi James. "Anladığım kadarıyla burada da Brisbane'deki gibi çalışıyoruz."

"Kesinlikle; okul birde bitiyor, ardından akşam yemeğine kadar çalışıyoruz."

"Beni ve kız kardeşimi rahat bir işe vermelerini sağlayabilir misin? Tuvalet temizlemek ya da çamaşır yıkamak yerine, güzel bir masa başı işi gibi."

"Oldu bil," dedi Rat. Kendinden bu kadar emin oluşu James'i şaşırtmıştı. "Üvey annem Susie'yle konuşacağım. Babamın dördüncü karısı olur. Örümcek'ten sonra Gemi'deki en yetkili kişidir."

"Peki ya senin annen?" diye sordu James.

Rat, sanki boynunda ilmik varmış gibi bir hareket yapıp "khhkk-khhkk" diye ses çıkardı. "Babamın takıldığı diğer kadınlara annemin gücü yetmedi, sonunda kafayı sıyırıp kendini astı."

"Tanrı'm," dedi James soluğunu tutarak. "Çok üzgünüm."

"Benim kadar üzgün olamazsın," dedi Rat. "Bu tımarhanenin dışında bir ailen var. Yeterince bela çıkarırsan seni şutlayıp babanın yanına falan gönderirler. Bense on sekizime gelene kadar buraya tıkılıp kalmış durumdayım."

"Baban seninle ilgilenmiyor mu?"

"O seksen iki yaşında, nefes almak için oksijen tüpüne ihtiyacı olan bir adam. Tam otuz üç çocuğu var ve ben ona kendini asan kaçık karısını hatırlatıyorum."

"Serseri," dedi James.

"Annem hayattayken her şey gayet iyiydi. Babamla dünyanın dört bir yanındaki komünleri ziyaret ederdik. Beş ya da altı yaşımdaydım ve gittiğimiz her yerde bize krallar gibi davranılırdı. Havaalanında uçaktan inerken flaşlar patlardı. Japonya'daki bir komünü hatırlıyorum da, diğerlerinin arasına karışıp herkes gibi oynamak istemiştim; ama öteki çocuklar benden çekindikleri içine yanıma bile yaklaşmamışlardı. Bana oyuncaklar verip, önümde biraz eğilip hemen sıvışmışlardı."

"Gökten yere inmişsindir herhâlde," dedi James.

"Daha çok yere çakıldım denebilir. Şimdi yalnızca ayakaltında dolanıyorum. Hayatta Kalanlar'dan biri değilim ve onların zihin oyunlarını yutmak için de fazla zekiyim; ama gidebileceğim başka bir yer yok."

27. SUSIE

Güneş yükseldikçe teneke sundurma daha da dayanılmaz bir hâl aldı. James, azıcık rahat oturabilmek için her yolu denedi: Yanının üzerine, karın üstü, çömelerek, ayakta durarak, giyinik, çıplak. Rahatlık veren tek şey, suyla gömleğini ıslatıp yüzüne çarpmaktı.

Tanrı'ya şükür, Hayatta Kalanlar'ın tüm standart baş eğme, boyun devirme, gülücük atma tekniklerinde usta, yuvarlak yüzlü bir kız, saat başı kovayı dolduruyordu. Kova her seferinde şeker gibi bir kutsamanın eşliğinde doluyordu:

"Terinizden boşanıp uzaklaşsın şeytanlar. Tanrı sizi affetsin."

İkisinde de saat yoktu; ama Rat güneşin konumundan saati tahmin edecek kadar ter-kutusunda vakit geçirmişti. Saatin bire yaklaştığını anladığında Rat, James'e kalan suyla kendini mümkün olduğunca temizlemesini, üstünü giyip ayakkabılarını ayağına geçirerek koşmaya hazır olmasını söyledi.

"Bu sıcak canıma okudu," dedi James soluk almaya çalışarak. "Yürüyebileceğimden bile emin değilim."

"Eğer o işi istiyorsan beni izlesen iyi edersin," dedi Rat. "Üvey annem için ofisten bazı belgeler yürütmüştüm ve bana borçlu; ama Joel Regan'ın karısından söz ediyoruz. Çatlağın tekidir. Her canın istediğinde kapısını tıklatıp merhaba ben geldim diyemezsin. Kutsal Kilise'nin arka

tarafındaki restoranda olmalı şimdi, öğle yemeği bitmeden onu yakalamalıyız."

James başıyla onayladı. "Deneyeceğim; ama haşatım çıkmış durumda."

Rat, onları çıkarmak için kapıyı açan kızı hızla yoldan itti. Rat, dayanıklılığıyla James'i etkilemişti. Su kaybetmiş olmasına ve maruz kaldığı işkencenin neden olduğu acıya rağmen, elli metre ötedeki tek katlı binaya doğru koşuyordu. James Rat'e yetişmeye çalışırken, gün ışığı gözlerini kamaştırdığından göz kapaklarını açamıyordu.

Rat, koşarak binanın köşesini dönüp hızını kesmeden yerin altına inen metal bir merdivenden indi. Plastik bir tokmağı kavrayıp üzerinde sarı ve siyah radyasyon sembolleri olan demir bir kapıyı açtı: Acil Karantina Bölgesi. Kapı, on beş santimetre kalınlığındaydı ve kımıldatabilmek için Rat iki dizinden de kuvvet alıyordu.

"Bu mekândaki bütün tünelleri bilirim," dedi Rat, James basık tavanlı, karanlık odaya doğru onu izlerken. Tavandaki parmaklılıklarda özel radyasyon kıyafetleri asılıydı ve duvardan duş başlıkları sarkıyordu.

Daha ince ikinci bir kapıdan geçip tavandaki sıra sıra floresan lambaların yerde parıldadığı bir koridora girdiler. İçerisi serin olduğundan James, biraz kendine gelmişti. Odalarda eski elektronik aletler, erzak ve havalandırma malzemeleri vardı.

"Bu nedir?" diye bağırdı James, ayak sesleri ve soluk alışverişleri yankılanırken.

Rat omzunun üstünden geriye baktı. "Gemi, dışarıdan göründüğünden fazlasıdır. Yerin altında dört kat daha var. Bizi yıllarca yeraltında tutacak kadar konserve var burada."

Gemi, James'i iyice korkutmaya başlamıştı. Brisbane'deki Hayatta Kalanlar, çıkarcı ve acayip insanlardı; ama yeraltı sığınakları, radyasyona karşı korunaklı giysileri

veya silahları yoktu. Ayrıca çocukları kanlarını akıtana dövmüyor ya da haşlansınlar diye teneke kulübelere kilitlemiyorlardı.

Dört dakikalık bir koşu, normalde James'i pek etkilemezdi; ama koridorun sonundaki asansör girişine geldiğinde artık takati kalmamıştı. Ter-kutusu tüm gücünü emmişti; kasları boşanmıştı, başı zonkluyordu.

"Tamam," dedi Rat, zeminine boya dökülmüş büyük bir yük asansörüne girmişlerdi. "Dışarı çıktığımızda davranışlarına dikkat etsen iyi olur. Burası tapınak restoranı."

"O nedir?"

"Gemi'deki tüm kalburüstü tayfa burada düzgün yemekler yer, bizim yatılı okulda yediğimiz o konserve çer çöpü değil. O yüzden eline ayağına hâkim ol ve kimseyle konuşayım deme."

James, asansörden çıkarken gösterişli bir şeyler görmeyi bekliyordu; ama tapınak restoranı sıradan, kantin tipi bir yerdi. Yine de kalın keresteden masalar birkaç dolara mal olmuş gibi görünüyordu ve duvarlarda Gemi'nin siyah-beyaz sanatımsı fotoğrafları asılıydı.

Beyaz gömlekli, siyah pantolonlu tıfıl bir adam, onlar içeri girmeye çalışırken karşılarına çıkıverdi. "Afedersiniz," dedi resmi bir şekilde, okul giysisinde iki çocuk görmek onu şaşırtmamış gibiydi.

Rat, kolyesini çıkarıp altın boncuğu şıkırdattı.

Adam aceleyle geri çekildi. "Ah, evet. Rathbone Regan, değil mi?"

"Ah, evet, doğru bildiniz," dedi Rat adamı taklit ederek. "Üvey annem burada mı?"

"Genellikle yalnız yemeyi tercih eder. Ben sizi..."

Rat, devamını dinlemedi ve James'in önünde masaların arasından ilerlemeye başladı. Yaklaştıkları kadın,

son derece çekiciydi ve bir kâseden sebzeli çorba içiyordu. Uzun siyah saçları vardı ve dikkatlice makyaj yapılmış yüzüne bakınca, Hayatta Kalanlar'ın çılgınlar gibi koşturup durdukları günlük yaşamlarından pek nasibini almamış olduğu anlaşılıyordu.

"Merhaba Rat," dedi Susie. Amerikan aksanıyla konuşuyordu ve sesinde üvey oğlunu görmekten kaynaklanan sevinç ve şüphe karışımı bir duygu tınlıyordu. "Niye ikiniz de oturmuyorsunuz?"

James, poposunun üzerine oturacak kadar iyileşmişti; ama Rat, başını iki yana salladı. "Ayakta durmayı tercih ederim, eğer sorun olmazsa."

Susie pis pis sırıttı. "Tatlım, bugün kaç şaplak yedin?"

"Otuz dokuz."

"Oho," dedi Susie başını sallayarak ve James'e baktı. "Sanırım bundan keyif alıyor James. Biraz mazoşist herhâlde."

James, bunda gerçek payı olup olmadığını düşünmeden edemedi. Rat duştayken James'ten ona vurmasını istemişti.

"Bundan keyif almıyorum," dedi Rat kızarak. "Ben yalnızca, insanların canımı yakmalarının bir şeyi değiştirmeyeceğini bilmelerini istiyorum."

Restoran self-servisti; ama Susie'nin yüksek rütbesi emrine bir garson amade edilmesi için yeterliydi. Adam, kapıda karşılaştıkları tıfılla aynı kıyafeti giyiyordu.

"Bu ikisi sizi rahatsız mı ediyorlar, Bay Regan?"

"Rahatsız olmuş gibi mi görünüyorum?" dedi Susie adama bağırarak. Bu tavrıyla her nedense James'i fena hâlde sinirlendirmişti. "Çocuklara bir şey isteyip istemediklerini sor ve ne isterlerse hemen hazırla."

Restoran self-servis olduğundan mönü yoktu ve James yemekte ne olduğunu bilmiyordu. O da Rat'in ısmarladığı hamburger, patates kızartması, kâse dondurma ve Pepsi'den istedi.

"Ve Rat'in oturması için bir de lastik simit getir," dedi Susie. Bu düşünce James'i gülümsetmeye yetmişti.

Susie, pek Hayatta Kalanlar tarzında bir kadına benzemiyordu; ama pahalı elbise ve mücevherlerden hoşlandığına göre, yirmi üçüncü yaş gününden birkaç hafta sonra yetmiş beşinde bir milyarderle evlenmek için mankenliği bırakacak türden bir kadına benziyordu.

"Adımı nereden biliyorsunuz?" diye sordu James.

"Sizin küçük topluluğumuza katılmanız büyük haber oldu, James."

Rat, Susie'nin çorbasını bitirmek üzere olduğunu ve fazla vaktinin kalmadığını fark etti. "Bir iyilik istemek için geldim," dedi.

"Buna şaşırdım," dedi Susie, sırıtarak.

"Öhö," dedi garson.

James, arkasına baktığında garsonun elinde bir şişme simit olduğunu görünce şaşırmıştı. Önce Susie'nin Rat'le eğlendiğini düşündü; ama tüm restoranın biraz evvel kötek yiyen çocuğun etrafında pervane olduğu çok açıktı.

Rat dikkatlice simidin üzerine yerleşip sırıttı. Poposunun acıyan yerlerine fazla ağırlık vermemeye dikkat ediyordu. Bir iki dakika içinde hamburgerler, patates kızartmaları ve koca bir sürahi dolusu Pepsi masanın üzerindeydi. James, bir ay kadar önce Brisbane'deki komüne katıldığından beri hiç bu kadar güzel şeyler yememişti.

"İstediğin iyilik neymiş bakalım?" dedi Susie, ayağa kalkarak. "Konuş hadi, bütün gün seni bekleyemem."

"James'in iyi bir işe ihtiyacı var," dedi Rat açıklamaya girişerek. "Pislik temizlemek zorunda olmadığı, belini kırmayacak bir iş istiyor."

"Kız kardeşimin de," diye ekledi James; ama ardından hemen boynunu büküp, "yani eğer mümkünse," dedi.

"Benim bundan çıkarım ne?" dedi Susie gülerek,

Louis Vuitton marka minicik sırt çantasını omzuna attı.

"Er ya da geç ofisten başka kâğıt ya da CD'ler aşırmak isteyeceksin," dedi Rat fısıldayarak.

Susie telaşla etrafı kolaçan etti. "Biraz daha bağır da bütün dünya duysun."

"Ama her şeyden önce," dedi Rat sırıtarak, "yeni gelenlerle sen ilgilenmeye başlarsan bu Örümcek'i fena hâlde kıl edecektir."

Bunu duyunca Susie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Evet, kesinlikle haklısın. Pekâlâ, bir iki yere telefon edip ikiniz için de bir şeyler ayarlayacağım."

Rat önündeki yemeği işaret etti. "Bunu yiyecek olursam öğle ayinini kaçırırım."

"Sorun değil," dedi Susie başıyla onaylayarak. "Benim için bir iş yaptığını söylersin. Yemeğin tadını çıkar ve bir kez olsun başını belaya sokma."

Susie uzaklaşırken James, müteşekkir bir hâlde Rat'e döndü. "Bu çok iyi oldu, Rat. Teşekkür ederim."

"Dert değil adamım. Sonunda konuşacak insan ırkından birini bulmak ne kadar güzel bir şey anlatamam."

28. İŞ

Lauren'ı Gemi'deki ilk gününde şaşırtan tek şey, James ve Rat'in vahşice dövülmeleriydi. Hayatta Kalanlar okulunda normal konular işleniyordu, sınıflarda klima, bilgisayar ve modern ders kitapları vardı. Yine de dış dünyayla hiçbir irtibatları yoktu: Bilgisayarlar internete bağlı değildi, televizyon, dergi veya gazete yoktu. Mutlaka, ama mutlaka, Hayatta Kalanlar Kılavuzu'ndan pasajlar ezberlemek zorundaydı ve tarih dersinde Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra olan şeyleri öğrenmek isteyen avucunu yalardı.

Lauren, James'le görüşmediğinden, mutfaktaki işinin neden yarım saat içinde iptal edildiğini anlamadı. Ona bulaşık eldivenlerini çıkarıp ofis asistanı olarak çalışacağı kebap işe hazırlanması söylendi. Kendini Rat'in yanında çalışırken buldu ve yapması gerekenler dosyaları düzenlemek, mesaj göndermek ve yetişkinlere kahve hazırlamaktan ibaretti.

Gemi'deki yaşamın en berbat kısmı, hiç şüphesiz yemekti. Öğle yemeğinde kum gibi makarna salatası vardı. Üstelik içine, Lauren'ın en tiksindiği şey olan siyah zeytin koymuşlardı. Akşam yemeğinde fırında bezelye ve patates vardı; ama çamur gibi bezelyenin üzerindeki patates kurumuştu. Ardından vanilyalı dondurma ile, tadı koltuk minderinden farksız bir dilim pandispanya geldi. Her zaman olduğu gibi, çocukların enerjilerini yüksek tutmak için şeker bakımından zengin yeterince portakal suyu ve kola vardı.

Okulda ev ödevi vermediklerinden akşamüzeri ayininden sonra Lauren çelik çomak veya basketbol oynayacak vakit bulabiliyordu. Ardından şarkılı ve zıplamalı bir yığın garip oyunlar oynuyorlardı. Diğer kızlar, kibar davranıyor ve onu sık sık kucaklıyor, iltifata boğuyorlardı. Ama gülümseyişleri ve sözleri yapmacıktı. Lauren, bazen onların suratlarını sıyırıp çıkarabildiğini ve kafataslarının içinde yanıp sönen ampuller ve mikroçipler olan bir robot ordusunu açığa çıkardığını hayal ediyordu.

***

Lauren'ın Gemi'deki ikinci sabahı, gün doğumunun hemen ardından işitilen bir bağırışla başladı. Uyku mahmuru gözlerini açmaya çalışırken büyük bir korkuya kapıldı. Hayatta Kalanlar'ın günlük programı amansızdı ve on altı saat sonra yatağına dönene kadar dinlenemeyecekti. Üstüne üstlük görev, hiç de olması gerektiği gibi gitmiyordu ve gelecek günlere ilişkin umut beslemek ise pek mümkün değildi. Özellikle de değerlendirdikleri her fırsat, dayak yeme riskini taşıyorken...

Etrafındaki kızlar, çoktan yataktan kalkmış, dün akşam maç yaparken giydikleri kirli formalarını üstlerine geçiriyorlardı.

"Hadi bakalım uykucu," dedi Verity adında bir kız neşeyle. "Bugün yeni bir gün. Tanrı, aşmamız için yeni engeller hazırladı."

Bu laflar, Lauren'a ucuz doğum günü kartlarında yazan hastalıklı cümleleri hatırlatıyordu. Tanrı'ya engellerini alıp gitmesini söylemeyi çok isterdi. O, birkaç saat yatakta uzanarak kötü televizyon kanallarını izlemeyi, ardından mutfakta tembel tembel oyalanarak Nutella ve pudra şekerli krep hazırlamayı tercih ederdi.

Yine de, Lauren'ın yapması gereken işler vardı. Leş

gibi kokan sarı çoraplarını ve ragbi tişörtünü üzerine geçirip önce tuvalete ardından da diğer kızlarla birlikte yurt binalarının arkasındaki spor sahasına gitti. James, diğer mavi çoraplıların arasında sahadaydı, Rat'le birlikte sırada duruyorlardı.

Lauren kardeşiyle konuşmak için yanıp tutuşuyordu; ama kızlar ve erkekler uyumaya, yemeğe, derse, duaya ve oyuna ayrı ayrı giderlerdi; bu kolay olmayacaktı. Egzersiz süresince veya sırayı bozmadan koşarlarken birbirlerine yaklaşmaları mümkün değildi, fakat koşunun en son depar atılan turlarında aradığı fırsatı yakaladı.

"Popon nasıl?" diye sordu Lauren, depara kalkan sürüden uzaklaşmak için bilerek hızını düşürüyordu.

James'in soluğu kesilmişti. "Kıçım yara bere içinde, ama göründüğü kadar acımıyor."

"Duşta sahiden kızları mı dikizliyordunuz?"

"Uzun hikâye," dedi James, bu aptalca olayı tekrar anımsamak istemiyordu. "Asıl önemli olan, birlikte dayak yediğim çocuk Joel Regan'ın oğluydu. Seninle bir ara buluşmalıyız ki daha iyi anlatabileyim."

"En erken bu akşam olabilir," dedi Lauren. "Oyun saatinde sıvışıp binaların arasında falan buluşabiliriz."

Köşeyi döndükleri sırada pat diye bir ses duydular. Lauren, hemen koşmayı kesip bileğini burkmuş gibi bir bacağının üzerinde zıplamaya başladı.

James onun sahiden yaralandığını sandı. Durup telaşla ona baktı. "İyi misin?"

Lauren tersledi onu. "Etrafına bak mankafa. Bu John'un işareti."

Bunca şey olurken James, John'un onlara ufak radyo alıcıları göndereceğini tamamen unutmuştu. Bunun tam köşeyi döndükleri sırada olması çok akıllıcaydı, çünkü önlerinde koşanların arkaya bakmak için bir sebepleri

yoktu ve geri kalan koşucularsa, binanın köşesi yüzünden onları göremezdi.

Lauren, kaldırıma çöküp ayakkabılarını çıkardı ve acı içindeymişçesine ayağını ovmaya başladı. Bu arada James, hızla etrafa bakınıyordu. Asfaltın kenarında çölün ortasında bulunmaması gereken sarı renk bir sigara paketi ilişti gözüne.

James, duydukları kuvvetli sesin birkaç metre ilerdeki kayaların arasından paketi fırlatan ateşli bir silahtan geldiğini anladı. Paketi yerden alırken, işlerin ters gitmesi durumunda paketi hızla geri çekmek için iliştirilmiş naylon ipi kutudan çözdü.

Paketi şortunun içine sıkıştırırken, kutunun buraya nasıl geldiğini ve nasıl olup da tam zamanında fırlatıldığını merak etmişti. Ama orada dikilip bunları düşünecek vakit yoktu, çünkü geride kalan çocuklarla her zaman arkada koşan bir eğitmen köşeyi dönmüştü.

Lauren, tek ayağının üzerinde doğrulup Gemi'nin dış duvarına yaslanırken, bıyıklı öğretmen yanında durup ona gülümsedi.

"Sorun nedir?"

"Ayağımı düzgün basmayınca bileğimi burktum... ama o kadar da kötü değil."

***

Dana, Brisbane alışveriş merkezinin etrafındaki koşusunu tamamladığında nefes nefeseydi. Her zaman diğer kızların yarım tur önünde bitirirdi ve bu sefer Abigail'i duşların önünde onu beklerken görünce şaşırdı.

"Bütün gün dışarıda çalışıyorum," diyerek hızla açıklamaya girişti Abigail. "Depoda işler çok yoğun. Michael bunları dün akşam getirdi."

"Michael kim?"

"John ve Chloe Gemi'ye gittiğinden beri, AGİT'le irtibatımızı Michael sağlıyor."

Abigail, Dana'ya küçük bir ayraca benzeyen beyaz dikdörtgen bir paket verdi.

"Benim de ne işime yarar ya bunlar," dedi Dana hüzünlü bir sesle. "Umarım James ve Lauren'ınkiler sağ salim ulaşmıştır."

"Görünüşe bakılırsa almışlar. Onlara cihazları ulaştırmak için uzaktan kumandalı bir böcek, video kamera ve hidrolik tabanca kullanmışlar."

Dana gülümseyip başını geriye attı. "James Bond halt etmiş."

Bir grup kız daha koşuyu tamamlayıp soyunma odasına geldi. Abigail hızla oradan uzaklaşırken, Dana kocaman bir Hayatta Kalanlar gülümsemesi verdi onlara.

"Harika iş çıkardınız kızlar."

"Teşekkürler, Dana," dedi Eve, uzun kızıl saçlarını yana atarken.

Duşa girmek yerine Dana, kendini bir tuvalet kabinine kilitledi. Oturup radyoyu paketinden çıkardı. Esnek, bir milimetreden ince ve beş santimetreden kısaydı. Arka yüzünde hesap makinelerindekine benzer ufak bir güneş paneli vardı. Üzerinde iki düz düğme vardı. Bunlardan biri cihazı açıp kapamaya yarıyordu, diğerine de görüşme yapılacağı zaman basılı tutmalıydın.

Cihazın yanında incecik bir kullanma kılavuzu vardı:

Az enerji harcayan, çok kanallı radyo alıcısı.
Erişim: 2 km.
Pil ömrü: 2 saat.
Güneş paneli şarj süresi: 12 saat.
Hızlı şarj: 15 dakika yoğun gün ışığı, acil durumlar için 10 dakikalık konuşma imkânı verir.

Cihazı kullanmadığınız zaman kapalı tutarak enerjiden tasarruf edebilirsiniz.
Mümkün olduğunca kısa görüşmeler yapın.

Dana, kılavuzu buruşturup ağzına tıkıştırdı. Posaya dönüşene kadar kâğıdı çiğneyip tuvalete tükürdü ve sifonu çekti.

Ayakkabılarını çıkarırken kendini çok çaresiz hissediyordu. Ayakkabının tabanını çıkarıp alıcıyı yerleştirdi. Dana, CHERUB eğitiminin tüm safhalarından en yüksek derecelerle geçmişti; ama hiçbir operasyonda şans yüzüne gülmemişti.

James ve Lauren'dan nefret etmek istemiyordu; bazen James'in cakasından geçilmese de ikisi de iyi ajanlar ve hoş insanlardı. Ama onlar Gemi'de zafere doğru koşarken kendisinin alışveriş merkezinde sıkışıp kalmasına içten içe bozulmanın önüne geçemiyordu. Özellikle de Lauren'ı düşününce; henüz sadece on bir yaşındaydı ve şimdiden lacivert tişörtü vardı, tanrı aşkına.

Kapı hızla vuruldu, ardından Eve'in sesini işitti. "Sen iyi misin?"

Dana dişini sıktı. Hayatta Kalanlar, beş dakika için tuvalette bile kendi başına kalmana izin vermiyorlardı. Neme lazım, negatif şeyler falan düşünürdün sonra...

"Kıçımı siliyorum," dedi Dana sinirlice. Ayakkabısını giyerken nefretini dizginlemeye çalışıyordu.

"Oh," dedi Eve, böyle bir tarif almak onu rahatsız etmişti. "Sadece Ween'in okuldan sonra bizi görmek istediğini söylemek istemiştim. O yüzden bugün işe gitme."

Dana, Lauren'ın söylediklerini hatırladı. Ween, sahiden de onunla ilgili başka planlar yapmış olabilirdi; ama şu an umutlanamayacak kadar karamsardı. Kapının arkasından dilini çıkarıp Eve'e hareket çekti, bir yandan da neşeli bir sesle ona yanıt veriyordu.

"Haber verdiğin için teşekkür ederim Eve, oraya gitmek için sabırsızlanıyorum."

James, sorup soruşturdu ve öğrendiğine göre bela aramayan çocuklar için dayak yemek pek sık karşılaşılan bir ceza değildi. Oda arkadaşlarının çoğu senelerdir oradaydılar ve yalnızca bir düzine kadar standart 'vuruş' yemişlerdi, o da ender olmak kaydıyla. Yine de yediği dayak, James'in Gemi'deki hayatla acı verici ve biraz sert bir biçimde tanışmasına neden olmuştu; ama bu olay Rat'le yakın bir dostluk kurmasını da sağlamıştı.

Derslerle dolu bir sabah, berbat bir öğle yemeği ve ayinden sonra, işteki ikinci gününe başlamak üzere yola koyulduğunda, tüm enerjisini ve kendine güvenini toplamış bir hâldeydi. Gün ışığının aydınlattığı patikadan geçip patronu Ernie'yle buluştu.

"Ne haber ortak?" dedi Ernie neşeyle ellerini çırparak.

"Süper," dedi James aynı neşeyle.

Ernie, altmış yaşlarında hayat dolu bir adamdı. Evini satıp artık söz geçiremediği çocuklarını terk etmiş ve Hayatta Kalanlar'a katılmıştı. Onu, bir Hayatta Kalanlar posterine koyabilirdiniz: yakışıklı, gür bıyıkları olan esmer bir ihtiyardı. Televizyon dizilerinde sevimli büyükbabayı oynayan adamlara benziyordu.

Ernie, yüz kilometre doğudaki küçük bir kasabanın postanesine mektup ve koli götüren kamyoneti kullanıyordu. Daha önce hiç yardımcısı olmamıştı ve neden şimdi bir tane gönderdiklerini de bilmiyordu; ama Ernie, soru soracak bir tip değildi ve James ona eşlik ettiği için de son derece memnun görünüyordu.

Posta kamyoneti, araçlar için ayrılmış bir tentenin altında, içinde tanıtım faaliyetlerinde kullanılan taşıtların da olduğu bir düzine arabayla birlikte duruyordu. Bunların arasında, Joel Regan'ın sağlığı iyiyken çıktığı gezilerde

kullandığı Bentley'iyle kurşungeçirmez limuzini de vardı.

Posta çuvalları, yandaki bir ofisten aşağı doğru uzanan bir kaydıraktan geliyordu. James ve Ernie, çuvalları ikişer ikişer alıp kamyonetin arkasına fırlattılar. Ernie, sürücü koltuğuna geçti ve kulenin içindeki araba geçidinden çıkar çıkmaz gaz pedalına bastı.

Ernie, beş yüz kilometre karelik alan içinde radar olmadığını iddia ediyor ve saatte yüz elli kilometre hız yapıyordu. Kamyonetin ciddi bir tehlike oluşturmadan yapabileceği maksimum hız bu kadardı.

Araç sallanıp takur tukur sesler çıkararak un ufak olmuş asfaltın üzerinde giderken, James, koltuğuna gömülüp yan aynadan lastiklerin havaya kaldırdığı toz bulutunu izliyordu. Günlük programında bir iki saatlik böyle bir dinlence olması gayet iyiydi; bir de radyo dinlemelerine izin verilseydi harika olacaktı.

29. TATİL

"Oturun," dedi Ween, eliyle ofisin arka tarafındaki bir koltuğu işaret ediyordu.

İçi köpük dolu minderlerin üzerine otururlarken Eve ve Dana, hâlâ okul üniformalarının içindeydiler.

"Joel Regan, kıyametten sonra hayatta kalmamızda kadınların çok önemli bir rolleri olduğuna inanıyor," diyerek konuşmaya başladı Ween. Ellerini masasının üzerine dayamış, on beş yaşındaki iki kıza bakıyordu. "Gerek Gemi'de, gerekse de komünlerimizdeki önemli pozisyonların çoğunda kadınlar bulunuyor. Ayinlerimiz her zaman kadınlar tarafından yönetilir. Karanlık günler geride kaldığında sizin gibi kızlar, doğacak olan yeni uygarlığın temelleri olacak: Anneler, eşler ve liderler."

Dana, bu yağlama yıkamadan sonra daima bir şey isteyeceklerini bilecek kadar Hayatta Kalanlar'ı tanıyordu.

"Gemi'deki yatılı okula kardeşlerinle birlikte gidemediğin için üzgünüm Dana. Eve, sen okul için fazlasıyla zekisin; ama burada yardıma ihtiyacı olan genç üyelerimizle öyle harika işler çıkarıyorsun ki, senden vazgeçmemiz çok zor. Ancak şu anda ikinizin de yeteneklerine uygun özel bir projemiz var. Yalnızca birkaç gün sürecek; ama Gemi'nin en tepesindekilerin bile dikkatini çekmenizi sağlayacak."

Dana, Eve'in heyecanla işıldayan yüzüne baktı. Eve gibi akıllı birinin, tarikatın tüm manipülasyon tekniklerinde

ustalaşmasına rağmen, kendisi manipüle edildiğinde bunun farkına varamaması kesinlikle inanılmazdı. Her şeye rağmen, Dana kendisi de biraz meraklanmış ve heyecanlanmıştı. Belki de operasyonda bir şeyler yapanlar yalnızca James ve Lauren olmayacaktı.

"Hayatta Kalanlar çok büyük bir örgüttür," diyerek devam etti Ween. "Harcamalarımız da bu kertede büyük. Nevada'da inşa edilen ikinci Gemi yedi milyar dolara mal olacak ve Avrupa ve Japonya'da yapılması planlanan Gemi'ler için toprağın pahalı olduğu bu bölgelerde büyük miktarlarda alım yapmak gerekecek. Kilisemizin acilen bu projeler için para bulması gerekiyor ve siz kızlar da, yardım etmek için seçildiniz. Devam etmeden önce gizlilik yemini etmenizi istiyorum. Görevinizin asıl amacını herkesten gizlemelisiniz, hatta dostlarınızdan ve ailenizden bile."

Ween masasının üzerinde duran İncil'i ve Hayatta Kalanlar Kılavuzu'nun bir kopyasını eline aldı. "Bu kitapları alıp en büyük yeminimizi etmelisiniz."

Eve, kitaplara sarılıp kalbinin üzerine koyarak Dana'ya baktı. Sanki Aman Tanrı'm, bu şimdiye kadar başıma gelen en muhteşem şey der gibiydi.

"Bir melek olarak bu kutsal kitaplar üzerine, alevler içindeki cehennemde sonsuz acılar çekmek pahasına yemin ederim."

Dana kitapları alıp sesine biraz ağır bir hava eklemeye çalışarak Eve'in yeminini yineledi.

"Tek bir kişiye bile anlatmamalısınız," diyerek tekrarladı Ween. "Anne babanıza ve kardeşlerinize, Sidney komününe kısa bir kurs için götürüldüğünüzü söyleyin."

"Peki bu görev tam olarak nedir?" diye sordu Dana.

Ween başını iki yana salladı. "Bana söylemediler. Ama bu istek doğrudan Susie Regan'dan geldi: Hızlı koşan ve iyi

yüzen iki kız. Eğer ikiniz de bu onuru kabul ediyorsanız Darwin'e giden ilk uçağa biletlerinizi ayarlıyorum."

***

Lauren'ın oğlanlara ayıracak vakti yoktu: Onları gürültücü ve itici buluyor, ayrıca ne onların spor düşkünlüğüyle ne de spordan sonra yıkanmak istemeyişleriyle ilgileniyordu. Hatta, en iyi arkadaşı Bethany bir anda aklını yitirip ağzı daima peynir ve soğanlı cips kokan Aaron adlı bir çocukla birlikte olmaya başladığında bile, çıkma tekliflerinin hiçbirine yüz vermemişti.

Bu yüzden Rat'ten hoşlandığını fark ettiğinde biraz şaşırdı. On bir yaşında bir çocuk için biraz büyüktü ve burnu tam Lauren'ın gözlerinin hizzasına geliyordu ki bu tam da olması gerektiği gibiydi. Yassı burnu bir kenara bırakılırsa Rat, yakışıklı bir çocuktu ve zeki olduğu her hâlinden belliydi. Etrafında dönen saçmalıklara baş kaldırma biçimi, ona hem kahramanca bir hava katıyor hem de onu kırılgan yapıyordu. Ama asıl önemlisi Rat, sahiden komikti.

Lauren, muntazaman işini yapıp dosya taşır, fotokopi makinesinde uzmanlaşır ve genel olarak uysal küçük bir Hayatta Kalan olurken, Rat etrafta dolanıp onunla dalga geçiyordu. İki ofis faresi, kısa zamanda masanın etrafında yiyişip didişen iki köpeğe döndüler, birbirlerinin üstüne atlayıp boğuşuyorlardı. Rat, Lauren'a ne kadar sıkı bir adam olduğunu kanıtlamak için dilini masa lambasının içindeki ampüle dayayıp on saniye tutabileceğini iddia etti. Acı içinde su soğutucuya koşmaya başladığında üç saniye olmuştu. Yanlış dosyayı getirdiği için Lauren'ı azarlayan bidon kafalı bir muhasebicinin taze kahvesinin içine tükürme şerefi de Rat'e aitti.

Oğlan çocukları, her zaman gösterişe ve bir yolunu

bulup dikkat çekmeye meraklı olurlar; ama Rat bu konularda çok daha tahammül edilebilirdi. Ne de olsa topluluktan dışlanmıştı ve etrafında onu iyice gaza getirecek bir dizi gerzek arkadaşı yoktu.

İş bitimine doğru saat altıya gelirken Rat, elinde ince siyah bir ciltle Lauren'a yaklaştı.

"Le Grand Fromage'la tanışmaya ne dersin?"

Lauren hınzırca güldü. Fransızcada bunun büyük balık demek olduğunu biliyordu. "Joel Regan'la mı?"

Rat başıyla onaylayıp cildi açtı. Krem rengi şeffaf dosyaların içinde yazıcıdan yeni çıkmış mektup ve çekler vardı.

"Babamın bunları imzalaması gerekiyor. Tek yapman gereken bunları malikâneye götürüp babamın odasına girmek ve o kâğıtları imzalarken yatağın başında beklemek."

Lauren, *olur* anlamında heyecanla başını salladı. Malikâneye gidip gelince muhtemelen akşam yemeğini kaçıracağının farkındaydı; ama Joel Regan'ın ultra-lüks malikânesine dair yığınla şey duymuştu ve Regan'la tanışma fırsatını tepmesi söz konusu bile olamazdı.

Gemi'deki tüm yerlatı tünel ve odalarını avucunun içi gibi bilen Rat, ofisten malikâneye giden en kısa yolu bir tebrik kartının arkasına çizdi. Önce dar bir merdivenden yerin iki kat altına inecek, ardından tavanında su damlaları birikmiş, duvarları küflü basık bir geçitte birkaç yüz metre boyunca ilerleyecekti.

Yolun sonunda Lauren, kendini ağır bir kapının karşısında buldu. Kapı o kadar ağırdı ki azıcık yerinden oynatana kadar geçen süre boyunca Lauren, yeterince güçlü olmadığını ve tüm o yolu geri dönmek zorunda kalacağını düşünerek üzülmüştü. Kapı malikânenin lüks atmosferine açılmıştı.

Burada ucuz duvar kâğıtlarından, gümbürdeyen havalandırma borularından veya Gemi'nin geri kalanını

kaplayan iç bayıcı manolya resimlerinden eser yoktu. Geniş koridor beyaz mermer döşeliydi ve içerisi vanilya kokuyordu. Bir köşede uzanan yirmi santim genişliğindeki kanaldan hafif hafif su akıyordu. Suda, içinde taze beyaz çiçekler bulunan cam kavanozlar yüzüyordu.

Rat, krokiye sol tarafı işaret eden bir okla onu izleyen uzun bir kavis çizmişti. Kavisin olduğu yukarı çıkan bir rampa vardı. Rampanın iki yanındaki duvarlardan biri boyunca yerden tavana kadar uzanan camın arkasında bir açık hava kaplıcası bulunuyordu. Diğer duvara kocaman tablolar asılmıştı. Lauren, pek sanat meraklısı bir tip değildi; ama o bile altında Picasso'nun imzası olan üç metre genişliğindeki bir şeyin milyon dolarlar edeceğini bilirdi.

"Yardımcı olabilir miyim, genç bayan?"

Lauren, başını kaldırdığında üstünde yelek ve takım elbise olan bir adamın krom rengi bir trabzandan ona doğru eğildiğini gördü.

"Ofisten geliyorum," diyerek açıklamaya çalıştı Lauren, üstündeki pejmürde ragbi tişörtü ve bol şortunun pek uygunsuz bir kıyafet olduğunu hissederek.

"Ah," dedi adam. "Rathbone nerede?"

Bir kat merdiven çıkıp acayip derecede derin bir halıda yürümeye başlarken soruyu yanıtladı Lauren. "Bir yığın dosyayı yerleştirmesi gerekiyordu, o yüzden beni gönderdiler."

Kâhya önde Lauren arkada yürümeye başladılar. Sağlam akağaçtan bir kapının önüne geldiklerinde adam, sırtında kenetlediği beyaz eldivenli ellerini çözüp abartılı bir reveransla eğilip Lauren'ı kapıdan içeri aldı.

Birkaç tur atıp beş kapıdan geçtikten sonra, karanlık bir odaya girdiler. İki devasa pencerenin perdeleri sıkıca çekilmişti. Loş bir köşedeki yatakta, güç bela nefes alan ipek pijamalar içinde bir adam uzanıyordu.

"Yazışmalarınız efendim," dedi kâhya, tumturaklı bir biçimde. Ardından Lauren'a döndü. "Ben dışarda bekleyeceğim, işiniz bitince sizi geçiririm."

Lauren, Joel Regan'a yaklaştığında yoğun bir dezenfektan kokusu aldı. Yaşlı adamın burnuna bir oksijen hortumu bağlıydı.

"Sen Lauren olmalısın," dedi Regan hırıltılı bir sesle.

Lauren, Regan'ın kendisini tanıyor oluşuna şaşırmıştı, onu araştırmış olmalıydı.

"Yatalak olabilirim; ama hâlâ dedikoduları takip ediyorum – yakına gel."

Lauren, bir adım atıp ona yaklaştığında Joel ipek pijamasının içindeki kolunu Lauren'ın beline dolayıp sarıldı. Lauren tiksindi, çünkü adamın yüzü kıllarla kaplıydı ve pijamalarına derin bir hastalık kokusu sinmişti.

"Sen güzel bir meleksin," dedi Joel, Lauren'ı bırakırken. "İçinde büyük bir güç olduğunu ve parlak bir geleceğin seni beklediğini hissediyorum."

"Sizinle tanışmak çok *heyecan* verici," dedi Lauren, bir Hayatta Kalan kadar heyecanlı görünmeye çalışarak.

Ama burnunu sızlatan bu rezil kokuyla, dünyanın dört bir yanındaki tüm o bahtsız ve hayatları mahvolmuş binlerce Hayatta Kalan'dan başka bir şey düşünemiyordu.

"Gözlük ve kalem," dedi Regan, parmağıyla komodini işaret ederek.

Lauren istenilenleri getirince, Regan, gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirip ağır hareketlerle mektup ve çekleri tek tek dosyalarından çıkarmaya başladı. İmza atarken elleri titriyordu; ama Lauren defteri tutmak için eğildiğinde onu ittirdi.

Yandaki bir kapı açıldı ve Sussie Regan, hışımla içeri dalıp yatağın başına geldi. İmzalanan kâğıtları kapıp incelemeye başladı. Lauren, henüz Susie'yle tanışmamıştı; ama onu fotoğraflardan hatırlıyordu.

"Bunları okuyor musun, Joel, yoksa önüne ne koyarsa imzalıyor musun?" diye sordu Susie saldırgan bir sesle. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Joel, kalemi indirip bitkin gözlerle genç karısına baktı. "Bir tanem, Eleanor ne yaptığını bilir."

"Öyle mi," dedi Susie. "Bu Japonya Otomat Şirketi'ndeki hisselerimize ilişkin bir vekâletname. Hiç değilse bunu Brisbane'e fakslayıp adamlarımıza kontrol ettiremez miyim?"

Joel başını salladı. "Adamlarımız? Senin adamların olmasın?"

"Örümcek, beni devre dışı bırakmak istiyor," dedi Susie, deri çizmesinin topuklarını ahşap döşemeye sertçe vurarak. "Sen ölüyor olabilirsin, kocacığım; ama benim yaşayacak uzun bir ömrüm var ve senin kızın olacak bu sürtük sen cavlağı çektiğinde beni ilk uçakla sepetlemek istiyor. Bunu mu hak ediyorum ben? Ömrümün geri kalanını sefalet içinde geçirmemi mi istiyorsun? Şirketler üzerinde eşit hak istiyorum. Bunu sana kaç kez söylemem gerekiyor?"

Joel elini sertçe yüzüne dayadı. "Geçimin için neye ihtiyacın varsa sana verilecek, balım. Eleanor benim kızım."

"Sabahın dördünde yanında durup doktoru çağıranın ve yüzündeki pisliği temizleyenin o olmaması ne kadar kötü."

Joel, Lauren'ı işaret etti. "Kız buradayken bunu yapmasak olur mu? Onu utandırıyorsun."

"Böyle sıyrılıp kurtulamazsın."

"Sıtkım sıyrıldı artık," diye bağırdı Joel, böyle hasta görünen bir adam için sesi şaşırtıcı derecede güçlü çıkmıştı. "Gücümü tekrar kazanmam için dinlenmeye ihtiyacım var, senin bitmek bilmeyen dırdırına değil."

Ardından Joel, deri klasörü kaldırıp yatağın başucundaki dolaba fırlattı. Klasör bir çiçek vazosuna

çarparken kâğıtlar da dört bir yana uçuştu. Klasör ayağının dibine düşünce Lauren bir adım geri sıçradı. Vazonun düşüp kırılacağını sanmıştı; ama yerde sekip durdu ve içindeki su akmaya başladı.

Lauren, vazoyu yerden kaldırdı ve hemen dolaptan biraz kâğıt havlu getirip yere çömelerek daha fazla yayılmadan suyu silmeye başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı Susie sinirini Lauren'dan çıkarmak için. "Senden bunu yapmanı isteyen oldu mu? Defol buradan seni küçük solucan."

İşittiği azarla şok olan Lauren, hemen doğruldu.

"Peki ya kâğıtlar?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Ofistekilere Susie Regan'ın, kocası yeterince iyi olduğunda kâğıtları ona göstereceğini söyle."

Lauren, olur anlamında başını salladı ve hızla kapıya yöneldi. Tam kapı koluna uzanmıştı ki Susie hızla peşinden koşup Lauren'ı yakaladı ve boyalı tırnaklarını boynuna geçirdi.

"Rat'e söyle," dedi ağzından tükürükler saçarak. "Ona de ki eğer bana iyilik yapmak istiyorsa bir daha ki sefere kâğıtları kendisi getirse iyi eder. Ve getirdiğinde onları doğruca bana verecek."

"Tamam," dedi Lauren başıyla onaylayarak. Kadın, boynunu öyle sıkı yakalamıştı ki Lauren gerilen derisinin altında nabzının çarptığını hissedebiliyordu.

"Ve," dedi Susie, tırnaklarını biraz daha derine batırıp konuşmaya devam ederek, "çeneni kapalı tutacaksın küçük hanım. Eğer burada gördüklerini etrafa yayarsan bunu öğrenirim. Okulu arar ve seni öyle bir pataklamalarını sağlarım ki bir ay yürüyemezsin. Anlaşıldı mı?"

Lauren başını sallayınca, Susie, elini gevşetip onu kapıya sürükledi.

30. ÇİÇEKLER

Dana, Brisbane Havaalanı'na gitmek üzere taksiye binmeden önce ayakkabısına gizlediği radyo alıcısını kullanarak Michael'a uçuşuyla ilgili ayrıntıları aktardı. Michael, ona Darwin'e vardıklarında onları izlemek üzere bir AGİT ekibi ayarlayacağını söyledi. Ajanlar, gittiği her yerde Dana'nın peşinden ayrılmayacak ve onu yakın takibe alacaklardı.

Alışveriş merkezinde Eve, her zaman kendinden son derece emindi; emin adımlarla yürürken etrafa başıyla selamlar verir, hafifçe gülümserdi. Ama aniden bu rutinin dışına çıkınca tam bir enkaza dönmüştü. Sekiz yaşından beri komünde yaşıyordu ve kafasının içi şeytanlar, melekler ve diğer Hayatta Kalan saçmalıklarıyla o kadar doluydu ki, dışarı çıkınca hortlak görmüş gibi olmuştu.

Eve, canını dişine takıp cep harçlığı olarak verilen yüz doların başına bir şey gelmemesi için uğraşıyordu. Dana'ya sorular sorup duruyordu: Havaalanında yiyecek bir şey bulabilecekler miydi? Ya kalkış esnasında midesi bulanırsa, uçakta tuvalet var mıydı? Havaalanına vardıklarında, check-in masasının önündeki kalabalığı görünce küçük dilini yutmuş gibi aval aval etrafa bakmış ardından da, hemen Dana'nın koluna yapışmıştı. Ayrılmamak için kol kola durmaları gerektiğini söylüyordu.

Hayatta Kalanlar'ın insanların hayatlarıyla bu derece oynayabilmeleri Dana'yı delirtmişti. Küçük bir çocuğa

bir uyuşturucu verirken yakalanırsanız hapsi boylarsınız. Oysa tarikatlar da çocukların hayatlarını aynı derecede karartıyorlardı; ama bununla kimse ilgilenmiyordu.

Her şeye rağmen Dana, sonunda kariyerinin fırsatını yakalamıştı ve Eve gibi bir can sıkıntısı bile heyecanını öldürmeye yetmezdi. Kuzeye yaptıkları bu yolculuğun sebebini bilmiyordu, yüksek gizlilik derecesine bakılırsa tehlikeli bir şeyler olmalıydı.

Boing 737 ile doğu yakasındaki Brisbane'den Avustralya'nın az nüfuslu Kuzey Bölgesi'nin merkezi olan Darwin'e uçmak dört saat sürüyordu. İndiklerinde saat gece yarısına yaklaşıyordu.

Sırtlarında, içinde birkaç parça kişisel eşya ile sadece bir takım giysi olan sırt çantalarıyla Darwin Havalimanı'nın Dış Hatlar gelen yolcu salonuna doğru ilerlerliyorlardı ki, elindeki kartonda kızların soyadlarının yazılı olduğu bir adam onları karşıladı. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmış olan adam, oldukça iri yapılı ve uzun boyluydu.

Dana bu yüzü bir yerlerden hatırlıyordu; ama güvenlik kamerasından alınmış bir görüntüyle o sırada karşısında olan adamı birleştirmesi birkaç dakikasını aldı: Bruce Norris'in üç ay önce Hong Kong'ta patakladığı adamdı bu.

"Darwin'e hoş geldiniz," dedi adam, elini Eve'e uzatırken. "Adım Barry, Barry Cox."

***

Ertesi sabah Dana, çift kişilik pek rahat bir yatakta uyandı. Yandaki duştan su sesi geliyordu ve birileri holde yürüyordu. Çıplak ayaklarını ahşap döşemeye bastığında tahtalar gıcırdadı. Etrafı kolaçan etmek için pencereye yaklaştı. Şehirden yarım saatlik bir mesafe uzaktaydılar ve dün gece eve vardıklarında hava zifiri karanlıktı.

Perdeyi aralayıp penceredeki tozlu sineklikten hemen yandaki evi gözledi. Otuz metre kadar ilerdeki ev, oraya buraya dağılmış paslı çöplerin kapladığı çorak bir toprakla çevriliydi. Evin önündeki açık sarı renkli kamyonetin yan tarafında bir çanak anten resmi vardı. Reklamın altında *Ray Antencilik* yazıyordu.

Dana, böyle bir yerde yaşayabileceğini düşündü: Kimse başını ağrıtmadan canının istediğini yapabileceğin her yerden kilometrelerce uzakta harabe bir ev. Yiyecek almak için haftada bir şehre inersin, kendi hâlinde yakışıklı sevgilin garajda ağırlık kaldırıp bir sürü kitap okur. İki ya da üç köpek; ama katiyen çocuk yok...

Kapı gıcırtıyla açıldı. Eve, çoktan giyinmiş saatine bakıyordu. "Alışveriş merkezinde şu anda ayin saati Dana. Eğer birlikte dua edersek şeytanlara karşı güç kazanabiliriz sanırım."

Dana, minik rüyasını böldüğü için Eve'den nefret ediyordu. Kızlar yatağın kenarına oturup birbirlerine sarıldılar. Eve, *Hayatta Kalanlar Kılavuzu*'ndan birkaç paragraf okuduktan sonra ikisi de gözlerini kapayıp on cümlelik ilahiyi tekrarladılar.

"Günaydın Tanrı'm. Bizler senin melekleriniz. Sana hizmet için varız. Lütfen bizi koru. Ruhlarımız temizdir. Kalplerimiz saftır. Bizler lideriz. İnsanlığı kurtaracağız. Karanlık'tan."

Kızlar gözlerini açtıklarında Nina'yı açık kapıda dururken gördüler. Önceki gece yatmadan önce bu orta yaşlı kadınla şöyle bir tanışmışlardı. Uzun, kırmızı bir yüzü vardı ve deri kolyesindeki sayısız boncuğa bakılırsa sıkı bir Hayatta Kalan'dı.

"Melekler," dedi kadın, hisli bir biçimde iç geçirerek. "Buraya gelin de şu dua eden dünyalar güzeli kızları bir görün... Bu şimdiye kadar gördüğüm en harikulade manzara."

Dana, bu şirin sahnenin içine etmeyi çok isterdi; ama kendini tutup Eve'i taklit etti ve yüzüne kocaman bir gülümseme kondurdu.

Nina, hızla odaya girip uzun uzun kızlara sarıldı. Bir yandan da ah ah diye sesler çıkarıyordu.

"Tanrı bizi korusun," dedi Nina. Ardından kızlar da onu tekrarlayıp Amin dediler.

"Hadi Dana, sen üstünü giyin. Ardından ikiniz de mutfağa gelin. Kahvaltıda Barry'yle size ne yapacağımızı açıklayacağız."

***

James ve Rat, bir masada karşılıklı oturuyorlardı. Masadaki kâselerin içi şekerli mısır gevreğiyle, büyük su bardakları ise portakal suyuyla doluydu. Duştan yeni çıktıklarından ikisinin de saçları ıslaktı ve sabah egzersizi yüzünden hâlâ soluk soluğaydılar.

Rat'in yüz ifadesi birden bozuldu. "Hay lanet."

"Ne var?" diye sordu James; ama omuzlarının üzerinden şöyle bir arkaya bakınca Rat'e fırsat kalmadan sorunun yanıtını almıştı. Georgie, burnundan soluyarak tepelerinde dikiliyordu.

"Bunu neden yapıyorsun James?" diye sordu Georgie.

"Ne yapıyorum?" dedi James savunmaya geçerek.

"Rathbone'le arkadaşlığından bahsediyorum. Bunun sana hiç yararı olmaz. Bu çocuk, başına ancak bela açar ve bu her olduğunda, ben bir Rottweiler gibi tepenizde biteceğim."

Georgie'yi veya Rat'i kırmadan söyleyebileceği hiçbir şey olmadığından, James, diplomatça ağzına bir kaşık dolusu mısır gevreği tıkıp çiğnemeye başladı.

"Ofisten haber aldım," dedi Georgie. "Ernie, bu sabah kamyonetle özel bir teslimat götürecek. Yükün

ağır olacağını düşündüğünden senin de ona eşlik etmeni istiyor."

"Bu haberi bana ilettiğin için Tanrı seni korusun," dedi James kibarca, elinden geldiğince iyi bir küçük Hayatta Kalan gibi davranmaya çalışarak.

Ama Georgie, bu inceliği takmadı. "Kahvaltını bitirip doğru park yerine gidiyorsun. Marş, marş."

Georgie, bir başkasına bulaşmak için yanlarından ayrıldığında James, Rat'e dönüp gülümsedi. "Yine ballıyım. Büyük oğlana bugün ders yok."

Rat, başını iki yana sallayıp James'e eliyle hareket çekti. "Öyle olsun, zeki çocuk."

***

İki bin kilometre kuzeyde Dana, Eve ve Nina, plastik bir masanın etrafında önlerinde sofra takımlarıyla oturuyorlardı. Beyaz bir fanilayla plaj şortu giymiş olan Barry Cox, kahvaltı için sucuk, patates kızartması, sahanda yumurta ve mantar hazırlıyordu. Ama çamaşır deterjanının güçlü kokusu, pişmekte olan yemeği bastırıyor ve iştah kaçırıyordu.

"Karınlarınızı iyice doyurun," dedi neşeyle. "Bugün sahiden de büyük bir gün. Eğer her şey planlandığı gibi giderse, üstatlarımız bizlerle gurur duyacak."

Bir CHERUB ajanı, bir işe burnunu sokacağı vakit mutlaka çok dikkatli olmalıydı; ama Barry'nin yorumu soru sormak için mükemmel bir fırsat gibi görünmüştü.

"Senin deri kolyen yok," dedi Dana. "Peki, senin üstadın kim?"

"Ben çevreciyim," dedi Barry. "Benim üstadım dünyadır. Eminim ikiniz de Dünyayı Kurtarın'ı duymuşsunuzdur."

Eve, başını iki yana sallayınca Dana ona açıkladı. "Petrol şirketlerini hedef alan terörist bir grup. Üç dört yıldır gazete veya televizyon haberlerini takip ediyor olsaydın, mutlaka onlardan haberdar olurdun."

"Elbette haberleri takip etmiyorum," dedi Eve sinirlice. "Şeytanların neler yaptıkları beni ilgilendirmiyor."

"Okulda da mı bahsedildiğini duymadın?" diye sordu Barry.

"Eğer böyle şeylerden bahsederlerse, onları duymamak için kendi kendime bir ilahi mırıldanırım," dedi Eve. "Zaten genellikle Hayatta Kalanlar hep bir arada takılır."

Barry, gülümseyerek ocaktan onlara doğru döndü ve tavadaki yumurtayı tabaklara paylaştırmaya başladı. "Biz kendimizi terörist olarak adlandırmıyoruz. Şirketlerin ve devletlerin binlerce dolarları olduğundan, sıradan çevreci örgütler onların karşısında bir türlü başarılı olamıyor. Şiddet yöntemleri kullanmadan onları alt etmemiz mümkün değil. "

"Ama siz melek değilsiniz," dedi Eve şüpheci bir biçimde.

Nina, gülümseyerek lafa karıştı. "Eve, tatlım, Joel Regan ve eşinin çevre sorunlarına son derece duyarlı olduklarını biliyorsun. Sizi buraya gönderme talebi, doğrudan Susie Regan'dan geldi. Bugün yapacağımız şey tarihe geçecek. Bu, hem çevre düşmanlarına ağır bir darbe indirmek hem de daha fazla Gemi yapacak kadar çok para kazanmamız için büyük bir fırsat."

"Joel Regan bunu yaptığımızı biliyor mu?" diye sordu Eve heyecanla. "Yani, adımı ve yaptığım her şeyi öğrenecek mi?"

Nina gülümsedi. "Elbette bir tanem. Bu iş bittiğinde çok özel bir ödül alırsan hiç şaşırmam. Şahsen onunla tanışabilirsin, hatta belki kolyene platin bir boncuk eklersin."

Bir Hayatta Kalan'ın alabileceği en büyük ödül olan platin boncuk kazanma olasılığı, Eve'in sandalyeden fırlamasına neden oldu.

"Tüm bunların olduğuna inanamıyorum," diye çığlık attı.

Dana, yalandan gülümseyerek Eve'in sırtını okşadı. "Boncuğu henüz kazanmadın, Eve," dedi. Ardından servis yapmayı bitiren ve kahvaltısına başlamak üzere karşısındaki sandalyeye oturan Barry'ye döndü. "Peki, ne yapmamız gerekiyor?"

Barry gülümsedi. "Çok zor bir şey değil, yalnızca bir iki yük tankerini havaya uçuracağız."

31. EĞİTİM

Ernie, ayağını gazdan bir an bile çekmedi. Kamyonet, sert bir dönüşle asfalttan çıkıp toprak yola girerken James, emniyet kemerinin iyice gerildiğini hissetti. Önlerinde uzanan toprak yolda, daha evvel geçmiş olan araçların bıraktığı izler dışında hiçbir işaret yoktu. Ufukta bir ev ve ek yapıları seçiliyordu.

"Daha önce buraya geldin mi?" diye sordu James.

Ernie başıyla onayladı. "Haftada bir postalarını getiririm. Amerika'dan gelmişler; ama sanırım yakında ayrılıyorlar."

"Burada ne yapıyorlar ki?" diye sordu James.

"Boya imal ediyorlar."

James şaşırmıştı. "Avustralya'nın çöllerinde boya imal etmek de neyin nesi?"

Ernie omuz silkti. "Çölün ortasında bir iş kurmayı kabul edersen, Avustralya vatandaşlığı almak daha kolay oluyor. Brian bir keresinde bana etrafı göstermişti, iyi bir işe benziyor. Beş litrelik bidonlara boya basıp seri üretim yapmıyorlar. Bunlar çok özel ürünler; doğal pigmentler ile resim ve antika restorasyonunda kullanılan malzemeler."

"Nasıl oldu da onların postalarını getirip götürmeye başladın?"

"Bu sabah acar muhabirliğin üzerinde, ha ufaklık?" dedi Ernie. "Galiba Susie'nin arkadaşları falan bunlar."

"Laf olsun diye soruyordum," dedi James hiç

umurunda değilmişçesine omuz silkerek.

James, şüphe çekmeden daha fazla soru soramayacağının farkındaydı. Ernie'nin psikopat sürücülüğüyle beş dakika daha yol gittikten sonra, binalara vardılar. Ev yıllardır el değmemiş gibi duruyordu; ama yanındaki dikdörtgen biçimindeki penceresiz kulübe, yeni yapılmış gibiydi. Prefabrik malzemeden örülmüş üzerine de, oyuklu metal bir çatı çekilmişti.

Ernie, kornaya basarken James de, kapıyı açıp arabadan atladı. Günün en sıcak vakti yaklaşıyordu ve ayaklarını kırmızı toprağa basar basmaz etrafını sinekler sardı.

"Buralarda bir yerde olmalılar," dedi Ernie, boynunu uzatıp binanın arkasını görmeye çalışarak. "Ben atölyeye bakacağım, sen de evi bir kontrol et." Ernie, hızlı adımlarla prefabrik yapıya ilerlerken James de, ahşap verandaya çıktı ve kapı sinekliğini tıklattı.

"Evde kimse var mı?"

Kapıyı açıp içeri girdiğinde kendini mutfakta buldu. Yerde birkaç valiz vardı; tezgâhın üzerinde ise içinde çatal bıçak takımları ile mutfak gereçlerinin olduğu kutular duruyordu.

"Kimse yok mu?" diye seslendi James.

İçeriye doğru ilerleyince buzdolabının üzerine iliştirilmiş fotoğrafları fark etti. Çoğu sıradan resimlerdi: Yüzme havuzunun kenarında kolluklarla poz veren iki ufaklık, bir okul fotoğrafı, aile buluşması gibi bir şeyde yemek masasında oturan yaşlı bir çift. Ama aralarında bir resim vardı ki az daha küçük dilini yutmasına neden olacaktı.

"Hay lanet."

Puslu bir İngiltere gününde, çakıllı bir plajda poz veren küçük çocuğu James hemen tanımıştı. James, iki yıl önce ilk CHERUB görevini aldığı sırada tanışmıştı onunla.

Adı Gregory Evans'tı, babasıysa Beceriksiz lakaplı Brian Evans'tı. Teksaslı bir biyolog olan Beceriksiz Brian, Dünyayı Kurtarın üyesiydi ve bir keresinde şarbonla iki yüz petrol şirketi yöneticisini ve politikacıyı öldürmeye çalışmıştı. Brian, dünyanın en çok aranan adamlarından biriydi; ama şimdiye kadar izini kimse bulamamıştı. Ne laboratvuara ne de şarbonun üretildiği malzemelere ulaşılabilmişti.

James, hızla düşünmeye başladı. Her şey yerli yerine oturuyordu: Ernie, burada yaşayanlardan birinin adının Brian olduğunu söylemişti. Üstelik boya imalatı da kimyasal maddelerle yapılan bir iş olduğundan, biyolojik silah ve patlayıcı üretilen bir yer için harika bir maske oluyordu.

Bu önemli bir hadiseydi. Dünyayı Kurtarın'ın laboratvuarının yerini bulmak, bütün dünyada manşetten verilecek bir haberdi. Ama James'in karşısında büyük bir sorun vardı: Ross Leigh sahte kimliğiyle Galler'de çalışırken, Brian Evans'la birkaç kez karşılaşmıştı. Brian, James'i görür görmez operasyon mahvolacaktı.

İşlerin sarpa sarmasının an meselesi olduğunu anlayınca, James'in midesi lastik bir top gibi büzüldü. Aklına gelen en iyi strateji, mümkün olduğunca büyük bir silah bulmaktı ve masadaki kutuların içinde bıçak olabilirdi. Ama daha kutuya yaklaşamadan önce ayak seslerini ardından da tanıdık bir Teksas aksanı işitti.

"Selam evlat."

***

Kahvaltının ardından Dana, Barry, Eve ve Nina, saldırıya hazırlanmak üzere yola çıktılar. Barry, onları arkasına üç metre uzunluğunda bir tekne bağlı olan Subaru marka minibüsüyle ıssız bir plaja götürdü.

Plajın yumuşak kumları üzerine park ettiler. Kuvvetli

bir rüzgâr vardı ve deniz dalgalıydı. Dördü birden tekneyi treylerden indirdikten sonra, Barry ve kızlar, tekrar araca binip dalış kostümlerini giydiler. Onlar denize açılırken Nina, arabanın yanında kaldı.

Kıyıdan uzaklaşıp teknenin kıçındaki motor dev köpükler oluşturmaya başladığında, Barry, düz bir sesle konuşmaya başladı. "Bu sabah öğreneceğiniz şey hiç de karmaşık değil. Ama beni dikkatli dinlemelisiniz yoksa bu akşamki operasyonda çuvallarız."

Teknenin kıçına takılan ikiz motorun nasıl kullanılacağını anlatmaya başladı. Kızlar, birkaç dakika boyunca dümeni nasıl kullanacaklarını ve hızı nasıl ayarlayacaklarını pratik ettiler. Barry, ardından iki GPS cihazı çıkarıp yönlerini nasıl tayin edeceklerini kızlara anlattı. Su geçirmez bir tabloya bakıp Eve'e bir dizi koordinat okudu; bunları nasıl bulacağını gösterdi.

Beş yaşındaki bir çocuk bile, GPS kullanarak yolunu bulabilirdi. Hedeflerine varmaları on dakikalarını bile almadı: İki sıra hâlinde dizilmiş dev kayaların dalgalardan koruduğu doğal bir liman. Su berraktı ve yakın zamanda batmış bir tekne, ters dönmüş hâlde birkaç metre aşağıda parıldıyordu.

"Tamam, motoru durdur," dedi Barry. "GPS'i kabına yerleştirin ve dikkatle izleyin."

Barry sırt çantasını açtı ve içinde üzerinde mink toplar olan iki üç metal halka çıkardı.

"Büyük bir gemiyi batırmak kolay bir iş değildir," diyerek konuşmaya başladı Barry. "Özellikle de su geçirmez kompartımanları olan çift gövdeli ve yüz bin tonun üzerinde ağırlığa sahip bir şeyse söz konusu olan. Ağzına kadar patlayıcı dolu bir botu son sürat gemiye çarptırmalı veya patlayıcılarını son derece dikkatlice yerleştirmelisin."

"Petrol sızıntısı ne olacak?" diye sordu Dana.

"Dünyayı Kurtarın yalnızca boş tankerlere saldırır; ama güvenlik önlemlerini had safhaya çıkardılar. Bütün ülkelerin donanmaları tankerleri koruyor. Bu sefer farklı bir şey deneyeceğiz ve bir SDG tankerini hedef alacağız."

"SD ne?" diye sordu Eve.

"Sıvı Doğalgaz. Dünyanın en zengin doğalgaz rezervlerinden bazıları, bu bölgede bulunuyor. Bunun aksine Japonya'da ise doğalgaz bulunmuyor; ama Japonlar, dünyadaki ikinci en büyük gaz tüketicisi. Doğalgaz yüksek basınçta patlar. O yüzden uzak mesafelere nakledilmesinin tek yolu, sıfırın altında eksi yetmiş dereceye kadar soğutup sıvı hâle getirmektir. Varış noktasına ulaşana kadar bu sıcaklıkta kalması gerekir. Sıvılaştırma işlemi için milyarlarca dolara inşa edilen özel tesisler gerekir. Ardından yine yüz milyonlarca dolara mal olan soğutucu tankerlere yüklenirler."

"Çok para," dedi Dana sırıtarak. "Böyle şeyler olduğunu bile bilmiyordum."

Barry başıyla onayladı. "Bunlara sahip olan çok fazla insanla karşılaşmadığın içindir. Ama SDG devasa bir endüstridir. Bir SDG tesisini havaya uçurmak, hem petrol şirketlerinin kasalarına büyük bir darbe indirir hem de patlayan gaz yanarken çevreye çok az kalıcı zarar verir."

Dana gülümsedi. "Böylece ne petrol sızıntısı oluyor, ne de kuşlar katrana bulanıyor."

"Kesinlikle."

"Demin *tesis* dedin," diyerek Barry'ye lafını hatırlattı Dana. "Bir tankere saldıracağımızı sanmıştım."

Barry başıyla onayladı. "Eğer bir tankeri dolum sırasında havaya uçurursan beraberinde tesisin de epey bir kısmını götürür."

Dana ciddi bir havaya büründü. "Ama yakalanırsak bizi içeri tıkıp anahtarını da denize atarlar."

Eve, Dana'nın sırtına vurup sinirli bir tavırla konuştu. "Böyle şeyler söyleme. Hatta *düşünme* bile. Bu çok *negatif*. Bizler Hayatta Kalanlar'ız. Ruhlarımız dürüsttür ve Tanrı bizi korur."

***

James, Brian Evans'la yüzleşmek üzere endişeyle arkasına döndü; ama karşısında bir başkası vardı. Aynı aksan, benzer bir yüz, ama kıvırcık saçlı daha genç bir adamdı.

"Ben Mike," dedi adam. "Dostum Ernie'yle beraber mi geldin?"

James, evet anlamında başını salladı.

"Küçük yeğenimin fotoğraflarına mı bakıyorsun?"

"Evet, pek sevimli bir çocuk," dedi James. "Brighton'da çekilmiş değil mi? Arkadaki iskeleden tanıdım."

"Bilmiyorum. Fotoğrafı çeken erkek kardeşim. Kireç suratlı bir İngiliz kızla evlendi. Sen İngiliz misin?"

"Yo, ama üç yıl boyunca orada yaşadım."

"Aksanı hemen kapmışsın. Tam bir doğu Londra şivesiyle konuşuyorsun."

Kapı sinekliğini açıp içeri giren Ernie'nin yüzünde her zamanki gülümsemesi vardı. "Demek birbirinizi buldunuz. Kamyonetin geldiğini duymadın mı Mike?"

Mike başını salladı. "Ani bir fren sesi ve gümbür gümbür bir korna, evet, tabii ki duymamak mümkün değil. Ama çatıdan bazı dosya kutularını indiriyordum."

"Brian yok mu?" diye sordu Ernie.

"Bu gece Gemi'de olacak. Taşınmadan önce gelip son bir iki işi halledecek," dedi Mike, James'in içine su serperek.

"Umarım güneyde işiniz açık olur," dedi Ernie. "Sizinle konuşmayı özleyeceğim."

"Biz de" dedi Mike başıyla onaylayarak. "Dünyanın her tarafında müşterilerimiz var, eminim işler iyi gidecektir." Dönüp James'e baktı. "Umarım kasların güçlü kuvvetlidir, genç ufaklık. Atölyede popondan ter akana kadar çalışacaksın."

Ernie James'e bakıp gülümsedi. "Çocuk için endişelenmene gerek yok. Benim posta çuvallarımı atarken görmelisin onu. Boğa kadar kuvvetlidir, değil mi evlat?"

James, yetişkinlerin ona büyüklük taslamasından nefret ederdi; ama boğaya benzetilince ister istemez gülümsedi.

***

Dana, botun kenarına oturup metal kutuyu göğsüne bastırarak arkaya doğru suya bıraktı kendini. Bu beşinci denemesiydi; ama ilk kez gece dalışı provasında gözlerini örten siyah bir maske takıyordu. Yukarıda parıldayan güneşe rağmen tek görebildiği belli belirsiz bir karaltıydı.

Suyun altında tek koluyla dört kulaç attıktan sonra yüzeye çıkıp köpekleme yüzmeye başladı. Ayak parmaklarıyla etrafı yoklayıp batık beyaz botu ayağının altına aldığından emin oldu. Tekne, o kadar kısa zamandır suyun altındaydı ki henüz paslanmamıştı bile.

Kanındaki oksijeni artırmak için bir iki kez derin nefes alıp başı öne attı ve önünü görmeden suyun altına daldı. Parmaklarıyla teknenin metal gövdesini hissedince göğsünde tuttuğu ağır diski serbest bıraktı. Diskin altındaki manyetik tabaka çekim gücüyle tekneye yaklaşıp tok bir sesle gövdeye kenetlendi. Ne olduğunu göremedi; ama sesten rahatsız olan bir deniz canlısının suda meydana getirdiği hareketi hissetti.

Sahte bomba yerine oturunca, el yordamıyla

bombanın üzerine monte edilmiş olan anahtarı buldu. Kazara açılmasını önlemek için çelik bir kapağın altına yerleştirilmişti. Dana, nefesini tutmakta giderek zorlanıyordu; ama bir kez yüzeye çıkarsa aletin yerini tekrar bulmanın kâbus olacağını bildiğinden suyun altında kaldı.

Çelik kapağı açmak her zaman meseledir; ama görmeden bunu yapmaya çalışmak daha da zordu. Nihayet kapak açıldığında, Dana, anahtarı çevirip ayaklarıyla tekneden destek alarak kendini yukarı doğru itti. Yüzeye çıkar çıkmaz ciğerlerini havayla doldurdu.

Bot birkaç metre sürüklendiğinden, geri dönmek için daha fazla yüzmesi gerekti. Teknenin yanından sarkan ipi tutup kendini botun içine doğru çekecekken Barry'nin ona doğru bir başka sahte bomba uzattığını gördü.

"Hiç fena değil," dedi Barry sert bir tonla. "Ama bombayı bırakırken daha dikkatli olmalısın. Mıknatısın gövdeye yapışırken çıkardığı sesi buradan bile duydum. Unutma, güvertede senden sadece yirmi otuz metre yukarıda insanlar olabilir. Böyle bir sesi duyabilirler."

Seve seve öldüreceğin insanlar, diye düşündü Dana. Yüzüne düşen bir tutam saçı eliyle arkaya atarken ofladı.

"Bırak da iki saniye soluklanayım."

Barry başını iki yana salladı. "İşe koyul hemen. Bu akşam art arda üç başarılı deneme yapmalısın, o yüzden alışsan iyi olur."

32. TEMAS

James, Ernie ve Mike, evdeki eşyaları ve içinde ağır malzemeler olan kulübedeki metal varilleri yarım saatte kamyonete yüklediler.

James, John'la irtibat kurup ona neler olup bittiğini anlatmak için deliriyordu; ama yanındaki iki adamdan uzaklaşma şansı olsa bile, ufak radyosu, Gemi'den bu kadar uzaktayken iletişim kurmak için gerekli olan enerjiye sahip olmayacaktı.

Geri döndüklerinde öğlen olmuştu. Ernie, kamyoneti Joel Regan Havaalanı'nı çevreleyen tel örgünün kırık olduğu bir bölümden içeri sürdü. Bu yöredeki tek uçak, küçük bir kargo jetiydi. Ernie, tekerleri inleten bir fren yapıp uçağın yanında durdu.

Uçağın motorları, başlarının üzerinde büyük bir gürültüyle çalışırken, yardımcı pilot, kargo bölümünü açtı ve motorlu rampayı indirdi. Yüklemenin yeterince güç olması yetmiyormuş gibi, uçağın motorlarının çıkardığı egzoz, zaten sıcak olan havayı iyice dayanılmaz yapıyordu.

Her bir parça, rampaya yüklenmeden önce tartılmalıydı. Ardından birinin, onları, yüklüğün parlak plastik zemini boyunca itmesi ve kayışla yere bağlaması gerekiyordu. Yardımcı pilot, işe el atmak yerine bir klasörle dikilip kendini beğenmiş bir edayla kargonun ağırlığını hesaplıyordu.

Tüm kargo iyice yüklendiğinde James, terden

sırılsıklam olmuştu. Mike Evans ve iki pilotu taşıyan uçak kalkış pistine doğru ilerlerken, Ernie saatine baktı.

"Sen doğruca terminalden gitsen iyi olur, hem ayine hem de öğle yemeğine yetişirsin," dedi Ernie. "Ben kamyoneti garaja park alanına götüreceğim. Saat birde seninle orada buluşup teslimata çıkarız."

"Anlaşıldı patron," dedi James, yalandan hevesli görünerek.

Ernie kamyonetiyle uzaklaşırken, kulakları sağır edici bir gürültü başladı. Pilot, kalkış için yakıt kapaklarını açmıştı ve uçak, tüm hızıyla yirmi metre yakınından geçti. Gri bir toz bulutu onu yutarken James, avuçlarıyla kulaklarını kapıyordu. En kötüsü geçtiğinde, acıyla yanan gözlerini ovuşturdu. Uçağın egzozunun ağzında bıraktığı acı tattan kurtulmak için asfalta tükürdü. Ardından terminale doğru koşmaya başladı. İçeri girdiğinde Ernie'nin kamyoneti görüş alanından çıkmış, uçaksa gökyüzündeki ince uzun bir dumanın sonundaki gri bir noktaya dönüşmüştü. Kendini Dünyayı Kurtarın'ın laboratvuarında bulmuş olmanın neden olduğu ilk şoku üzerinden atmıştı; ama bir türlü rahatlayamıyordu. Hâlâ Brian Evans'la karşılaşma ve kimliğinin açığa çıkması olasılığı vardı. Üstelik silah laboratvuarının malzemeleri, geçen her saatte yüzlerce kilometre uzaklaşmaya devam ediyordu. Operasyon sorumlularıyla irtibat kurup, neler olup bittiğini anlatmak için çırpınıyordu.

Etrafta kimse olmamasına rağmen James, terminalin binasında güvenlik kamerası bulunması olasılığını göz ardı edemezdi. Bu nedenle doğruca karşısına çıkan ilk tuvalete daldı. Yüzünü soğuk suyla yıkamak için bir iki saniye ayırabileceğini hesaplamıştı; ama ilk çevirdiği musluktan su gelmedi. Ardından denediği iki musluktan da öyle...

Bu fikirden vazgeçip kendini bir tuvalet kabinine

kilitledi. Klozetin içinde su yoktu ve delikten nahoş kokular yükseliyordu. Ama fazla vakti yoktu ve buna katlanmak zorundaydı. Klozet kapağını indirip üzerine oturdu. Ayakkabısını çıkarıp terden sırılsıklam olmuş tabanı kaldırdı ve radyoyu çıkardı.

Açma düğmesine bastı ve ince plastik şeridi kulağına dayadı. Sıcaktı ve ayak kokuyordu.

"John, beni duyabiliyor musun?"

Chloe'nin sesi ince hoparlörlerden duyuldu. "Net ve temiz bir biçimde James."

"John nerede?"

"Dana, Darwin'de, John da onu izlemeye gitti."

"Orada ne işi var?"

"Henüz bilmiyoruz," dedi Chloe çaresiz. "Özel bir görev için onu oraya Ween gönderdi."

"Pekâlâ," dedi James soluğunu tutarak, bu sürpriz gelişmeyi hazmetmesi gerekiyordu. "Dinle, fazla vaktim yok. Dünyayı Kurtarın'ın laboratvuarı, Gemi'den yedi kilometre uzakta toprak bir yolun sonundaki bir kulübedeydi."

"Ne demek *oradaydı*?"

"Taşınmasına yardım ettim. Şimdi oradan geliyorum. Şu anda bir uçakta, uçak numarası A0113D. Nereye gittiğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Tamam," dedi Chloe. "Bu bilgiyi AGİT'E ulaştıracağım. Uçağın uydu sinyali vericisinin izini bulabilirler."

"Eğer açıksa."

"Ki bu kesinlikle mümkün, hatta kaçınılmaz," dedi Chloe onaylayarak. "Tekrar aradığın için çok sevindim. Bu sabah AGİT'le irtibat kurdum. Hayatta Kalanlar'ın Lomborg Finans üzerinden yürüttüğü para transferlerini izliyorlardı. Japon borsasında büyük alımlar yapıyorlar. Eğer enerji fiyatlarında bir yükseliş olursa hisseleri tavan

yapacak olan şirketler bunlar. Yani Dünyayı Kurtarın bir yere saldırdığında her zaman olduğu gibi."

"Neden Japonya'ya odaklandıklarını biliyor musunuz?"

"Henüz değil, James."

James bir saniye düşündü. "Bu miktarda para yatırdıklarına göre Dünyayı Kurtarın'ın hedefi sahiden büyük olmalı."

"Kesinlikle," dedi Chloe. "Hayatta Kalanlar, yatırımlarından oldukça emin görünüyor: Ticari bankalardan milyonlarca dolar borç aldılar ve kârı mümkün olduğunca yüksek tutmak için hisse senedi yerine tahvil satın alıyorlar. Bu yatırımların çoğu kısa vadeli işlem sözleşmeleri yani Hayatta Kalanlar'ın parayı vurabilmeleri için saldırının bir iki güne gerçekleşmesi gerekiyor."

"Doğru," dedi James. "Elimden geldiğince bilgi toplayıp tekrar iletişim kurmayı deneyeceğim. Yine de söz veremem, buralarda insanın kendine vakit ayırmasının ne kadar zor olduğunu biliyorsun."

***

Plajdan döndüklerinde Barry Cox, kızlara biraz uyumalarını emretti. Dana, ayakkabısından radyoyu çıkarıp mikrofon ağzına gelecek şekilde çarşafın altına gizledi.

"Orda kimse var mı?" dedi fısıltıyla.

John'un yanıt verdiğini duyunca kendini daha iyi hissetti, "Net ve Temiz, Dana."

"Tanrı'ya şükür," dedi Dana soluğunu tutarak. "Dinle John, bu kırmızı alarm. Bir Dünyayı Kurtarın operasyonunun tam ortasındayım. Görünen o ki, ya bu akşam geç saatlerde ya da yarın sabaha karşı bir yakıt tankeri limanına saldıracağız."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama sanırım tanker SDG adlı bir çeşit sıkıştırılmış gaz üreten bir tesisin limanında demirli. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Pek emin değilim; ama hedefin yerini bulmamızda bize yardımcı olabilir. Bana iki saniye ver, yanımda bir AGİT ajanı var. Bu kız buraları iyi biliyor."

Dana, endişeyle John'un sesinin geri dönmesini bekledi.

"Tamam," dedi John. "Söylediğine göre Avustralya'daki SDG tesislerinin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyormuş. Görünen o ki, gazı Çin ve Japonya'ya ihraç ediyorlar. En yakın olan buradan yalnızca otuz kilometre uzaklıkta. Şehirdeki en büyük üreticilerden biri."

"Bizim hedefimiz bu olabilir," dedi Dana.

"Söylediğine göre Kuzey Avustralya'daki tek tesis buymuş, o yüzden bu olmalı. Bu arada plajdayken dürbünle sizi izliyordum. Yanındakinin Barry Cox olduğunu doğrulayabilir misin?"

"Elbette, gelir gelmez onu tanıdım. Biliyor musun, Bruce'un dağıttığı dişlerinden hâlâ komik bir tıkırtı sesi duyuluyor."

"Bu kötü oldu," dedi John. "Onun burada olduğunu bilseydim, Gemi'den buraya Chloe'yi yollardım."

"Neden?"

"Hong Kong'da Cox'la göz göze gelmiştik. Uzakta durmalıyım, yoksa beni tanıyabilir. Plajda arabanın yanında bekleyen kadının adı Nina Richards. Kıdemli bir çevre aktivisti. AGİT, bir süredir onun Dünyayı Kurtarın ile bağlantılı olduğunu düşünüyordu; ama somut delil bulamıyorlardı."

Bu bilgi Dana'yı şaşırtmıştı. "Emin misin? Tam bir Hayatta Kalan'a benziyor."

John güldü. "Sen de öyle. Benim tahminim, Dünyayı Kurtarın, işin en tehlikeli kısmı için gözden çıkarılabilir iki kişi istedi ve Susi Regan da rahatlıkla bunu onlara sağladı. Nina, bir Hayatta Kalan gibi davranmanın siz kızları hizaya getireceğini düşünmüş olmalı."

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Dana. "Hedefi ve bu akşam olacağını biliyoruz. Onları durdurmadan önce ne kadar ilerlemelerine izin vereceğiz?"

"Barry ve Nina'yı iş üstünde enselesek, onları içeri tıkmak daha kolay olurdu; ama sizi büyük bir tehlikenin içine atmak istemiyorum. AGİT'tekilerle görüşüp bir strateji belirlemeliyiz. Evi terk etmeden önce mutlaka beni tekrar ara."

"Tamam, tekrar deneyeceğim," dedi Dana. "Odada yalnız kalıyorum, o yüzden aramam komünde olduğundan çok daha kolay."

33. İŞ

Lauren'ın görebildiği kadarıyla, ofiste daha çok dünyevi işlerle ilgileniyorlardı: Komünlerden iletilen sorular, Hayatta Kalanlar'ın bir bölgeden ötekine taşınmaları, fatura ödemeleri ve dünyanın dört bir yanındaki müritlerin yiyecek-giyecek ihtiyaçlarını karşılamak üzere yapılan yüklü mal alımları.

Bu bilgilerin bir kısmının Hayatta Kalanlar'la Dünyayı Kurtarın arasındaki bağlantıyı kanıtlayabileceğini biliyordu; ama dosya dolaplarıyla dolu odalar ve binlerce bilgisayar dosyasıydı söz konusu olan. Üstelik, sıradan ofis kâğıtlarını istihbarat değeri olan belgelerden ayırmak, hiç de kolay bir iş değildi. Yapabileceği tek şey, fırsatını buldukça eline geçen kâğıtları karıştırmaktı; ama buradan bir yere varabileceğini de pek sanmıyordu. Şans yüzüne gülene kadar haftalar, hatta aylar geçebilirdi.

Rat, ofiste çalışmaktan nefret ediyordu. Çareyi düzenli olarak kaytarmakta buluyor, vardiyasının büyük bir kısmını eski eşyaların depolandığı bir odada saklanarak geçiriyordu. Ofis çok büyük olduğundan yokluğunu hissettirmeden sıvışması da kolay oluyordu.

Rat'in en sevdiği aylaklık, mutfaktan bir bardak sütle biraz bisküvi almak ve kırık bir masanın altına oturup roman okumaktı. Ne yazık ki, Gemi'de Joel Regan'ın ahlak öğretilerinin dışında bir şey okumak, mümkün değildi ve büyük çocukların İngiliz Edebiyatı derslerinde çalıştıkları

bir iki klasik roman dışında düzgün kitap yoktu. Rat'in en sevdiği kitap, ucuz bir *Oliver Twist* baskısıydı. Romanı bir derslikten yürütmüş, defalarca okumuştu. Artık iyice yıprandığından, sayfaları dökülmesin diye Rat, kitabı lastikle sarmıştı.

Ofiste çalışmaktansa Rat'le vakit geçirmek, Lauren'ın daha çok hoşuna gidiyordu; ama laklakla vakit geçirirse görevin hiç yol almayacağını bildiğinden işiyle ilgileniyordu. Yine de Rat, bazen ısrar ediyor ve Lauren'ı kandırıp yarım saat boyunca masanın altında ona video oyunlarını anlattırıyordu. Rat, küçük bir çocukken uçaklarda tanışmıştı video oyunlarıyla ve çok sevmişti; ama Gemi'ye bu tür oyunların girmesi yasaktı. Lauren'ı soru yağmuruna tutup video oyunlarıyla ilgili her şeyi öğrenmeye çalışıyordu: Oyun konsollarında kaç düğme olduğu, hafıza kartlarının ne işe yaradığı, en meşhur oyunların neler olduğu...

Lauren, işe dönmek için kalktığı sırada kapının arkasından sesler geldiğini işitince geri çekildi; Rat'in sığınağını afişe etmek istemezdi. O konuşmanın bitmesini beklerken, dışarıda bir tartışma alevlendi.

"Kim o?" dedi Rat fısıldayarak.

Kapı arkasında konuşanların Joel Regan'ın eşi ve büyük kızı olduğunu anlayan Lauren, heyecanlanmıştı.

"Susie'yle Örümcek."

İyi bir dedikodu yakalayacağını düşünüp sevinen Rat, masanın altından sürünerek kapıya yaklaştı. Kulakları kapıya o kadar yakındı ki, Susie'nin sırtı kapıya yapıştığında iki çocuk da geriye sıçradı.

"Çek şu iğrenç ellerini üzerimden!" diye bağırdı Susie.

"Bir sızıntı buldum," diye haykırdı Eleanor yanıt olarak. "Son beş gün içinde yetmiş milyon dolar buhar oldu."

"Peki, bunun benimle ne ilgisi var?" dedi Susie çığlık çığlığa.

"O fonlara yalnızca babam ve ben erişebiliyorduk. Şimdiyse Lomborg Finans, bütün parayı emiyor."

"Neden beni suçlamadan önce bunu babana sormuyorsun?" "Bana hikaye anlatma Susie, dünkü çocuk değilim ben. O hesabın kontrolünü sana verene kadar babama işkence ettiğini biliyorum. O artık hasta ve sen onun güvenini kötüye kullanıyorsun."

"Arnos Lomborg bize bir *ton* para kazandırdı," diye bağırdı Susie. "Para senin kasana girerken iyiydi, değil mi? Eğer ben olmasaydım, Nevada'daki pek kıymetli Gemin hâlâ kâğıt üstündeydi. Japonya ve Avrupa'yı rüyanda bile göremezdin."

"İyi de, bu esrarengiz para nereden geliyor?"

"Yatırım."

"Sen onu benim külahıma anlat. Finans uzmanı değilim; ama üç haftalık yatırımla yüzde iki yüz kâr etmenin yasal olmayacağını anlamak için, âlim olmaya gerek yok."

"Sen cebine giren paraya bak ve çeneni kapat," dedi Susie dişlerini gıcırdatarak. "Bu durum hoşuna gitmiyor, çünkü Lomborg'la işleri *benim* adamlarım yürütüyor. Ben bu işlerle ilgilenmeye başlamadan önce, Hayatta Kalanlar'ın neyi vardı? Otomatlar, bağış kutuları ve elektrik şirketinden gelen ihtarnameler. Joel bu Allahın belası çölde Disneyland'ın acınası bir kopyasını inşa etmeye kalktığında, az kalsın iflas ediyorduk."

Rat, Lauren'a bakıp güldü ve omuzlarını silkti, *ben de en az senin kadar neden söz ettiklerini anlamış değilim* demek istiyormuş gibiydi. Rat, tabii ki bunu anlayamazdı; ama Lauren, her sözcüğün altında neyin yattığını gayet iyi biliyordu: Dünyayı Kurtarın ile Hayatta Kalanlar arasındaki ilişkinin ardında Susie Regan vardı; Joel doğru

karar veremeyecek kadar hastaydı ve Örümcek'in olan bitenlerden haberi yoktu.

"Bana baksana," dedi Susie, "babanın ne kadar değerli olduğunu anlatıp duruyorsun. Peki, en son ne zaman yanında kalıp onunla ilgilendin? Hatta onu en son ne zaman ziyaret ettin?"

"Sen yanımızda durup bana laf geçirmeye çalışmadan iki metre bile yaklaşamıyorum ona."

"Çekil git başımdan Örümcek," dedi Susie, artık çileden çıkmış gibi bir hâli vardı. "Yönetecek bir ayinin falan yok mu senin, ya da dağıtacak aptal boncukların?"

"Şeytan," dedi Eleanor çığlık atarak. "Babamın her gece yatağına senin gibi bir inançsızı alıyor olması beni hasta ediyor."

Susie kıs kıs güldü, "Hah, *yine* başlıyoruz. Baban, Tanrı'yı görmedi Eleanor. Hayatta Kalanlar'ı sadece para kazanmak için kurdu."

Bu dinsiz sözleri duyunca, Rat'in yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti, Lauren ise şok olmuş gibi yaptı.

Eleanor sahiden üzülmüş gibiydi, hıçkırıklar içinde ağlamaya başladı. "Babam büyük bir insandır. Bir peygamberdir o. Bize yaptıkların yüzünden Tanrı seni cezalandıracak."

Lauren, Susie ile Eleanor arasındaki iktidar mücadelesini gayet iyi biliyordu. Fakat ancak şimdi, iki kadının Joel Regan ve Hayatta Kalanlar hakkındaki görüşlerinin ne kadar farklı olduğunu anlamıştı.

"Seninle tartışmak dahi istemiyorum," dedi Susie kesin bir tavırla. "Çekil yolumdan."

Örümcek, hırsla kapıyı yumrukladı. Lauren ve Rat, çabucak masanın altına kaçtılar. Onun odaya gireceğini düşünmüşlerdi; ama birkaç saniye sonra, Eleanor ve Susie'nin gitmiş olduğunu anladılar.

Lauren, rahatlamış bir hâlde Rat'e gülümsedi ve onu bekleyen fotokopi işleri olduğunu söyleyip oradan ayrıldı. Derhâl tuvalete gidip kendini bir kabine kilitledi. Ayakkabısından telsizi çıkarıp, Susie ve Eleanor arasında geçen konuşmayı anlatmak üzere Chloe'yi aradı.

"Susie'yle ilgili anlattıkların, ağabeyinden ve diğer kaynaklardan gelen verilerle AGİT'in oluşturmaya başladığı fotoğrafı tamamlıyor," dedi Chloe. "Ama Eleanor ve diğer sadık Hayatta Kalanlar'ın, bu bağlantıyla ilgili hiçbir şey bilmediklerini fark etmemiştik."

"Gemi'ye gelmeden önce Susie'nin çevreci gruplarla bir ilişkisi var mıymış?"

"Pek sayılmaz," dedi Chloe. "Amerikalılar'dan gelen tek bilgi, Susie'nin modellik yaparken kürk giymeyi reddettiği. Ama modellerin çoğu yapıyor bunu. Susie çevreyi önemsediği için mi, yoksa cüzdanını şişirmek için mi bunu yapıyor bilmiyoruz. Her hâlükârda, Hayatta Kalanlar'ın parasıyla Dünyayı Kurtarın'ı finanse ettiği kesin."

Lauren sabah koşusundan beri James'i görmediğinden Chloe ona çabucak, James'in laboratvuarı açığa çıkarmasından Dana'dan gelen son haberlere kadar, yaşanan gelişmeleri aktardı.

"Ağabeyinin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Chloe.

"Teslimattan döner dönmez akşam yemeğine ve ardından gece ayinine gidecektir," dedi Lauren, kabin kapısının öteki tarafında yöneticilerden biri ellerini yıkadığından, olabildiğince kısık bir sesle konuşuyordu.

"Tamam, peki günlük programın dışına çıkıp James döner dönmez onunla buluşabilir misin?"

"Sanırım," dedi Lauren temkinli bir biçimde. "Bu ofis araç parkının hemen yanında; ama öğretmenler bizi

çok sıkı gözetim altında tutuyorlar. Uzun süre ortalıkta görünmezsek sorguya çekiliyoruz, ayini asmak ise sopalık bir suç."

"Tamam," dedi Chloe. "Bunun için endişelenmemeye çalış. Siz çocuklardan ve diğer operasyonlardan daha fazla bilgi gelene kadar, AGİT beklemeyi tercih edecektir. Ama Avustralya hükümeti, Dünyayı Kurtarın'ın bir saldırı hazırlığında olduğunu biliyor. Eğer halk, hükümetin bunu önceden bildiğini fakat onları uyarmak için bir şey yapmadığını öğrenirse, bunun çok büyük siyasi sonuçları olur."

"Doğru," dedi Lauren. "Peki, bunun bizimle ne ilgisi var?"

"İstihbarat Bakanı, bu akşam saat 8:30'da televizyondan bir açıklama yapacak ve tüm ülke, en üst seviyede güvenlik alarmına geçecek. Tüm petrol tesislerinde, çok gerekli olanlar dışında bütün personel tahliye edilecek. Dana'yla terörist arkadaşları, botlarına atlayıp denize açılırken yakalanacaklar. Gemi'ye baskın düzenlenecek ve bütün üst düzey yöneticiler, gözaltına alınıp sorgulanacaklar."

"Baskını kim düzenliyor?"

"Avustralya ordusu, Hayatta Kalanlar'ın bağlantıları açığa çıktığından beri Özel Harekât Timi'ni, Gemi'ye sürpriz bir saldırı düzenlemesi için eğitiyor. Eğer karayolunu kullanırlarsa, onlar oraya varana kadar delillerin yok edileceğinden veya uzun süre Gemi'yi kuşatmak zorunda kalacaklarından endişe ediyorlar. O yüzden, küçük bir hava saldırı timi oluşturdular: dört helikopter, 60 ÖHT komandosu ve AGİT'ten bir düzine destek elemanı. Birliği Gemi'nin merkezine indirip, Hayatta Kalanlar onları durdurmak için bir şey yapamadan kontrolü ele almak istiyorlar."

"Bu bana tehlikeli göründü," dedi Lauren, avucunu

alnına dayayarak. "Altı gözetleme kulesinde de silahlı muhafızlar var. Rat'in dediğine göre, park yerinde yasadışı silahlar gizliyorlarmış. Ayrıca burası bomboş bir bölge, helikopterlerin yaklaştığı kilometrelerce öteden duyulacaktır."

"Bunlar profesyoneller Lauren, onlara güvenmek zorundayız. Eminim bunun için yeterince kafa patlatmışlar ve hazırlık yapmışlardır. Ama yine de bu iş başladığında James'le ikinizin ortalıkta olmanızı istemiyorum. Saldırı timi, bu akşam sekiz gibi orada olacak, hava karardıktan hemen sonra. Bu James'le sana iki saatten biraz daha fazla süre veriyor.

"James posta aracıyla geri döner dönmez buluşun. Eğer güvenli olduğunu düşünürseniz, önce Susie Regan'ın ofisine girip delil toplamanızı istiyorum. Helikopterler yaklaşınca önemli evrakları yok etmek isteyecektir."

Lauren biraz düşündü. "Malikâneye yalnızca bir kez gittim..."

"Bunu James'le konuş. Eğer çok tehlikeli olduğuna karar verirseniz, yapmayın. Benim için asıl önemli olan, zarar görmeden oradan çıkmanız. Bir araba çalın, bir yolunu bulup kulelerden birinden geçin; ama ne olursa olsun *mutlaka* oradan çıkın. Ayrılmadan önce telsizle beni haberdar edin, yakınlardan bir yerden sizi alırım."

"Tamam," dedi Lauren, birkaç saat içinde cereyan edecek olayların ehemmiyeti yavaş yavaş içine işlemeye başlamıştı. Gemi'deki komando baskını ve Dünyayı Kurtarın'la Hayatta Kalanlar arasındaki ilişki, dünyadaki tüm televizyon kanallarında bir numaralı haber olacaktı.

"Şimdiye kadar dışarı çıkmaya hiç çalışmadım," dedi Lauren. "Ama zor olacağını sanmıyorum. Her kulede yalnızca iki muhafız var. Eğer gizlice yaklaşırsak onları atlatmak kolay olacaktır."

"Harika; ama unutma, önce güvenlik."

"Anlaşıldı," dedi Lauren hemen saatine bakarak. "Sanırım iki saat sonra görüşeceğiz."

***

CHERUB ajanları, bilgisayar hack'lemek için yanlarında daima bir iki basit alet taşırlar; ama Gemi'de kişisel eşyalara yönelik katı kurallar uygulandığından yanlarında bir şey getirememişlerdi. Çalışma saatlerinin sonuna yaklaşırken Lauren, kapaklı dolabı gizlice açtı. Bir kutu boş CD alıp posta odasına doğru yöneldi.

Tam çıkmak üzereyken Rat'in sesini duyunca ürkmüştü "Okula birlikte dönelim mi?"

"Senin imzalanacak kâğıtları Joel Regan'a götürmen gerekmiyor muydu?"

Rat başını salladı, bir yandan da Lauren'ın elindeki CD'leri almış inceliyordu. "Görünüşe bakılırsa bizim ihtiyar iyice kötülemiş. Susie, kesin bir biçimde Joel'in kâğıtları imzalayacak durumda olmadığını söyledi."

"Anladım," dedi Lauren sinirli bir biçimde.

"Bu CD'ler ne için?" diye sordu Rat.

"Ah," dedi Lauren. Ağzında bir şeyler geveleyerek bir mazeret uydurmaya çalışırken, bunu daha önceden düşünmesi gerektiğinin farkına varmıştı. "Bunları muhasebecilerden birine götürmem gerekiyor."

"Hangisi? Eğer burada işin varsa ben senin için bir koşu götürebilirim."

"Yo, yo," dedi Lauren, onları geri almak için uzanırken. "Çoktan gitti bile zaten."

Rat'in yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. "Bir işler çeviriyorsun değil mi?"

Lauren ıslık gibi bir ses çıkardı. "Yapma lütfen, bir şey çevirdiğim falan yok."

"Beni kandıramazsın," dedi Rat. "Sana IQ'mun yüz doksan yedi olduğunu söylemiş miydim?"

"Hmm, bir düşüneyim," dedi Lauren sırıtarak. İşaret parmağını dudaklarına dayayıp sanki bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Sanırım son iki gün içinde bunu otuz altı veya otuz yedi kez söylemiş olmalısın."

Rat, CD kutusunu masanın üzerine bırakırken alınmış gibi görünüyordu. "Peki, ben bir şeyler tıkınmaya gidiyorum. Herhâlde yarın öğleden sonra görüşürüz."

"Bakalım önce kim kimi görecek?" dedi Lauren sırıtarak.

Rat'le birlikte posta odasından çıktılar. Lauren, halletmesi gereken son bir iş daha varmış gibi yaparak Rat'ten ayrıldı; ama onun için üzülüyordu. Rat'le vakit geçirmek, eğlenceliydi ve muhtemelen onu bir daha görmeyecekti. Sola dönüp ahşap bir bölmenin arkasına geçti ve tekrar posta odasına girmek için bir iki saniye Rat'in kaybolmasını bekledi.

Pul basma makinesinin arkasındaki duvarda yüksek bir pencere vardı. Binanın arkasındaki park yerine bakmak için parmaklarının ucunda yükselmesi gerekiyordu. James ve Ernie birkaç metre uzakta olduklarına göre, kamyonet, Lauren yokken gelmiş olmalıydı. Aşağı inmek için koridordan geçmesi, acil çıkış kapısından çıkıp demir yangın merdivenini kullanması gerekiyordu. O aşağı inene kadar ağabeyinin çoktan gitmiş olacağını fark eden Lauren, paniğe kapıldı. Bir kez okul bölümüne geçince James'le konuşması mümkün olmayacaktı, çünkü burası kesin bir biçimde haremlik selamlık olarak ayrılmıştı.

Lauren, CD'leri alıp şortunun ön cebine sıkıştırdı. Koşmak için arkasını döndüğü sırada, posta çuvallarını kamyonete indirmek için kullanılan kaydırağı hatırladı. Kaydırağın kanatlı kapağı, büyük bir gürültüyle açıldı.

Rampaya tırmanıp parlak metalin üzerine yerleşti. Oyun parklarındaki kaydırakların biraz büyükçesi gibiydi bu.

Teneke oluğun içi karanlıktı. Yalnızca kaydırağın çıkışında sallanan plastik şeritlerin arasından sızan ışık huzmeleri aydınlatıyordu içerisini. Şimdiye kadar kimse, posta çuvallarını düşünüp de teneke oluğun birleşme yerlerindeki çıkıntıları törpüleme zahmetine girişmediğinden, Lauren aşağı kayana kadar, poposu bunlara çarpıp durdu. Sıcak plastik şeritlerin arasından geçip tentenin gölgesine fırlar fırlamaz bağırdı:

"James!"

James, birkaç metre ilerde Ernie'yle birlikte toprak yolu geçiyordu.

James merakla arkasına bakarken Lauren da, kollarını sallayarak ağabeyine doğru koşmaya başladı.

Lauren'ın Ernie'nin duymaması gereken bir bilgi getirdiğinin farkına varan James, hemen vedalaşıp kız kardeşine doğru koşmaya başladı.

"Selam," dedi James gülerek. "Sen iyi misin? Neler oluyor?"

34. SUSTURUCU

Dana, akşam yemeği için vejetaryen bolonez soslu makarna hazırlayan Nina'ya yardım etti. Fakat herkes çok gergin olduğundan, yalnızca Barry, tabağındaki yemeğin yarısından fazlasını yiyebildi. Eve, hevesle bulaşıkları yıkamak için gönüllü oldu; ama Barry, yalnızca gülümsedi.

"Kahramanlar bulaşık yıkamaz," dedi sırıtarak. "Üstelik buraya dönmeyeceğiz, o yüzden uğraşmana değmez."

Nina, iki yanında oturan kızların ellerini tuttu. "Son kez dua etmeliyiz."

Eve, elini Barry'ye uzatıp gülümsedi. "Hadi, diğer elini de Dana'ya ver ki şeytanları kovmak için daire oluşturalım."

Barry, pek hevesli görünmüyordu; ama hepsi, sıkıca el ele tutuşup gözlerini yumdular.

"Sana müteşekkiriz Tanrı'm..."

Dana gözlerini kapattığında, suda yüzüyormuş gibi hissediyordu. Nina'nın duasını dinlememeye ve sakinleşmeye çalıştı.

Sofraya oturmadan önce yatak odasından radyo alıcısıyla John'u aramıştı. Söylediğine bakılırsa, AGİT attıkları her adımı izleyecekti. Subaru'nun altına gizlice bir izleme cihazı yerleştirmeyi başarmışlardı ve otuz kilometrelik sahil şeridi boyunca bulunan belli başlı tüm limanlara polis yerleştirilmişti.

Barry ve ekibini, sabotajda kullanacakları malzeme ve

patlayıcıları bota yüklerken suçüstü yakalamak istiyorlardı. Eğer işler umdukları gibi gelişmez de tekneyle denize açılmayı başarırlarsa, üç Avustralya sahil güvenlik botu ve Avustralya deniz kuvvetlerinden bir devriye gemisi, sabotajcılar SDG terminaline varmadan onları yakalamak için hazır bekliyordu.

Hâliyle Dana'nın endişe etmesine gerek yoktu; ama nedense midesi bir türlü spagettiyi sindiremiyordu.

"Âmin," dedi Eve ve Nina mutlu bir şekilde.

Dana'nın ellerini bıraktıklarında, o da onlara katıldı "Âmin."

"Pekâlâ," dedi Barry ve masadan kalkarken gürültülü bir şekilde geğirdi. "Yemek çok güzeldi Nina, teşekkürler. Yola koyulma vakti kızlar, eğer tuvaletiniz falan varsa şimdi yapabilirsiniz."

"Ben iyiyim," dedi Dana gülümseyerek. "Malzemeleri yüklemek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Barry, başını iki yana salladı. "Destek ekibimiz yüklüyor. Tek yapmamız gereken bota binip denize açılmak."

Bu, Dana'yı hayal kırıklığına uğrattı çünkü tekneyi yüklemek, polise harekete geçip onları tutuklamaları için vakit kazandırırdı.

Barry iki kıza baktı. "Halletmem gereken bir sorun var. Birinizin gelip bana yardım etmesini istiyorum. Diğeriniz burada kalır ve evi yakmasında Nina'ya yardımcı olur."

"Sahiden buraya kadar izimizi süreceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu Eve.

"Arkamızda parmak izi ve DNA bırakmadığımızdan emin olmalıyız," dedi Barry. "Yangını, biz ayrıldıktan yirmi dakika sonra başlayacak şekilde ayarlayacağız. Bu tarihi bir ev ve ahşap bir iskeleti var. İyi yanacaktır."

Eve, Dana'ya dönüp gülümsedi. "Ben Nina'ya yardım

ederim, eğer istersen."

Dana omuz silkti ve Barry'ye baktı. "Sanırım seninle ben geliyorum."

Nina ve Eve, garajdan benzin bidonlarını, fünyeleri ve bir düzine sanayi tipi patlayıcı lokumu alırken Dana da, Barry'nin arkasından hole geçti. Barry merdiven olmaksızın tavana dokunabilecek kadar uzun boylu olduğundan, çatıya açılan kapağın ahşap kulpunu kolaylıkla kavradı. Parmaklarının ucunda yükselip karanlık boşluğa uzandı ve namlusuna susturucu takılmış bir otomatik tabanca çıkardı.

Barry, silahın çalıştığından emin olmak için şarjörü çıkarıp tekrar takarken Dana, şok olmuş gibi görünüyordu.

"Bu ne için?"

Barry, kocaman bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Şeytanlarla halletmemiz gereken ufak bir sorunumuz var."

***

"Burası olduğunu sanıyordum," dedi Lauren inler gibi.

Bir yer altı koridorunun sonundaki küçük bir dolabın içine bakıyordu. Tavandan su damlıyordu ve ayaklarının altındaki döşemeler nemden kabarmıştı.

"Rat'in çizdiği haritayı hatırlıyorum. Burası olduğundan emindim."

James, sabrını yitirmek üzereydi. "İtiraf et, kaybolduk."

"Kaybolmadık. Nerde olduğumuzu tahmin edebiliyorum, sanırım içinde sandalyelerin yığılı olduğu odayı geçtikten sonra yanlış yöne saptık."

James saatine baktı. "Saat neredeyse altı buçuk. Şimdiden on beş dakika kaybettik ve bütün geceyi burada dolaşarak geçiremeyiz."

"Biliyorum, aptal değilim," dedi Lauren kızgın bir biçimde. "Bir dakika olsun çeneni kapatıp düşünmeme izin verirsen... Ofisten çıkıp koridoru geçtim. İki kez sola döndüm, döner merdivenden indim ve sonra..."

James yürümeye koyuldu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bulduğum ilk çıkış işaretini izleyip buradan kurtulacağım."

"Bulacağımı biliyorum James," dedi Lauren, bir yandan da James'i takip ediyordu. "Bütün koridorları hatırlıyorum."

"Hepsi birbirinin *aynı* çünkü."

Elli metre ilerde bir kapı gürültüyle açıldı ve aşçı üniforması içindeki bir adam, içinde karışık meyveler istiflenmiş metal bir arabayı iterek içeri girdi. Adam çıkışa doğru ilerlerken, duvara yaslandılar.

"Hiç değilse iyi bir yemeği kaçırmayacağız," dedi James sırıtarak. "Meyve kokteyline dayanamam."

Çıkması için aşçıya bir dakika verip, tekrar yola koyuldular. Tünelin sonundaki T biçimindeki kavşağa geldiklerinde sola döndüler.

Yürürlerken Lauren saatine baktı. "James vaktimiz var. Son bir kez daha bulmaya çalışamaz mıyız?"

"*Puff*," dedi James. "Olur, ama sonra buradan gideceğiz."

Birkaç metre arkalarında Rat'in sesini duydular.

"Eğer nereye gitmek istediğinizi söylerseniz, eminim yardımcı olabilirim."

"*Tanrıım*," dedi James soluğunu tutarak, Lauren'la birlikte şok olmuş bir hâlde arkalarını dönerlerken. "Sen de nereden çıktın?"

Birkaç metre önce yanından geçtikleri bir kapıdan çıktığını anladılar.

"Bir şeyler çevirdiğinizi biliyordum," dedi Rat Lauren'a bakarak. "Posta ofisinden ayrılırken kaydırağın kapağını açık bırakmışsın."

James, hızla olasılıkları değerlendirdi. Onu kolaylıkla bayıltıp odaya sürükleyebilirdi; ama hem arkadaşını incitmek istemiyordu hem de Rat'in işlerine yarayabileceği ortadaydı.

"Eğer sana gerçeği söylersem bizi Susie Regan'ın ofisine götürür müsün?"

Lauren, endişeli bir ifadeyle James'e baktı. "Bunu yapamazsın."

CHERUB'un varlığını birine açıklamak, uyuşturucu almakla birlikte CHERUB'dan atılmanıza sebep olacak eylemler listesindeydi.

"Bizi götürebilir misin?" dedi James tekrar, kız kardeşini duymazdan gelerek.

"Buradaki her koridoru ve gizli geçidi biliyorum," dedi Rat. "Ama Susie Regan'ın ofisinde dolanırken yakalanırsam beni sopalar ve bir ay boyunca ter-kutusuna kapatırlar. O yüzden *doğru düzgün* bir sebebiniz olsa iyi olur."

"Okula geri dönmeyeceğiz," dedi James. "Buradan kaçıyoruz, bizi almak için hazır bekleyen bir araba var. Eğer yardım edersen bizimle gelebilirsin."

"Sahiden mi?" dedi Rat heyecanla, yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Ama hemen ses tonu temkinli bir hâl aldı. "Ama... İyi de neden önce Susie'nin ofisine gidiyoruz?"

"Aslını istersen bunun için çok vaktimiz yok," dedi James, Rat'e bunu açıklayacak bir yalan düşünüyordu umutsuzca. "Sen yürümeye başlarsan, ben de anlatmaya başlarım."

***

Barry hızla arka kapıdan çıktı, kurumuş çimlerden geçip komşu evlerin bahçelerinin arkasındaki kocaman çalıların arasından büyük adımlarla yürümeye koyuldu. Ona yetişebilmek için Dana, her dört beş adımda bir neredeyse sıçrıyordu.

"Gözlerini dört aç," dedi Barry. "Taşındığımızdan beri buralarda bazı yılanlar gördüm."

Dana, bunu öğrenmese de olurdu. Zehirli yılanlar işin içinde olmasa bile, elinde dolu bir silah olan iri bir adam, onu endişelendirmeye yetiyordu.

"Tırstın mı?" diye sordu Barry.

"Pek sayılmaz," dedi Dana omuz silkerek. "Nereye gidiyoruz?"

"İki ay önce Hong Kong'da gasp edildim. Tuhaftı: Bacaksızın teki muştayla beni gafil avladı. Ama kendime geldiğimde yerde cenin pozisyonunda yatıyordum ve kolum bacağım sıkıca bağlanmıştı. Bunu bir çocuğun yapması mümkün değil. Sanırım gizli servis peşimde ve bu gasp olayından yararlanıp odamı aradılar."

Dana, hafifçe gülümsedi. Kendisinden önceki yüzlerce suçlu gibi Barry de, gizli ajanın tam da o küçük gaspçı olduğunu aklının köşesinden bile geçirmemişti.

"Birkaç gün sonra Brisbane'e geldiğimde beni izlediklerini fark ettim. Onları atlattığımı sanmıştım; ama görünen o ki yanılmışım."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Dana, sakin olmaya çalışarak.

"Ben buralarda büyüdüm. Okulda birlikte takıldığım bir çocuk, şimdi polis karakolunun radyo santralinde çalışıyor. Etrafta şüphe çeken bir şey duyarsa bana haber vermesi için cebine birkaç dolar sıkıştırdım. Dün gece yarısı devriye dolaşan ekipler, mavi bir kamyonette oturan iki kişiye rastlamışlar ve orada ne yaptıklarını sormuşlar. Onlar

da AGİT kimliklerini çıkarıp kendi işlerine bakmalarını söylemişler."

Dana, saf çocuğu oynadı. "AGİT de nedir?"

"Avustralya Gizli İstihbarat Teşkilatı. Bunu bana söylediği çok iyi oldu, yoksa bütün operasyon mahvolacaktı."

Barry, durup yere çömeldi ve boynunu uzatıp terk edilmiş iki evin aralığından baktı.

"Şu kırmızı Holden'ı görüyor musun?"

Dana, yol kenarına park etmiş olan büyük kırmızı arabayı seçebiliyordu. Aracın camları siyahtı; ama yolcu tarafındakinin üçte ikisi açık olduğundan, Dana, içerde bir adamla kadının olduğunu görebiliyordu. Gözetleme için kötü bir yerde duruyorlardı; ama Kuzey Bölgesi suç oranın yüksek olduğu bir yer sayılmazdı ve Dana bu büyüklükte bir operasyon için eldeki tüm memurların, deneyimli olsun olmasın, seferber edilmesi gerektiğini biliyordu.

Dana, iki memurun hayatlarının onun ellerinde olduğunu fark etmişti. İri yapılı bir adam olan Barry, ayrıca dövüş sporlarında ne kadar iyi olduğunu Bruce'la otel odasında karşılaştığı gece göstermişti. Elindeki tabancanın horozunu kaldırmış tetikte bekliyordu.

Barry, cebinden bir Motorola çıkarıp evi aradı. "Nina, ben pozisyon aldım. Harekete geçmeye hazır mısın?"

"Ev on beş dakika içinde alev alacak," dedi Nina onaylayarak. "Şu anda kapıdan çıkıyoruz."

Barry, telefonu kapatıp Dana'ya uzattı.

"Bunu al ve Holden'ın sürücü koltuğunun olduğu tarafa gidip camı tıklat. Üzgün görünmeye çalış. Erkek arkadaşın az önce seni evden attı, telefonun çalışmıyor ve taksi çağırmak için onların telefonunu ödünç almak istiyorsun. Sen onların dikkatini dağıtırken, ben de arabaya yaklaşırım. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Dana, sesinin titremesini kontrol edemiyordu. "Onları öldürecek misin?"

"Başka ne yapabilirim?"

Dana, düşünmeye çalışıyordu, kafasının içi korkudan küçücük kalmış bir top sünger gibiydi, düşünemiyordu.

"Bunu yapamam Barry," dedi, sahte gözyaşları dökmek için kendini fazla zorlamasına gerek yoktu.

"Oyun oynayacak vaktimiz yok," dedi Barry, silahı Dana'nın göğsüne doğrulttuğunda sesi iyice çirkinleşmişti. "Sana ne diyorsam onu *yapacaksın*. Eğer beceremezsen ilk kurşunu sana sıkarım. Şimdi kalk ve *yürü*."

Barry onu itekleyince, Dana, az daha çamura devriliyordu. Eğer karşısındaki Nina ya da daha ufak tefek bir adam olsaydı, silahı almaya çalışabilirdi. Ama tek yapabildiği, süklüm püklüm evlerin arasından geçip araca doğru yürümekti. Her şey yavaş çekim ilerliyor gibiydi. Spor ayakkabısının altında ezilen çakıllar, kollarının her salınışı bir ömür sürüyor gibiydi. Yanlış bir hareket yaparsa, bedenine saplanacak olan mermiyi şimdiden hissediyor, bedeni alevler içinde yanıyordu.

Lütfen Tanrı'm, eğer orda bir yerdeysen bana yardım et.

Dana, iki yanındaki metruk binalara baktı, birinden içeri dalmayı düşünerek. Ama pencereler tahtayla kapatılmıştı ve kapılarda asma kilitler vardı.

İki bina arasındaki gölgelikten çıkıp yol kenarına, sıcak güneşin altına çıktı ve aracın arkasından dolandı.

Çömelip sürücü tarafındaki camı tıklattığında, kafasının içi kazan gibiydi. Onları uyarmayı deneyebilirdi; ama Barry işitirse onu öldürürdü.

Sürücü tarafındaki pencere aşağıya indiğinde, Dana, ona doğru bakan iki ajanı da şöyle bir gördü. Kadın zayıftı, çok fazla makyaj yapmıştı. Bir oğlan çocuğuna benzeyen adamsa, çöp gibi bir boynu olan yirmili yaşlarında bir

bilgisayar delisine benziyordu.

Ölmek üzeresiniz.

"Dinleyin..." dedi Dana ve bir saniye için durdu. Erkek arkadaşıyla ilgili oyuna başlamakla, muhtemelen kendi hayatını feda etme pahasına onlarınkini kurtarmak arasında gidip geliyordu.

Ama bir kelime daha edecek fırsatı olmadı. Barry kendi sırasını iyi planlamıştı ve çoktan sürücü tarafındaki açık camdan susturuculu tabancayı uzatmıştı.

Kısa mesafeden kadının göğsüne ateş etti. Genç adam korkuyla ona doğru döndü ve kalbi patlamadan önce bir an için Barry'ye baktı.

Görmeyi bekleyeceğinizden az kan çıkmıştı ve susturucudan çıkan ses, Dana'ya yastık savaşında birbirine çarpan minderleri hatırlatmıştı. Namluyu yukarı doğrulttuğunda Barry'nin işi tamamlamak için kurbanların başlarına sıkacağını anlayan Dana, kendini korumak için geri sıçrayarak arabadan uzaklaştı.

Araçtan susturucuların çıkardığı sesler gelirken Dana, hayatındaki en güçlü duygusal patlamayı yaşıyordu.

İki insanın ölümünü seyrettim.

Kusacağını sandı. Ardından her şey dönmeye başladı. Katıksız bir panik yaşadı. Şuursuzdu, nerede olduğunu bilmez bir hâldeydi, gözlerinin önünde mor ve yeşil ışıklar yanıp sönüyordu.

"Kaldır kıçını," dedi Barry onu kolundan çekerek. Sesi telefon ahizesinden geliyor gibiydi.

Dana'yı iteklerken gümüş renk bir kapı kolunu kavradı. Dana, Nina'nın biraz önce yanlarına park ettiğini bile anlamamıştı.

"Hadi, acele et." Arabanın kapısı kapanıp Nina gaza bastığında, Dana, titriyordu. Arkaya, kırmızı Holden'a bakıp gerçek olmamasını umuyor, bunun için dua ediyordu.

Önüne döndüğünde, Barry'yi ön koltukların

arasından ona doğru sırıtırken buldu.

"Orda sana kaba davrandığım için üzgünüm tatlım; ama o ikisinden kurtulmamız gerekiyordu. İyi iş çıkardın."

Dana, bir yandan kendine gelmeye çalışıyor, bir yandan da şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu. "Daha önce bindiğimizden başka bir araba değil mi bu?"

"Elbette öyle," dedi Barry pis pis gülerek. "İki haftadır yukarıdaki evlerden birinin garajında park hâlindeydi. Bu aracı kimse aramıyor."

Dana, ellerini kollarının altına sıkıştırarak titremesini durdurmaya çalıştı. *Sahiden* berbat bir durumdu: Evi gözetleyen ekip öldürülmüştü ve izleme cihazı yerleştirilen araba hâlâ garajda duruyor, evle birlikte yanmayı bekliyordu. Fakat Dana, bunları bir kenara bırakıp kendine gelmeliydi. İki masum insan ölmüştü. Başkalarının da ölmesine izin veremezdi.

35. YALANLAR

Lauren haklıydı: Yolu çok az şaşırmıştı. Joel Regan'ın evine giden vanilya kokulu koridorlara ulaşması, Rat'in üç dakikadan az vaktini almıştı.

"Baban bir ajan öyle mi?" dedi Rat yürürlerken, hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"*Tam* olarak ajan değil," dedi James kekeleyerek, CHERUB'un varlığından söz etmeden mantıklı bir açıklama yapmaya çalışıyordu. "Babam Avustralya gizli servisinden birkaç kişiyi tanıyor. Annem kafayı yiyip Hayatta Kalanlar'a katılınca kaçmamıza yardım etmelerini istedi. Eğer Susie'nin odasından bilgi yürütürsek, kaçmamıza yardım edeceklerini söylediler."

"Peki," dedi Rat şüpheli bir biçimde. "Sizinle nasıl iletişim kuruyorlardı?"

"Gizli radyolarımız var," dedi Lauren.

"Peki, Avustralya gizli servisi neden özellikle Susie Regan'la ilgileniyor?"

James, omuz silkti. Tüm bu sorulardan fena hâlde rahatsız olmuş gibi görünmek istiyordu, belki böylece Rat daha fazla soru sormazdı. "Bilmiyorum, aslını istersen umrumda değil, buradan çıkıp babamın yanına dönebildiğimiz sürece."

Neyse ki malikâneye çıkan kavisli rampaya gelmişlerdi de, Rat, susmak zorunda kaldı.

"Buradan çıkarsak kâhya bizi durduracaktır," dedi Rat

fısıltıyla. "Ama arka yolu biliyorum. Ben olmasaydım bir halt edemezdiniz."

"Tamam," dedi James. "Şunu başımıza kakmayı kes artık, seni de çağırmadığım için üzgünüm."

Rat, onları bir kapıdan geçirdi. Üzerindeki girintili sürgü olmasa, kapıyı etrafındaki mermerden ayırt etmek mümkün değildi. Üç çocuk, küf kokulu bir vestiyere girdiler. Yan duvarlarda uzanan parmaklıklar boyunca boş, ahşap elbise askıları asılıydı.

"Gözlerinizi açık tutun ve çıt çıkarmayın," dedi Rat, odanın arkasındaki bir kapıya yaklaştığında. "Kâhyadan başka, etrafta her zaman bir iki temizlik görevlisi ve babamın hemşiresi işbaşında olur."

"Üst katta aslında kim kalıyor?" diye sordu James.

"Yalnızca Susie ve babam."

"Peki," dedi James, "biz nereye gidiyoruz?"

"Susie'nin ofisine gitmek istediniz, ben de sizi alt kattan doğruca oraya götürüyorum. Arka merdivenden çıkacağız. Merdivenden çıkınca Susie'nin ofisi soldan ikinci kapı."

"Sen bizimle gelmiyor musun?" diye sordu Lauren.

"Ben yeterince sopa yedim, daha fazla almayayım. Merdivende bekleyeceğim."

Tedirgin bir biçimde sürünerek Regan malikânesinin zemin odalarını geçmeye başladılar: Çamaşırhane ve kuru temizleme odası, yüzlerce misafiri ağırlamaya yetecek kadar yemek pişirilebilecek ama artık kullanılmayan bir mutfak. Sonunda dar bir koridordan ilerleyip hemşireyle kâhyanın yaşadığı hücre benzeri bölümlerin kapısından geçtiler.

Son kapılardan geçtikleri sırada, kâhyanın siyah pantoluyla ayna gibi parlayan ayakkabılarının merdivenin altından sarkmakta olduğunu görünce, şok oldular. James elini kâhyanın ağzına koyup nefesini kontrol ederken, Rat,

korkudan donakalmıştı.

"Yaralanmış gibi görünmüyor," dedi James. "Ama burada bayıldığını hiç sanmıyorum. Biri onu buraya sürüklemiş olmalı."

Lauren başıyla onayladı. "Görünüşe göre ilaç verilmiş."

"Sizce ne zamandır bu durumda?" dedi Rat.

"Ona ne verdiklerine göre değişir," dedi Lauren omuz silkerek. "Belki bir saatten az, belki bir gün. Eğer Ketamin gibi ağır bir uyuşturucu verdilerse daha da fazla olabilir."

James kız kardeşine baktı. "Sence devam etmeli miyiz?"

"Şey..." dedi Lauren, düşünmek için biraz durdu. "Tehlikeli olabilir; ama yukarıda bir şeyler oluyor. En azından neler olduğunu öğrenmeye çalışabiliriz. Görev için önemli olabilir."

"Ne görevi?" diye sordu Rat.

Lauren ağzından laf kaçırdığını fark etti. "Kaçışımız demek istedim," dedi zayıf bir sesle.

"Nasıl etkileyebilir ki?" diye sordu Rat. "Neden burdan toz olmuyoruz? Şu ajanlara da Susie'nin ofisine giremediğimizi söyleriz. Bizi geri gönderecek değiller ya!"

"Babama söz verdik," dedi James.

"Şikâyet ettiğimi söyleyemem," dedi Rat hafifçe sırıtarak. "Tüm hayatımı burada heyecan verici hiçbir şey olmadığından yakınarak geçirdim."

James ilk basamağa adımını attığında, Rat'in aklına bir fikir geldi. Eğilip kâhyanın ceketinden bir takım anahtar çıkardı. Merdivenden dört kat çıktılar. İlk iki kattaki merdivenler çıplaktı, ikinci ve üçüncü kattakiler ise kalın halıyla kaplıydı. Rat, ahşap bir kapıyı açıp geniş koridora göz attı.

"İyi görünüyor," dedi fısıltıyla.

"Şimdi bizimle geliyor musun?" diye sordu James.

"Doğrusu meraktan ölüyorum," dedi Rat.

Üç çocuk, hızlı adımlarla yürümeye başladılar. James, ikinci odaya geldiğinde kapıyı vurdu.

"Eğer içerden yanıt gelirse topuklayın," dedi fısıldayarak.

İçerden yanıt gelmedi ve kapı kilitli değildi. Son derece zevksiz ve pahalı eşyalarla dekore edilmiş, geniş bir ofisti. İçeride üstü mermer bir masa ve mor deriyle kaplanmış sandalyeler vardı. Lauren kapıda durup koridoru gözetlerken, James, masanın arkasına geçip bilgisayarı kontrol etti.

"Kahretsin," dedi tıslayarak. Bilgisayarın kasası açılmıştı ve sökülmüş kablolar halının üzerine sarkıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Rat.

"Sabit diski sökmüşler. Sanki geleceğimizi biliyorlardı."

"O alet olmadan çalıştıramaz mıyız?" diye sordu Rat safça.

James başını iki yana salladı. "Bilgisayarın içindeki tüm veriler sabit diske kaydedilir, önemli olan tek alet o."

Lauren başını koridordan çekti. "Sence Susie'nin AGİT'te bağlantıları olabilir mi? Belki de birileri baskın haberini sızdırmıştır."

"Ne baskını?" diye sordu Rat.

James, onu duymazdan geldi. "Hmm, bu sabah laboratvuarı topladım. Belki Susie, Brian Evans'la birlikte ayrılıyordur."

Rat sinirlenmeye başlamıştı. "Sen Brian Evans'ı nereden biliyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu James.

"Boş versene," dedi Rat kızgın bir tavırla. "Benden bir şeyler saklıyorsunuz. Siz bana böyle yalan söyledikçe size güvenmemi nasıl isteyebilirsiniz? Size *neden* bir şey anlatayım?"

James dişlerini sıktı. "Lütfen Rat. Yemin ederim, bize

güvenebilirsin. Ama her ayrıntıyı anlatacak vaktim yok."

"Neden sadece gerçeği anlatmıyorsun?"

"Pekâlâ," dedi James, artık bıkmıştı. "Lauren'la ikimiz gizli ajanız. Hayatta Kalanlar'la Dünyayı Kurtarın adındaki terörist bir grup arasındaki bağlantıyı açığa çıkarmak için gönderildik. Buradan ayrılmadan önce Susie'nin bilgisayarındaki bilgileri almak istedik çünkü doksan dakikadan az bir süre içinde bir komando timi helikopterle gelip Gemi'ye baskın düzenleyecek."

Rat bir süre düşündü.

"Bu *sahiden* de doğru değil mi?" dedi, yüzünde alaycı bir gülümseme belirmişti. "Bu yüzden ikinizin de beyni yıkanmadı, bu yüzden bu kadar zekisiniz, bu yüzden ikiniz de iyi dövüşüyorsunuz ve bilgisayarlar hakkında her şeyi biliyorsunuz. *Dostum*, bu çok heyecan verici."

Lauren, gizli kimlikleri açığa çıktığı için dehşete kapılmıştı; ama aynı zamanda bunun sorun olmayacağını da biliyordu: görev tamamlanmak üzereydi, CHERUB'la ilgili hiçbir şey anlatmamışlardı ve bunları anlatsa bile kimse Rat'e inanmazdı.

"İşte," dedi James. "Sana söyledim, şimdi bize Evans kardeşleri anlat."

"Kardeşlerini bilmiyorum," dedi Rat. "Ama bir gün Susie'nin ofisine imzalanacak bazı kâğıtlar getirdiğimde, Susie'yi Brian'la birlikte masanın üzerinde buldum, pek ateşliydiler. Susie, beni görünce tam anlamıyla fıttırdı. Deli gibi çığlıklar atmaya, tehditler savurmaya başladı ve ağzımdan laf kaçırırsam beni öldürteceğini söyledi."

"Mesele bu o hâlde," dedi James, "Brian'la birlikte kaçıyor. Yarım saat önce Ernie'yle gelirken pistte başka bir uçak daha gördüm. Kâhyayı uyuşturdular ve izlerini kaybettirmek için bilgisayarların sabit disklerini söktüler."

Rat başıyla onayladı. "İmzalanacak kâğıtları bugün

niye istemediğini de açıklıyor bu. Ama bu kadar gizli kapaklı hareket ettiklerine göre başka bir şeyin peşinde olmalılar. Demek istediğim, Susie buraya hapsedilmiş falan değil. Alışveriş yapmak için sık sık Sydney'e uçar."

"Başka ne olabileceğini düşünüyorsun?" diye sordu Lauren.

Rat, omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Jetin kalktığını duyan oldu mu?" diye sordu James.

"Yoo," dedi Lauren, Rat ise hayır anlamında başını salladı.

"Telsizle Chloe'ye ulaşıp Susie'nin ayrılmak üzere olduğunu söyleyeceğim," dedi James.

"*Ahhhh*," dedi Lauren, nefesini tutmaya çalışarak çabucak kapıyı kapadı. "Susie ve Brian koridorda. Ellerinde kocaman çantalarla buraya doğru yaklaşıyorlar."

***

Nina gümüş renk arabayı süratli, ama dikkat çekmeyecek bir hızda sürüyordu. Dana, az önce şahit olduğu cinayeti tekrar canlandırıyordu zihninde, kontrolü ele geçirmesini sağlayacak bir şeyler düşünmeye çalışıyordu. Sarsılmıştı, ama sonunda az da olsa kendini toparlayıp mantıklı düşünmeye başladı.

Darwin şehir sınırını geride bırakıp iki dakika sonra açık bir yolda saatte yüz yirmi kilometre hıza çıktılar. Anayoldan ayrılıp, demir parmaklıklı bir bahçe kapısından geçtiler. Toprak yol, terkedilmiş bir ahıra uzanıyordu. Dana, sahile yakın bir yerde olmadıklarını anlamıştı; ahırın arka tarafında, toprak zeminli bir iniş pisti ve çift pervaneli bir uçak gördüğünde, artık adamakıllı endişelenmeye başladı.

Kaçınılmaz soruyu Eve sordu. "Bu nedir? Tekneye bineceğimizi sanıyordum."

Dana, Barry'nin vereceği yanıtı kaldırabileceğinden emin değildi. Nina el frenini çekip kontağı kapatınca, Barry, ön koltukların arasından onlara baktı.

"Tekneye bineceğiz; ama şu anda buradan altı yüz kilometre uzakta Wessel Adaları'ında demirli duruyor."

Dana, buna bir anlam verememişti. John, Avustralya'daki diğer SDG tesisinin üç bin kilometre uzakta olduğunu söylemişti. Tekneyle böyle bir yolu almak günler sürerdi. Arabadan çıkarken etrafına bakındı. Takibi devralmış başka bir AGİT ekibi olmasını diliyor; bir umut ışığı görmeyi bekliyordu. Ama etrafta cıvıldayan kuşlardan ve sineklerden başka bir şey olmadığı gibi, terk edilmiş ahırlar yüzünden anayolu da göremiyordu.

Barry önde, Dana, Eve ve Nina arkada, küçük uçağa doğru yürümeye koyuldular. Barry pervaneleri saran koruyucu kılıfları çözerken, Nina da, tekerlerin altındaki takozları kaldırdı.

"Peki," dedi Dana, hâlâ başı dönüyor olmasına rağmen sakin ve normal görünmeye çalışıyordu. "Yolculuk çok sürecek mi?"

"Yüz dakika kadar uçacağız," dedi Barry. "Bizi bir hız teknesi karşılayacak. Eğer hava şartları iyi olursa dört, dört buçuk saat içinde Arafura Denizi'ni geçeriz."

"Ya," dedi Dana başıyla onaylayarak, Arafura Denizi veya Wessel Adaları'nın nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Neyse ki Eve'in coğrafya bilgisi iyiydi. "O hâlde SDG terminali Endonezya'da?"

Dana, beyninden vurulmuşa döndü. John ve AGİT ajanları, yalnızca Avustralya'daki petrol tesislerini hesaba katmışlardı, oysa Endonezya adaları sadece birkaç kilometre açıktaydı.

"Size güvenmediğimiz için bunları söylemiyor değiliz,"

diyerek açıklamaya başladı Nina, bu arada Barry, uçağın yan kapısını açıyordu. "Fakat Dünyayı Kurtarın yalnızca bilmeniz gerekenleri size söyler."

"Zekice," dedi Dana, hızla değişen gerçekliği kavramaya başlarken. Görev, Darwin'deki bir limanda temiz bir tutuklamayla sona ermeyecekti. İşin kötüsü, radyo alıcısı erişim mesafesinin dışında olduğundan, kalkıştan önce John'u yeni gelişmelerden haberdar etmesi de mümkün değildi.

Bu durumdan hoşlanmasa da, kusursuz bir örgütlenme yapısıyla acımasızlığı bir araya getirmeyi başaran Dünyayı Kurtarın'ı takdir ediyordu. Her seferinde, dünyadaki en etkili terörist grup olduklarını kanıtlıyorlardı ve görünen o ki, bir kez daha yetkilileri atlatmayı başarmışlardı.

Barry, pilot koltuğuna geçmiş, kemerini bağlıyordu. Pervanelerden biri dönmeye başladığında, eliyle diğerlerine işaret edip uçağa girmelerini söyledi. En son Dana uçağa bindi. Barry uçağı piste çıkarırken, Nina da kapıyı çekip kapadı.

"Yerleşin ve kemerleriniz bağlayın," diye kokpitten bağırdı Barry. "Bu toprak pistlerin yumuşak kalkışlar için ideal olduğu söylenemez."

36. GURU

"Susie ve Brian'ın tekrar buraya geleceğini sanmıyorum," dedi James, hızla olasılıkları değerlendiriyordu. "Bilgisayarı parçalamışlar bile."

"Endişelenmeyin," dedi Rat, odanın arka duvarına gidip bir kitaplığı tuttu. "Eskiden, burası annemin çalışma odasıydı. Bu geçit, doğrudan onun kıyafet odasına açılır."

Kitaplık ileri doğru kayınca alçak bir kapı açığa çıktı. Aralarında en uzun boylu olan James, kapıdan çömelerek geçebildi.

"Bunlara *bayılıyorum*," dedi James kocaman bir gülümsemeyle. "Zengin olduğumda bütün odalarıma böyle gizli kapılar falan yaptıracağım."

Girdikleri odanın duvarları boyunca kapakları açık gardıroplar diziliydi. İçerde bir mini bar ve üstü pahalı makyaj malzemeleri ve parfümlerle dolu olan bir makyaj masası vardı. Susie'nin elbiseleri, aceleyle gardıroplardan alınmış; askılar yerlere atılmıştı. Odaya duman kokusu sinmişti.

Lauren, büyük metal çöp kovasına baktığında, içinin kül dolu olduğunu gördü. "Anlaşılan yanlarında götüremediklerini yakmışlar."

James başını iki yana salladı, biraz üzgün görünüyordu. "Kabul edelim, Susie bütün delilleri imha etti. Burada işe yarar hiçbir şey bulamayacağız. Biz de artık gitsek iyi olur."

James, makyaj taburesine oturup spor ayakkabısının

içindeki telsizi çıkardı. Rat, cihazdan etkilenmişti.

"Sessizce koridora çıkıp Susie ve Brian'ın nereye gittiklerini anlamaya çalışayım bari," dedi Lauren.

James başıyla onayladı. "İyi fikir. Eğer onca yükle merdivenden inmeye çalışıyorlarsa, onlar gidene kadar burada beklesek iyi olur."

"Geri de dönebilirler," dedi Rat. "Susie elbise delisidir. Bu kadar çok giysi bırakmak istemeyecektir."

James telsizine baktı. "Peki, Chloe'ye ne zaman bizi almasını söylemeliyim?"

"Belki de onların gittiğinden emin olana kadar Chloe'yi aramamalıyız," diye önerdi Lauren.

Rat'in yüzünde ani bir rahatlık ifadesi belirdi. "Onlar arka kapıdan sıvışırken ön kapıda bizi durduracak kimse olmayacaktır. Kâhya baygın yatıyor ve her şeyine bahse girerim, Susie bütün çalışanları ya başından savmıştır ya da onların kafalarını yarmıştır. Bu durumda babamın yatak odasından kaçabiliriz, zaten vaktinin çoğunu uyuyarak geçiriyor."

Lauren gülümsedi. "Üstelik uyanık olsa bile peşimizden koşacak durumda değil."

"Mantıklı," dedi James başıyla onaylayarak. "Peki hangi kuleden çıkacağız?"

"Bu saatte yalnızca iki tanesi açık olur," dedi Rat. "Eğer havaalanına açılan kuleyi kullanırsak Susie'yle karşılaşabiliriz, bu durumda araba parkına açılan kuleyi kullanmaktan başka şansımız kalmıyor."

"Uzun yol, ama karşımıza güvenlik çıkma olasılığı düşük," dedi James. "Bazen Ernie'yle kamyoneti doğruca oradan süreriz; ama kimse dönüp bakmaz bile." Karar verilmişti, elindeki telsizin açma düğmesine bastı. "Chloe, beni duyuyor musun?"

"Ses temiz. Tamam," diye yanıtladı Chloe.

"Burada hiçbir şey bulamadık," dedi James. "Brian

Evans buradaydı ve Susie'yle birlikte ayrılmak üzereler. Anlaşılan, Joel'in arkasından iş çeviriyorlar. Tonlarca kâğıt yakıp bilgisayarın sabit diskini sökmüşler."

"Yazık," dedi Chloe. "Kalkış pistinde bir jet gördüm. AGİT'in onu izlemesini sağlayacağım. Susie ve Brian'ı indikleri yerde tutuklayabilirler."

"En arka taraftaki kuleden ayrılacağız. Ernie'nin kamyonunu alacağım. Seninle şu an bulunduğun yerden beş kilometre uzakta yolda buluşabiliriz, eğer uygunsa tabii."

"Harika görünüyor," dedi Chloe. "Ne kadar sürede oradan çıkabilirsiniz?"

"Yirmi dakika, en fazla yarım saat," dedi James omuz silkerek. "Yalnız bir pürüz var. Rathbone Regan da bizimle birlikte. Bir şeylerin peşinde olduğumuzu anlayıp bizi izledi."

"Bu pek akıllıca olmamış," dedi Chloe oflayarak. "Kafana takma, onu da getirin. Fazlalıklardan daha sonra kurtuluruz."

Her ihtimale karşı James, telsizi tekrar yerine koydu. "Chloe bizi bekliyor olacak," dedi. "Rat, yolu biliyorsun."

Rat'in onları geçirdiği kapı, baştan aşağı mermer kaplı lüks bir banyoya açılıyordu. Kuğu biçiminde işlenmiş altın muslukları olan kocaman bir küvet, ayrı bir duş ve ahşap oymalı kapıların ardında tuvaletler vardı.

Lauren, Joel'in tuhaf görünüşlü tıraş fırçası ve usturasını işaret etti. "Sizce bunları Ebay'de[3] kaça satabilirim?" diye sordu.

Rat şaşırmış görünüyordu. "Ebay de nedir?"

"Boş ver," dedi James ve Lauren'a *saçmalamayı kes* der gibi sert bir bakış attı.

Rat, odada babasından başkasının olmadığına emindi; ama yine de her ihtimale karşı kapıyı açarken temkinli

davrandı. James ve Lauren onu izlerken, Rat, küçük bir çığlık koyuverdi.

"Baba!"

"Şşşşş," dedi James rahatsız olmuş bir biçimde. "Adamı uyandıracaksın. Niye bu kadar telaşlandın?"

"Her zaman yüzü solgun olur; ama bu kadar değil," dedi Rat endişe içinde. "Birileri, oksijen makinesini burnundan çıkarmış."

Lauren, yatağın yanına gidip elini Joel'in alnına koydu. "Taş gibi soğuk," dedi, bir ölüye dokunduğunu anlayınca ürpermişti. "En az bir saat önce ölmüş olmalı."

"Lanet olsun," dedi Rat zayıf bir sesle. James, Lauren'ın teşhisinin doğru olup olmadığına bakmak için yatağa yaklaşırken, Rat, ne yapacağını bilmez hâlde yataktan uzaklaşıyordu.

"Sen iyi misin, Rat?" diye sordu Lauren nazikçe.

"Oksijen makinesi olmadan yaşaması mümkün değildi. Eminim, Susie, uykuya dalmasını bekleyip hortumu çıkarmıştır. Sanırım neden ayrılmak için bu kadar acaele ettiklerini açıklıyor bu."

"Her neyse," dedi James, duygusuz bir biçimde. "Susie geri dönebilir. Hadi çıkalım buradan."

Lauren, çok sinirlenmişti, "Tanrı aşkına James, Rat'e biraz zaman tanı. Az önce babasının öldüğünü öğrendi."

Rat, boş ver anlamında elini salladı. "James haklı," dedi, neredeyse ağlamak üzereydi. "Beni zerre kadar umursamazdı zaten. Hadi gidelim."

Lauren, kolunu Rat'in omzuna atıp dostça sıktı. "Üzgünüm... Bir şeyler söyleyebilmek isterdim..."

Lauren, Rat'i teselli ederken, James, bu gelişmeyi Chloe'ye bildirdi. Chloe, bir iki saniye düşünüp cinayeti anlamaya çalıştı.

"Aklıma tek gelen şey, bunu özellikle dikkat dağıtmak

(3) İnternet üzerinde, açık artırma ile satış yapan site. (Ç.N.)

için yaptığı: İnsanlar, Susie'nin milyonlarca dolar çalıp kocasını öldürmesine kilitlenecekler ve kayıp parayla Dünyayı Kurtarın arasındaki bağlantıyı görmeyecekler. Eğer işin aslını bilmiyor olsaydık, biz bile bu hataya düşebilirdik."

"Şimdi park yerine çıkıyoruz," dedi James, saatine bakarak. "Sorun yok gibi görünüyor, helikopterler gelene kadar bir saatimiz var."

Üç çocuk, Joel'in yatak odasından birlikte çıkıp malikânenin girişine doğru koridorda koşmaya başladılar.

"Bu *fena* oldu," dedi Rat endişeyle. "Örümcek, delinin tekidir. Babamın öldüğünü öğrenip Susie'nin kaçtığını fark edince, kuleleri anında kilitletecektir. İyice sıyırırsa hiç şaşırmam. Kıyametin geldiğini söyleyip silah ve cephane dağıtmaya başlayacaktır."

"Mantıklı," dedi James alaycı bir ifadeyle, son sürat ahşap kapıya doğru koşarlarken. "Bir grup dinci çatlağa karşı Özel Harekât komandoları. Paramı kime yatıracağımı biliyorum."

Rat, malikânenin ön girişindeki cam kaplı bekleme odasına doğru koştu. Camlı kapılardan birinin kilidini açtı ve dışarı çıktılar. Bahçedeki yüzme havuzunun etrafından dolanıp yüksek demir parmaklıkların üzerinden atladılar.

"Bu tehlikeli bir tırmanış olacak," dedi Rat iki eliyle demir parmaklığa tutunup tırmanırken. "Ama bize bir iki dakika kazandırır."

Lauren ve James de, Rat'in peşinden parmaklığa tırmandılar. Bacaklarını parmaklığın tepesinden geçirdikleri sırada, bir kilometre kadar ötedeki kalkış pistinde bir jetin hızlanmakta olduğunu işittiler.

Çorak toprağa atlayıp birbirine dolanmış çalıların arasından sendeleyerek yürümeye başladılar. Asfalt yol boyunca Gemi'nin merkezindeki devasa kiliseye doğru ilerliyorlardı. Hava, gün ortasında olduğundan bir iki

derece daha sıcaktı; ama batmakta olan Güneş gözlerini alıyordu ve bu böceklerin en azgın olduğu saatti.

Koşmuyorlardı; ama Rat, onları bir yere yetişmesi gereken bir Hayatta Kalan'ın her zamanki hızlı temposuyla yürütüyordu. Yollar kalabalıktı ve hem okuldaki çocukların hem de diğer gençlerin tuhaf bakışlarıyla karşılaştılar. Herkes, yatılı okuldaki çocukların akşamın bu saatinde spor sahasında oyun oynaması gerektiğini biliyordu.

"Tünelleri kullanamaz mıydık?" diye sordu James, birilerinin onları durdurup gereksiz sorular soracağını düşünüyordu.

"Sakin ol," dedi Rat başını sallayarak. "Eğer bir şey olursa Susie'ye bir haber yetiştirdiğimizi söyleriz."

James, daha sonra Rat'le ilgili lüzumsuz sorulara maruz kalacağını biliyordu; ama o esnada takımda onun da olmasından memnundu.

Kutsal Kilise'nin kocaman kireçtaşı duvarlarının etrafından dolandıktan sonra, ofise ve park yerine giden yola çıktılar. Akşam aktiviteleri de sona erdiğinden, herkes gece ayinine çekilmişti ve yürüdükleri yol ürkütücü derecede sessizdi.

Onlardan başka bir tek, yolun öbür tarafından yaklaşan grup vardı: İki adamla birlikte hızla yürüyen kadın Örümcek'ten başkası olamazdı. James, sorguya çekileceklerini sanmıştı; ama aksine yolun kenarına çekilip grubun hızla yanlarından geçip gitmesini seyrettiler.

"Buna ne diyorsun?" diye sordu James, arkaya bakarak.

"Örümcek'in her yerde gözcüleri vardır," dedi Rat. "Susie'nin bir ton valizle o jete bindiğini duymuş olmalı."

"Sabah koridordaki konuşmayı hatırlıyor musun?" diye ekledi Lauren. "O banka hesabıyla ilgili konuşuyorlardı ve Susie de ona *Neden gidip babana sormuyorsun?* demişti. İddiaya girerim şu anda oraya gidiyordur."

"Ve Joel'in öldüğünü öğrenecek," diyerek tamamladı Rat.

"*Kahretsin*," dedi James. "Öğrendiğinde bütün geçitleri kapattırması ne kadar sürer?"

"Kulelerdeki muhafızlarla yapacağı iki telefon görüşmesine bakar."

Gemi'den kaçmak için kalan zamanlarının bir saatten on-on beş dakikaya düştüğünü anlayan James'in adrenalin salgıları, deli gibi çalışmaya başlamıştı.

Kız kardeşiyle bakışıp aynı anda konuştular. "Koşalım mı?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Rat.

"Kamyonetin anahtarlarını bulmalıyız," diye bağırdı James, üçü birden son sürat koşmaya başladıklarında. "Ernie'nin onları ofiste bir yere astığını biliyorum."

Rat, başıyla onayladı. "Tulum'un ofisinde bir anahtarlık var."

"Kim?" diye sordu James.

"Ofisi yöneten şişko cadıya taktığım isim."

"Rat, ondan nefret ediyor," dedi Lauren soluk soluğa. "Rat'i etrafta dolanırken görünce depoya dosya yerleştirmeye gönderiyor."

İki dakika içinde ofisin kapısına varmışlardı. James, nefes nefese kapıyı omuzladığında, geç kaldıklarını,,kapının kilitli olduğunu fark ettiler.

"Bilmeliydim," diye bağırdı kapıyı tekmeleyerek.

"Posta kaydırağı," dedi Rat.

Üç çocuk, binanın etrafından dolanıp park yerine geldiler. Etrafta kimse yoktu. İlk önce James, lastik şeritlerin arasından geçip kaydırağa tırmandı. Yukarı çıkabilmek için parlak metalin üzerinde on metre tırmanması gerekiyordu.

Metalin kıvrımlı yerlerini sıkıca tutup tırmanmayı denedi. Bir iki adım ilerlemişti ki ayakları boşaldı ve gerisin

geri aşağı kaydı. Spor ayakkabıları sertçe Lauren'ın ağzına girdi ve ikisi birlikte yere devrildiler.

"Dikkat etsene," dedi Lauren, sinirli bir biçimde. Elini ön dişlerine götürdüğü sırada ağzına kan ve toprak tadı geldi.

"İstemeden oldu," dedi James tersleyerek.

İki kardeş nefretle birbirlerine bakarken, Rat, etraflarından dolanıp farklı bir yöntem denedi. Bir bacağını metal kaydırağın kenarına dayayıp metal parçaları birbirine bağlayan cıvatalara tutunarak tırmanmaya başladı.

Lauren'a "Burada kal," dedi James, Rat'i takip ederken. Paslı cıvatalar parmaklarını kesiyordu.

"Bana biraz kâğıt mendil bulmaya çalış," dedi Lauren. Çenesindeki kanı tişörtüne siliyordu.

Rat kaydırağın tepesine ulaştığında, bacaklarını önüne alıp iki ayağıyla birden kapağı tekmeledi. Teneke kapak açılırken çıkan ses, James'in kulaklarında çınlamıştı.

"Biraz gürültü çıkarsaydın, ha?" diyerek homurdandı James. Kendini karanlık posta odasına atınca halıya tükürüp ağzındaki tozdan kurtulmaya çalıştı.

Rat, kapıyı açıp loş ofise daldı ve masaların arasından koşarak on beş metre ötedeki yönetici ofisine gitti. James, bir iki adım arkasından geliyordu. Kapı açıktı; ama anahtarlığın kapağı kilitliydi.

"Geri çekil!" dedi James ve bir yangın söndürücüyü kaptığı gibi dolabın plastik camlarına geçirdi.

Dolap duvardan düşüp yere çakılınca içindeki anahtarlar kancalarından fırladılar. Ama dolap hâlâ kilitliydi ve camda yalnızca ufak bir çatlak oluşmuştu.

"Kahretsin," dedi Rat hırlayarak. Çatlağı büyütmek için topuğuyla plastiği eziyordu.

James de ona katıldı ve yaklaşık beşer vuruştan sonra dolabın menteşeleri çatladı. Rat, plastik kapağı kaldırıp attı.

"Işığa ihtiyacım var," dedi James.

Tavandaki floresan tüpler titreyerek yanmaya başladığında, James, çömelip anahtar yığınını karıştırmaya başladı. Üzerinde ufak Toyota amblemi olan anahtarlığı arıyordu. Panik içindeyken hep böyle olurdu, saatler sürmüş gibi hissediyordu.

"Buldum," dedi sonunda. "Rat, sen Lauren'a mendil bul."

Rat yöneticinin masasından bir kutu mendil alırken, James, posta odasına dönüyordu. İki çocuk koşarken, tavandaki bütün lambalar dalga dalga yanmaya başladı. Mesaiye kalmış bir çalışan ya da merdivenleri temizleyen biri, gürültüyü duyup kontrol etmeye çıkmış olmalıydı.

James arkasına baktı; ama kimseyi göremedi. Ofis yeterince büyüktü. Ne yaptıklarını ve nereye gittiklerini anlamaları birkaç dakika sürerdi. Kaydıraktan ilk Rat indi. James de arkasından atladı; ama şortu bir cıvataya takılınca, arka cebi yırtılıp parçalanmıştı.

"Lauren?" dedi James soluk almaya çalışarak. Lastik şeritlerin arasından fırlayınca hemen doğrulup üstünü başını düzeltti.

Ağzından kanlar akan Lauren, binanın karşısında çökmüş oturuyordu. Rat, ona bir avuç mendil uzattı.

"İyi misin?" diye sordu James, kendini suçlu hissediyordu.

"Olur böyle şeyler," dedi Lauren; ayağa kalkarken yüzündeki kanı siliyordu.

James, iki Ford pikabın arasından geçip asfalttan tozlu Toyota kamyonete atladı. Lauren ve Rat yolcu koltuğuna tırmandıkları sırada, yarım metrelik direksiyonla aracın geniş ön paneli James'in gözünü korkutmuştu. Hidrolik direksiyonu, gaz ve fren pedalları ve otomatik vites kutusuyla normal bir arabadan çok da farklı değildi; ama

bu aracın her şeyi, daha önce kullandığı arabaların iki misliydi ve yerden dehşet yüksekteymiş gibi geliyordu.

Kontak anahtarını çevirdi, el frenini indirdi ve gaz pedalına basıp park yerinden çıktı.

"Biraz daha yavaş süremez misin, James?" diyerek laf attı Lauren, kanı durdurmak için ağzına mendil tıkıştırdığından peltek peltek konuşuyordu.

"Buradan çıktığımda yavaşlarım," dedi James. Gölgeliğin altından çıktıklarında hızını iyice artırdı ve kuleye giden üç yüz metrelik yan yola saptılar.

Hava artık iyice karardığından, kulenin dışındaki asma köprüyü kalın zincirlerin çekmekte olduğunu anlamaları biraz vakit aldı.

"Olamaz," diye bağırdı Rat, iki ayağıyla torpidoyu tekmeleyerek.

James, bir an gazı köklemeyi düşündü; ama açılır kapanır geçit kıyamete bile dayanacak şekilde inşa edilmişti ve kamyonet onun üzerinde bir çizik bile açmazdı.

James, orta koltukta oturan kanlar içindeki kız kardeşine baktı. "Ne diyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Lauren omuz silkerek. "Kamyonetten kurtulup saklanacak bir yer bulmalıyız belki."

37. SÜRPRİZ

Minik uçak Wessel Adaları'nda bir sahile inişe geçmeye hazırlanırken hava kararmıştı. Burası, Avustralya'nın kuzey kıyısı açıklarında iki yüz kilometrelik bir adalar zinciriydi. Dana, Eve ve Nina'dan iki sıra arkadaki tek koltukta oturuyordu.

Bir olasılık, AGİT, başarıyla uçağın izini sürmüş ve indiklerinde onları pusuya yatıracak bir ekip göndermiş olabilirdi; ama bundan şüpheliydi. Muhtemelen herkes, Barry Cox'un, ekibinin tuzağa düşürüldüğünü anladığı anda saldırıyı iptal edip, kayıplara karıştığını düşünüyordu.

Yani her şey Dana'nın ellerine kalmıştı. Başta bu fikir onu korkuttu. Tankerlerle veya SDG tesisleriyle ilgili bir şey bilmiyordu; ama en az elli insan hayatının söz konusu olduğunu tahmin ediyordu. Uçağın arka tarafında her zamanki tarzıyla, yani kollar sarkmış, bacaklar uzatılmış hâlde oturup düşünürken, kendine güveni yerine geldi.

CHERUB eğitiminde, sürpriz faktörünün her şey demek olduğunu öğrenmişti. Barry'nin işlediği iki cinayetle dumura uğrayan Dana, ardından ansızın saldırının başka bir yerde, herkesin beklediğinden bin kilometre ötede gerçekleşeceğini öğrenince tam anlamıyla ters köşeye yatmıştı. Fakat Endonezya'ya yapılacak dört saatlik yolculuk süresince sürpriz kartı Dana'nın elindeydi. Tekne seyir hâlindeyken hepsi hazırlıksız olacaktı, hatta eğer işler yolunda giderse biraz uyumaya bile çekilebilirlerdi.

Dana'nın silahı yoktu; ama teknede yeterince bulacağından emindi: Olta iğneleri, halatlar, mutfak gereçleri...

Dana, on beş yaşındaydı ve yedi yaşından beri CHERUB kampüsündeydi. Sıcaktan kavrulmuş, soğuktan donmuş, suda neredeyse boğulmuş ve eğitim sırasında tabancayla vurulmuştu. Sekiz yüz sayfalık bilgisayar korsanlığı kitapları okumuş, Rusça öğrenmiş ve sadist bir eğitmen tüm yeteneklerini kullanana kadar canına okumuştu. Ama becerilerini sergilemek için karşısına çıkan fırsatlar bir dizi fiyaskoyla veya kısmi başarılarla geçen görevlerle son bulmuştu.

Dana, şimdi tüm bu eğitimin boşuna olmadığını kanıtlayabilirdi. Yaşamının son sekiz yılı birkaç saat içinde gerçekleşecek şeylere onu hazırlamak içinmiş gibi hissediyordu.

***

Chloe, yol kenarında arabada oturuyordu, Gemi iki kilometre karşısında berrak bir biçimde parıldıyordu. Patlayacak olan fırtınadan hiç iz yoktu. Helikopter saldırısı dokuz dakika içinde gerçekleşecekti. Kulağında bir uydu telefonu tutuyordu. Onunla konuşan adamın sesini çok az duyabiliyordu, çünkü adamın sesi otuz kilometre uzakta, hızla yaklaşmakta olan bir helikopterden geliyordu.

"Neden beni dinlemiyorsunuz?" diye bağırdı Chloe. "Gemi'nin içinde yüzden fazla çocuk var. İki gizli ajanım içerde ve Gemi'dekilerin ağır silahlarla donanmış olduğu bilgisini verdiler."

"Neler yapabileceklerini biliyoruz, bayan," dedi ÖHT komutanı, yüksek sesle ve otoriter bir tonla konuşuyordu. "Bu baskın dikkatli bir biçimde planlandı. İki aydır bunun hazırlığı içindeyiz."

"Beni dinlemiyorsunuz," diye haykırdı Chloe, giderek çileden çıkıyordu. "Joel Regan'ın öldüğüne dair sağlam duyumlarım var. Olabilecek en kötü zamanda saldırıyorsunuz. Gemi'nin tüm girişleri sıkıca kapatılmış durumda ve Hayatta Kalanlar, tam bir acil durum hazırlığı içindeler."

"Bana bu yönde bir istihbarat gelmedi..."

"Hayır *geldi*. Az önce söyledim."

"...güvenilir kaynaklardan," diye ekledi komando, buz gibi bir sesle. "Bu baskına hazırlandık. Bu seçkin bir ekip. İçerdeki gizli ajanlarınız için endişelendiğinizi biliyorum, ancak bu plan, Başbakanlık tarafından yürütülmektedir."

Chloe inler gibi bir ses çıkardı. "Orada yanınızda AGİT'ten biri var mı?"

ÖHT komutanı Chloe'den kurtulmaktan memnun, tek kelime bile etmeden telsizi arkasına uzattı.

"Kimliğinizi açıklar mısınız?" diye sordu AGİT memuru kesin bir biçimde.

Chloe'nin bir helikopter dolusu komandoya CHERUB'un varlığını açıklaması söz konusu değildi. "İngiliz istihbaratına bağlı çalışıyorum," diyerek anlatmaya başladı. "Gemi'nin içinde iki ajanım var ve bana, Eleanor Regan'ın eli silah tutan bütün yetişkinlere cephane dağıttığını söylediler. Gemi'ye bu akşam giderseniz tahmin ettiğinizden çok, ama çok daha büyük bir tepkiyle karşılaşacaksınız."

"Bayan Blake," dedi net bir şekilde AGİT yetkilisi. "Gemi'de gizli bir operasyon yürütüldüğünden dahi haberim yoktu ve bu aşamada geri çekilmemiz mümkün değil. Eğer ajanlarınızla hâlâ iletişim hâlindeyseniz, onlara sığınacak bir yer bulmalarını söylemenizi tavsiye ederim. Saldırı beş dakika içinde başlayacak. Eğer hatalı olduğumuzu düşünüyorsanız, operasyondan sonra bir

şikâyet dilekçesi yazabilirsiniz."

"Pislik," dedi Chloe tıslayarak, çileden çıkmıştı. "Umarım o kadar yaşarsın."

Chloe, konuşmayı bitirip hayal kırıklığı içinde uydu telefonu yolcu koltuğuna fırlattı. Önce bir çığlık attı, ardından torpido gözündeki diğer telsizi eline aldı.

"James, beni duyuyor musun?"

"Ses temiz. Tamam. Neler oluyor, hâlâ geliyorlar mı?"

"Öyle görünüyor," dedi Chloe. "Saat tam sekizde. Siz ne durumdasınız?"

"Aynı," dedi James. "Eleanor, hoparlörlerden Joel Regan'ın öldüğünü duyurdu ve herkesi, şeytanların olası saldırısına karşı tetikte olmaya çağırdı. Burada herkes, tepeden tırnağa silahlı ve Action Man gibi sağa sola koşturuyorlar. Helikopterleri duyduklarında kıyamet gününün geldiğini düşünecekler."

"Ne tür silahlar görüyorsun?"

"Daha çok otomatik tüfekler, AK-47, M16 karabinalar. Kulelere daha ağır silahları yerleştiriyorlar, yirmi milimetre toplar ve roket atarlar."

"Şu an neredesiniz?"

"Yetişkin eğitim merkezinin birinci katında bir sınıftayız. Burası kullanılmadığı için Rat bizi buraya getirdi. Gemi'ye ziyaretçi almayı durdukları günden beri buraya kimse uğramamış."

"Pekâlâ," dedi Chloe. "Bir yeraltı sığınağı falan gibi daha korunaklı bir yer bulabilir misiniz?"

"Evet," dedi James. "Rat'ın söylediğine göre buranın altında bir sürü tünel var. Ama bir kez aşağı inersek yukarıda neler olduğunu göremeyiz."

"Ben olsam bunun için endişe etmezdim," dedi Chloe. "Onlarla iletişimimiz tamamen kesildi. Özel Harekât komutanı beni dinlemiyor ve yukarıdaki AGİT

ajanlarına CHERUB operasyonuyla ilgili bilgi verilmemiş. Konuşmanın sonunda kendimi kaybettim ve onlara küfürler savurdum."

"Sen böyle şeyler yapmazdın," dedi James.

"Sinirden saçımı başımı yoluyorum," dedi Chloe inleyerek. "Siz sadece saklanacak bir yer bulun. Sakin olun, güvenli bir yere gidin ve aptalca bir şey yapmaya kalkmayın."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," dedi James, sinirleri çatlıyormuş gibi hissetmesine rağmen espri yapmaya çalışıyordu. "Bir gelişme olur olmaz sana bildireceğim."

Chloe telsizi kulağından çekti. Bir an için telsizi açık unuttuğunu ve sinyal sesini işittiğini sandı; ama sonra bu duyduğunun yaklaşmakta olan helikopterlerin pervane sesi olduğunu fark etti. Gösterge kutusundaki dijital saate baktı: 19:57.

***

Bir dizel jeneratörün çalıştırdığı projektörler, sahili aydınlatıyordu. Barry, denizin çekilirken bıraktığı düzlüğe yumuşak bir iniş yaptı. Dana emniyet kemerini çözerken, ayağında sandalet olan bol plaj pantolonlu bir adam, koşarak küçük uçağa doğru geliyordu. Daha önce karşılaşmadıklarından Dana, yaklaşan adamın Mike Evans olduğunu bilmiyordu.

Güçlükle uçaktan indiler ve kaskatı kesilmiş bacaklarıyla karanlık plajda ayakta durmaya çalıştılar. Mike, Barry'nin elini sıktı, Teksaslı aksanıyla konuşuyordu.

"Selam Barry, hepiniz iyi misiniz?"

"Şimdilik her şey yolunda," dedi Barry başıyla onaylayarak. "Burada işler ne âlemde?"

"Tekneniz yola çıkmaya hazır. Hava güzel ve deniz daha sakin olamazdı, yani gerekirse son sürat gidebilirsiniz.

Ama yakıt göstergelerine dikkat edin, çünkü saatte elli deniz milinin üzerine çıkınca motorlara dakikada sekiz litre yakıt gider ve o zaman eve geri dönemezsiniz."

"Radarda bir şey var mı?" diye sordu Nina.

"Minik bir kuş bile yok," dedi Mike. "Bu teknedeki teçhizat, son teknoloji ürünüdür. Ekranda beklenmedik bir şey görünmüyor, ne denizde ne de gökyüzünde. Darwin'den buraya sizi kimsenin izlemediğinden yüzde doksan dokuz eminim."

Mike, konuşmaya devam etmeden önce kızlara döndü. "Peki, beni neden bu iki güzel genç hanımla tanıştırmıyorsunuz?"

Barry gülümsedi. "Bunlar Eve ve Dana. Ve bu akşam takımımızda onlar da olduğu için son derece gurur duyuyorum."

Mike sırıttı ve ikisiyle de el sıkıştı.

"Sen de bizimle tekneye geliyor musun?" diye sordu Dana. Etkisiz hâle getirmesi gereken yeni bir takım arkadaşının daha çıkma olasılığı, onu rahatsız etmişti.

"Size eşlik etmek büyük bir keyif olurdu; ama siz tekneyle ayrıldıktan sonra benim iniş projektörlerini toplayıp uçağı buradan götürmem gerekiyor."

"Bu çok kötü," diye yalan söyledi Dana, Mike'ın ona asılması midesini bulandırmıştı.

Mike, onları plajda zorlu bir parkurdan geçirdi. Birkaç dakika yürüyüp, ucunda büyük bir yatın demirli olduğu ahşap bir iskeleye geldiler.

Karanlık olduğundan Dana, tekneyi ancak yirmi metre yakınına geldiklerinde görebilmişti. Son derece heybetliydi; siyah ikiz bir gövdesi ve üzerinde krom güverte teçhizatları vardı. Yatın aerodinamik yapısı sürat yapmak için tasarlanmıştı. Önceki sabah eğitimde kullandıklarının tıpkısı bir bot, güvertenin kıçında bir rampaya bağlıydı.

Eve ve Dana, bacaklarını güverte demirine atıp tekneye çıktılar. Barry dümenin başına geçerken, Mike da, yatı iskeleye bağlayan halatları çözdü.

"Gitmeye hazır," diye bağırdı Mike, hazır ola geçip üç kadını selamladı. "İyi şanslar."

İkiz gövdedeki su türbinleri, kıç tarafından püskürtecekleri suyu yutmaya başladığında, katamaran sarsıldı. Dana, kaptan köşkünün altındaki yemek odasına inerken, Barry, motora gaz verdi ve teknenin arkasından beş metrelik iki dev dalga yükseldi.

38. KIYAMET

Helikopterlerin sesi duyulur duyulmaz, Gemi'deki acil durum sirenleri çalmaya başladı. Bir dakika sonra, hoparlörlerden Eleanor Regan'ın cızırtılı sesi duyuldu.

"Güney kulesindeki melekler, yaklaşan helikopterler gördüler. Babamın ölümü, şeytanları uyandırdı ve onlara saldırma cesareti verdi. Birazdan burada olacaklar. Dayanın, pozisyonunuzu koruyun ve unutmayın; biz gücümüzü Tanrı'dan alıyoruz."

Rat, James ve Lauren'a bakıp alaycı bir biçimde gülümsedi. "Eminim bu cesur konuşmayı yerin dört kat altından yapıyordur."

Üç çocuk, yetişkin eğitim binasının penceresine yüzlerini dayamış dışarı bakıyorlardı. Hava kararmıştı; ama titreyen pencerelerden helikopterlerin yakında olduğu anlaşılıyordu.

"Vaktinde tünele yetişebilir miyiz?" diye sordu James.

"Ne kadar zamanımız olduğuna bakar," dedi Rat, omuz silkerek. "Bu binadan çıkıp otuz metre koşmamız ve birkaç kat merdiven inmemiz gerek."

Dudağının kanamasını durdurmak için ağzına tıkıştırdığı mendiller yüzünden, Lauren, düzgün konuşamıyordu. "Yapabileceğimizi sanmıyorum."

"Ben de öyle," dedi James. "İsteyeceğimiz son şey açık alanda yakalanmak. Yerimizden kıpırdamasak iyi olur."

Bir helikopter çatının hemen üzerinden geçerken,

üç çocuk da, hızla başlarını eğdiler. İki helikopter daha görüş alanlarına girdi; Kutsal Kilise'nin arkasında belli belirsiz seçilebiliyorlardı. Çan kulelerini aydınlatan güçlü ışıklardan nerede oldukları anlaşılıyordu.

Helikopterlerden biri, projektörünü açıp altındaki asfaltta gezdirdi. Büyük bir makineydi. Asker yeşili helikopterin içinde açık kapılarda dizilmiş bir düzine komando, yere iner inmez atlamak üzere hazır bekliyordu.

Helikopter on metre kadar yere yaklaştığı sırada, kiliseden yükselen turuncu renkli bir ışık demeti, kısa mesafeden ona çarptı. Patlamanın etkisiyle kokpit alev aldı ve üç asker açık kapıdan aşağı düştü.

"Geri çekilin," diye bağırdı James.

Helikopter infilak ederse pencerelerin parçalanacağını bildiğinden, koluyla yüzünü sakınarak en yakındaki sıranın altına atladı. Lauren ve Rat de aynını yaptılar; ama hiçbir şey olmadı. James, başını kaldırıp bakmaya cesaret etti. Alev sönmüştü ve yangın söndürücü köpüğün çıkardığı toz, helikopterin yan kapılarından aşağı dökülüyordu.

Anlaşılan yangın koruma sistemi helikopteri kurtarmıştı; ama pilot, önünü görmeden uçuyordu ve yükselmekten başka şansı yoktu. Düşen üç adamı aşağıda bırakmışlardı. İkisini alevler sarmıştı ve hareket etmiyorlardı; üçüncü adamsa, toprağın içinde çılgın gibi dönüp duruyor ve yanmakta olan üniformasını söndürmeye çalışıyordu.

Diğer üç helikopter, şimdi iyice yaklaşmış, avluya inmeye çalışıyordu; ama yoğun ateş altında kalmışlardı. Kilisenin içinden bir ışık hüzmesi daha yükseldi, James, bunun bir roket atar mermisi olduğunu tahmin ediyordu. Mermi, alçalan bir helikopterden sekip deli gibi bir hızla sipiral yaparak dış duvara yakın bir noktada infilak etti.

Diğer atış, yere en yakın olan helikopterin tam kuyruk pervanesine isabet etti. Şiddetle parçalanan pervanenin

bıçakları, büyük bir hızla kilise duvarının hemen yanından geçti.

Pilot, kuyruk pervanesi olmadan helikopteri kontrol etmeye çabalarken, çekilme emri aldığı anlaşılan diğer iki helikopter, yükselip bölgeden uzaklaştılar. Ne yazık ki böylece, havada hedef olarak, bir tek kuyruğundan vurulan helikopter kalmıştı. Yükselmeye çalışırken biri, kiliseden diğeri de kuleden atılan iki roketle daha vuruldu.

Sonuncusu, doğrudan yakıt tankına isabet etmişti. Gökyüzünü turuncu bir ışık kapladı ve James, yüzünü sınıfın döşemesine yapıştırdığında sıcak bir hava dalgasının etrafını sardığını hissetti. Kulakları sağır eden bir patlamanın ardından, bir şok dalgası, Gemi'nin içindeki yüzlerce pencere camını havaya uçurdu.

Fırlayan cam parçaları James'in etrafında uçuşurken, aniden değişen hava basıncı, kulak zarını patlatacak gibiydi. Masanın altında siper almamış olsaydı, şimdi parçalara ayrılmıştı.

Duman ve gazların yaktığı gözlerini açıp can havliyle kız kardeşini aradı. "Lauren?"

"Biz iyiyiz," diye bağırdı arkadan Lauren, kulakları çınlayan James işitmekte zorlansa da. "İyi misin?"

"Evet... Sanırım."

James, kırık camlardan sakınarak dikkatlice doğruldu. Sendeleyerek korkudan birbirlerine sokulmuş olan Rat ve Lauren'ın yanına gitti.

"Sanırım şimdilik geri çekildiler," dedi James.

Lauren gözünü ovuşturdu. "Yerde yanan o zavallı adam," dedi, tam anlamıyla afallamıştı ve ağlıyordu. "İnfilak eden helikopterin içinde bir sürü insan vardı."

James, telsizi çıkarıp bağırdı. "Chloe?"

"Neredesiniz?" diye sordu Chloe, o da şok olmuştu. "Gördüğümü sandığım şeyi mi gördüm?"

"Yeraltına inecek vakit bulamadık, hâlâ eğitim binasındayız. Ve evet bir helikopterin düştüğünü gördün."

"Onlara *söylemiştim*," diye çığlık attı Chloe. "O allahın cezalarına söylemiştim. Siz iyi misiniz çocuklar?"

"Lauren sarsıldı; ama hâlâ tek parçayız."

"Diğer üç helikopter, yakında bir yerde çöle indi," dedi Chloe. "İlk yardım biliyorum. Orada yaralılar olmalı, onlara yardım edebilirim."

***

Sürat katamaranı, zengin bir adam için tasarlanmış bir oyuncak gibiydi ya da Dana, bir kadının böyle saçma bir oyuncağa milyonlarca lira harcayacağını düşünemiyordu. Yine de, bir başka açıdan bakınca tekneyi takdir etmişti: Baştan aşağı krom kaplı tuvaletinden yumuşak deri kaplı koltuklara, içinde bir uzay gemisinden daha fazla alet edevat ve ışık bulunan küçük ama kullanışlı mutfağa kadar her şey, son derece etkileyiciydi.

En etkileyici olansa, içinin yalıtımıydı. İki jet motoru, teknenin arkasında on metrelik dev dalgalar oluştururken, Endonezya'ya doğru denizin üzerinde saatte yüz kilometre hızla gidiyor olmalıydılar; ama arka güverteye açılan üç sıra camlı kapıyı kapatınca tek hissedilen, ara sıra büyük bir dalgaya tosladıklarında oluşan şiddetli sarsıntıydı.

Saat 8:40 olmuştu ve Dana, AGİT'in onun nerede olduğunu bilmediğinden emindi. Bu durumda, takım arkadaşlarını etkisiz hâle getirip, teknenin kontrolünü ele geçirmek için üç saatten biraz daha fazla zamanı kalıyordu.

Her adımı dikkatlice hesapladı: Mutfak çekmecelerine baktı, silah bulmak için dolapları kontrol etti, hangi kapının nereye açıldığından emin olmak için dikkatlice teknenin iç yapısını gözden geçirdi ve her seferinde bir

kişiyi saf dışı bırakmak için onları diğerlerinden ayrıyken yakalayabileceği en uygun yerleri hesaplamaya çalıştı. Sürpriz faktörünü kullandığı sürece, Eve ve Nina'nın büyük bir sorun yaratmayacağını düşünüyordu. Barry'nin durumu farklıydı: İri ve kuvvetliydi, sıkı bir askeri eğitimden geçtiği açıktı ve şortuna sıkıştırdığı tabancayla insan öldürebildiğini kanıtlamıştı.

"Hâlâ bizimle misin?" diye sordu Nina.

Dana, düşüncelerine daldığından kendisine seslenilince birden şaşırmıştı. Oturduğu deri koltuktan başını kaldırdı ve esniyormuş gibi yaptı. "Özür dilerim... Sadece biraz yorgunum."

Nina anlayışla başını salladı. "Uzun bir gün oldu. Kısa bir brifingimiz olacak, ardından siz kızlar kamaralardan birine geçip dinlenebilirsiniz."

"İyi fikir," dedi Dana. "Sen nasılsın?"

"Ayakta durmaya çalışıyorum," dedi Nina başıyla onaylayarak. Dana, ayağa kalktı ve yemek masasına doğru beş adım attı. Eve, masadaydı ve Nina, sırt çantasından katlanmış bir kroki çıkarırken Dana da Eve'in yanına oturdu.

"Köşelerinden tutun," dedi Nina ruloyu açarken.

Çizim küçük ölçekliydi ve yalnızca ana hatları gösteriyordu. Çizgilerle belirtilmiş bir kıyı, SDG tanklarını gösteren kocaman silindirler ve arkalarında gaz sıvılaştırma terminali vardı: Denizin içine doğru uzun bir rıhtım çizilmişti ve ucunda, birbirinin eşi iki dev tankerin gövdesi görünüyordu.

"Her şey yeterince açık sanırım," dedi Nina. "Operasyonun başarısı için yerleştirme ve zamanlama hayati önem taşıyor. Tekneyi tankerlere iki yüz metre kadar yaklaştıracağız. Ses çıkarmamak için motorları kapatıp bir süre kürek çekeceğiz. Şuraya kadar, iki yanımızda demirli

bir tanker olduğu hâlde rıhtımın altında saklanacağız.İkiniz de, birer tankerle ilgileneceksiniz. Manyetik bataryaları gemilerin baş kısımlarına yerleştireceksiniz, yüzeyin iki metre altına birbirinden on sekiz metre arayla. Bataryalar Gemi'nin dış gövdesini delip patlamadan önce, iki gövde arasıdaki su geçirmez bölmeye bir-iki saniyeliğine patlayıcı gaz salacaklar. Patlama, her iki Gemi'nin de ön kısımlarını parçalamaya ve güvertedeki basınçlı SDG tanklarının dış kaplamalarında yarıklar açmaya yetecektir.

Bataryalar tankerlere yerleştirildiğinde, rıhtıma daha büyük iki patlayıcı yerleştireceğiz. İlkini, teknelere uzanan pompa iskelesinin altına, diğerini ise, karşı uçta kıyıya yakın bir pozisyona yerleştireceğiz. Patlayıcıları on beş dakika içinde yerleştirmek istiyoruz. Altı patlayıcı da aynı anda patlayacak şekilde zamanlandı, yani biz bölgeden uzaklaştıktan on beş dakika sonra.

Terminal, küçük ölçekli bir kaza durumunda SDG'nin güvenli bir biçimde tahliye edilebileceği şekilde tasarlanmış. Fakat eğer hesaplarımız doğruysa, aynı anda hem gemilerin baş tarafında, hem de rıhtım üzerinde gerçekleşecek patlamalar, terminalin güvenlik sisteminin kaldırabileceğinin çok üzerinde bir etki oluşturacak. Patlama, yalnızca rıhtımı ve iki tankeri değil, karadaki gaz depolama tesisleriyle sıvılaştırma tesisinin büyük bir kısmını da havaya uçuracak.

Patlayıcıları doğru noktalara yerleştirebilmeniz için, ikinizin de göğsünde GPS alıcıları olacak. Dört patlayıcının da kordinatları, cihazlara programlandı."

"Çantada keklik," dedi Dana, Hayatta Kalanlar gülüşüyle.

"Böyle laubali davranırsan değil," dedi Nina, sert bir biçimde. "Dinle *lütfen*. Zifiri karanlıkta, birkaç metre ötemizde petrol şirketinin işçileri çalışırken yapacağız bu işi.

Mümkün olduğunca sessiz hareket etmeli ve olabildiğince az konuşmalıyız.

Saldırının genel hatlarını öğrendiniz, şimdi her adımı ayrıntılarıyla anlatacağım. Soracağınız bir şey varsa şimdi sorun, operasyon sırasında değil.

İhtiyacımız olan aletler, bota yüklendi bile. Bu yatın arkasındaki elektronik bir vinçle denize indirilecekler. Tabii bunu güvenli bir biçimde yapabilmemiz için önce motorların kapalı olması gerek..."

Dana, gözlerinin önünde cereyan eden olayları kabullenmeye çalışırken, bir yandan da esnememeye çalışıyordu.

39. AŞAĞIDA

James, Hayatta Kalanlar'ın, kendilerini ÖHT komandolarına karşı savunma becerilerini küçümsemişti. Hayatta Kalanlar'ın cephanelerini görünce, işlerin sarpa saracağını anlamıştı; ama komandoların bir helikopterinin düşeceğini ve bir adamlarını yerde bırakıp kaçmaya zorlanacaklarını, rüyasında göreceğini bile sanmazdı.

Olayı, tüm boyutlarıyla ancak şimdi kavrayabiliyordu. Hayatta Kalanlar, el bombası, roket atar ve diğer ağır silahları elde etmekte en ufak bir zorlukla bile karşılaşmamışlardı. Bir silah taciri, dünyanın herhangi bir köşesindeki, savaşın hüküm sürdüğü ülkelerden birinde satın alacağı bir tekne dolusu silahı, Avustralya'nın binlerce kilometrelik ıssız sahillerinde dilediği yere indirebilirdi.

Patlamadan yirmi dakika sonra, helikopterin parçalanmış iskeletinden hâlâ dumanlar yükseliyordu. İlk helikopterden alevler içinde düşen asker, kendini söndürüp hayatta kalmayı başarmış, müritler tarafından sürüklenerek yeraltına indirilmiş ve rehine olarak alıkonulmuştu.

Etrafı kaplayan duman biraz azalmış, eğitim binasındaki havaysa artık tümüyle temizlenmişti. Lauren ve Rat, sıralardan birini yan yatırıp kar küreği gibi sınıfta gezdirdiler ve yerdeki cam parçalarını, odanın bir köşesine topladılar.

James, parçalanmış bir pencereden dışarıya göz attı. Patlamanın ardından her yerde insanlar koşuşturuyordu;

ama şimdi Hayatta Kalanlar, silahlarını alıp bina ve tünellere çekilmişlerdi.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu James. "Dışarısı oldukça sakin görünüyor, harekete geçelim mi?"

"Burada dursak daha iyi olmayacağından emin misin?" diye sordu Lauren. "Tünellerde ne olduğunu bilmiyoruz."

James omuz silkti. "Bence bu iş iki şekilde sona erebilir; ya Hayatta Kalanlar teslim olacaklar ve hepimiz mutlu mesut ön kapıdan çıkıp gideceğiz -ki bu pek olası görünmüyor- ya da az önce yirmi adamlarını kaybettikleri için kudurmuş olan askerler, takviye birlikler ve ağır silahlı araçlar gelene kadar bekleyip burayı yerle bir edecekler.

Bu akşam, yarın veya uzun bir kuşatmanın ardından, ne zaman olacağını bilmiyorum. Ama bu olurken, ağaçtan ve mukavvadan yapılmış bir binada oturup beklemek istemiyorum."

Lauren, gönülsüz bir biçimde başını salladı. "Sanırım haklısın. Ama Rat, sen bu yapıyı iyi biliyorsun, dışarıya açılan gizli bir geçit falan olmadığından *emin* misin?"

Rat başını iki yana salladı. "Bütün yapı bir kuşatma durumuna karşı inşa edildi. Kulelerden başka giriş çıkış yok."

"O hâlde hemfikiriz," dedi James. "Hadi gidelim."

James, önden gidip iki sınıf arasındaki kısa koridora çıktı. Yavaşça, dış cephedeki merdivenlere giden bir kapıyı açtı ve aşağıda kimse olup olmadığına baktıktan sonra, metal basamakları inmeye başladı.

Yanmakta olan helikopterdeki bir cephane tam da o esnada patlayınca, üç çocuk, birden merdivenden aşağıya atladılar. Sanki birileri üzerlerine ateş ediyormuş gibiydi.

"Yanlış alarm galiba" dedi James alaylı bir ifadeyle.

"Bundan *nefret* ediyorum," dedi Lauren fısıltıyla, terden yapış yapış olan elini kalbinin üzerine koyarak.

Rat yolu biliyordu. Otuz metrelik yolu koşarak geçerken, kırık cam parçaları ayaklarının altında ufalanıyordu. Yerin altına inen metal merdivenlerden aşağı daldılar. Merdivenin sonundaki kalın metal kapıya vardıklarında, Rat, iki elini kauçuk kapı kulpuna dayayıp bastırdı. Anahtar yuvasından ses geldi; ama Rat, tüm gücüyle itmesine rağmen kapı açılmadı.

"Benim denememi ister misin?" diye sordu James. "Senden daha kuvvetliyim."

Rat, başını iki yana salladı. "Yapamazsın. Kapı içerden sürgülenmiş olmalı."

Lauren ofladı. "İçeri girmenin başka bir yolu yok mu?"

"Emin değilim," dedi Rat. "Her iki ya da üç binada tünellere inen bir arka çıkış var; ama bu kilitliyse muhtemelen diğerleri de öyledir."

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Lauren, James'e bakarak.

"Bir iki kapıyı daha denemeliyiz," dedi James. "Eğer olmazsa, sınıfa geri döneriz. Belki sıraları üst üste yığarak kendimize sığınak gibi bir şey yapabiliriz."

Lauren ağabeyine sanki bir geri zekâlıymış gibi baktı. "Evet, sıralar da zaten kurşungeçirmezlikleriyle ünlüdür."

"Pekâlâ, ufaklık, daha iyi bir fikrin varsa seni can kulağıyla dinliyorum."

"Kesin," dedi Rat sesini alçaltarak. "Yukarıda bir şey var."

Bir el fenerinin ışığı yüzlerini aydınlatırken, merdivenin tepesinden biri onlara bağırdı. "Sırtınızı dönüp ellerinizi başınızın üzerine koyun."

James, bu sesi tanıyınca rahatlamıştı. "Ernie, Tanrı'ya şükür sensin."

Otomatik tüfeğin emniyet kilidinin hareket ettiğini duyana kadar kendinde emindi.

"Eller yukarı," diye tekrarladı Ernie, kesin bir biçimde. "Siz üçünüzün ne işler çevirdiğini bilmiyorum; ama Bayan Regan, her yerde sizi aratıyor. Şimdi uslu uslu merdivenlerden çıkın, *yavaşçaaa*. Ani bir hareket yapmayın."

***

Loş tünellerden geçtiler. Karşılaştıkları herkesin üstünde çelik yelek vardı ve çoğunun omzunda bir silah asılıydı. *Hayatta Kalanlar Kılavuzu*'nda, varını yoğunu ortaya koyup Gemi'yi savunmaya hazır olmayanlar, melek sayılmıyordu.

Çoğunluğu orta yaşlı olan bir güruhun sırtına eskimiş Hayatta Kalan giysileri verip, omzuna da otomatik silahlar asınca, ortaya komik bir manzara çıkmıştı. Tarihi bir savaşı canlandırmak üzere olan bir grup kostümlü muhasebeci gibiydiler. Ama James gülemiyordu; bunlar, Joel Regan'ın en fanatik müritleriydiler ve şimdiden neler yapabileceklerini göstermişlerdi.

Örümcek'in sığınağı, kilisenin üç kat altındaydı. Onun kostümü tam bir komediydi: başında kamuflaj avcı şapkası, sırtında kurşungeçirmez yelek, cılız omuzlarında asılı küçük bir makineli tüfek vardı ve kesik kot şortunun kemerinden iki el bombası sarkıyordu.

Üç çocuk, yan yana Örümcek'in masasının karşısına dizildiler. Örümcek'in en yakın adamları tam arkalarındaki plastik sandalyelerde oturuyorlardı. Aralarında beyzbol şapkasını ters çevirmiş, elinde bir makineli tüfek tutan Georgie de vardı.

"Siz üçünüz malikâneden kaçarken görülmüşsünüz," dedi Örümcek. "Orada ne arıyordunuz?

"Susie oraya gidip toplanmasına yardım etmemezi istedi," diye açıkladı James.

"Ama oradan sıvıştınız ve okula dönmediniz," dedi Örümcek çok sert bir biçimde. "Yılanlar sizin gibi sıvışır, dürüst ruhlar ön kapıyı kullanır."

James, ne yanıt vereceğini bilemeyince, boşluğu Rat doldurdu.

"Askıdan çıkarırken Susie'nin giysilerinden birini yırttım," diye yalan söyledi. "Bir anda delirdi. Bağırıp çağırmaya başladı. Onun ne kadar pahalı bir şey olduğunu, bizi bu yüzden sopalatacağını söylüyordu. Lauren'ın kafasına bir makyaj kutusu fırlattı. Oradan zor kaçtık. Ona itaatsizlik etmek istemedik, gerçekten. Ama korkmuştuk. Kâhya'ya ne olduğunu görmüştük ve gerçekten bizi inciteceğini düşündük."

"Anlıyorum," dedi Örümcek, masanın üzerine eğilip parmaklarını birbirine vurmaya başladı. "Ardından kamyonette görülmüşşüsünüz. Kaçmaya çalıştığınızı düşünüyorum."

"Susie peşimizden gelecek diye korkmuştuk," diyerek açıkladı Rat. "James, kamyoneti sürebileceğini söyledi. Bizi en yakın kasabaya götürecek ve babasını arayıp yardım isteyecekti."

James, elinde olmadan Rat'ın zekâsına hayran kalmıştı. Mazeretleri, James'in aklına gelebilecek her şeyden on kat daha iyiydi.

Hmm, diyerek Rat'in hikâyesinde açık bir nokta bulmaya çalıştı Örümcek. "Ama jet havalandığında Susie ve Brian'ın ayrıldığını anlamış olmalısınız. Neden saklanmaya devam ettiniz?"

"Okula geri döndüğümüzde bizi cezalandırması için Georgie'ye emir vermiş olabileceğini düşündüm."

"Pekâlâ," dedi Örümcek güçlükle de olsa gülümseyerek. "Bir büyük gizem daha aydınlanmış gibi görünüyor. Susie Regan'ı bir daha Gemi'de göreceğimizi sanmıyorum, bu

sizi sevindirmiş olmalı."

Georgie, konuşmak istediğini göstermek için gırtlağını temizler gibi bir ses çıkardı.

Örümcek başıyla onayladı. "Evet."

"Saygısızlık etmek istemem, Eleanor; ama Rathbone'un ağzından çıkan *her* söze inanmasan iyi edersin. Arlanmaz bir yalancı o. Mavililer'in tamamından daha fazla sopa yemek zorunda kalmıştır."

Örümcek'in yüzü sertleşti ve sandalyesinde arkaya doğru kaykıldı. "Georgie sesinin tonundan hiç hoşlanmadım. Rathbone'un bazen zor bir çocuk olduğunu biliyorum; ama onun aileden olduğunu aklından çıkarma. O Joel Regan'ın oğlu, benim de erkek kardeşimdir ve hep öyle kalacaktır."

Georgie'nin şişko gölgesi, Örümcek'in ateşli gözlerinin önünde eriyip buhar olmuş gibiydi. "Elbette," dedi zayıf bir sesle. "Anlıyorum."

"Bu üçünü okula geri götür," diye buyurdu Örümcek. "Ve onları tekrar kaybedeyim deme."

Örümcek'in ofisinden yüz metre uzakta okula giden bir tünele girdikleri anda, Rat, can düşmanının yüzüne sırıtmadan edemedi.

"Önüne bak Rathbone," dedi Georgie nefretle. "Ablanı kandırmış olabilirsin; ama ben yalan söylediğin zaman anlarım."

"Bunu da nerden çıkardın?" diye sordu Rat.

"Çünkü, senin şeytan ağzından çıkan bütün pis sözler yalandır."

"Belki de ablamla senin hakkında konuşmalıyım," dedi Rat sırıtarak. "Soylu konumuma yeterince saygı göstermediğini seziyorum."

İki dakika sonra, yatılı okulun altındaki tünele ulaştılar. Acil durum alarmından ötürü, tüm çocuklar, odalarına

kapatılmıştı. Oğlanlardan ayrılıp Sarılar'ın kaldığı odaya yollanacağını düşünen Lauren, endişeli gözlerle James'e baktı. Fakat Georgie'nin aklında başka planları vardı ve yer altındaki bir odanın kapısını açtı.

"Siz üçünüzün bir daha kaçmasını istemiyorum," diyerek açıkladı Georgie. "Burada kalabilirsiniz. Böylece gözüm üstünüzde olur."

Küçük sevimli bir kız çocuğu, elinde kumaş battaniyesiyle düşe kalka Georgie'nin yanına geldi ve pantolonunu çekiştirdi. "Efendim, Michael emziğimi aldı."

Georgie ters ters ufak çocuğa baktı. "Ben senin bakıcın değilim, Annabel," dedi homurdanarak. "Başka bir tane bul, ya da onsuz yaşamaya alış."

Küçük kız, yüksek bir raftaki plastik bir tüpü işaret etti. "Oraya yetişemiyorum." Georgie parmağını salladı. "Bu akşam senin nazını çekecek havada değilim Annabel. Kıçına bir şaplak mı yemek istiyorsun?"

Küçük kızın yüzü, sanki ağlamak üzereymiş gibi büzüldü; ama Georgie tehditkâr bir biçimde elini kaldırınca bundan vazgeçti.

Lauren, araya girdi ve eğilip ufaklığa gülümsedi. "Neden bana kutunun nerede olduğunu göstermiyorsun?"

Georgie, Lauren'ı tişörtünden yakalayıp geri çekti. "Ufaklıklarla oynamaya falan kalkarsan, sakın onları bağırtayım deme. Saat geç oldu ve bağırıp etrafta koştuklarında kafam şişiriyor."

Lauren nazikçe başını salladı. "Olur efendim."

"Sigara içmek için yukarı çıkacağım," dedi Georgie, sinirli sinirli James'le Rat'e bakarak. "Uslu durun, yoksa geri döndüğümde ağzınızı burnunuzu kırarım."

Georgie, kreşten çıktı ve arkasından metal kapıyı çarpıp kilidi çevirdi.

40. ZAMAN

Üst ranzada uzanan Eve'in gözleri kapalıydı; ama Dana, onun uyuduğundan şüpheliydi. Bir buçuk saat sonra küçük bir bota binip iki dev tankeri havaya uçurmak üzere olan biri uyuyabilir mi hiç?

Dana, battaniyesini açtı ve yerden sessizce bermuda şortunu aldı. Tam ayakkabılarını ayağına geçirdiği sırada tekne büyük bir dalgaya çarpınca, başını üst ranzanın bazasına vurdu.

Eve'in gözleri birden açıldı. "Ooo, çok sertti. Sen iyi misin?"

"Evet. Çok ses çıktı; ama o kadar acımadı," dedi Dana, eliyle başını ovuştururken.

"Neden giyiniyorsun? Henüz erken, değil mi?"

"Yine tuvalete gideceğim."

Eve şaşırmıştı. "Bunun için giyinmene gerek yok."

"Haklısın," dedi Dana. "Sanırım teknede olduğumuzdan... Barry de etrafta dolanıyor falan."

"En az beşinci defadır tuvalete gidiyorsun. Bir şeyin yok ya?"

"Stresli olduğumda midem hep bozulur," diye bir yalan uydurdu Dana. "Geçen sene, sınavlardan önceki sabah, yirmi kere falan tuvalete gitmiştim."

"Belki de dua etmeliyiz," dedi Eve. "Tanrıyı düşünmek beni her zaman rahatlatıyor."

Dana, ayağa kalktı. "Geri döndüğümde dua ederiz.

Peki ya sen, sen de stresli misin?"

"Tek dileğim Tanrı'nın benden beklentilerini karşılayabilmek," dedi Eve. "Nina dedi ki, yeni Gemi'deki odalardan birine bizim isimlerimizi verebilirlermiş. Buna *inanabiliyor* musun?"

Bu Hayatta Kalan saçmalıkları, Dana'yı fitil ediyordu. Eve için platin bir boncuk ve Gemi'deki bir odaya isminin verilmesi, lotoda büyük ikramiyeyi kazanmaktan çok daha büyük bir hadiseydi.

Eve başını tekrar yastığına bırakırken, Dana, dar koridordan üç basamak indi ve tuvalete girip kapının sürgüsünü çekti. Klozet kapağını kaldırıp işemek için oturdu. Aslında ne tuvalete gelişinin, ne de daha önce kuşetten defalarca sıvışmasının sebebi bu değildi.

Dana, lavabonun altındaki dolabın kapağını açtı ve teknede dolaşırken toplayıp zulaladığı şeyleri çıkarmaya başladı: bir anahtar, testere dişli bir avcı bıçağı, bir kutu sprey yağ çözücü ve sağlam naylon ipler. İpleri, çoktan, bir insanı bağlamak için uygun ölçülerde kesip ayırmıştı.

İp hariç her şey, ceplerine sığıyordu. Lavabonun üstündeki aynada kendine baktı, derin nefes aldı ve rahatlatıcı şeyler düşünmeye çalıştı. Dana, on dakika içinde ya teknenin kontrolünü ele geçireceğini, ya da öldürüleceğini biliyordu.

***

James, Lauren ve Rat, neredeyse iki saattir çocuk odasında kilitliydiler. Odanın kendine ait bir tuvaleti ve içeride, yerden yarım metre yükseklikte lavabolar ve çocuklar için küçük klozetler vardı. Her nedense, James'in telsizi, yalnızca tuvaletin en arka duvarına yakın bir köşede doğru düzgün sinyal alabiliyordu. Kapılarda kilit olmadığından, Rat, sırtını tuvalet kapısına dayayarak içerde ne olduğunu

merak edip gelen ufaklıkları dışarıda tutuyordu.

"Chloe," dedi James fısıldayarak. "Hiç haber var mı?"

"Olumsuz," dedi Chloe. İkinci cümlesi parazitten anlaşılmadı.

"Üzgünüm, tekrar eder misin?"

"Dedim ki ilk takviye birlik, bir saat içinde inecek. Daha fazlası da karayoluyla geliyor ve anlaşılan medya da haberi almış. ÖHT komandolarından biri, kulelerde ne olduğunu biliyor musunuz diye sormamı istedi."

"Ne yazık ki bilmiyoruz," dedi James. "Burada tam anlamıyla tecrit edildik. Georgie birkaç kez dışarı çıktı; ama bize hiçbir şey anlatmıyor. Neden, ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Komandolar, ısıya duyarlı kameralarla kuleleri gözetliyorlar. Görünen o ki Hayatta Kalanlar, silahları dışarı taşıyorlar, hatta belki de kuleleri hepten boşaltıyorlar."

"Hepsini birden mi?"

"Öyle sanıyoruz, evet."

"ÖHT birliklerinin ne planladıklarını öğrenebilecek misin?"

"Onlar..."

"Üzgünüm Chloe, yine hat kesildi."

"Buradaki herkes şokta. O helikopter düştüğünde, ÖHT birlikleri, adamlarının dörtte birini kaybettiler. Şu daha önce beni dinlemeye tenezzül etmeyen komutan, işleri eline yüzüne bulaştırdığının farkında ve başı kesilmiş tavuk gibi etrafta koşturup duruyor. Hiç kimse plan yapabilecek durumda değil. Rehine pazarlığı için bir ekip yolladılar ve şova onlar devam edecek; ama üç dört saatten önce gelmeleri mümkün değil."

"Buradaki Hayatta Kalanlar, kesinlikle gözü kara tipler," dedi James. "Gemi'yi terk etmektense açlıktan ölmeyi yeğlerler. Mutlu son olasılığı zayıf görünüyor."

"Durumun kötü olduğunu biliyorum, James. Seni rahatlatacak bir şeyler söyleyebilmeyi dilerdim; ama benim de durumum senden farklı değil. İletişimde kalın ve o kulelerde neler olduğunu öğrenir öğrenmez hemen bana bilgi verin."

"Anlaşıldı Chloe, tamam."

James, telsizi cebine yerleştirdiğinde Rat, bir süredir kapıyı yumruklayan altı yaşındaki Joseph'i içeri aldı. Üstünde ona epey küçük gelen yırtık pırtık pijamalar vardı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Joseph sinirli bir biçimde; uykulu gözlerini ovuşturuyordu.

"Sadece takılıyorduk," dedi Rat, ufaklık bir pisuara yaklaşıp işemeye başladığı sırada.

Joseph başını çevirip Rat'e baktı. "Neye bakıyorsun?"

"Hmm?" dedi Rat göz kırparak. "A, hiçbir şeye?"

James ve Rat, tuvaletten çıkıp sırtını bir armut koltuğa dayamış halının üstünde oturan Lauren'ın yanına gittiler. Üç yaşındaki Annabel ve dört yaşındaki ağabeyi Martin, başlarını Lauren'ın dizine koymuş birbirlerine sarılarak uyuyorlardı.

"Kanalizasyon," dedi Rat gizemli bir gülümseme kaplamıştı yüzünü. Joseph, koşarak aralarından geçti ve arka duvara yaslanmış bir yatağa gürültülü bir biçimde sıçradı. "Az önce farkına vardım. Dışarı çıkan bir yol olabilir."

"Sahiden mi?" dedi James.

"Lauren'ın da fikrini alalım, bunu iki kez konuşmak istemiyorum."

James, kız kardeşine yaklaşıp yanağına dokundu. Gözleri kapalıydı; ama uyumuyordu.

"Bir saniye yanımıza gel," dedi James.

Lauren, oturduğu yerde biraz kaydı ve sıcacık uykularında uyumakta olan iki ufaklığı, onları

uyandırmamaya çalışarak, yavaşça armut koltuğun üzerine bıraktı. Annabel, birden derin bir nefes alıp gözlerini açtı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Çok uzağa değil," diyerek yanıtladı Lauren yumuşak bir sesle. "Sen uyumaya devam et. Hemen döneceğim."

"Sen çok iyisin Lauren," dedi Annabel, uykuya direnemeyip gözlerini tekrar yumarken.

James ve Rat'e doğru ilerlerken Lauren, başını çevirip iki çocuğa baktı. "Çok sevimliler."

"Kanalizasyon," dedi Rat tekrar, heyecanlandığı her hâlinden belli oluyordu. "Bana kulelerden başka çıkış yolu olup olmadığını sormuştunuz ya? Joseph'i işerken görünce birkaç yıl önce gördüğüm bir şeyi hatırladım.

Gemi'nin bütün atık suyu, büyük bir kanalizasyon tankerine akıyor. Bir ara Gemi'nin içinde çok fazla insan olduğunda berbat bir koku yükseliyordu. Eski tankeri çıkarıp, yerine daha büyük bir tane yerleştirmek zorunda kaldılar. Onu getirirlerken gördüm, kocamandı. Yani içinde ayakta yürünebilecek kadar büyüktü."

"Eee," dedi Lauren. "Bunun bize ne faydası var?"

Rat gülümsedi. "Haftada iki kez bir kamyon gelip tankerdeki atık suyu çeker. Kanalizasyon *dışarıdaki* bir rögar kapağına bağlı, bir hortum bağlayıp boşaltıyorlar. Rögarı sabah koşusu sırasında görmüşsünüzdür. Hemen dördüncü kuleyi geçince."

"Sanırım ne demek istediğini anladım," dedi James. "İçinden tırmanacak kadar büyük."

"Dur bakalım," dedi Lauren, elini kaldırarak. "Burada lağımdan söz ediyoruz değil mi? Sifonu çektiğinde tuvalet deliğinden akan şeyin içinden yürümekten mi bahsediyoruz?"

James omuz silkti. "Lauren, burada silahlarını birbirine çevirmiş iki grup var ve biz tam aralarında sıkışıp kaldık.

Eğer bu yol bizi sahiden dışarı götürecekse, ben varım."

"Şey... Sanırım," dedi Lauren rahatsız bir biçimde.

"Hangisi daha iyi?" diye sordu James. "İğrenç bir şey yapmak mı, yoksa kafana bir kurşun yemek mi?"

Kapının kilidi çevrildiğinde üç çocuk, o tarafa doğru döndü.

"Ne işler çeviriyorsunuz?" dedi Georgie alaylı bir biçimde, şişko parmağını burnuna sokup bir sandalyenin üzerine atarken kendini.

***

Banyodan çıkarken Dana'nın yüreği ağzına geldi. Nina, tam karşısında duruyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Nina. "Etrafta gezinip duruyorsun."

Dana elini karnına koydu. "Midem rahatsız."

Nina, anlıyorum der gibi başını salladı. "Bu ip ne için?"

Bunu açıklaması sahiden zordu. Nina'yı aradan çıkarmayı düşündü, ama her şeyin planladığı gibi gitmesi için, esas yüzünü göstermeden önce Barry'nin silahını ele geçirmeliydi.

"O büyük dalgaya çarptığımızda dolaptan düştü," dedi Dana, dünya tarihinin en saçma bahanesini uydurduğuna emindi. "Yemek odasındaki dolaplardan birinin altına koyayım dedim, böylece kimse takılıp düşmez."

"Doğru," dedi Nina. Bu açıklamayı saçma bulduğu belliydi. Neyse ki işeme ihtiyacı, merakından baskın çıktı da hızla tuvalete girdi.

Dana, hızla mutfaktan ve lüks yemek odasından geçti. Yemek odasından kıç tarafına açılan sürmeli kapıyı açıp dışarı çıktığında, gürültü ve deniz havası karışımı bir

kütle yüzüne çarptı. İçerden ışık geliyordu; ama yine de anahtarı kilede sokup çevirmek, vakit kazandıracak bir önlemdi. Şüphelenirlerse, Nina ve Eve bir pencereden de tırmanabilirlerdi; ama kilitli kapı, hızlarını kesecekti.

Dana, hızla merdivenleri tırmandı. Köprüye çıkmadan önce, ip demetini merdivenin üstüne sıkıştırdı. Küçük kaptan köşkü de, Gemi'nin geri kalanı kadar lükstü; üç tarafta da deri koltuklar ve kontrol panelinin önüne kromdan bir dümen vardı. Ana ışıklar kapalı olduğundan, yalnızca kontrol panelinin mavi ışıkları vuruyordu Barry'nin siluetine.

"Selam," dedi Barry neşeli bir biçimde. "Beni ziyarete mi geldin?"

Dana gülümsedi. "Rahatsız olmazsan tabii. Uyuyamayacak kadar gerginim."

"Gece burada görecek pek bir şey olmaz," dedi Barry. "Sen koordinatları GPS'e girersin ve bu bebek kendi yolunu bulur. Tek yapman gereken radar ekranına bakıp bir şeye çarpmayacağından emin olmak."

"Çok etkileyici bir tekne," dedi Dana, eğik ön cama yaklaşıp iki güçlü motorun yararak püskürttüğü denize baktı.

Barry omuz silkti. "Görevimiz için iyi bir araç; ama aslını istersen ben böyle şeylerden tiksiniyorum."

"Sahiden mi?"

"Bu tekne, bir medya kodamanına ait. Bunun için milyonlarca dolar harcamış. Birkaç yıl sonra daha iyisini alınca satmış. Şimdi cebinde on bin doları olan herkes, bir günlüğüne kiralayabilir. Bu sırada, dünyanın öteki ucundaki küçük Afrika kıtasında, her yıl milyonlarca insan, birkaç kuruşluk ilaçlar bulamadığı için hayatını kaybediyor."

"Sanırım..." dedi Dana, Barry'nin şortuna soktuğu

silaha bakıp yaklaşmak için en uygun yolu düşünmeye çalışarak. "Şu arabadaki polisleri düşünüp duruyorum. Onların şeytan olduklarını biliyorum; ama sadece işlerini yapıyorlardı... Anlıyorsun değil mi?"

"İçinde yaşadığımız dünyanın sorunu da bu, Dana. Herkes *sadece işini yapıyor* ve kimse, gerçekte neler olduğunu umursamıyor. Yağmur ormanları için üzüldüklerini söylüyorlar, ta ki çocukları olup tonlarca yakıt tüketen bir araba veya pahalı ahşap bir salon takımı alacak paraları olana kadar. Şu vahşi yaşam belgesellerini izleyip kürkü için avlanan hayvanlar hakkında konuşuyorlar; ama vahşi şartlarda yetiştirilen büyükbaş ve kümes hayvanlarının etini yemeye devam ediyorlar. Üzgünüm ama, göreceli olarak özgür bir toplumda yaşıyoruz. Hakikat herkesin erişimine açık; ama insanlar görmezden gelmeyi seçiyorlar. Bana soracak olursan, hükümet veya büyük petrol şirketleri için çalışan her eğitimli insan, kendi tercihleri olan bu vurdumduymazlık yüzünden suçludur."

Dana, hüzünlü bir biçimde yere baktı. "Sanırım olacaklar beni korkutuyor."

Barry, Dana'ya döndü; yüzünün yarısını kontrol panelinin mavi ışığı aydınlatıyordu. "İki saat içinde son derece önemli bir iş yapacaksın. Dünyayı Kurtarın, yeryüzünü daha iyi bir yer hâline getirmek için savaşıyor ve Hayatta Kalanlar'la sen, bunun bir parçasısın. Gurur duymalısın."

Barry, bunları söylerken bir adım atıp Dana'ya sarıldı. *Muhteşemdi.* Barry'nin kıllı elleri, nazikçe Dana'nın omzuna masaj yaparken, Dana silahın göğsüne dayandığını hissedebiliyordu. Şortunun arka cebine uzanıp spreyi çıkardı ve doğru tarafa dönük olduğundan emin olmak için parmağıyla püskürtücünün ağzını yokladı.

Sarılma sona erdiği sırada, Dana, spreyi kaldırdı ve

Barry'nin yüzüne sıkmaya başladı. Kir sökücülerde son derece yakıcı bir madde olan sodyum hidroksit bulunur ve bu madde, cildinize temas ettiğinde, ocağın üzerindeki kiri söker gibi deriyi yakar.

Ağzı ve gözleri yakıcı köpük tabakasıyla kaplanan Barry geriye doğru sendelerken, Dana, boştaki eliyle silahı kaptı ve kendinden emin bir şekilde emniyet kilidini açtı.

"Dizlerinin üstüne çök, seni pislik," diye emretti Dana. "Çabuk."

"Sen öldün," diye bağırdı Barry, umutsuz bir biçimde yakıcı köpüğü gözlerinden silmeye çalışırken.

"Buradan hiç de öyle görünmüyor," dedi Dana; silahın kabzasıyla Barry'nin yüzüne vurdu. Yarılan burnundan Dana'nın tişörtüne kan sıçrarken, Barry, deri koltuğun üzerine devrildi. Dana, üzerine gidip Barry'nin başını kokpit penceresine dayadı ve silahla iki kez daha vurup onu bayılttı.

Barry'nin yüzü darmadağın olmuştu. Belki de son darbe fazla olmuştu; ama bedenini kaplayan adrenalinin etkisiyle ve onlarca insanının hayatı söz konusu olduğu için, Dana, daha sonra pişman olmaktansa, işi sağlama almayı tercih etmişti.

İşin en zor kısmını tamamlamıştı; ama kendini kutlamak için vakit yoktu. Köprünün arkasındaki kapıya gitti ve merdivenin başına sıkıştırdığı naylon ip demetini aldı.

İçeri dönünce tabancayı minderin üzerine bıraktı ve koltuktaki baygın adamı sürükleyip yere yatırdı. Barry'nin sırtına oturdu ve adamın kollarını arkadan bağlamaya başladı. Bu sırada bot, şiddetle sarsılınca yere yuvarlandı.

Temelde eğitimde düğüm atmayı öğrendiğinden beri beş yıl geçmişti ve hatırlamak zordu. İşini bitirdiğinde, Barry'nin el ve ayak bilekleri bağlanmış, bu ipler de

birbirine geçirilmişti; ama ortaya çıkan sonuç, hiç de CHERUB eğitim kitapçığındaki düzgün bağlama modeline benzemiyordu.

Dana, doğrulduğunda, yatın suyun üzerinde saatte yüz kilometre hızla ve dümencisiz gitmekte olduğunu fark etti. Hız valfını indirip motorları kapattı. Türbinler yavaş yavaş dururken ve tekne ölüm sessizliğine bürünürken, köprünün arka tarafındaki kapı ardına kadar açıldı. Elinde bir ekmek bıçağı olan Nina, şeytansı bir ifadeyle kapıda duruyordu.

"Hain," dedi Nina hırlayarak. "O iple bir şeyler çevirdiğini biliyordum."

Dana, yanındaki koltuktan tabancayı almak için olduğu yerde döndü; ama dalganın etkisiyle yere düşmüştü. Nina, Dana'nın ona baktığını fark etti ve ikisi birden, silahın üzerine atıldılar.

Daha yakın olan Dana, silaha uzanmayı başarmıştı; ama Nina, tüm ağırlığıyla onun koluna atladı ve bıçağı Dana'nın başına saplamaya çalıştı. Bıçak, Dana'nın omzunu sıyırıp deri koltuklardan birine saplandı. Nina, tüm ağırlığıyla kolunun üzerine çökmüş olmasına rağmen, Dana, silahı daha sıkı kavradı ve boştaki elini Nina'nın boynuna dolamayı başarıp gırtlağını sıkmaya başladı.

Nina, hem nefes almaya hem de silahın kontrolünü ele geçirmeye çalışıyordu. Parmakları tetiğin üzerinde kenetlenmiş hâldeyken, bir dalga tekneyi savurdu ve bıçak, sert bir sesle koltuktan yere düştü. Bıçak, şimdi daha yakındaydı; ama rakibinin giderek soluksuz kaldığını hisseden Dana, bıçağı almaya kalkışmadı.

Nina, şuurunu yitirmek üzereyken, tetiği Dana'nın parmaklarından kurtarmayı başardı. Kımıldayacak durumda değildi ve tabancayı yerden kaldıramadı; ama onu olduğu yerde döndürmeyi başarıp tetiği çekti.

Dar odanın içinde silah sesi yankılandığı sırada, Dana, müthiş bir acı hissetti. Sanki ayağı az önce yerinden koparılmış gibiydi. Fakat gücünü korumayı başarıp Nina kendinden geçene kadar aynı pozisyonda kaldı.

Dana, kolunu serbest bırakırken, sırt üstü yatıp ayağındaki dayanılmaz acıyla inledi.

Kokpitin ışıkları hâlâ kapalıydı. Kontrol paneline doğru sürünüp ışıklardan birinin düğmesini açarken, kusacak gibi hissediyordu. Bacağının ne durumda olduğunu bilmiyor ve bakmaya da korkuyordu. Kalbi patlayacak gibi dakikada yüz kez çarpıyordu ve şoka girmek üzereydi.

Sonunda bakmaya cesaret ettiğinde rahatlamıştı. Bacağı iyi görünüyordu; ama ayakkabısının burnundaki kurşun deliğinden kan akıyordu. Tuhaf bir biçimde, ayak parmaklarından ziyade, bacağının alt kısmındaki tendonlar acıyordu. İki yıl önceki benzer bir acıya sebep olan ayak burkulmasını anımsadı ve tekrar düşününce durumu kavradı: Ayağına saplanan kurşunun aşırı kuvvetiyle, eklem kemiği yerinden çıkmış olmalıydı.

Dana'nın kendisi için üzülecek vakti yoktu, çünkü hâlâ halletmesi gereken Eve vardı. Tabancayı şortunun beline soktu. Barry'yi bağlarken bunu yapsaydı, şimdi çok daha az acı çekiyor olacağını düşündü bu sırada. Ardından, naylon ipi alıp Nina'ya doğru süründü. Nefes aldığından emin olduktan sonra, kadını yuvarlayıp yüzüstü yatırdı ve Barry'yi bağladığı şekilde onu da bağladı.

Dana, yerde sürünmek veya sekerek yürümek zorundaydı; ama silah ondaydı ve Eve'in büyük bir tehlike oluşturacağını sanmıyordu. Merdivenleri inip güvertenin arka tarafına gitmek yerine, önceliğinin acil durum sinyali göndermek olduğuna karar verdi. Yerde sürünerek kontrol paneline yaklaştı ve kaptan koltuğuna tutunarak doğruldu.

Panelin üzerinde bir mikrofon vardı, fakat telsiz

karmaşık görünüyordu ve Dana, denizyolu haberleşme sistemine ilişkin hiçbir şey bilmiyordu. Kullanabileceği bir acil durum SOS frekansı var mıydı? Belki kanal zaten ona ayarlıydı ya da konuşacak birini bulana kadar düğmelere basıp durmak günlerini alacaktı. Tüm bu düşünceler kafasının içinde dönüp dolaşırken, panelin diğer ucunda bir uydu telefonu olduğunu görünce tam anlamıyla içine huzur doldu.

Kontrol panelinden destek alarak, seke seke karşı tarafa geçti. Ahizeyi alıp İngiltere'nin telefon kodunu girdi ve ardından CHERUB kampüsünün numarasını tuşladı.

Telefondan gelen Kuzey İngiltere aksanı içini rahatlatmıştı. "Unicorn Lastik Tamir."

"Ajan on bir-altmış iki," diye bir feryat koyuverdi Dana telaşla. "Beni John Jones'a bağlar mısınız?"

"Dana Smith?"

"Evet."

"Tamam, John'un Darwin'deki cep numarasına ulaşmaya çalışıyorum. Sesini duymak, sahiden de güzel ufaklık. Senin için geniş çaplı bir kayıp ajan alarmı verdik. Neredesin?"

"Arafura Denizi diye bir yer duydun mu hiç?"

"Pek sayılmaz."

"Beş saat öncesine kadar ben de duymamıştım. Sanırım denizin ortasında, Avustralya'yla Endonezya arasında bir yerdeyim."

"Tamam, seni şimdi John Jones'a bağlıyorum."

Kampüsün santralinden bekleme sinyali kulağına çalındığı sırada, Dana, arka güverteye baktı ve şaşkınlıktan soluğu kesildi: Güvertenin arkasındaki ışıklar yanıyordu ve kıç tarafında bağlı duran bot gitmişti.

John'un sesini işitti ahizeden. "Dana?" dedi, son derece rahatlamış gibi geliyordu sesi. "Tanrı'ya şükür, beni

duyabiliyor musun?"

"Evet," dedi Dana, tam anlamıyla afallamıştı. "Buradayım – sadece."

John'la konuşurken, kuşkuyla Gemi'nin kıç tarafındaki boş alana baktı. Bot düşmüş olamazdı; çünkü üstünde gerili olan branda, güverteye atılmıştı.

Dana'nın, o teknenin açık denizde gidip gidemeyeceği veya Endonezya sahiline varmaya yetecek kadar yakıtı olup olmadığı hakkında bir fikri yoktu; ama bildiği bir şey vardı: Eve, fanatik bir Hayatta Kalandı ve petrol terminalini tek başına havaya uçurmak için, elinden geleni yapacaktı.

41. PATLAYICILAR

Georgie, kapının yanındaki bezden yönetmen koltuğunda otururken, James, Lauren ve Rat'in kendi aralarında rahatlıkla konuşabileceği kadar büyük değildi çocuk odası. Yere minder serip biraz dinlenmeye çalıştılar; ama akşam yaşadıkları yüzünden çok gergindiler. Gece yarısına beş kala, Örümcek, hoparlörlerden yeni bir duyuru yaptı:

"Üzülerek duyurmak zorundayım ki, Gemi'nin duvarları etrafında Şeytan'ın kuvvetleri kaynaşıyor. Yakında bizi alt etmeye yetecek kadar adam ve silahla tekrar gelecekler. Babamın ölümünü öğrendiğimden beri, bize rehberlik etmesi için Tanrı'ya dua ediyorum. Ayrıca babamın yazılarını inceliyorum. Karanlık çöktüğünde Gemi'nin merkezinde, Kutsal Kilise'nin altındaki sağlam odalarda toplanmamızı öğütlemişti bize. Şimdi oraya gidip dua edeceğiz ve Tanrı'nın talimatlarını bekleyeceğiz. Bu günler, aylar, hatta yıllar da sürse, tekrar dışarı çıktığımızda yeni bir dünyayla karşılaşacağız. Ya bu dünyayı yenden inşa etmekle görevlendirileceğiz ya da mahşerde hesap vereceğiz."

Hoparlör kesilir kesilmez, Georgie, ayağa fırladı. Işıkları yakıp çocuklara yaklaştı.

"Yeni önderimizi duydunuz," diye bağırdı Georgie. "Karanlık üzerimize çöktü. Ben yukarı, okula çıkıyorum. Orada çalışanlar ne yapacaklarını biliyorlar mı diye kontrol edeceğim. Siz üçünüz, diğerlerini uyandırın. Küçük olanları

alıp bebek arabalarına koyun ve kiliseye çıkarın."

Georgie, M16'sını omzuna atıp çıktı ve kapıyı açık bıraktı. James, Lauren ve Rat minderlerden doğrulup ayağa kalktılar.

"Siz ikinizi bilmem; ama benim, kilisenin altında barikata katılmaya niyetim yok," dedi James, başını kapıdan uzatarak koridorda ne olup bittiğini görmeye çalışırken.

Etrafta kimse yoktu, fakat yerde uzanan elektrikli tellere, her on metrede bir patlayıcılar bağlı olduğunu görünce, şok oldu.

"Bu *hiç* iyi değil," dedi James soluğunu tutarak. "Bu sistemi bir kere çalıştırdılar mı, aşağıya inmeye çalışan tüm ÖHT birlikleri, parçalara ayrılacaktır."

"Bütün tüneller aynı durumda olmalı," dedi Lauren. "Eminim kuleler ve geçitler de öyledir."

"Peki," dedi Rat, "iyi çocuklar olup kiliseye mi yollanacağız, yoksa riski göze alıp kanalizasyon tankerinden kaçmayı mı deneyeceğiz?"

Arkalarından küçük bir ses geldi. "Gidiyor muyuz?"

James, arkasını dönüp Joseph'e baktı. "Elbette, Ed'i uyandır ve hemen giyinin."

"Çabuk karar verseniz iyi olur," dedi Rat. Joseph, bu sırada büyük bir keyifle Ed'in kulağını bükerek onu uyandırıyordu. "Georgie, bize güvenmiyor. Uzun süre bizi burada yalnız başımıza bırakmayacaktır."

James başıyla onayladı. "Tamam, oylayacağız. Patlamaya karşı dayanıklı bir kapının ardında, yiyecek tükenene veya Özel Harekât baskın düzenleyene kadar beklemeye niyetim yok; o yüzden ben lağım diyorum."

Lauren, kararsız bir biçimde elini kaldırdı. "Başka bir seçenek olmasını dilerdim; ama haklısın."

Çoğunluk, çoktan seçimini yapmıştı; ama yüzündeki gülümsemeye bakılırsa sonuç, Rat'in olmasını istediği gibiydi. "Bütün ömrümü buradan kaçmaya çalışarak

geçirdim. Hadi gidelim."

"Dur bir dakika," dedi Lauren. "Peki ya ufaklıklar?"

"Ne?" dedi James kaşını kaldırarak.

Rat, başını iki yana sallarken, Lauren, sinirli bir biçimde iki oğlana bakıyordu. "Onları burada bırakmayı düşünmüyordunuz değil mi? Eğer onlara bir şey olursa, kendimi asla affetmem."

"Hadi ama Lauren," dedi James. "Bizi yavaşlatacaklar, bu hiç de akıllıca değil."

Lauren, geri çekilip eliyle oğlanlara yolu gösterdi. "Pekâlâ, siz ikiniz gidin. Ben burada kalıyorum. Onlara yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

James, bunu reddederek başını salladı. "Senin üstünüm Lauren. Sana benimle gelmeni *emrediyorum*."

"Seni durdurmuyorum," dedi Lauren, "gidebilirsin."

James, kız kardeşinin keçi kadar inatçı olduğunu biliyordu ve onsuz gitmek istemiyordu. "Bebek arabalarını çıkarın," dedi James oflayarak. "Onları da alıyoruz."

Büyükçe olan iki çocuk, altı yaşındaki Joseph ve yedi yaşındaki Ed, neredeyse giyinmişlerdi. Lauren, Annabel ve Martin'i koltuktan kucağına alıp Rat'in açtığı katlanabilir bir bebek arabasına yerleştirdi. Beşinci çocuk, Joel adında üç yaşındaki bir oğlandı ve geldiklerinden beri küçük battaniyesinin üzerinde uyuyordu. James, onu battaniyeden alıp yavaşça tekli bir bebek arabasına koydu.

"Harika, onları hazırlamışsınız bile," dedi Georgie, alışılmadık bir biçimde gülümsüyordu kapıdan içeri girerken.

James, hızlıca düşünüp kız kardeşini kapıya doğru itti. "Beni dışarıda bekleyin."

Lauren, ağabeyinin neyin peşinde olduğunu anlamamıştı; ama tartışmadı. Herkes kreşten çıkmış, Georgie de metal kapıyı kapatmak üzereyken James, kapıdan geri döndü ve koşarak tuvalete gitti.

"Bir saniye."

"Tanrı aşkına," dedi Georgie, rahatsız olmuş bir biçimde. "Beş dakika daha tutamıyor musun? Kapıyı kilitleyip yola koyulmak istiyorum."

"Patlamak üzereyim," dedi James, tuvalete doğru koşarken.

James, etrafa bakıp bir silah aradı. Klozetin üzerindeki porselen rezervuar, ideal görünüyordu. Küçük çocukların kurcalayamaması için tavana yakın bir yere asılmıştı. James, oturağın üstünde dengesini sağlayıp korkutucu bir gürültüyle rezervuarı yerinden çıkardı.

"Hadi ama," diye bağırdı Georgi bir dakika sonra. "Ne iş çeviriyorsun içerde?"

"Bir kez olsun huysuz bir inek gibi davranmasan, olmaz mı?" diye yanıt verdi James bağırarak. "O kadar çirkinsin ki, iddiaya girerim, yanına hiçbir erkek yaklaşmamıştır."

Daha akıllı olsaydı, James'in bir tuzak kurduğundan şüphelenebilirdi; ama Georgie, kafasının içinde çok az faaliyet olan, öfkeli biriydi.

"Sözlerine dikkat etsen iyi olur genç adam," diye kükredi Georgie, hırsla tuvalete girerken.

James, açık kapının arkasından fırladı. Rezervuar kapağı o kadar ağırdı ki, onu Georgie'nin kafasına geçirdiğinde artık kasları, gerginlikten tutmaz hâldeydi. Bu Georgie'yi bayıltmaya yetmemişti; ama dengesini yitirdi ve koca bir ağaç gibi devrildi. O kadar afallamıştı ki, kendini sakınmak için ellerini bile kullanamadı. Georgie inlerken, James, silahı omuz askısından aldı. Kadının üzerinden atlayıp tuvaletin kapısını arkasından çarparken sırıtmadan edemiyordu: Georgie, çocuklara kötü davranmaktan öyle zevk alıyordu ki, James, sonunda ona kendi ilacını tattırdığı için memnundu.

Koşarak koridora çıktı, sağlam metal kapıyı çekip kapadı ve kilidi çevirdi. Lauren, Rat ve ufaklıklar, onu bekliyorlardı.

Bebek arabalarını çevirip hızlı adımlarla atık su tankerine doğru yol almaya başladıklarında, "Georgie'ye ne oldu?" diye sordu Joseph.

İki küçük kardeş, Hayatta Kalanlar'ın bazı inanışlarını anlayacak yaştaydılar. James, eğer sahiden kiliseye gitmediklerini anlarlarsa küçük çocukların delireceğini biliyordu; ama aklına iyi bir mazeret gelmiyordu.

Neyse ki Rat söze karıştı. "Georgie'nin bir şeytan olduğunu öğrendik," diye açıklamaya başladı. "James, onunla ilgilenmek zorunda kaldı."

Joseph'le Ed'in yüzlerinde güller açtı. "Bize karşı hep çok sertti," dedi Joseph.

Rat, başıyla onayladı. "Kesinlikle. Bu kadar korkunç biri, melek olamaz."

Bu açıklama, hayatları boyunca Georgie'nin şiddetine maruz kalmış olan iki küçük oğlan için son derece tatmin ediciydi. Üç ufaklığın biri, Rat'in, ikisi, Lauren'ın sürdüğü arabada uyuyordu. Bebek arabaları, koridorda tıkırdayarak hızla ilerlerken, James, Joseph ve Ed'in onu duyamayacağı kadar geride kalıp telsizle Chloe'ye ulaşmaya çalıştı.

"Sinyal yok," dedi James, onlara yetiştiğinde Lauren'a bakarak.

James, biraz geriden onları takip ederken, Ed, neden yanlış yöne gittiklerine dair sorular sormaya başlamıştı. Sadece yedi yaşındaydı; ama bütün yaşamını Gemi'de geçirmişti ve Kutsal Kilise'ye giden yolu biliyordu.

Rat, bebek arabasını ana yer altı geçidinden çıkarıp karanlık bir tünele doğru sürerken, her zaman olduğu gibi yine, bahane uzmanı olduğunu kanıtladı.

"Askerler çok yakındalar Ed," dedi Rat. "Gemi'nin bir kısmını ele geçirdiler, o yüzden uzun yoldan gitmek zorundayız. Ama endişe etme, bu tünelleri iyi bilirim. Kilisenin altına vardığımızda güvende olacaksınız."

Koridor, spiral bir merdivenin ayaklarında sona erdi. James, Annabel ve Martin'i bebek arabasından alırken Lauren'a pis bir bakış attı. Yaptıkları, tam bir hamallıktı. Ufaklıkları bebek arabalarından çıkarıp arabaları katlıyor, onları üst kata çıkarıp, arabaları tekrar açıyor ve ufaklıkları, tekrar bebek arabalarına yerleştiriyorlardı. Ve tüm bunları yaparken, onları uyandırmayacak kadar nazik davranmalıydılar.

Ne yazık ki, Rat, yanlış bir adım attı ve Joel kucağında olduğu hâlde yere kapaklandı. Sarışın çocuk korkuyla gözlerini açtı ve bilmediği bir yerde, bir yabancının kollarında olduğunu gördü. Avazı çıktığı kadar ağlaması için, bu kadarı yeterliydi.

Tekrar yola koyulduklarında Joseph, boş bebek arabasını itiyor, Rat ise bin bir güçlükle, tüm gücüyle çırpınıp tekmeler savuran Joel'i kollarında tutmaya çalışıyordu.

"Herkes nerede?" diye sordu Ed. "Kaybolmadığımızdan emin misiniz?"

Artık sabrı taşmaya başlayan Lauren, çıkardıkları gürültünün yüzlerce metre öteden duyulduğunun ve yerlerini belli ettiğinin farkına vardı. Sert bir biçimde Ed'e dönüp onu payladı. "Kes sesini," diyerek bağırdı.

"Sen *de* kimsin?" dedi Ed. "Bana bağıramazsın. Yetişkin bile değilsin."

Rat, Georgie'nin en sık kullandığı laflardan birini ödünç aldı. "İkiniz de kesin sesinizi, yoksa lanet kafalarınızı birbirine çarparım."

Merdivenden iki dakika sonra, floresan yerine çıplak ampullerle aydınlatılan bir koridora girdiler. Duvar boyunca, borular ve elektrik kabloları uzanıyordu ve beton zemin ıslaktı. Elli metre sonra, Rat, biraz sakinleşmiş olan Joel'i arabasına bırakıp Joseph'e sert bir bakış attı.

"Sakın bağırmasın," dedi Rat kesin bir biçimde. Ardından bir iki adım atıp yerdeki metal rögar kapağını işaret etti.

"İşte burada," dedi Rat. "Atık su tankeri, tam ayaklarımızın altında."

James, bebek arabalarını katlarken, Rat, parmaklarını kapağın altına sokup rögarı açtı. Sıcak bir hava dalgasıyla birlikte, şimdiye kadar karşılaştığı en iğrenç koku yüzünü yalayınca, James'in midesi ağzına geldi.

"Aman *Tanrı'm*."

Rat, güç de olsa sırıttı. "Demek üç yüz kişinin pisliği böyle kokuyor."

"Fener falan bulabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu James. "Aşağısı zifiri karanlık."

"Eşya dolaplarından birinde bir şeyler olabilir; ama hepsi kilitli tutuluyor," dedi Rat. "Merdivenden inip duvara tutunarak yolunu bulmaya çalışmalısın. Karşı tarafa ulaşana kadar dümdüz yürü. Orada muhtemelen bir başka merdiven bulacaksın ve çıkış kapağı da tam bu merdivenin bittiği yerde olmalı."

"Olabilir," dedi James, sonra birden kafasının üstünde bir ampul yandı. "Dur bir dakika," dedi kızgın bir biçimde. "Benim ilk aşağı ineceğimi de kim söyledi?"

"Sen üstümüzsün," dedi Lauren.

James başını iki yana salladı. "Bütün gün beni takmadınız; ama şimdi, rütbem aklınıza geldi."

"Aşağıda ne var?" diye sordu Joseph, korkmuş görünüyordu. "O delikten aşağı inmek istemiyorum."

Lauren onun saçını okşadı. "Merak etme, biz seni taşırız."

"İstemiyorum," dedi tekrar kesin bir biçimde. "İğrenç kokuyor."

"Kiliseye gitmek istiyorsun değil mi?" dedi Lauren.

"Tek yol bu. Alıştıktan sonra o kadar da kötü gelmeyecektir."

James, tüfeği omzundan çıkarıp Lauren'a verdi. "Emniyet kilidi açık. Şeytanlar peşimizden gelirse, bunu nasıl kullanacağını biliyorsun değil mi?"

"Elbette," dedi Lauren başıyla onaylayarak.

James, ayaklarını rögar girişinin iki yanına yerleştirip derin bir nefes aldı. Metal merdivenin ilk sırasından inerken, nereye girmek üzere olduğunu biliyor; ama bunu düşünmemeye çalışıyordu.

42. IŞIK

James, ne kaç basamak olduğunu ne de kanalizasyonun ne kadar derin olduğunu görebiliyordu. Neyse ki, su çok derin değildi ve ayakkabılarının içine bile girmeyecekti. Her nefes alışında midesi ağzına gelse de, en azından aşağı indikçe kokuya alışır gibi olmuştu.

Spor ayakkabıları, bir tabaka kabarcığa değdi. Tuvaletten, bulaşık veya çamaşır makinelerinden çıkan kirli su dahil, Hayatta Kalanlar'ın bütün atık suyu, burada toplanıyordu. Bir sonraki adımında, ayakkabılarının üzerine bir damla sıçradı ve bir iki dakika sonra, soğuk sıvının vıcık vıcık çorabının içinde gezdiğini hissedebiliyordu.

Korkunç bir düşünce kapladı zihnini: *Ya çok derinse ve yüzmek zorunda kalırsam? Ya kulaklarıma ve ağzıma kadar içine batarsam?*

Ayağının altındaki sert zemini hissettiğinde rahatladı. Rahatsız edici bir balçık tabakasıyla kaplıydı; ama en azından derin değildi, bileğine bile ulaşmıyordu.

Merdivenin arkasındaki duvara dokunarak köşeye kadar ilerledi. Duvarı izleyerek bir adım attı; ama ayağının altı boştu. Adımını bir tümsekten aşağı attığını anladığında, geri çekilmek için artık çok geçti. Bedeninin ağırlığının öne doğru hız kazandığını hissetti. Sonunda ayakkabıları zemine çarptı, başladığı noktadan yarım metre aşağıdaydı ve kaygan bir zemin üzerinde ayakta durmaya çalışıyordu. Arkadaki bacağını öne doğru atıp kendini sakınmak için

kollarını kaldırdığı sırada, bacaklarının pis suyun içine girdiğini ve şortunun paçalarına kadar suya battığını hissetti.

Lauren, sudan gelen sesi duyunca endişeyle bağırdı, "İyi misin?"

Bir şekilde James, yüzünün üstüne düşmekten kurtulmuştu; ama leş gibi su kollarına sıçramıştı ve hatta bir iki damla, yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Buraya kadar," diye bağırdı James sinirle. "Bırakıyorum. Buradan sağ çıkarsak bir daha hiçbir göreve gitmeyeceğim."

Yukarıda Joseph'in ağladığını işitiyordu, "Aşağıya inmek istemiyorum."

Sonra bir yetişkinin sesini duydu. Tavandaki metal kapak hızla kapanınca, James, Lauren ve Rat'in başının belada olduğunu anlamıştı. Merdivenleri tırmanıp geri dönmeyi düşündü; ama silah onlardaydı. Yardım etmek için yapabileceği çok bir şey yoktu.

***

"Siz çocuklar orada ne halt ediyorsunuz?" diye bağırdı Ernie, koridor girişinde durmuş silahını Lauren ve Rat'e doğrultmuştu.

Lauren, korkuyla kapağı öyle hızlı bırakmıştı ki, az daha Rat'in parmakları, kapağın altında kalacaktı.

"Patlayıcıları tekrar kontrol etmek için aşağı ineyim demiştim," diyerek devam etti Ernie, onlara doğru yaklaşırken. "Georgie kapıyı yumrukluyordu. Başı kanıyordu ve sahiden de kötü durumdaydı."

"Geri çekil," diye bağırdı Lauren. M16'sını doğrulttu ve ciddi olduğunu göstermek için, gürültülü bir biçimde emniyet kilidini kapatıp açtı.

"*Heeey*, genç bayan," dedi Ernie, karşısındaki şaka

yapıyormuş gibi gülüyordu. "İndir onu. Oyuncak değil o."

"Bana büyüklük taslama," dedi Lauren, namluyu yukarı kaldırıp nişan aldı ve tavana bir el ateş etti. Kapalı tünelde öyle çok gürültü çıkmıştı ki, üç ufaklığın zırlamaya başlaması için yeterliydi bu.

Ernie, durumun ciddiyetini kavrayıp biraz geri çekildi. "Pekâlâ, aklınızdaki nedir? Eğer burada durursanız patlayıcılar işinizi bitirir."

Lauren, ne diyeceğini bilmiyordu. Rat açığa çıktı, elleri havada öne doğru ilerledi. "Hey Ernie. Benim kim olduğumu biliyorsun değil mi?"

"Elbette, Rathbone. Neden ikiniz de konuşmak için yanıma gelmiyorsunuz? Sizi ve ufaklıkları alıp hemen kiliseye dönmeliyiz. Eleanor kapıları kapattırdığında, Tanrı'dan mesaj gelene kadar, kimse içeri girip çıkamayacak."

"Beni dinle," dedi Rat. "Sana gerçeği söylüyorum Ernie: Cehennemde sonsuz acılar pahasına bir melek olarak yemin ederim. Babam, ölmeden önce beni yatağının başına çağırdı. Tanrı'yla konuşmuştu ve son bir mesaj almıştı. Susie'nin birkaç saat içinde onu öldüreceğini biliyordu. Bana, Gemi'nin şeytanlar tarafından ele geçirildiğini ve bu akşam dışarıdan değil; ama içeriden yerle bir edileceğini söyledi. Bana gidip saklanmamızı söyledi. Bana dedi ki, Tanrı, büyüdüğüm zaman benimle irtibata geçecek ve melekleri nasıl bir araya getirip Gemi'yi tekrar inşa edeceğimi bana anlatacak."

Rat sözünü bitirdiği sırada, Ernie, aralarında bir iki adım kalacak kadar yaklaşmıştı. Kollarını ona uzatmış, teslim olmasını istiyordu. Lauren, Rat'in konuşmasından ve ona silah doğrultan bir adamın karşısına çıkarak gösterdiği cesaretten, ister istemez etkilenmişti.

"Silahı bana ver Ernie," dedi Rat, derin ve gizemli bir sesle. Joel Regan'ın kayıtlarındaki konuşmalarına beziyordu sesi. "Babam, bana bu Gemi'nin şeytanlar tarafından

zehirlendiğini söyledi. Silahı bana ver."

Ernie, kararsız bir biçimde silahının namlusuna baktı. Rat, güçlü görünmeye çalışıyor ve ellerinin fena hâlde titrediğini Ernie'nin görememesini diliyordu.

***

Lauren'ın uyarı atışını duyduğunda James, tankerin içinde on metre kadar güç bela yürümüştü. Birinin vurulduğunu sanıp korktu ve geri dönmeyi düşündü; ama çıkışı bulmak, yapabileceği en faydalı şeydi.

Gözleri yavaş yavaş karanlığa alışmıştı ve şimdi suyun üzerindeki hareketleri seçebiliyor ve tankerin sonundaki kapaktan sızan ışık demetini görebiliyordu. Tekrar düşmemek için vıcık vıcık zemin üzerinde ayaklarını kaydırarak ilerliyor, ayak parmaklarının altında zemini hissetmeden ağırlığını vermiyordu.

Çok daha uzaktaymış gibi görünmesine rağmen, köşeye ulaşmak, James'in iki dakikasını aldı. Tankerin öteki ucunda, demin yuvarlandığına benzeyen bir tümsek vardı. Tümseğe çıkıp küçük adımlarla ilerledi. ÖHT birlikleri, yapıyı projektörlerle tarıyorlardı ve ışığın her geçişinde, çıkış kapağının kenarları aydınlanıyordu.

Etrafını yokladı. Merdiven olmadığını anladığında, büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Parmaklarının ucunda yükselerek yukarı uzandı. Metal dikdörtgen, erişemeyeceği kadar yüksekteydi; ama karanlık yüzünden, ne kadar daha yüksekliğe ihtiyacı olduğunu kestiremiyordu. Belki Joseph ya da Ed'i sırtına alırsa, onlar yukarı erişip kapağı açabilirlerdi; ama o zaman bile, dışarıdan yardım almadan çıkamayabilirdi.

Yüzeyin hemen altında olduğundan, burada sinyal alma şansının yüksek olduğunu düşündü. Telsizi tamamen

unutmuştu ve o tümsekten yuvarlandığında, cihaz, suyun içine girmişti. Yine de, terli spor ayakkabıların içinde saklanabilecek şekilde tasarlanmış olduğundan, hâlâ iyi durumda olabilirdi.

James, cihazı kulağına dayayıp açtı. Her zamanki parazit sesini duyamadı ve radyo alıcıyı çalıştırdığında, batarya lambası yanıp sönmeye başladı.

Bazen şansınız yaver gitmez.

***

Lauren'ın dizlerinin bağı çözülmüştü: silahı tutarken ter içinde kalmıştı, Rat'in Ernie'yle yüz yüze geldiğini görüyor, ufaklıkları arabalarında tutmaya çalışıyordu. Ed, olmayacak sorular soruyor ve Joseph, çığlık çığlığa o karanlık delikten inmeyeceğini haykırıyordu.

"Ben asil kandanım Ernie," dedi Rat, sert bir tonla. "Hayatta Kalanlar'ın geleceği için bana inanmak zorundasın."

Yaşlı adamın kafası karışmıştı. "Buradan nasıl çıkacaksın?"

"Atık su tankeri," diyerek açıklamaya başladı Rat. "Babam, bana buradan bahsetti. Bizi ilk kez yakaladığında, buraya gelmeye çalışıyorduk."

"Melek olmadan önce tesisatçıydım," dedi Ernie, derin bir düşünceye dalmış gibi başını sallıyordu. "Birkaç kez oraya inip tıkanıklığı açmak zorunda kalmıştım. Biraz pis; ama oradan dışarı çıkabilirsin."

"Biliyorum," dedi Rat, Ernie neye inanacağını şaşırmış kıpırtısız dururken. "Bunu yapmamı, benden babam istedi, Ernie. Kalbini dinle ve Tanrı'ya sor. O zaman sana gerçeği söylediğimi anlayacaksın."

İhtiyar adamın yüzü birden aydınlandı. "Evet," diye

bağırdı coşkulu bir sesle. "Burada bulunmamın sebebi bu, değil mi? Benden başka yalnızca iki kişi daha tankere inmiştir, şimdiye kadar. Bu tesadüf değil: Tanrı beni size yardım etmem için gönderdi."

Rat'in yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. "*Tanrı'm*, bunu bilmiyordum Ernie. Sahiden de öyle olmuş olmalı."

Çocukların feryadından Lauren, onları tam olarak işitemiyordu; ama bir adım atıp Ernie'ye sarıldığını görünce, Rat'in bir mucize gerçekleştirdiğinin farkına vardı.

"Tanrı'm," dedi Ernie, hayatın anlamını keşfeden bir adam gibi sırıtıyordu. "Beni seçtiğin için teşekkür ederim Tanrı'm. Teşekkür ederim Rathbone."

"Buradan nasıl çıkıldığını biliyor musun Ernie?" diye sordu Lauren, rögar kapağını kaldırırken. "Ağabeyim şu anda aşağıda."

Yanlarında bir yetişkin olduğu için, Ed, rahatlamış görünüyordu; ama Joseph hâlâ avazı çıktığı kadar bağırıyordu. "O delikten aşağı inmeyeceğim," dedi ağlayarak.

Ernie, kapağın üzerinde durup bir iki santimetre kaldırdı. "James aşağıda mı dediniz?"

Lauren başıyla onayladı, "Evet."

Ernie, kapağı tamamen açınca şaşırmıştı. Duvardaki borulardan birinin arkasına uzandı, arkada kaldığı için zor görünen bir düğmeyi çevirdi.

"Işığı neden açmadınız?"

43. TEKNELER

Başka şartlar altında olsa, otuz metrelik, yirmi bin beygir gücünde bir katamaranı sürmek, zevkli olabilirdi; ama Dana, allak bullak bir hâldeydi ve ayağı fena biçimde acıyordu. Çok fazla kan kaybetmişti ve kaptan koltuğuna oturup radar ekranına bakarken, ancak kendini çimdirerek bilincini yitirmeden durabiliyordu.

Barry'nin durumu kötüydü ve hâlâ bilinçsiz hâldeydi. Nina, kendine gelmişti ve bir süre küfürler savurup bağlarından kurtulmaya çalıştı; ama Dana, hiç de anlayış gösterecek bir havada değildi ve Barry'nin silahını ona doğrulttu.

"Sesini kessen iyi edersin, yoksa ayağıma açtığına benzer bir deliği kafana açarım."

"Hayatta Kalanlar'a ihanet ettin, hain."

Dana gülümsedi. "Sen de, benden daha fazla inanmıyorsun bu saçmalığa."

Deniz, zifiri karanlıktı. Bir Avustralya sahil güvenlik botundan gelen sinyalleri izleyen yat, suyu yararak ilerlerken, Dana'nın tek yapabildiği, radar ekranını ve GPS cihazını izlemekti. İkiz gövdenin arasından sahil güvenlik botunun parlak ışıklarını görünce, son derece rahatlamıştı. Motorları durdurup tekneleri yanaştırma işini uzmanlara bıraktı.

Bir sahil güvenlik polisi, insanın ağzını açık bırakan bir hünerle, kendi gemisinden birkaç metre uzaktaki

alçak gövdeli yatın ıslak güvertesine atladı. Dana adamın güverteye çıkışını ve iki tekne arasına halat gerişini güçlükle ayakta durmaya çalışarak izledi. Tıbbi malzeme kutusuyla bir deneme yaptıktan sonra, iki polis daha kendilerini kancayla bir makaraya bağlayıp halatın üzerinden yatın güvertesine kaydılar.

İki erkek polis halattan inerken, kadın polis köprüye çıktı. Döşemede ne kadar çok kan olduğunu görünce afallamıştı.

"Ah, canım benim," dedi kadın içtenlikle, Dana'nın kaptan koltuğuna çökmüş güçlükle başını dik tutmaya çalıştığını görünce. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok bitkin," dedi Dana zayıf bir sesle. "Daha kötü kanayabilir diye ayakkabımı çıkarmadım."

"İyi yapmışsın," dedi kadın başıyla onaylayarak. "Ben Dr. Goshen. Çocuklardan birine seni aşağıya kamaraya indirmesini söyleyeceğim, orada sana daha iyi bakabilirim."

Erkek polislerden irice olanı, Dana'yı kucağına alıp devrilmemeye çalışarak aşağıya indirdi ve yemek odasının arka tarafındaki bir koltuğa yatırdı.

Onu koltuğa bırakırken gülümsedi. "Epey de ağırmışsın."

Dana, güçlükle gülümsedi. "Triatlon yapıyorum. Hepsi kas."

"Buna inanırım," dedi adam başıyla onaylayarak. "Şu yukarıda enselediğin, izbandut gibi bir herifmiş."

"Bottan haber var mı?" diye sordu Dana. "Eve'i buldunuz mu?"

Adam başını iki yana salladı. "Bu botlar, kauçuk ve plastikten. Denizin sakin olduğu böyle bir gecede bile, radarla onu bulmak imkânsız. Üstü açık bir sandalla bu denizde, iki saatten fazla gidebileceğini sanmıyorum. Büyük bir dalgada alabora olacaktır. Endonezya'ya varsa

bile, tankerleri sahilden iki kilometre açığa demirlediler ve iskeledeki gazı da boşalttılar."

"Bu iyi," dedi Dana. Eve'i denizin ortasında bir yandan kürek çekip bir yandan umutsuz biçimde bota dolan suyu boşaltmaya çalışırken düşününce, istemeden de olsa gözleri doldu.

Sahil güvenlik polisi, *onu ağlatmak istememiştim* der gibi endişeyle ortağına baktı.

"Üzülmemeye çalış, onu bulmak için her şeyi yapıyoruz."

Dana yüzünün önünde elini salladı. "Sizin hatanız değil," dedi burnunu çekerek. "Bu... Ayağım çok acıyor, çok yorgunum ve Eve... Eve, aslında kötü biri değil, biliyor musun? Sadece on beş yaşında. O içinde olduğu güruhun yüzünden."

Dana, bunları söylediği sırada, başı, birden fena hâlde dönmeye başladı. Sahil güvenlik polislerinden birinin, doktoru çağırdığını duydu, sonra her şey karardı.

***

James, titreyen bir dizi ampule ve Ernie'nin merdivenin üst demirindeki geniş tabanlı botuna baktı. Üstünü başını bir kontrol etti: şortu ve ayakkabıları kahverengi suya batmıştı ve omzuna kocaman bir hamam böceği tırmanıyordu.

"Ee..." dedi soluk almaya çalışarak. Konuşamayacak, düşünemeyecek bir durumdaydı ve daha önce hiç olmadığı kadar kızgındı. "Elektrik düğmesi varmış," dedi nihayet öfkeyle tükürükler saçarak.

Etrafa bakınca, düğmenin aynı zamanda, içerdeki havayı temizleyen bir havalandırmayı da çalıştırdığını fark etti. Ve son olarak da, onu tam anlamıyla çileden şeyi

gördü: İskele. Eğer merdivenden inince, sağdan gideceğine sol tarafı tercih etseydi, lağımın bir ucundan öteki ucuna uzanan metal iskeleyi bulacaktı. Üzerinde rahat rahat oturup yemek yiyecek kadar temiz değildi belki; ama pisliğin içinden geçmekten bin kere daha iyiydi.

"Bu bir *rüya* olsa iyi olur," dedi James inleyerek.

Ernie, merdivenden iskeleye atladığında biraz botları ıslandı, o kadar.

"James," dedi heyecanla, "ne halt ediyorsun burada böyle? Şu hâline bir bak."

Lauren, başını rögar kapağından aşağı uzattı ve James, hafif bir gülümseme görür gibi oldu. James, parmağını ona doğru salladı. "Sakın güleyim *deme*."

Lauren, yüzüne korkmuş gibi bir ifade verdi. "Şu bacağına yapışmış olan tuvalet kağıdı mı?"

Ernie, iskeleyi geçip duvardaki iki kancaya enlemesine asılmış olan bir merdiveni eline aldı.

"Buradan çıktığımızda bizi ne tür bir karşılamanın beklediğini bilemiyorum," dedi düşünceli bir biçimde.

James, kendi durumunu bir kenara bırakıp, göreve odaklanması gerektiğini fark etti. "Lauren," diye bağırdı. "Telsizim iptal oldu. Seninkiyle Chloe'yi ara ve neler olduğunu anlat. ÖHT dışarı çıktığımızda bize ateş açmasın."

"Tamamdır," dedi Lauren başıyla onaylayarak.

Kapağın ıslak kenarına oturup ayakkabısını çıkardı. Bu sırada Ernie, tankerin içinde merdivenle kapağı iterek açmaya çalışıyordu.

"Chloe, beni duyabiliyor musun?" diye bağırdı Lauren.

Chloe'nin yanıtı geldi. "Ses temiz. Tamam."

"Atık su tankerinden geçerek dışarı çıkmak üzereyiz. Dördüncü ve beşinci kulelerin arasındayız. Bize ateş etmemelerini sağlayabilir misin?"

Chloe, bunu duyduğuna çok sevinmişti. "Dışarı mı çıkıyorsunuz? Tanrı'ya şükür. Bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Bütün ÖHT birlikleri havaalanının olduğu diğer taraftalar ve görebildiğimiz kadarıyla, Hayatta Kalanlar, kuleleri boşalttılar."

"Doğrudur," dedi Lauren başıyla onaylayarak. "Herkese Kutsal Kilise'nin altındaki korunaklı odalara gitmesi emredildi. Fakat askerlere buraya girerken dikkatli olmalarını söylemelisin. Her yere patlayıcı döşediler."

"Anladım," dedi Chloe. "Beni dinle, Gemi'den çıkınca birkaç yüz metre boyunca durmadan koşun, çünkü içerden birisi, rasgele tüfeğini ateşleyebilir. Ben, arabayla sizi karşılamaya geliyorum. Bir iki dakika içinde orada olurum."

"Yalnız değiliz," dedi Lauren. "Dokuz kişiyiz."

"*Dokuz*..." dedi Chloe soluğunu tutarak. Bir an duraladıktan sonra, ajanları tehlikeden uzaklaşınca, açıklamaları düşünmek için bol vakit olacağını fark etti. "Tamam, hallederim."

Lauren, alıcıyı şortuna sokup doğruca Rat'e baktı. "Sen aşağı in. Ben, ufaklıkları sana uzatacağım."

Tankerin diğer ucundaki kapak, açılmıştı ve merdiven, kapağın altına yerleştirilmişti. Ernie, silahını James'e verdi. "Sen önce çık, bununla kendini korursun."

"Tamamdır, patron," dedi James. Tüfeği omzuna asıp merdiveni tırmanmaya başladı.

Başını delikten uzatırken neredeyse altına ediyordu; ama arkasında koşu yolunu ve Gemi'nin dış duvarını görünce rahatlamıştı.

"Temiz görünüyor, adamım," dedi James dışarı çıkarken. Koşmaya başlamadan önce, kuru toprağın üzerinde otuz metre süründü.

Joseph ve Ed, artık Gemi'yi terk etmek üzere olduklarını anlamışlardı; ama Ernie yanlarındaydı ve o bir yetişkin

olduğu için, içgüdüsel bir biçimde ona güveniyorlardı. İki küçük kardeş, merdivenden kendileri indiler ve koşarak iskeleden geçerken abartılı bir biçimde burunlarını tıkadılar. Tankerin diğer ucuna vardıklarında, Ernie, onları elleri en üstteki demirlere erişecek kadar kaldırdı ve James'in yanına varana kadar doğruca koşmalarını söyledi.

Oğlanlar çıktığında, Lauren, uyuyan üç ufaklığı aşağıdaki Ernie'ye uzattı. Ernie de, her birini tek tek kucaklayıp iskeleden geçirerek karşıdaki kapağa kaldırdı. Yukarıdaki delikten uzanmakta olan Rat, çocukları Ernie'den alıp çıkarıyordu.

Herkes bir araya geldiğinde, Chloe de, arabasıyla onlara yaklaşıyordu. Hemen arkasında ÖHT komandolarından birinin sürdüğü bir Toyota 4x4 geliyordu. James, boxerından söktüğü parçalar ve tişörtünün kuru kısımlarıyla üstündeki pisliğin kabasından kurtulmaya çalıştı. O, yere çöküp kendine acırken, Lauren ve Ernie, iyice sinirleri gerilmiş olan bebekleri sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Joseph ve Ed, ne olduğunu pek kavrayamıyor ve şaşkın bir hâlde sessizce duruyorlardı.

Rat, diğerlerinden bir iki adım uzaklaştı. Karşısında parıldayan üç çan kulesine bakarken, heyecandan titriyordu.

"Bir daha oraya asla dönmeyeceğim," diye söz verdi sessizce kendine. Boynundaki deri kolyeyi kavrayıp sertçe çekti. Boncukların dökülüp toprağa çarpmalarını izlemek, harika bir histi.

Ardından, Gemi havaya uçtu.

44. TV

CANLI TV YAYINI – Günaydın Avustralya!

"Günaydın! Şu an saat sabahın yedisi. Ben, Mick Hammond, Hayatta Kalanlar'ın Gemi'sinden, yıkıntıların içinden bildiriyorum. Linda Levitt, Sydney'deki stüdyomuzda.

Bu sabah manşetlerde tek bir haber var. Avustralya, tarihinin en çarpıcı hikâyelerinden birine uyanıyor. Renkli kişiliğiyle tanınan dini lider Joel Regan, hayatını kaybetti. Karısı Susie tarafından öldürüldüğü düşünülüyor. Dünyaca ünlü Gemi'si bir patlamayla yerle bir oldu ve en sadık müritlerinin çoğu hayatını kaybeti."

Görüntü, stüdyadaki kameraya döndü ve şeftali rengi bluzlu bir haber spikeri ekrana geldi.

"Teşekkürler Michael. Bu dramatik olayın son on iki saatini size kısaca aktaralım. Her şey, dün akşam saat yedi sıralarında Joel Regan'ın büyük kızı Eleanor tarafından ölü bulunmasıyla başladı. Aynı saatlerde Avustralya ordusuna bağlı Özel Harekât Birliği komandolarını taşıyan dört helikopter, Queensland'deki bir hava üssünden havalandı. Gemi'ye sürpriz bir baskın düzenleyip, Dünyayı Kurtarın adlı terörist grubun siyasi saldırılarıyla ilişiği olan tarikat üyelerini tutuklayarak önemli belgelere el koymayı amaçlıyorlardı.

Susie Regan'a baskınla ilgili haber sızdırılıp sızdırılmadığı hâlâ bilinmiyor. Ancak, Joel Regan cinayetiyle hava baskının üst üste gelmesi, büyük bir trajedi yaşanmasına neden oldu.

Saat sekizde, dört helikopter Hayatta Kalanlar'ın

Gemi'sine ulaştığında, Susie Regan kaçmış ve Eleanor Regan müritlerine silahlanıp Gemi'deki binalara bubi tuzakları döşemeleri emrini vermişti.

Helikopterler, iniş için yaklaştıklarında yoğun ateş altında kaldılar. Helikopterlerden biri roket atarla vuruldu ve iniş için hazırlanan iki komando hayatını kaybetti. Altı komando, ağır biçimde yaralandı ve birinin durumu ciddiyetini koruyor. Dakikalar sonra, bir başka helikopter havaya uçuruldu ve içinde bulunan on sekiz adam ve üç kadında kurtulan olmadı. ÖHT birlikleri, geri çekilmek zorunda kaldılar.

Asker ve polislerden oluşan takviye birlikleri, hava ve karayoluyla olay yerine intikal ederken pek çok insan, Avustralya'nın Hayatta Kalanlar ve yetkililer arasında uzun sürecek bir çatışmayla karşı karşıya olduğunu düşünüyordu. Neler olacağını önceden tahmin etmek mümkün değildi. Kesin olan tek şey, saat gece yarısını gösterdiğinde Gemi'nin içinde büyük bir patlama meydana geldiği. Bazıları, bunun Susie Regan'ın adamları tarafından düzenlenen bir sabotaj olduğunu iddia etse de, şu anda genel kanı, patlamaya bubi tuzaklarının yanlışlıkla harekete geçirilmesinin yol açtığı yönünde."

Ekranda, enkazın arasında güçlükle yürüyen üç Hayatta Kalan çocuğun bulanık görüntüleri belirdi.

"En az elli kişi, patlama esnasında hayatını kaybetti. Yarısından fazlasını, Gemi'nin yatılı okulundan Regan'ın sığınağına ulaşmaya çalışan çocuklar oluşturuyordu. Gemi'nin dış duvarlarının büyük bölümüyle birlikte, yüz elli metre yüksekliğindeki çan kulesi de yıkıldı, yer altı tünellerinden çıkmaya çalışan Hayatta Kalanlar'ın çoğu, yanarak veya dumandan zehirlenerek öldü. Yaralılara yardım etmek için Gemi'ye giren komandolara hafif silahlarla ateş açılınca, bir ÖHT komandosu daha hayatını yitirdi ve ikisi yaralandı."

Ekranda, Gemi'nin enkazının üzerinde doğmakta olan güneşin görüntüleri görüldü.

"Gün ağardığında, ordu kontrolü tamamen ele geçirmişti. Özel birlikler, kalan patlayıcıları etkisiz hâle getirdiler. Otuz yedisi çocuk ve yirmi dördü askeri personel olmak üzere ölü sayısı 93'e ulaşmış durumda. On beşten fazla yaralı, havayoluyla hastaneye kaldırıldı ve çoğunun durumunun hayati tehlikesini koruduğu bildirildi. Gemi'de bulunan cesetler arasında, Joel Regan'ın iki çocuğu da bulunuyor, en büyük kızı Eleanor ve en küçük oğlu, on bir yaşındaki Rathbone.

Şimdi... Özür dilerim – Çok üzgünüm, kulaklığımdan arkadaşlarım beni uyarıyorlar. Sanırım Mick, Gemi'den şok gelişmeler iletecek, hemen ona bağlanıyoruz."

Ekranda Mick Hammond görüldü, arkasında Gemi'nin ayakta kalan iki çan kulesiyle gökyüzüne yükselen dumanlar görülüyordu.

"Evet Linda. Sürekli yeni haberler iletiliyor. Az önce bir istihbarat görevlisinden Susie Regan'la ilgili son gelişmeleri aldım. Bildiğiniz gibi, bu sabah erken saatlerde, Regan'ın uçağı iki F-16 jeti tarafından Perth Uluslararası Havaalanı'na inmeye zorlanmıştı. Aldığım bilgiye göre Susie Regan tutuklandığı sırada yanında bulunan kişi, Beceriksiz Brian Evans'tan başkası değildi. Birkaç yıl önce, Dünyayı Kurtarın'ın İngiltere'de teşebbüs ettiği şarbon saldırısının arkasında, Brian Evans vardı.

Yetkililer, ayrıca, eğer ordu bir terör saldırısı tehlikesine karşı kırmızı alarmda olmasaydı, Susie Regan ve Brian Evans'ın, büyük olasılıkla, Avustralya hava sahasından rahatça kaçıp kurtulacağını belirtiyorlar. Söz tekrar sende Linda."

Yönetmen, stüdyodaki kameraya geçtiğinde, spiker, afallamış görünüyordu.

"Evet," dedi gülümsemeye çalışarak. *"Gelişmelerden sizi anında haberdar etmek için elimizden geleni yapıyoruz. Şimdi, Brisbane stüdyomuzda bizi bekleyen Profesör Miriam Longford'a bağlanıyoruz. Profesör Longford, dini tarikatlar ve müritlerinin zihnindeki etkileri üzerine çalışan bir uzman. Günaydın Profesör. Son iki saatte yaşanan gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz? Kimse böyle bir trajedi yaşanacağını tahmin edebilir miydi?"*

45. ÖLÜ

Dehşet verici helikopter baskınından iki gün sonra, aslında sapa sağlam olan Rat, Brisbane'in on üç kilometre kuzeyindeki Townsville'de, sabahı Lauren'la alışveriş yaparak geçiriyordu. Kasaba sakinlerinin haftalık ev ve mutfak ihtiyaçları için geldikleri türden fazla ahım şahım olmayan bir alışveriş merkeziydi bu; ama Rat, sekiz yıl önce annesi öldüğünden beri alışveriş yapmamıştı ve orada geçirdiği her dakikadan keyif alıyordu.

En ufak şeyler, bile onu heyecanlandırıyordu: Elli sent atınca ileri geri sallanmaya başlayan bir bebek görmek, sadece çikolata ve bir somun ekmek alacak olmalarına rağmen alışveriş arabasını marketin bütün koridorlarında sürmek. Video oyunları mağazası, çok heyecan vericiydi; ama onu sevinçten asıl havalara uçuran, ikinci el bir kitapçıdan bir sürü üç dolarlık ucuz roman almak oldu.

En son lokantaların olduğu bölüme geldiler. Rat, KFC mi McDonalds mı karar veremediği için ikisinden de bir menü aldılar ve ikisinin de çoğunu Rat mideye indirdi.

"Niye gülüyorsun?" diye sordu Rat, plastik masanın üzerinden Lauren'a bakarken. Alt dudağında üç dikiş vardı ve yara büyük siyah bir kabuk bağlamıştı.

Lauren omuz silkti. "Seni bu kadar eğlenirken görmek çok güzel."

"Sen alışveriş yapmaktan hoşlanmaz mısın?"

"Elbette," dedi Lauren. "Eğer lüks bir yerse ve cebimde

harcayacak para varsa."

"Yani buradan daha iyi yerler de mi var?"

"Rat, burası berbat bir yer. Benim en sevdiğim alışveriş merkezi, Londra'daki Bluewater. İki katlı devasa bir piramit gibi. İçinde kocaman bir sinema salonu var ve her yerini gezmek, insanın bütün gününü alıyor. Annem, hayattayken her kasım ayında bizi oraya götürürdü ve yılbaşı hediyesi olarak çalınmasını istediğimiz şeylerin bir listesini yapardık."

"Çalınması mı?" dedi Rat sırıtarak.

"Şey, bu uzun bir hikaye. Ölmeden önce Kuzey Londra'daki en büyük hırsızlık çetesinin lideriydi."

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi Rat. Parmağına yapışan bir tavuk derisinden kurtulmak için elini sallarken yüzü ciddi bir ifadeye bürünmüştü.

Lauren, *olur* anlamında başını salladı. "Elbette."

"Tuhaf biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

Lauren, başını sallayıp koca bir kahkaha attı. "Rat, sen komik ve zeki birisin. Seni çok seviyorum. Niye böyle bir şey soruyorsun?"

Rat'in yüzü kızardı. "Şey... Ben, uzun süre kızları duşta dikizleyerek vakit geçirdim; ama Gemi'de bir araya gelmemize izin verilmiyordu. Sen galiba... Aslında sen şimdiye kadar gerçekten konuştuğum ilk kızsın ve beni normal bulup bulmadığını merak ettim."

Lauren, masanın üzerinden uzanıp Rat'in elini tuttu. "Endişe etmene gerek yok," dedi gülümseyerek. "Oğlanların çoğu beni fitil eder; ama sen sahiden de çok hoşsun. Yalnızca bir sorun var."

"Nedir?" dedi Rat endişeyle.

Lauren aslında bu konuyu açmak istemiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ben senin tuhaf bir çocukluk geçirdiğini biliyorum; ama diğer insanlar bunu anlamayacaktır. Duş alan kızları dikizlemek *iğrenç* bir şey.

Böyle bir şey hiç olmamış gibi yapacağım."

"Haklısın," dedi Rat. "Bunu unutmayacağım – bak John geliyor."

Lauren, omzunun üzerinden arkasına baktı ve sonra saatini kontrol etti. "John, her yere vaktinde gelir. Saatini ona göre ayarlayabilirsin."

Sıradan bir şort ve tişört giymiş olan John, Lauren'ın yanındaki tabureye çöküp Rat'in alışveriş torbalarına bir göz attı.

"Görünüşe göre size verdiğim elli dolar fazla dayanmamış. Neler aldınız?"

"Daha çok kitap. *Oliver Twist*'in yeni bir baskısıyla dört Charles Dickens romanı daha aldım. Bir de Lauren'ın hastanede öve öve bitiremediği şu *Yüzüklerin Efendisi* kitabı."

"*Yüzüklerin Efendisi* ha? İyi cesaret," dedi John. "Ben bitirmeyi bir türlü başaramadım."

"Okumayı seviyorum; ama Gemi'de asla iyi kitaplar olmazdı."

"Okuyacak şeylerin olduğuna göre, artık James'le şu Playstation denen meret için kavga etmezsiniz herhâlde."

Lauren başını salladı. "Ben, bundan pek emin olmazdım."

"Her neyse," dedi John, "hastanede Dana'yı ziyaret ederken, başkan, kampüsten telefonla beni aradı."

Lauren ve Rat, oturdukları yerde doğruldular, ikisi de heyecanlanmıştı.

"Memnuniyetle söylemek isterim ki..."

"Olleeeeyy," diye çığlığı koyuverdi Rat.

John elini kaldırdı; ama gülmeden edemiyordu. "Dur da lafımı bitireyim Rat. Dr. McAfferty, James'in yazdığı raporda Gemi'de yaptıklarını okumuş ve seni memnuniyetle standart CHERUB kabul testlerinden muaf tutacağını

söyledi. Seni muayene eden doktor, sağlık durumunun mükemmel olduğunu ve IQ testinden inanılmaz bir puan aldığını bildirmiş. Sana üç haftalık temel eğitimden geçerek CHERUB'a katılmanı teklif ediyoruz."

Lauren, masanın üzerinden uzanıp Rat'e sarıldı. "Başardık dostum. Temel eğitim zordur; ama bir kez geçtikten sonra CHERUB olmaya *bayılacaksın*."

***

James, denize nazır bir evin salonunda oturuyordu ve kulağında kablosuz bir telefon tutuyordu.

"Kerry, *sonunda*," dedi kocaman bir gülümsemeyle. "İki gündür seni arıyorum."

"Devon'daki bir görevden yeni döndüm."

"Anladım," dedi James. "Heyecan verici bir şey oldu mu?"

"Pek sayılmaz. Kyle, Hayatta Kalanlar'ın Gemi'si havaya uçtuğunda sizin de içerde olduğunuzu söyledi. Sen iyi misin?"

"Evet, çok kötü değildi. Atık su borusundan kaçmayı başardık. Çok şanslıydık, çünkü bizim geçtiğimiz deliğin hemen yanındaki odada patlama meydana geldi. Lağımdan bazı bağırsak bakterileri kapmışım, o yüzden antibiyotik alıyorum."

"Zavallıcık."

"Hı-hı, iştahım bugün yerine geldi; ama hâlâ hâlsizim. Peki, bu Hayatta Kalanlar olayı orada televizyona çıktı mı?"

"*Biraz*," dedi Kerry. "Bugün bile en çok konuşulan haber bu."

"Ah, ve kimle birlikte olduğumuzu tahmin bile edemezsin."

Kerry güldü. "Kimmiş söyle bakalım."

"Brisbane sokaklarında Hayatta Kalanlar için bağış toplamıştık. Bizi tanıyabilirler diye oraya göndermediler ve hepimizi Townsville'e uçurdular. Burada Amy Collins ve kardeşi John'la kalıyoruz."

"Bu harika," dedi Kerry. "CHERUB'dan emekli olduğundan beri Amy'yi görmemiştim. Neler yapıyor?"

"İyi görünüyor; ama üniversitede okuyor ve sanırım maddi sıkıntı içindeler. Amy bohem olmuş! Bilirsin işte; saçında boncuklar, pasaklı kotlar falan. Kendine hippi bir de sevgili yapmış, otuz beş yaşında olmalı."

"Kıskandık galiba?"

"Benim gözlerim senden başkasını görmüyor Kerry."

"Bilmez miyim," dedi Kerry alaylı bir şekilde. "Şimdi aklıma geldi de, Gabrielle kıçını tekmelemek istiyor."

"Ne?"

"Geçen gün, biz kızlar biraz dedikodu çeviriyorduk. *Galiba* ağzımdan kaçıverdi ve sarhoş olduğun için ona çıkma teklif ettiğini söyledim."

James ofladı. "Aferin Kerry."

"Ee, ne zaman eve dönüyorsunuz?"

"İki hafta daha burada kalıp hem dinleneceğiz, hem de biraz tatil yapacağız. Bizi muayene eden doktor, Hayatta Kalanlar'la birlikte yaşamaktan çöktüğümüzü söyledi. Kötü besleniyorlar ve günde sadece altı yedi saat uyuyorlar. Cildim berbat durumda; sırtımda en az yirmi sivilce var.

"İyyy," dedi Kerry. "Umarım buraya döndüğünde geçmiş olurlar."

"Burada bizimle olsaydın keşke. Seni çok özlüyorum."

"Ben de seni özledim James. Tekrar birlikte olmak için sabırsızlanıyorum."

James kıkırdadı. "Ben de sana dokunmak için sabırsızlanıyorum."

"Belki de artık bunu ben de istiyorumdur."

James'in göz bebekleri yuvalarından fırladı. "Ciddi misin?"

"Olabilir," dedi Kerry takılarak. "Sen yokken buradaki oğlanlardan çok sıkıldım."

"Ben de öyle," dedi James sırıtarak. "Bu görev boyunca tarikattaki kızlar birer felâketti."

"Her neyse James, sesini duymak harika; ama burada saat sabahın biri ve sabah altı buçukta Bayan Takada'ya kırmızı tişörtlülerin eğitiminde yardım edeceğim. Artık yatsam iyi olur."

"Peki," dedi James. "Yarın tekrar ararım, olur mu?"

"Harika," dedi Kerry, ahizeden öpücükler göndererek. "İyice dinlen. Seni çok özledim."

"Yarın konuşuruz," dedi James, kapatma düğmesine basmadan önce öpücükler gönderdi.

Sallanarak mutfağa geçti. Kerry'ye sarıldığını hayal etti ve şaka yapmamış olmasını diledi. Amy, mutfak tezgâhının arkasında koca bir kase dolusu salatayı karıştırıyordu.

"Sence bu herkese yeter mi?" diye sordu.

James gülümsedi. "Bununla küçük bir orduyu besleyebilirsin."

"Kerry'yle aranız iyi gibi görünüyor."

"Evet," dedi James. "Uzaktayken onu hep özlüyorum. Ama aynı kıtaya ayak bastığımız anda yürütemiyoruz, işte bu çok kötü."

Amy sırıttı. "Bu çabaya değer James. Hep söylüyorum, siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Peki, yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yo, sanırım her şey tamam," dedi Amy omuz silkerek. "Kardeşim John, dışarıda mangalı hazırlıyor, John Jones da gelirken içecek getirecekti."

James, evin önüne bir arabanın yanaştığını gördü. "Dana ve Chloe geldi."

Amy'yle çıkıp aracın yanına gittiler ve Dana'ya arabadan inerken yardım ettiler. Dana, koltuk değneklerinin üzerinde doğrulduğunda, James, ona sarıldı.

"Ee, nasıl hissediyorsun?" diye sordu James. "Hâlâ tek parça olduğuna çok sevindim."

Dana gülümsedi. "Serçe parmağımın ucu hariç."

"İyi tarafından bakmaya çalış," dedi James hınzırca sırıtarak. "Ayak tırnaklarını keserken harcadığın zamanın yüzde onundan kurtuldun."

"Her işte bir hayır vardır, değil mi?"

"Diğerleriyle hastaneye gelip seni ziyaret edemediğim için üzgünüm; ama doktor, hasta olduğum için uzak durmamın daha iyi olacağını söyledi."

"Şimdi iyisin ama değil mi?" diye sordu Dana, eve doğru ilerlerken.

"Oldukça."

"Lauren, lağımın ışıkları yandığında, yüzünün aldığı hâli anlattı. CHERUB'a ve her şeye lanetler yağdırmışsın."

James ofladı. "Kampüsteki *herkese* anlatacak. Ben de sonsuza kadar bunu dinleyeceğim."

"Yani CHERUB'dan ayrılmıyorsun?"

James, başını iki yana salladı. "Görevin neye benzediğini sen de biliyorsun: içindeyken pek keyifli olduğu söylenemez; ama her şey biter bitmez, yeni bir görev için avucun kaşınmaya başlar."

***

Bir saat sonra, mangal kokuları her yeri sarmıştı ve herkes avluda bir aradaydı. Cumartesi öğleden sonraydı ve bir diğer eski CHERUB ajanı olan Amy'nin kardeşi John, mangalın başındaydı. Herkes, mangalın etrafında duruyor, yiyor, laflıyor ve içkilerini içiyordu: John Jones, Chloe,

Abigail, Dana, James, Amy ve Lauren.

John Jones, şarap kadehini plastik sehpaya koyup ellerini çırptı. "Affedersiniz, ama hepinizi böyle bir arada yakalamışken bir konuşma yapmak istiyorum – bir dakika, Rat nerede?"

Avludaki herkes, şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

"Ben onu getiririm," dedi Lauren inleyerek.

Plastik tabağını bıraktı, avludan oturma odasına açılan kapıyı geçti. Rat, koltuğa oturmuş yüzünde derin bir konsantrasyon ifadesiyle gözlerini James'in PSP'sine dikmişti.

"Buraya gel seni asosyal budala," dedi Lauren. "Biz,dışarıda parti yaparken, burada oturup oyun oynayamazsın."

Rat, rahatsız olmuş bir biçimde ona baktı. "Bırak da bu yarışı bitireyim. James, bu etabı tamamlarsam, Mitsubishi Evo kazanacağımı söyledi."

Lauren, oflayarak oyuncağı kaptı ve kapattı.

"Hey," dedi Rat soluk soluğa.

Lauren, Rat'in kolunu yakaladığı gibi onu koltuktan kaldırdı. Rat gün ışığına sürüklenirken, herkes, gülümsüyordu.

"Teşekkürler Lauren," dedi John ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Gemi'de hayatını kaybeden insanlardan ötürü, bu görevi büyük bir üzüntüyle hatırlayacağımızı biliyorum. Ama bu durumun, şu anda burada olan insanların sergilediği insanüstü başarıyı gölgelemesini istemiyorum."

John, şarabından koca bir yudum almak için durdu. "Bu sabah başkanımız Dr. McAfferty ile uzun bir telefon görüşmesi yaptım. Rathbone'un CHERUB'a çaylak olarak kabul edildiğini hepiniz duymuş olmalsınız."

Bir alkış dalgası koptu ve Rat gülümsedi.

"Mac, ayrıca Abigail'e yardımları için teşekkürlerini iletti. AGİT'teki kariyerinde çok başarılı olacağından hepimiz eminiz.

Ne yazık ki, Mac'in verdiği diğer haberler, beni biraz üzdü! Görünüşe göre, genç Chloe, artık benim yardımcım olmayacak. Dr. McAfferty, ona görev sorumlusu olmayı teklif ediyor. Hatta, patronluk taslayacağı bir yardımcısı bile olacak. Tebrikler Chloe!"

Amy onun sırtını sıvazlarken, Chloe, mutlu görünüyordu.

"Ama üç muhteşem genç dostumuz olmasaydı, bu görevde hiçbir sonuç alamazdık. Aslında, bu sabah Dr. McAfferty'yle konuşurken, bana ilk söylediği şey, sonunda Dana Smith'i lacivert tişörte terfi ettirebileceği için ne kadar mutlu olduğuydu. Eğer Dünyayı Kurtarın o SDG tesisini havaya uçurabilseydi, yüzden fazla insanın öleceğini biliyoruz. Hepsi, hayatını Dana'nın olağanüstü cesaretine borçlu."

Dana, yüzünde küçücük bir gülümsemeyle kızarırken, herkes, alkışlıyordu.

"Artık vakti gelmişti," diye bağırdı James, herkes, bunu onaylayan bir şeyler mırıldanırken.

John gülümsedi. "James, Mac tekrar gösterdiğin üstün başarıdan ötürü sana teşekkürlerini iletti.

Ama başkanımız, en büyük tebriklerini en genç ajanımıza gönderdi. Yalnızca on bir yaşında olmasına rağmen, Lauren, neredeyse hiç hata yapmadan iki ay boyunca son derece zor koşullar altında görevini yerine getirdi. Bununla birlikte, görevin en çetin aşamasında sakinliğini korumakla kalmadı, ayrıca büyük bir ihtimalle patlamada hayatlarını kaybedecek olan beş çocuğun kurtarılmasını sağladı.

Lauren Adams, büyük bir mutlulukla duyurmak

isterim ki, siyah tişörtle ödüllendirildin. Bildiğim kadarıyla şimdiye kadar bunu giymeyi başaran üçüncü en genç CHERUB sensin."

James afallamıştı, Lauren ise, elleriyle yüzünü kapatıp bir çığlık attı. "Benimle *dalga* mı geçiyorsun?"

Chloe, Lauren'ın arkasından yaklaşıp kollarını kocaman açarak ona sarıldı. James, buna sevinmişti; ama aynı zamanda biraz da içerlemişti. Çocukları kurtarmak Lauren'ın fikriydi; ama o da bunun için her şeyi yapmasına rağmen hiçbir şey almamıştı.

Amy, parmağıyla James'i sırtından dürttü. "Git de kardeşini tebrik et."

James yaklaşıp kız kardeşine sarıldı, Lauren'ın yanaklarından göz yaşları süzülürken James de bu sevinci paylaşıyordu.

"Buna inanamıyorum," dedi mutlu bir biçimde burnunu çekerek. "Sınıf arkadaşlarımın lacivert tişörtü bile yok. Diğer siyah tişörtlüler, hep on beş on altı yaşında. Ben – Ben sadece..."

John gülümsedi. "CHERUB'da yaşa değil, yeteneğe bakılır."

James, tabağını doldurmak için mangalın yanına yöneldiğinde Dana'nın muzipçe ona baktığını gördü.

"Sen niye sırıtıyorsun öyle?" diye sordu James.

"Ben mi?" dedi Dana, öylesine omuzlarını silkerek, "düşünüyordum da Lauren'ı eğitim çalışmalarında falan sana emirler yağdırırken izlemek, çok eğlenceli olacak. Yani, küçük kız kardeşin artık senin üstün..."

SONSÖZ

Dünyayı Kurtarın

BRIAN EVANS, SUSIE REGAN, NINA WILLIAMS ve BARRY COX'un tutuklanması, terörist grup Dünyayı Kurtarın'a karşı verilen mücadelede atılan büyük bir adımdı.

Her ne kadar, bu dördü esas olarak Avustralya'da yargılanacak olsa da, Hong Kong, İngiltere, Amerika ve Venezuela'da da sorguya çekilecekler ve hayatlarının sonuna kadar hapishanede kalacakları tahmin ediliyor.

Hayatta Kalanlar Gemi'sinde yaşanan trajedinin ardından, birkaç önemli tutuklama daha yaşandı. Bunların arasında, Dünyayı Kurtarın'ın finansal faaliyetlerinin arkasındaki adam olduğuna inanılan ARNOS LOMBORG da vardı.

MIKE EVANS, sahilde Dana'yla karşılaştığı günden beri, bir daha görülmedi ve hâlâ aranıyor.

Bu tutuklamalar, Dünyayı Kurtarın'a büyük bir darbe indirmiş olsa da, bu terör örgütünün, dünyanın dört bir yanına dağılmış ve birbirinde bağımsız küçük hücrelerden oluştuğu tahmin ediliyor. Susie Regan'ın Hayatta Kalanlar'dan çaldığı 400 milyon ABD doları hâlâ bulunamadığından, bu hücreler, hâlâ büyük bir tehlike teşkil ediyor.

Hayatta Kalanlar

Pek çok yorumcu, Joel Regan'ın ölümü ve Gemi'de yaşanan

trajedinin ardından, Hayatta Kalanlar tarikatının sonunun geldiğini öne sürdü. Ama durum, pek de öyleymiş gibi görünmüyor.

Terör saldırısı girişiminin başarısızlıkla sonuçlanmasının neden olduğu finansal sorunlar, Hayatta Kalanlar'ın iflasına yol açsa da, hareket tekrar toparlandı. Hayatta Kalanlar'ın çoğu, şimdi Tanrı'nın onlara yeni bir peygamber göndereceğine ve Gemi'yi tekrar inşa edeceklerine inanıyor.

ELLIOT MOSS'un bıçak yarası, tamamen iyileşti. WEEN'le birlikte YHV olarak bilinen *Yeni Hayatta Kalan Vakfı*'nı kurdu. Komün üyelerinin bağışları ve banka kredileriyle Brisbane'deki alışveriş merkezini ve beraberindeki depoyu önceki alacaklılarından tekrar satın almayı başardılar.

YHV üyelerinin olayı andığı şekliyle söylersek, İlk Gemi'nin Düşüşü'nden sonra, dünya genelinde dört Hayatta Kalan komünü kapandı; ama diğer on dokuzu, konuklarının iş yapma güç ve becerilerini kullanarak hayatta kalmayı başardı.

ERNIE CRAIG, Gemi'de yaşanan trajedinin ardından tutuklandı ve çeşitli silahlı saldırı suçlarıyla yargılandı. Diğer YHV üyeleri, onun Rathbone Regan'la birlikte Gemi'den kaçtığına ve çocuğun bir gün Hayatta Kalanlar'a önderlik etmek üzere döneceğine ilişkin iddialarını reddettiler. Birkaç hararetli tartışmanın ardından Ernie Craig, Brisbane komününden kovuldu.

GEORGIE GOLDMAN, Gemi'nin yıkılmış bir tünelindeki ölülerin arasında bulundu.

EVE STANNIS'in cesedi, Endonezya'daki bir adada karaya vurdu. Botun veya patlayıcıların izi bulunamadı. Cenazesi uçakla Brisbane'e götürüldü ve Hayatta Kalan ayiniyle toprağa verildi. Eve'in anne babasının ve iki küçük kız kardeşinin, cenazenin hemen ardından YHV'yi terk ettiğine inanılıyor.

Diğerleri

ABIGAIL SANDERS, gerçek ailesinin yanına döndü ve AGİT'teki işine devam etti. Şu anda, diğer Dünyayı Kurtarın hücrelerini tesbit etmeye çalışıyor ve Susie Regan'ın çaldığı paranın izini sürüyor.

MIRIAM LONGFORD, Gemi'de yaşanan trajedinin ardından kısa süreli bir şöhret yakaladı. Hayatta Kalanlar üzerine çalışan en önemli uzman olarak bir düzine televizyon programına katıldı ve tüm dünyadaki yüzlerce gazetede, kitaplarından alıntılar yapıldı. Konu önemini kaybetmeye başladığında, işine geri döndü ve eski tarikat üyelerini tedavi etmeye devam etti. Şu anda bir biyografi kitabı yazıyor: *Eski Süpermodel, Yeni Terörist: Susie Regan'ın İnanılmaz Hayat Hikâyesi.*

Gemi'de yaşanan trajedinin ardından, EMILY WILDMAN, vasiyetini tekrar değiştirdi. Bu kez parasının dörtte birini oğlu RONNIE'ye ve kalanını da Avustralya Kızıl Haçı'na bıraktı. Sağlığı iyi durumda ve geçenlerde seksen sekizinci yaş günü kutladı.

RATHBONE REGAN, adını Greg Rathbone olarak değiştirdi. On bir çaylakla birlikte temel eğitime başladı ve fevkalade başarılı olduğu söyleniyor. Ona Greg demeleri için, CHERUB kampüsündeki herkese yalvarmasına rağmen, hâlâ Rat adıyla biliniyor.

Ayağındaki yaraya rağmen, DANA SMITH, hafif idman yapmaya devam ediyor ve şu anda 2006 Ağustosundaki, yetişkinler arası triatlon yarışmasına katılmayı hedefliyor.

Townsville'de on gün dinlendikten sonra, JAMES ve LAUREN ADAMS, CHERUB kampüsüne geri döndüler. Okulda geri kaldıkları derslerini tamamlar tamamlamaz, yeni bir görev için hazır olacaklar.

CHERUB: ÇAYLAK

Demek *CHERUB: İlahi Çılgınlık*'ı okudunuz. Peki, James Adams'ın CHERUB macerasının nasıl başladığını biliyor musunuz?

CHERUB: Çaylak, James'in annesinin ölümüyle başlayan hikâyesini anlatıyor. Bir patates çuvalının, nasıl yetenekli bir CHERUB ajanına dönüştüğünü okuyun.

Lauren, Kyle, Kerry ve diğer CHERUB ajanlarıyla tanışın ve James'in, İngiltere tarihindeki en büyük terör katliamını nasıl önlediğini öğrenin.

CHERUB: Çaylak, Kelime Yayınları'ndan çıktı.

www.cherubcampus.com

CHERUB Kampüsü, *CHERUB: İlahi Çılgınlık*'ı zevkle okuyanların buluşma noktası.

Çok özel bir içeriğe sahip olan sitede, bütün CHERUB karakterlerinin ayrıntılı biyografilerini bulabilir, kitaplardan pasajlar ve sürpriz öyküler okuyabilir, serinin çıkmak üzere olan kitaplarıyla ilgili son gelişmeleri takip edebilirsiniz.

facebook'ta diğer CHERUB Türkiye Dostları ile buluşun:

http://www.facebook.com/CherubTurkiye.

CHERUB: YARATIK

Her gün laboratvuar deneylerinde binlerce hayvan telef oluyor. Kimi, bu deneylerin bilimsel ilerleme için kaçınılmaz olduğunu iddia ederken, kimileri de, bunları durdurmak için elinden geleni yapıyor.

CHERUB ajanları James ve Lauren Adams, bunların tam ortasında kaldılar.

CHERUB Dizisi'nin önceki kitaplarını da okuyun: *Çaylak, A Sınıfı, Maksimum Güvenlik* ve *Cinayet*

CHERUB: Yaratık'ı bekleyin.

Dünyanın 28 ülkesinden sonra, şimdi Türkiye'de!

12 kitaplık CHERUB Dizisi'nin 5. Kitabı: İlahi Çılgınlık

CHERUB

CHERUB'un varlık nedeni aslında çok basit: Azılı bir suçlu bile, yan dairedeki çocuğun ajan olduğunu düşünmez!

CHERUB, kendini "çevreci" diye tanıtan terör örgütü Dünyayı Kurtarın ile varlıklı bir tarikat olan Hayatta Kalanlar arasındaki gizli ilişkiyi açığa çıkarınca, James Adams, istihbarat görevi için Avustralya'ya gönderilir.

Bu, onun en zorlu görevidir. Hayatta Kalanlar'ın Avustralya çöllerindeki karargâhı, dünyadan tamamen tecrit edilmiştir. Tarikatın beyin yıkama tekniklerine maruz kalan James, korkunç bir baskı altındadır.

James, bu kez yalnızca teröristlerle mücadele etmiyor.

Aklını yitirmemek için de savaş vermek zorunda!

Sayıları 250'den fazla...
Hiçbiri, 17 yaşından büyük değil...
Hepsi, CHERUB ajanı...

CHERUB: Çoksatanlar Listesinde 1 N[illegible]a

CHERUB kampüsüne katılmak için: www.cherubca[illegible]m

CHERUB Türkiye Dostları için: facebook.com/Cherub

www.kelimeyayinlari.com
kelime@kelimeyayinlari.com
Tel:(0212) 217 13 31 Faks:(0212) 217 13 32
facebook.com/KelimeYayinlari - twitter.com/KelimeYayinlari

Fiyatı: 18 TL

KQ-371-554